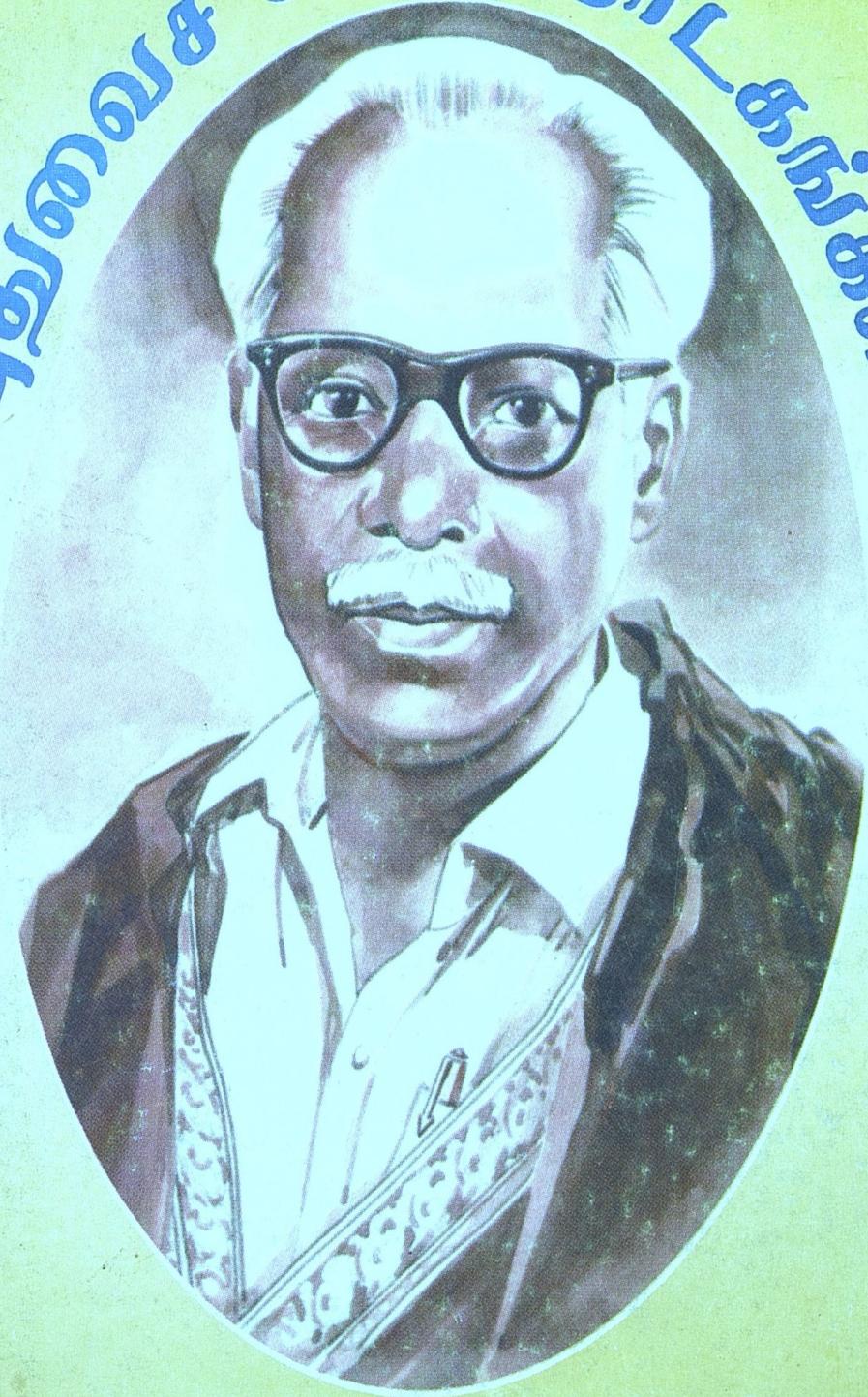

புதுக்கொல் செம் நடக்கால்

வெளியீடு :

புதுச்சேரி அரசு, கலை, பண்பாட்டுத் துறை.

புதுவைச் சிவம் நாடகங்கள்

(கவிஞர் புதுவைச் சிவம் நாடகத் தொகுப்பு)

கவிஞர் புதுவைச் சிவம்

வெளியீடு: கலை-பண்பாட்டுத் துறை
புதுவை அரசு

நூற் குண்பு

- நூற் பெயர் : புதுவைச்சிவம் நாடகங்கள்
- இயற்றியவர் : கலைஞர் புதுவைச்சிவம்
- வெளியீடு : கலை-பண்பாட்டுத் துறை இயக்ககம்
குபேர் (கடற்கரைச்) சாலை
புதுச்சேரி-605 001.
- ஆண்டு : 2000 (கலைஞர் புதுவைச்சிவம் அவர்களின்
93-ஆவது பிறந்தநாள் விழா வெளியீடு)
- மேலட்டை
அமைப்பு, அச்ச அரசினர் மத்திய அச்சகம், புதுச்சேரி-9

ந. ரங்கசாமி

சுற்றுலா அமைச்சர்

சுற்றுலா மற்றும் உள்நாட்டு விமானப் போக்குவரத்து, கல்வி, பொதுச் சுகாதார பொறியியல், கலை மற்றும் பண்பாடு, அரசு வாகனப் பணிமனை

அணிந்துரை

தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் புதுச்சேரியின் பஸ்கு குறிப்பிடத்தக்க அளவிலேயே இருந்து வந்துள்ளது. புனிதவதி எனும் காரைக்காலம்மையார், வீரர் வெளியனார் பேரன்ற சங்ககாலப் புலவர் தொட்டு, இன்றைய காலம் வரையில் புதுவைக்குப் புகழ் சேர்த்த புலவர் பல்வேங்கி.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற கலையரசர் பாரதியும், அந்தப் புதுநெரி, புதுநடை காட்டிய புலவனின் பாதையில் நடைபோட்ட புரட்சிக் கலைஞர் பாரதிதாசனும், கலைதைச் சிகர்ஸ்களாக விளங்கி, தமிழ் கூறும் நல்லுவகம் எங்கும் தமிழ் உணர்வுட்டினர். தமிழரை ஏற்றும் பெறுச் செய்தனர்.

அவ்விருவரையும் நெஞ்சிலே தாஸ்கித் தமிழினம் தலை நீரிரப் பஞ்சமிலாமல் பாடல்கள் யாத்தவர் பாவலர் புதுவைச் சிவம். ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஏற்றுமதி செய்யக் காற்றைப் போல் கலைதை படைத்தவர். சாதிகளைச் சாடிய சமதர்மச் சீற்பி. பேதமறப்பாடிய பெருமையிடு பாவலர். பெண்ணூரிமைக் குரல் கொடுத்த பெருங்கலிக்கோ. தொழிலாளர் கீதம் இசைத்த தேஙூர். சீர்திருத்தம் சிறுக்க வைத்த செம்மல். பகுத்தறிவைப் படையல் செய்த பாட்டாளி.

அவர்தாம் கவிஞர் புதுவைச்சிவம் என்றழகுப்படும் ச. சிவப்பிரகாசனார்.

புதுவையின் வரலாற்றில் அவருக்கென்று கிறப்பு மிக்க ஏடுகள் உண்டு. இதற்கள் நடத்தி, இயக்கம் கண்டு, பிரெஞ்சிந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பஸ்கு கொண்டு, விடுதலை பெற்ற புதுவை அரசியலில் தனித்தன்மை வாய்ந்தவராய், வல்வவராய், வாய்மையராய், பொது வாழ்வில் தூய்மையராய் வாழ்ந்திட்ட அன்னாரது பிறந்தநாளை ஆண்டுதோறும் கொண்டாடி வருவதில் பெருமை கொள்கிறது கலை பண்பாட்டுத் துறை.

இதுவரையில் வெளிவராது, வெளிவந்தும் கிடைக்காத அவரது கவிதைகளும், இசைப்பாடஸ்களும் தொகுக்கப் பெற்று இத்துறை மூலமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இருந்தும், கலைவடிவங்களின் அனைத்துப் பரிமாணங்களிலும் முத்திரை பதித்த அவரது நாடகங்கள் இதுவரை வெளியிடப்படாதது ஒரு பெரும் குறையாகவே இருந்து வந்தது. அந்தக்குறையை நிலர்த்தி செய்யும் முகமாக புதுவை, தமிழகம் பகுதிகளில் மட்டுமன்றி மலேசியாவிலும் நடத்தப்பட்ட பெருமைக்குரிய அவரது நாடகங்கள், கிடைத்த அளவில் தொகுக்கப்பெற்று, முதன் முதலாக, அச்சில், கலை பண்பாட்டுத் துறை மூலமாகக் கொண்டு வரப்படுவது குறித்து எனது மட்டும் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். புதுவை மாநிலத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்ட அனைவரையும் பாராட்டி, இந்நாலை வெளியிடுவதில் பெருமிதம் அடைகின்றேன்.

ந. ரங்கசாமி

சி. சந்திரசேகரன்
இயக்குனர்

புதுவை அரசு
கலை பண்பாட்டுத் துறை
புதுச்சேரி.

அணிந்துரை

தமிழ்மொழி இயல், இசை, நாடகம் என்ற முப்பிரிவுகளைக் கொண்டது. இதற்கு ஏற்றும் தரும் வகையில் அருந்தெண்டாற்றியவர் கவிஞர் புதுவைச் சிவம்.

கவிஞர் புதுவைச் சிவம் கவிஞர் மட்டுமல்லர். இசையாசிரியர், நாடகப்புலவர், இதழியாசிரியர், அரசியலாளர் என்ற பன்முகங்களைக் கொண்டவர்.

சீருவலும் செந்தமிழை எழுமூயிராய்க் காப்போம் என்று குனுரைத்து, தமிழ்மானம் நீ மறந்து வரும்வதேனோ? தமிழா! உணர்வு பெறு என்று தன் பாக்களால் தமிழர்களைத் தட்டி எழுப்பியவர் கவிஞர் புதுவைச் சிவம். இதனால் இயற்றமிழுக்கு வளம் சேர்த்தவர்.

தமிழ் மக்களுக்குத் தமிழ்சையில் ஆர்வம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் ஆர்வத்தீர் கேற்பத் தமிழ்சையைக் கேட்க முடிவதில்லை என்ற அவரது எண்ணத்தின் வெளிப்பாடாக மலர்ந்தவையே தமிழ்சைப் பாடல்கள். அவரது தமிழ்சைப் பாடல்கள் காலத்தீர்கேற்ற கருத்துகளைக் கொண்டு சீர்திருத்த வேட்கை கொண்ட மக்களின் சௌலிக்கு இசை விருந்தாய் அமைந்தன. இதன்வழி இசைத்தமிழுக்கு ஏற்றும் அளித்தவர்.

‘கொடுமை தலைக்கக இனிதே முயல்வாய்; குதித்தே எழுவாய் தமிழா நீ’ என்று நாட்டில் நிலவிய சாதிபேதம், சமயச் சடங்குகள், மூடப்பழக்க வழக்கங்கள், கைம்மைக் கொடுமை ஆசியவற்றை விடுத்துப் புத்துயிர் பெற வேண்டும் என்று தமிழர்களுக்குப் பகுத்தறிவு ஊட்டியவர். அவரது பகுத்தறிவுச் சிந்தனைகள் பரங்களை நாடகங்களாகப் பலமுறை மேடையேறின. அவற்றுள் சில நூல் வடிவும் பெற்றன. நாடகத்தமிழுக்கு நூன் செய்யும் நற்றமிழ்த் தொண்டு என்று எடுத்தியம்பியவர் கவிஞர் புதுவைச்சிவம். அவரால் எழுதப்பட்டு நூல் வடிவும் பெற்ற நாடகங்களும், நூல் வடிவும் பெறாத நாடகங்களும் தற்போது வெளியிடப்படுகின்றன.

தன் எண்ணத்தை எழுத்தாக்கி, அதைச் செயல்படுத்திக் காட்டிய சீர்திருத்தச் செம்யல் புதுவைச் சிவம். அவரது நாடகங்கள் கூறும் கருத்துகள் எக்காலத்தீர்கும் பொருந்தும். அவரது கவிதைகளைப் படித்துப் பயன் பெற்றதைப் போல அவரது நாடகங்களைப் படித்தும், நடித்தும் அவரது கொள்கைகளைப் பரப்ப இத்துறை மேலும் முயலும். அதுவே நூம் கவிஞருக்குச் செலுத்தும் நன்றிக் கடனாகும்.

சி. சந்திரசேகரன்

கவிஞர் ச. சிவப்பிரகாசனார் (புதுவைச் சிவம்)

வாழ்க்கைக் குறிப்பு

- 1908 சண்முக வேலாயுதம் - விசாலாட்சி ஆகியோரின் முதல் மகனாக அக்டோபர் 23-ல் பிறப்பு.
- 1914-1924 திண்ணைப் பள்ளியிலும் பிண்ணர் அரசு பாட சாஸ்யிலும் பிரஞ்சும், தமிழும் பயிலல்.
- 1925-1930 சீர்திருத்த எண்ணங்கள் உதயம் - குடி அரசு பத்திரிக்கையின் தாக்கம் - ஒரு புதுமனை புகுவிழா நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்ட பெரியாருடன் அறிமுகம்-இயக்கத்திற்கு ஆதரவு-கொள்கைப் பரப்பல்-புதுவையில் ஒர் வைதிகர்கள் மாநாட்டை பார்க்கச் சென்றபோது அங்கு வந்திருந்த ஆசிரியர் கனக-சுப்புரத்தினத்துடன் தொடர்பு - தோழராக, மாணாக்கராக அவரிடமே யாப்பு பயிலல்.
- 1930-1932 பாரதிதாசன், நோயேல், வாகஷி ஆகியோருடன் இணைந்து புதுவை முரசு இதழ் நடத்தல் - 1931-ல் புதுவை முரசு பொறுப்பாசிரியராகப் பொறுப்பேற்றல் - புதுவை முரசில் எழுதிய கட்டுரைக்காக 500 பிராங்க் அபராதமும் 6 மாத சிறைத் தண்டனையும் சமத்தப்பட்டன. புதுவை முரசு நிறுத்தம். புதுவையில் சுயமரியாதை மாநாடு மற்றும் பல “சுயமரியாதை உபநியாசங்கள்” நடத்தல்.
- 1933-1935 தந்தையார் மறைவுக்குப்பின் முத்தியால்பேட்டையில் சொந்த வீடு எலத்தில் போனதால் பாரதிதாசன் வசித்து வந்த இல்லத்தின் ஒரு பகுதிக்குக் குடிபெயர்தல் - ‘பிரவே’ தேர்வு மாணவர்களுக்காக பாரதிதாசனுடன் இணைந்து வகுப்பு நடத்தல் - அதில் தானும் தேர்ச்சி பெறல் - பாரதிதாசன் கவிதைகளைப் படி எடுத்து பல இதழ்களுக்கும் அனுப்புதல் - ஸ்ரீ சுப்ரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம் இதழில் கவிதை, நிர்வாகப் பணியாற்றல் - சுயமரியாதை இயக்கம் சார்பாக பல பெயர்களில் மன்றங்களை நிறுவல் - பொதுக் கூட்டங்களை நடத்தல்.

- 1935–1939** இயக்க இதழ்கள் அணைத்திலும் இவரது கவிதைகள் இடம் பெற்றன. பாரதிதாசனின் 'புரட்சிக் கவி' - உட்பட பல நூல்களை வெளியிடல் - நாடகங்கள் உருவாக்கம் - இயக்கத்தோழர்களால் மேஜை போற்றும்.
- 1940–1945** ஞாயிறு நூற் பதிப்பகம் நிறுவல் - தந்தை பெரியார், அறிஞர் அண்ணா, பாலேந்தர் படைப்புகளை வெளியிடல் - அண்ணாவின் 'தீ பரவட்டும்' நூல் தமிழ்நாட்டில் தடை செய்யப்பட்ட போது அதை பிரஞ்சிந்தியாவான புதுச்சேரியிலிருந்து வெளியிட்டுத் தமிழகம் முழுவதும் பரப்பல்-தனது கவிதை நூல்களான பெரியார் பெருந்தொண்டு கைம்மை வெறுத்த காரிகை, மறக்குடி மகளிர், காதலும் கற்பும், திராவிடப் பன், மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள், தமிழர் தன் மதிப்புப் பாடல்கள் ஆகிய நூல்களை வெளியிடல் - தமிழாசிரியராகத் தனியார் பள்ளியில் பணிபுரிதல்.
- 1945** புதுச்சேரியில் திராவிடர் கழகம் ஆரம்பித்தல் - திராவிடர் கழகத் தலைவராக சு. பெருமான் அவுக்காவும், செயலாளராக சிவப்பிரகாசமும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். தொடக்க விழா மாநாடு போல் நடை பெற்றுப் பெருங்கலவரத்தில் முடிந்தது.
- 1945–1949** பல சீர்திருத்த நாடகங்களை இயற்றி மேடை ஏற்றுதல் - அவை புதுவை தமிழகம் மட்டுமன்றி இலங்கை, மலேசியாவிலும் நடைபெற்றன. அவற்றில் 'சிதைந்த வாழ்வு', 'கோசில ராணி' போன்ற நாடகங்கள் நூல்களாகவும் வெளிவர்ந்தன - கல்விப் பாடசாலை கட்ட நாடகங்கள் நடத்தி நிதியுதவி செய்தல்.
- 1949** தி.க.விலிருந்து அண்ணாவும் ஏணையோரும் பிரிந்தபோது அண்ணாவின் அழைப்பின் பேரில் சென்னை சென்று தி.மு.கழகம் ஆரம்பிப்பது என்ற அண்ணாவின் முடிவை ஏற்று. புதுவையில் தி.மு.கவை நிறுவி, அதன் அமைப்பாளராகப் பணியாற்றல்.
- 1950–1958** தமிழகைச்சுக்கும் பகுத்தறிவுக்கும் ஏற்றம் தரும் 'தமிழகைசப் பாடல்கள்' கவிதை நூல் வெளியீடு - தி.மு.க. பொதுத் தேர்தலில் நிற்பது என்ற முடிவுக்கு மதுரை பொதுக்

குழுவில் ஆதரவளித்தல் - மறுமஸர்ச்சி மன்றம் நிறுவன்-புதுவை இந்திய யூனியனுடன் இணையா வேண்டும் என்று அனைத்துக் கட்சிகளோடு இணைந்து புதுச்சேரி விடுதலை முன்னணி, அமைத்தல் - ஒத்தன் போராட்டங்களைத் தலைமையீற்று நடத்தல் - சுதந்திரப் புதுவையில் பதிவு பெற்ற திமு.க.வை “புதுச்சேரித் திமு.க.” என்ற பெயரில் நிறுவுதல் - பல திமு.க. கிளைகளை ஆரம்பித்து வைத்தல்.

- 1959–1964** புதுச்சேரியில் திமு.க. மாநாட்டுக் குழுவின் செயலாளராகப் பணியாற்றி மாநாட்டை நடத்தல் - அரசியல் பணிகளில் தீவிர ஈடுபாடு.
- 1964–1968** சட்டமன்றத் தேர்தலில் தோல்வி - அரசியல் பணியால் தமிழாசிரியர் பணியிலிருந்து விலக்கம் - தன் வறுமை பொறுத்து இயக்க வறுமை போக்க ஆதரவு திரட்டல் - நகர மன்றப் பொதுத் தேர்தலில் வெற்றிபெற்று புதுவையின் துணை மேயராகப் பதவியேற்றல்.
- 1969–1975** நாடாஞ்மன்ற மேலவை உறப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படல்- நாடாஞ்மன்றத்தில் முதல் முதலில் தமிழில் பேசிப் பரப்பை ஏற்படுத்தல் - புதுவை நிதி வசதி, தனிரெயில் வசதி புதுவைக்கு முழு மாநிலத் தகுதி - பாவேந்தருக்குத் தபால்தலை உட்பட பல்வேறு பொது பிரச்சினைகளில் அரசின் கவனத்தை ஈர்த்தல்.
- 1975–1980** இயக்க, அரசியல் பணிகள்.
- 1980** உடல் நலக் குறைவு - ஆன்றலிந்த சான்றோராக அமைதி கொளல் - தமிழ்ப்பணி மட்டும் தொடரல்.
- 1983** தமிழக அரசின் பாவேந்தர் விருதும், பொற்கிழியும், ஒய்வுதியமும் அளிக்கப்பட்டன.
- 1989** ஆகஸ்ட் 31-ல் புதுவைப் பொது மருத்துவமனையில் புகழுதம் பெய்தினார்.
- 1993** புதுவைத் தமிழரினுக்களால் ‘கலிஞர் புதுவைச் சிவம் இலக்கியப் பேரவை’ அமைப்பு - கலிஞர் புதுவைச் சிவம் அறக்கட்டளை ரீறுவி அவரது பெயரில் தலைசிறந்த

புதுவைப் படைப்பாளீசனுக்கு விருது வழங்கும் பணி துவக்கம்.

- 1996 அரசு சாஸ்திர கலீஞரின் சிறை அமைப்புப் பணி துவக்கம்.
- 1997 கலீஞரின் பிற்று நாள், கனை பண்பாட்டுத் துறை மூலமாக ஆண்டு தோறும் அரசு விழாவாகக் கொண்டாடும் பணி துவக்கம் - கலீஞரின் கலிதை நூல்கள் தொகுக்கப்பட்டு கனை பண்பாட்டுத்துறை வெளியிடல்.
- 1998 புதுவை மொழியியல் பண்பாட்டு ஆய்வு நீறுவனம் மூலமாக புதுவைச் சிலக் கலிதைகள் ஆங்கில மொழியாக்கப் பணிகள் துவக்கம்.
- 2000 கலீஞரின் வரலாறும் படைப்புகளும் அடங்கிய இணைய வளைத் தளம் துவக்கம். www.pudhuvaivisam.tamilzone.com
- 2000 கலீஞரின் நாடகங்கள் தொகுக்கப்பட்டு, கனை பண்பாட்டுத் துறை மூலமாக வெளியிடப்படல்.

கவிஞர் புதுவைச் சிவம் நாடகங்கள் - ஒரு குறிப்பு-

தமிழ்ப் பண்பாட்டின் தொன்ம வடிவமாகக் கூத்து இருக்க, அந்நியராட்சியில், மேலைநாட்டு நாகரிகத் தாக்கத்தின் விளைவாக நாடகங்கள் மலிய ஆரம்பித்தன. அதேநேரம் அவை ஒரேயடியாகக் கூத்து வடிவத்தைப் புறக்கணிக்க முடியாமல் தமிழ்ப் பண்பாட்டோடு பின்னாந்து மிருந்தன. தமிழ் நிலப்பரப்பைப் பொருத்து பக்தி இயக்கங்களும், விடுதலை இயக்கங்களும், சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கங்களும் தமிழின் தொன்மக் கலைகள் மூலமாகவே தம்முடைய பரப்பலை மேற்கொள்ளவேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தன. காரணம் அவை தமிழ்ப் படைப்புகள் என்பது மட்டுமல்ல; தமிழ்பேசும் மக்களை மட்டுமே மனங்கொண்டு அவர்களுக்காகப் படைக்கப்பட்டன என்பதும் புறந்தள்ளிவிட முடியாதது: அந்த வகையில் தமிழின் தொன்மக் கலையான கூத்து வடிவமே இந்திய நாடகங்களில், குறிப்பாகத் தமிழ் நாடகங்களில் பெரும் தாக்கத்துடன் இயல்பாகவும், வலிந்தும் புனையப்பட்டிருப்பதை அக்கால நாடகங்களைக் காணும்போதும், படிக்கும் போதும் அறியமுடிகிறது. புராணக் கூத்தின் புனைவு நுணுக்கங்களும், உட்பிரிவுகளும், கிளைக் கதாபாத்திர உருவாக்கலும் நாடகங்களிலும் குறைவர நுழைந்தன. இந்த வகையில் புதுவைச் சிவத்தின் நாடகங்களும் விதிவிலக்கில்லாமல் கூத்தின் வடிவத்தை உள்வாங்கிய நாடகங்களாக உருமாறியிருப்பதை நாடக அமைப்பிலிருந்தும். வசனங்களிலிருந்தும் அறிய முடிகிறது.

புதுவையின் நாடக வரலாறும் சங்கரதாஸ் சுவாமிகளிட மிருந்தே துவங்குகிறது. மூன்று ஆண்டுகள் புதுவையில் வாழ்ந்து மறைந்த அவரது படைப்புகள் பல புதுவையில் இயற்றப்பட்டன. மாதக் கணக்கில் பல குழுவினரால் நடத்தப்பட்டன. பின்னர் விடுதலை இயக்கத்தை விளக்கிய நாடகங்களின் வீச்சுகள் தமிழகத்தில் இருந்த அளவில் புதுவையில் இல்லை என்று சொல்லுமளவில் சொற்பமாகவே இருந்தன. பின்னர் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தாக்கத்தினால் அதன் கொள்கைகளை விளக்கும் நாடகங்கள் புதுவையில் நடைபெற்று வந்தன. பாரதிதாசனும், புதுவைச் சிவமும் இயல்பாகவே கலையுள்ளாம்

கொண்டவர்களாகவும், கவிஞர்களாகவும் இருந்த தினால் அவர்களது கலைப்பணிகளும் புதுவை நாடக வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்தின.

இயல் தமிழிலும், இசைத் தமிழிலும் கவிஞர் புதுவைச்சிவம் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டையும், அளித்திருந்த பங்களிப்பையும் போலவே நாடகத் தமிழிலும் பெருமளவில் ஈடுபாடு கொண்டு தன் பங்களிப்பைக் குறைவின்றி வழங்கியிருக்கிறார். சுயமரியாதை இயக்கத்தின் தாக்கத்தைப் பெற்றிருந்த அவர், பாரதிதாசனின் தோழமையால் மேலும் மெருகூட்டப் பெற்றார். 1930-களில் பாரதிதாசனோடு இதழ் மற்றும் இயக்கப் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்த வேளையில், இருவருமே கலைத்துறையிலும் கால்வைத்தனர்.

பாரதிதாசனின் முற்கால நாடகங்கள் பல (சிந்தாமணி போன்றவை) மேடையேறியதில் புதுவைச் சிவத்திற்கும் பெரும் பங்குண்டு. இருவரும் வசித்து வந்த அரவிந்தர் வீதி பங்களாவில் இந்நாடகங்களுக்கு ஒத்திகை நடக்கும். இசையும், கூத்தும் என இன்பமாகக் கழித்த நாட்கள் அவை எனப் பிற்காலத்தில் புதுவைச் சிவம் நினைவு கூர்ந்துள்ளார். 1931-இல் பாரதிதாசன் எழுதிய ‘சிந்தாமணி’ நாடகம் புதுவை எக்கோல் பிரேமேர் எனும் அரசுப் பள்ளியில் நடைபெற்ற காலச் சூழலையும், நாடகம் ஏற்படுத்திய விளைவுகளையும் ‘சிந்தாமணியில் ஒரு பாட்டு’ எனும் கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளார். புதுவைச்சிவம் (பாரதிதாசன் குயில், 10.9.1967). மடங்களின் முறைகேடுகள், தீண்டாமை ஒழிப்பு ஆகியவற்றை விளக்கும் சீர்திருத்த நாடகமொன்று 1932-இல் ‘லதாக்ருகம்’ எனும் தலைப்பில் பாரதிதாசனால் எழுதப்பட்டு, ஒத்திகைகளும் பார்க்கப் பட்டு, மேடையேற்றத்திற்கு இருமுறை முயற்சியும் செய்யப்பட்டு ஆனால் நடைபெறாமல் போய்விட்ட வரலாற்றையும் நினைவு கூர்ந்துள்ளார் புதுவைச்சிவம். (குயில், பாரதிதாசன் நினைவு விழா சிறப்பிதழ், 1968). இருவரும் சார்ந்திருந்த சுயமரியாதை இயக்கமும், கலைவழிக் கொள்கை வளர்ப்பதை ஆதரித்ததால் இருவரின் கலைப்பணிகளிலும், இதயதாபமும், இயக்க வேகமும் இணைந்தே இருந்தது தவிர்க்க முடியாததாகிப் போயிற்று.

புதுவைச் சிவத்தின் முதல் நாடகம் 1936-இல் இயற்றப் பட்டு மேடையேறியது. ‘ரஞ்சித சுந்தரா (அ) ரகசியச் சுரங்கம்’ என்னும் பெயர் பெற்ற அந் நாடகம், புதுவைச் சீர்த்திருத்த வாவிபர்

சங்கத்தாரால் பலமுறை நடித்துக் காண்பிக்கப்பட்டது. கையெழுத்துப் படியாகக் கிடைத்த இந்நாடகத்தின் பாடல்கள் மட்டும் அச்சிடப்பட்டு நாடக மேடையேற்றத்தின் போது வழங்கப்பட்டது. பின்னர் 'அமுதவல்லி (அ) அடிமையின் வீழ்ச்சி' என்ற நாடகம் 1937 இல் இயற்றப்பட்டு, இயக்கத்தினரால் நடித்துக் காண்பிக்கப்பட்டது.

1930 களின் இறுதியில் எழுதப்பட்ட 'சமூக சேவை' என்னும் நாடகம் 1941 -இல் புதுவை கெப்ளே தியேட்டரில் நடத்தப்பட்டது. புதுவை, உப்பளம் பகுதியைச் சேர்ந்த பல வாவிபார் விளையாட்டுக் கழகங்கள் சுயமரியாதை இயக்க ஆதரவுக் கழகங்களாக மாறின. அக்கழகங்களின் மூலமாக, புதுவைச்சிவம் எழுதிய 'சமூக சேவை' நாடகம் பலமுறை நடத்தப்பட்டு, அந்நாடகத்தின் மூலம் வகுலான தொகை ஒடுக்கப்பட்டோர் கல்வி மற்றும் விளையாட்டுப் பணி களுக்காகச் செலவிடப்பட்டது. அப்படி எழுப்பப்பட்ட கல்விச்சாலை ஒன்று ''சொசியத்தே எத்துவால் துய் மத்தேன்'' என்ற வாசக சாலையாக இன்றளவும் புகழ் ஓங்கி நிற்கிறது.

1930 களின் இறுதியில் எழுதப்பட்ட 'கோகில ராணி' எனும் நாடகம் புதுவைச் சிவத்தின் நாடக வாழ்க்கையில் மிக உன்னத இடத்தைப் பெற்றது. புதுவை, தமிழகம் எனப் பல்வேறு பகுதிகளிலும், பலமுறை மேடையேற்றம் கண்ட இந்நாடகம், மலேசியாவின் ஈப்போ நகரிலும் நடத்தப்பட்டிருக்கிறது. முதன் முதல் அச்சில், 1947 ஆம் ஆண்டு நூலாக வெளிவந்த புதுவைச் சிவத்தின் நாடகமும் இதுவே.

புதுவைச் சிவம் எத்தனை நாடகங்கள் எழுதினார் என்பதை வரையறுப்பது சற்றுச் சிரமமான காரியமே. அவரது நாடகங்களில் அச்சில் வெளியானவை கோகிலராணி, சிதைந்த வாழ்வு ஆகிய இரண்டு மட்டுமே. மேலும் ரஞ்சித சுந்தரா (அ) ரகசியச் சுரங்கம் நாடகப் பாட்டுகள், சமூக சேவை நாடகப் பாட்டுகள் ஆகிய இரண்டும் அச்சில் வெளிவந்தன. அச்சில் வெளி வந்தும், இன்று வரை 'சிதைந்த வாழ்வு' (1953 இல் வெளிவந்திருக்கலாம்) நாடகத்தின் ஒரு பிரதிகூடக் கிடைக்க வில்லை. ஆனால் 'சிதைந்த வாழ்வு' நாடகப் பாடல்கள் மட்டும் கையெழுத்துப் படியாகக் கிடைத்திருக்கின்றன.

மற்ற நாடகங்கள் அனைத்து கையெழுத்துப் பிரதிகளே. அவற்றுள் முழுமையாகக் கிடைத்தவை'' ரஞ்சித சுந்தரா (அ) ரகசியச் சுரங்கம்'', ''அமுதவல்லி (அ) அடிமையின் வீழ்ச்சி'', ''புதிய வாழ்வு''

ஆகியவையே. 'சமுக சேவை', 'வீர நந்தன்', 'முன்று பெண்கள்', 'காந்திமதி', 'தமிழரின் வீழ்ச்சி' ஆகியவை நாடகக் கதையாகவும், கதைச் சூருக்கமாகவும், முற்றுப் பெறாமலும் கிடைத்த கையெழுத்துப் பிரதிகள். நீதிவர்மன், பூங்கொடி, குமரிக்கோட்டம் என்று புதுவைச் சிவம் எழுதிய பல நாடகங்களிலும், நாடக ஒத்திகையிலும் தாங்கள் பங்கு பெற்றதாக இன்றும் வாழ்ந்துவரும் 'திரு. தணிகாசலம், திரு. எழிலன், திருமதி தமிழ்ச்செல்வி போன்ற பல முதியவர்கள் நினைவு கூர்ந்துள்ளனர். அந்நாடகங்கள் கையெழுத்துப் பிரதிகூட கிடைக்காமல், அவர்களின் நினைவலைகளையே சான்றாகக் கொண்டிருக்கின்றன.

நாகை திராவிட நடிகர் சங்கம் புதுச்சேரி வந்து தங்கி நாடகங்கள் நடத்தியபோது அவர்களுக்கு அனைத்து உதவிகளையும் செய்து நாடகங்கள் வெற்றிகரமாக நடக்க உறுதுணையாக இருந்தனர் பாரதிதாசனும், புதுவைச் சிவமும். இக்காலகட்டத்தில் அவ்விருவரின் நாடகங்களும், புதுவை கெப்ளே தியேட்டரில் பலமுறை நடைபெற்று வந்தன.

புதுவைச் சிவத்தின் நாடகங்கள் அனைத்துமே சமுக சீர்திருத்தத்தையே வலியுறுத்துவனவாகவே அமைந்துள்ளன. நாடகத்தின் மேன்மை, இலக்கியத்தரம், அதனால் ஏற்படும் புகழ், பொருள் இவை எதையும் மனங்கொள்ளாமல், தமிழ்ச் சமுதாய மேம்பாட்டை வலியுறுத்தும் படைப்புகளாகவே தமது நாடகங்களை அவர் உருவாக்கி இருப்பது சீர்திருத்த இயக்கத்தின் தாக்கம் மட்டுமன்றி, இயக்கவாதியாகவே அவர் தன்னைச் சிந்தனை செயல் உட்பட முன்னிறுத்திக் கொண்டதையும் ஒரு காரணமாகக் குறிப்பிடலாம். மூட நம்பிக்கை ஒழிப்பு, பகுத்தறிவு, பெண்கல்வி, பெண் விடுதலை, கலப்பு மணம், விதவை மறுமணம், குழந்தை மண எதிர்ப்பு, சாதி-மத எதிர்ப்பு, தீண்டாமை ஒழிப்பு, அனைவருக்கும் கல்வி, சமதர்மச் சமுதாயம், உழைப்போர் உரிமை, வர்க்க பேதங்கள் ஒழிப்பு, மக்களாட்சி போன்ற கோட்பாடுகளின் அடிப்படையிலேயே அவரது அத்தனை படைப்புகளையும், நாடகங்கள் உட்பட, அவர் அமைத்திருப்பதும் ஆய்வுக்குரியது.

இந்தப் படைப்புகள் உருவான காலத்தில் சீர்திருத்தம் கூறும் நாடகங்களையே மக்கள் வரவேற்றனர் என்பதைப் புதுவைச் சிவமே குறிப்பிடுகிறார்.

‘‘தமிழ்நாடு இன்று சீர்திருத்த நாடகங்களையே வேண்டுகிறது. அது விரும்பும் அளவு, நாடக நூல்கள் வெளிவரவில்லை. இத்துறையில் ஊக்கங்கொண்டு, மென்மேலும் நாடகத் தமிழை வளர்க்க வேண்டுமென்று தூண்டுவதற்காகவும், தோழர்கள் பலரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவுமே, ‘கோகில ராணி’ என்னும் இந் நாடகம் நூல் வடிவு பெற்று வெளி வருகிறது’.

(‘கோகிலராணி’, நூல் முன்னுரை, 1947)

மக்களின் விருப்பத்தை, மக்கள் கலைகளின் மூலமாகவே அவர்களுக்குக் கொடுத்ததை விடவும், அதனால் கிடைத்த வெற்றியை இயக்கத்தின் வெற்றியாக ஆக்கிப் பயனுறச் செய்த பாங்கு இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

1930களில் அரம்பித்த புதுவைச் சிவத்தின் நாடகப் பங்களிப்பும், வீச்சுகளும் அவரது தீவிர இயக்க ஈடுபாட்டின் காரணமாக, 1960களில் குறைவடைந்து போனாலும், அவரது நாடக மேடையேற்றங்கள் அதற்குப் பின்பும் தொடர்ந்திருந்தன என்பதும், மேலும் அதன் தாக்கங்கள் தமிழ்நாடு, புதுச்சேரி ஆகிய மாநிலங்களின் அரசியல் வரலாற்றில் உள்ளார்ந்த பங்களிப்பைக் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் செய்திருக்கின்றன என்பதும் வரலாற்று உண்மை.

- சிவ. இளங்கோ
கவிஞர் புதுவைச் சிவம் புதல்வர்

உள்ளடக்கம்

வி. எண்	நாடகங்கள்	பக்கம்
1.	ரஞ்சித சுந்தரா (அ) ரகசியச் சுரங்கம்	1
2.	அமுதவல்லி (அ) அடிமையின் வீழ்ச்சி	77
3.	கோகிலானி	139
4.	சமூக சேவை	229
5.	வீர நந்தன்	233
6.	காந்திமதி (அ) கல்வியின் மேன்மை	239
7.	மூன்று பெண்கள்	257
8.	புதிய வாழ்வு	271

நாடகப் பாட்டுகள்

1.	ரஞ்சித சுந்தரா (அ) ரகசியச் சுரங்கம்	367
2.	அமுதவல்லி (அ) அடிமையின் வீழ்ச்சி	387
3.	சமூக சேவை	399
4.	சிதைந்த வாழ்வு	415

கனிந்த நினைவுகள்

1.	நேர்காணல்கள்	425
2.	நாடகத் துண்டறிக்கைகள்	439

ரஞ்சித் – சுந்தரா
அல்லது
ரகசியச் சுரங்கம்

1936

1930களின் பிற்பாதியில் புதுவைச் சிவத்தால் எழுதப்பட்ட இந்நாடகம், புதுவைப் பகுதிகளில் பலமுறை நடத்தப்பட்டது. 15.8.1936 மற்றும் 12.9.1936 ஆகிய நாட்களில் இந்நாடகம் நடைபெற்றதற்கான துண்டிக்கைகள் கிடைத்துள்ளன. இந்நாடகம் அச்சிடப்படவில்லை. இதன் கையெழுத்துப் பிரதி முழுமையாகக் கிடைத்துள்ளது. இந்நாடகத்தின் நாடகப் பாட்டுகள், நாடகத்தின் கதைச் சருக்கத்துடன் அச்சியற்றப்பட்டு, நாடகம் நடந்தபோது விநியோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவை, இத்தொகுப்பில், நாடகப்பாடல்கள் பிரிவில் இடம் பெற்றுள்ளன.

**ரஞ்சிது - சுந்தரா
அல்லது
ரகசியச் சுரங்கம்**

நாடக பாத்திரம்

சுந்தரம்	- கதாநாயகன்
ரஞ்சிதம்	- கதாநாயகி
ஜெயசீலன்	- கதாநாயகர்களின் நண்பன்
சௌந்தரம்	- கதாநாயகியின் தமக்கை, விதவை
மாணிக்கச் செட்டி	- கதாநாயகியின் தந்தை
லஷ்மி	- கதாநாயகியின் தாய்
கோகிலம்	- மாணிக்கச் செட்டியின் வேலைக்காரி
மடாதிபதி	
சாரோஜா	- தாசி
மெய்யப்பன்	- மடத்தின் சிற்யர்கள்

ரஞ்சித - சுந்தரா

அல்லது

ரகசியச் சுரங்கம்

காட்சி - 1

இடம் : புதுவையில் ஓர் வீடு.

பாத்ரம் : மாணிக்கக்ஷெட்டி, லக்ஷாமி, கோகிலம்.

(மாணிக்கச்செட்டியாரும் அவர் மனைவி லக்ஷாமியும், தமது வீட்டில், சோபாவில் அமர்ந்த வண்ணம் பின்வருமாறு சம்பாஷிக்கிறார்கள்)

மாணிக் :- கண்ணே லக்ஷாமி! நான் இன்று சரியாக இரண்டு மனிக்கெல்லாம் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டும். சமையல் வேலையெல்லாம் கீக்கிரம் ஆகட்டும்.

லக்ஷாமி :- உமக்கு எப்போது பார்த்தாலும் இந்தக் கோர்ட்டு இழவுதான்! வட்டிக்கடை வைத்தாலும் வைத்தீர், தினமும் இப்படி வம்பு வழக்கா?

மாணிக் :- ஏன்டி! வட்டிக்கடை இல்லாவிட்டால்லவோ தெரியும் நம்பாடு! நாம் இந்தப் புதுவைக்குக் குடிவந்து 15 வருடங்களாகின்றன. அதற்கு முன் என்ன வாழ்ந்ததோ? இப்போது தானே ஒரு பத்து வருஷகாலமாக நாம் இந்த ஊரில் ஓர் பெரிய பணக்காரன் - லக்ஷாதி பிரபு என்றெல்லாம் மதிக்கப்படுகிறோம். இது நமக்கு எவ்வளவு பெருமை!

லக்ஷாமி :- போதும் உங்கள் பெருமை. நிறுத்துங்கள்!

மாணிக் :- உனக்கென்னடி தெரியும் கிணற்றுத் தவளையோ! நாம் இந்த ஊருக்கு வந்தபோது நமக்கிருந்தமதிப்பு என்ன என்பதும், இப்போது நமக்கிருந்து வரும் மதிப்பு என்ன என்பதும் உனக்குத் தெரியுமா? நம் ஜாதியார்கள்கூட ஒரு மாதிரியாக இருந்தார்களே! (அகங்காரக்குராவில்) இப்போது பார்த்தனையா? நம் ஜாதிக்கு நான் தானே நாட்டாண்மைக்காரன்! இப்படிப்பட்ட கெளரவும் எனக்கு எதனால் கிடைத்தது? பணக்காரனாக இருந்ததால் தானே? (அலட்சியப் பார்வையோடு) முண்டம்! முண்டம்!

லக்ஷாமி :- போதும் முண்டத்தை யழைக்க வந்துவிட்டீர்! (சாந்தமாக) அதிருக்கட்டும். ஏன் நாதா! காலையில் ரஞ்சிதத் திடமிருந்து கடிதம் வந்ததே. என்ன எழுதியிருந்தாள்?

மாணிக் :- என்ன எழுதியிருந்தாள். தான் செளக்கிய மாயிருப்ப தாகவும் பரீக்கூஷமுடிய இன்னும் ஆறுமாதமிருக்கிற தென்றும், பரீட்சையில் கண்டிப்பாய்த் தேறிவிடுவே வென்றும் எழுதியிருந்தாள். மற்றப்படி நம் செளக்கியத்தையும் தெரியப்படுத்தும்படி எழுதியிருந்தாள்.

லக்ஷாமி :- ஆம். அவள் பரீட்சையில் கண்டிப்பாய்த் தேறி விடுவாள் அவள் இங்குவந்தவுடனே கவியாணத்தை முடித்துவிட வேண்டும் (சவிப்பாக) என்ன போங்கள்! அவளாலே எனக்கு வெளியில் செல்லப் பெரிய வெட்கமாயிருக்கிறது. யார் பார்த்தாலும் “என்ன நம் ஜாதிக் கடுக்காத முறையில் ரஞ்சிதத்தைப் பழக்குகிறீர்களே” என்று ஒரு மாதிரியாகச் சொல்லுகிறார்கள். எனக்கென்னமோ அவர்கள் சொல்லும் போது, அம்பு தைப்பதுபோல் தைக்கிறது! என்ன செய்வேன்?

மாணிக் :- வட்சமி! என்ன செய்வது? சென்ற மூன்று வருடத்திற்கு முன்பே அவளின் கவியாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தோம். அவள் ஒரே பிடிவாதமாய்க் கவியாணமே வேண்டாமென்று மறுத்து விட்டாள். இதனால் நம் ஜாதி ஆசாரம் கெடுகிறது, எங்களுக்கு அவமானத்தை யுண்டாக்காதே என்றெல்லாம் சொன்னோம். அகற்கவள், நான் பி.ஏ., கொடுக்காதவரை கவியாணமே செய்து கொள்ளமாட்டே என்றும், அப்படி மீறிச் செய்தால் என்னை மறந்து விடுவீர்களென்றும் தெரிவித்துவிட்டாள்.

நமக்கோ ஆண் சந்ததி கிடையாது. இரண்டே பெண்கள். முத்த பெண்ணாகிய சௌந்தரமோ சிறுவயதிலேயே விதவையாகிவிட்டாள். என் செய்வது? போயும் போயும் ஒரு பெண். அவளாவது தன் புருஷேனாடு சந்தோஷமாக வாழ்வதைக் கண்ணாரக் கண்டு களிப்போம் என்றுதான் சும்மா இருந்து விட்டேன்.

லட்சமி:- பொறுத்ததே பொறுத்தோம் இன்னும் 6 மாதந்தானே. இதற்குள் நாம் கவியாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் தயாராய்ச் செய்து வைத்திருந்தால், அவள் வந்தவுடனே கவியாணத்தை நடத்தி விடலாம். என்றம்பி என்ன மோ அவள்மீது தான் அதிக ஆசையாயிருக்கிறான். வேறு பெண் பார்த்துக் கவியாணம் செய்ய இருந்தார்கள். அவன் ரஞ்சித்தைத் தவிர, வேறு யாரையும் மணக்கமாட்டேனென்று பிடிவாதஞ் செய்கிறான்.

மாணிக் :- (வெறுப்பாக) யாருக்கு? உன் தம்பிக்கா? சே வேண்டாம்! ஏற்கனவே உன் தம்பிக்கு இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கின்றன. மேலும் வயதோ 35 ஆகிறது. இரண்டாந்தாரமாக நம் குழந்தையைக் கொடுப்பது எனக்குச் சம்மதமில்லை. ரஞ்சிதமும் சம்மதப்படமாட்டாள்.

லட்சமி:- (கோபமாக) பின்வேறு யாருக்குத்தான் கொடுக்கப்போகிறீர்கள்?

மாணிக் :- கண்ணே! நான் யாருக்கும் கொடுக்க நிச்சயித்தில்லை. நம் குழந்தையைப் போல் நன்கு படித்தவனாகப் பார்த்துதானே கொடுக்க வேண்டும். அப்போது தானே குழந்தைக்கும் சம்மதமாக இருக்கும்.

லட்சமி:- (கோபமா) போதும் நிறுத்துங்கள். உம் இஷ்டம்போல் கவியாணம் செய்து கொடுத்துத்தானே சௌந்தரத்தை என்காவில் கட்டி விட்டீர்கள். அவளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் என் வழியு பற்றி எரிகின்றதே! ரஞ்சிதத்தையும் அவளைப் போலாக்கவா எண்ணி விட்டீர்கள்?

மாணிக் :- லட்சமி! எதற்காகக் கோபம்? உனக்கு மாத்திரந்தானா சௌந்தரத்தைப் பற்றிய கஷ்டமுண்டு? எனக்குள்ள கஷ்டத்தை நான் யாரிடம் கூறுவது? என்ன மோ அவளின் விதிவசம்! அதற்காக யாரை நோவது?

லட்சமி :- என் தமிழ்க்கென்ன அழகில்லையா? படிப்பில்லையா? பொருள் இல்லையா? எத்தால் குறைச்சல் அவனுக்கு? நம் மகள் கஷ்டப் படாமல் வாழ்வதைக் கண்ணுக்கழகப் பார்ப்பதை விட்டு, ஏதேதோ உளறுகின்றே! ரஞ்சிதத்தை என் தமிழைத் தவிர, வேறு யாருக்கும் நான் கொடுக்கச் சம்மதிக்கமாட்டேன். இது நிச்சயம்!

(இச்சமயம் வேலைக்காரி கோகிலம் வருகிறாள்)

மாணிக் :- சரி. உன் இஷ்டம் போல் செய்யடி! எதற்காக என்மேல் பழி?

கோகிலம்:- யாருக்கம்மா கண்ணாளாம்?

லட்சமி :- ரஞ்சிதத்திற்கு!

கோகிலம்:- (பரிதாபத்தோடு முகவாய்க் கட்டடயில் விரல் வைத்தவளாய்)

ஏம்மா! முதல்லே உங்க பெரிய மவளுக்குக் கண்ணுள்ளும் செய்யிங்கம்மா. அப்புறஞ் செய்யலாம் சின்ன மவளுக்கு.

மாணிக் :- (கோபமாய்) சீ சீ! மடைச்சி! என்ன வார்த்தை சொன்னாய்? (எழுந்து) உதைக்கிறேன் பார்! உங்கள் ஜாதிக்கல்லவோ அடுக்கும்; அறுத்தவளை மணம் செய்து கொடுப்பது. எங்கள் ஜாதிக் கடுக்காத வார்த்தையைக் கொஞ்சமும் அச்சம் பயமின்றி சொல்ல வந்தாயா?

(கோகிலம் பயந்து ஒரு பக்கமாய் நிற்கிறாள்)

லட்சமி :- ஏன்டி! என்னடி உனக்குக் கேடு காலம்? கவியாணம் செய்யச் சொல்லி உன்னிடம் சொன்னாளா?

கோகிலம்:- இல்லம்மா எனக்குக் கேடுகாளான் இல்லே! (செட்டியைப் பார்த்து) ஜயா, நான் தெரியாம் சொல்லிட்டேன் மன்னிச்சிடுங்க!

மாணிக் :- எப்படித் தெரியாமல் சொல்லலாம்? மடைச்சியே!

கோகிலம்:- ஜயா, கோவம் வாணுங்க. நான் நடந்ததைச் சொல்லேன். நேத்து சாயந்திரம், நான் நம்பபங்களாத் தோட்டத்துக்குப் போனங்க. கடைசி சனி மூலையா நம்ம சௌந்தரமும், சிங்காரஞ் சிங்காரண்ணு ஒருத்தரு இல்லிங்க, அவரும் பேசிகினு இருந்தாங்க. அப்புறம் முத்தம் கொடுத்துகிணாங்க. அதுக்குத்தான் நான் சொன்னேன்.

இருவரும் : - ஆ அப்படியா!

(என்று இருவரும் கைகளைப் பிசைந்தும், விரலைக் கடித்தும் துடித்தபடி.)

லட்சமி : - ஏண்டி கோகிலம் மெய்தானா?

கோகிலம் : - மெய்தாம்மா.

மாணிக் : - (ஆத்திரமும் ஆவேசமும் கொண்டவனாய்)

ஆ! இந்த அநியாயத்திற்கு என்ன செய்வேன்? இந்த அவமானத்தை எப்படிப் போக்கிக் கொள்வேன்? அந்தோ! அந்தோ! மானத்தைப் போக்கவா மகள் பிறந்தாள்? ஜாதி ஆசாரத்தை மீறுவதற்கா பெண் பிறந்தாள்? ஊரார் என்னை இகழ்வதற்கா பெண் பிறந்தாள்? ஏ தெய்வமே! இது உனக்குச் சம்மதமா? குலத்தைக் கெடுக்கும் கோடரிக் காம்புகளையா எனக்கு குமரிகளாகக் கொடுத்தாய்? அந்தோ என்செய்வேன்? மானமற்று மண்ணில் வாழ்வதா?

லட்சமி : - நாதா! பொறுங்கள்! ஆத்திரப்படுவதாலாவதென்ன? பிறர் அநியா இவ் விஷயத்தை, நாமே விளம்பரப் படுத்துவது போலல்லவா ஆகும். என்ன செய்வது? இதுவும் நம் தலைவிதி தான்!

மாணிக் : - (சிறிது யோசித்து) ஆம் (கோகிலத்தைப் பார்த்து) கோகிலம்! இந்த விஷயத்தை நீ யாருக்கும் தெரிவிக்காதே! (கெஞ்சியபடி) எங்கள் மானத்தைக் காப்பாற்று! உன் உயிருள்ள வரை நீ இங்கேயே இருந்து விடு, சம்பளமும் அதிகமாகக் கொடுக்கிறேன். என்ன சொல்லுகிறாய்?

கோகி : - எசமானே! நான் இந்த விசயத்தை யார்கிட்டியுஞ் சொல்லே நீங்க நிச்சயமாக நம்புங்க. சத்தியமா நம்புங்க.

மாணிக் : - அடி லட்சமி! நீயும் யாரிடத்தும் சொல்லாதே! அந்தச் செருக்கியிடம் உன் கோபத்தையும் காட்டாதே. அவள் விஷயம் நமக்குத் தெரியாதமாதிரி இருந்து விடு! நான் கோர்ட்டுக்குப் போய் வந்ததும் அதற்குத் தக்கனவழி தேடுகிறேன்.

லட்சமி : - அப்படியே நாதா.

(மணி ஒன்றரை அடிக்கிறது. மாணிக்கச் செட்டி திடுக்கிட்டுக் கடிகாரத்தைப் பார்த்துப் பரபரப்புடன்)

மாணிக் :- ஐயோ! மணி ஒன்றரையாகி விட்டதே. என்னசெய்வேன். இரண்டு மணிக்கெல்லாம் கோர்ட்டுக்குப் போக வேண்டுமே. அடிலட்சுமி! சீக்கிரம் சாப்பாடு போடு நான் குளித்துவிட்டுப் பூசை செய்து வருகிறேன்.

(இடுகிறார்)

காட்சி-2

இடம்: மாணிக்கச் செட்டி வீடு

பாத்ரம்: மாணிக்கச் செட்டி, லட்சுமி, கோகிலம், சௌந்தரம்.

மாணிக் :- (கோபமும், பரபரப்பும் கொண்டு) அப்போதே எனக்குத் தெரியுமடி தடிக்கழுதைகளா! ஒருத்திக்கு மூன்று பேராயிருந்தும் நேரமானது தெரியவில்லையா?

லட்சுமி :- (பயந்தவளாய்) நீங்கள் பூசையிலிருக்கும்போது கலைக்க வேண்டாமென்று சொல்லியிருக்கிறீர்கள். அப்படியிருந்தும்...

மாணிக் :- (கோபமாய்) என்னடி வீண் பேச்சு! (வெளியில் புறப்படுகிறார்).

லட்சுமி :- சாப்பிட்டுப்போங்கள்!

மாணிக் :- போங்கடி உங்கள் சாப்பாடுங் கெட்டுது, நீங்களுங் கெட்டிங்க.

(அவசரமாக வாசற்படியைக் கடந்து ஒடுகிறார்)

சௌந் :- ஐயோ! பத்திரங்களை வைத்துவிட்டுப்போகிறோ!

(சௌந்தரம் பத்திரத்தை எடுத்து வாசற்படியைத் தாண்டி வந்து “அப்பா! அப்பா!” எனக் கூப்பிட்டுப் பத்திரங்களைக் கொடுக்கிறாள்)

மாணிக் :- (கோபமாகத் திரும்பி ஓடிவந்து) முண்டையே! போகும் போதா கூப்பிட்டாய்? (பத்திரத்தைப் பிடுங்கித் தலையில் ஒர் அறை அறைந்து) அபசகுனங்கொண்டவளோ! (இடுகிறார்)

(சொன்னாற்றரம் தேம்பித் தேம்பி அழுது கொண்டே மாடியிலுள்ள தன் அறைக்குச் செல்கிறாள்)

லட்சமி :- என்னடி கோகிலம்! கோட்டுக்கு விஷயம் நம்மால் பாதகமானதாக இருந்தால், நம்மை வேசில் விடுவாரா? என்னடி எனக்கு நேர்வதெல்லாம் துன்பமாகவே இருக்கிறது!

கோகி :- அப்படி ஒண்ணும் நாழியாகலம்மா. வாமா நாம் போய் சாப்பிடுவோம்.

(இருவரும் போகிறார்கள்)

சென்னாற்றரா தேம்பியழுது கொண்டே தன் அறைக்கு வந்ததும்)

செளந் :- ஆ! என் செய்வேன்! என்னை அருமையாக வளர்த்த என் தந்தை - செல்வமாக வளர்த்த என் தந்தை, இன்று என்னைக் கைதீண்டித் தலையில் அறைந்தார். ஐயோ, அவர் என்னை அடித்ததற்காக நான் வருந்த வில்லை. அவர் வாயால் என்னை முண்டையென்றும், அபசகுனக்காரியென்றும் சொன்ன சொல், என் இதயத்தைக் கூர்ம்பு பாய்ந்து பிளப்பதைப்போல் பிளக்கிறதே! அந்தோ! என்னைப் பெற்றவர் கண்களுக்கே நான் முண்டையாகவும் அபசகுனக்காரியாகவும் தோன்றினால், மற்றவர் கண்களுக்கு நான் எப்படி விளங்குவேன்?

ஏ வைதவய்மே! பாழும் வைதவயமே! பெற்றவர்க்கே என்னைப் பெருஞ் சனியனாய்த் தோற்றுவிக்கும் கொடிய வைதய்மே! உன் கொடுமைக்கு இணையுண்டா? அந்தோ! அந்தோ!

(அங்குள்ள சோபாவில் சோகமாகச் சாய்ந்து விடுகிறாள்.)

காட்சி-3

இடம் :

புதுவையிலுள்ள ஓர் மடாலயம்

பாத்ரம் :

மடாதிபதி, சிஞ்யர்கள் இருவர், மாணிக்கச் செட்டி, செளந்தரம்.

(மடாதிபதி, நிஷ்டையிலிருக்கிறார். சிஷ்யர்கள் தேவாரம் பாடுகிறார்கள். மாணிக்கச் செட்டியும் அவர் மகள் சௌந்தரமும் அங்கு வந்து நிற்கிறார்கள். பாட்டும் முடிகிறது. மடாதிபதி கண் விழிக்கிறார். செட்டியாரும், மகளும் மடாதிபதிக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள்)

மடாதி :- மங்கள முண்டாகட்டும்! செட்டியார்வாள்! ஏது தங்கள் குமரியுடன் இவ்வளவு தூரம்?

மாணி :- சுவாமி! அடியேன் தங்களிடம் ஓர் விசேஷமாக வந்தேன்.

மடாதி :- என்ன விசேஷம்?

மாணி :- எனது மகள் சௌந்தரத்திற்கு, ஞானோபதேசம் செய்விக்கவேண்டித் தங்களிடம் அழைத்து வந்தேன்.

மடாதி :- (சந்தோஷமாய்) ஆகா! அதற்கென்ன!

மாணி :- சுவாமி! ஒரு சேதி! தங்களிடம் தனிமையாகச் சொல்ல வேண்டும்.

மடாதி :- ஆகா! (சீஷர்களைப் பார்த்து) சீஷர்காள்! சற்று நேரம் உள்ளே போயிருங்கள்! சௌந்தரம்! நீயும் போயிரு!

(போன்று)

மாணி :- சுவாமி! என் மகள் சௌந்தரம் விதவையென்பது தங்கட்குத் தெரிந்த விஷயம். அவள் தன் பருவத்திற் கேற்ப, காமாந்தகாரத்தில் மனதைச் செலுத்த எண்ணிவிட்டாள். அதற்கேற்றாப்போல், பாழும் சுயமரியாதைக்காரர்கள் நாட்டில் பெருகிவிட்டனர். அவர்களின் போதனையால், குலப் பெண்கள் தீயவழியில் ஈடுபட முற்பட்டு விட்டனர். எனக்கு மகளாகப் பிறந்து, என் குடும்பத்திற்கே பெருத்த அவமானத்தைத் தேட எண்ணிய இவளுக்கு, ஞானமார்க்க விஷயங்களைப் போதித்து, அவளின் எண்ணத்தை மாற்றுமாறு இங்கு அழைத்து வந்தேன்.

மடாதி :- அட்டா! என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாள்? (விரலைக்கடித்து) குலத்துக் கடுக்காத காரியத்தை - ஜாதிக்கடுக்காத காரியத்தை மனமுவந்து செய்யவா முற்பட்டாள்? அடக்டவுளே? நல்ல குலத்திற் பிறந்தும் இத் தீயமதியா? (சிறிது யோசித்து) சரி, அவள் மீது

குற்றமில்லை. அந்தப் பாழும் சுயமரியாதைக் காரர்களின் தூர்ப்போதனையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். (ஆவேசத்துடன்) இருக்கட்டும் அந்தப் பயல்களை! வேசில் விட்டேனா? சுயமரியாதை இயக்கத்தையே கடுவறுக்க, யான் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டிருப்பதை, அந்த மடையர்கள் இன்னும் அறியவில்லைபோலும்! செட்டியார்வாள்! யான் ஒருவன் இருக்கிறேன் என்பதைக்கூட ஒரு சிறிதும் மதியாமல் வேதங்களைப் பொய் என்றும், மதங்களும் சாதிகளும் ஒழிய வேண்டுமென்றும், முன்னோர்களின் பழக்க வழக்கங்களை முட்டாள்தனமானதென்றும் கூறிவரும் அந்த மூடர்களை அடியோடு ஒழிக்கவிட்டால், யான் ஒரு மடாதிபதியாவேனா பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!

மாணி :- சுவாமி! தங்கள் சபதம் சீக்கிரம் நிறைவேறுமாறு பிராத்திக்கின்றேன். அதுமட்டுமல்ல. அதற்காக என்னால் கூடுமான உதவிசெய்யவும் அடியேன் காத்திருக்கிறேன்.

மடாதி :- சரி. செட்டியார்வாள்! இனித் தங்கள் மகளைப் பற்றி எவ்வித கவலையும் வேண்டாம். இன்று முதல் அவள், ஈசுவர பக்தியிலும், நல்லெலாழுக்கத்திலும் ஈடுபட்டு விட்டாள் என்றே நிச்சயமாய் நம்புங்கள்! என் சபதமும் கூடிய சீக்கிரம் நிறைவேறும்!

மாணி :- அப்படியே! அடியேன் நமஸ்காரம்! சென்று வருகிறேன். (மடாதிபதி கைதூக்கி ஆசீர்வதிக்கிறார். செட்டியார் போனதும்)

மடாதி :- சீஷர்காள்!

(சீஷர்கள் வருகிறார்கள். அவர்களோடு சௌந்தரமும் வருகிறாள்.)

இன்று முதல் சௌந்தரத்துக்குத் தேவராம் ஒதக் கற்றுக் கொடுங்கள்!

சீஷர்கள் :- அப்படியே சுவாமி!

மடாதி :- சௌந்தரம்! இன்று முதல் நீ, காலையிலும் மாலையிலும் நமது நந்தவனத்திற்குச் சென்று, பூஜைக்காகப் போதிய மலர் கொண்டு வர வேண்டும். மற்ற நேரங்களில் ஞானோபதேசம், தேவாரம் ஒதல், மடத்தின் திருப்பணி

ஆகியவைகளைக் கவனித்து வரவேண்டும். தெரிகிறதா?

சௌந் :- அப்படியே சுவாமி!

மடாதி :- சீஷர்காள்! சிறிது நேரம் தேவாரம் கற்றுக் கொடுங்கள்.

1வது சீஷ :- (சௌந் தரத்தைப் பார்த்து) அம்மா, அப்படியே உட்காரு!

(சௌந் தரம் உட்கார்கிறாள். சீஷர்களும் அமர்ந்து தேவாரம் பாடுகிறார்கள். சௌந் தரமும் கூடவே பாடுகிறாள்.)

காட்சி - 4

இடம்: சென்னைச் சர்வகலாசாலையின் மாணவர் விடுதி
பாத்ரம்:

(சுந்தரன் ஓர் நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி, சோகமாய்ச் சிந்தனையிலாழ்ந்தவனாய் இருக்கிறான். இது சமயம் இவனது நண்பன் ஜெயசீலன் அங்கு வருகிறான். சுந்தரன் திடுக்கிட்டெடுமுந்து நண்பனுக்குக் கைலாகு கொடுக்கிறான். இருவரும் அமர்கிறார்கள்)

ஜெய : - சுந்தரா! என்ன முகம் ஒரு வாட்டமாக இருக்கிறது?

சுந்த : - ஒன்றுமில்லையே.

ஜெய : - (சுந்தரன் முகத்தை உறுத்திப்பார்த்தபடி) ஒன்றுமில்லையா? மனோவியாதி அதிகரிக்கிறது போலும்! சரி கடற்கரைக்கு வருகிறயா?

சுந் : - (சிரித்துக்கொண்டே) ஜெயசீலா! என்ன எனக்கு மனோவியாதி? வைத்தியர் நாடி பார்த்துச் சொல்வது போல் சொல்விவிட்டாயே!

ஜெய : - சுந்தரா! அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும். ஏன் வீண் பேச்சு. அதை உனக்குக்கந்த நண்பரிடம் கூறு! கடற்கரைக்கு வருகிறயா இல்லையா?

சுந் : - ஜெயசீலா! நன்று உன் வார்த்தை! இச் சென்னையில் உன்னை விட உற்ற நண்பர் எனக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள். நான் இங்கு வந்தநாள் முதல் எனக்கு நீ உறவினான் போலவும் உயிர்க்காப்பாளன் போலவும்

இருந்து வருவதை, யான் மறந்து விட்டதாக எண்ணுகிறயா? ஜெயசீலா, அப்படியெல்லாம் என்னை எண்ணி விடாதே! இதுவரை எந்தக் காரியமாகிலும் உன்னையறியாமல் செய்த துண்டா? நடந்ததுதான் உண்டா?

ஜெய :- அப்படியானால் உன் மனோவியாதிக்குக் காரணந்தான் என்ன?

சுந் :- ஜெயசீலா, உன்னிடம் விஷயத்தை மறைப்பதில் யாது பயன். அது உனக்கும் தெரியாததல்ல. இருந்தாலும் சொல்லுகிறேன் கேள் - ஒருவருக்காருவர் நட்பாவதற்குப் பல காரணங்களுண்டு. அது போல் ரஞ்சிதத்திற்கும் எனக்கும் ஒரே ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற காரணத்திற்காக நட்பு ஏற்பட்ட துண்டு. பிறகு அந்நட்பு நாளுக்குநாள் முதிர்ந்து. எங்களை உள்ளும் புறமும் ஒத்த நட்பினராக ஆக்கிவிட்டது! சுருங்கச் சொன்னால், உடல் இரண்டு; உயிர் ஒன்று!

ஜெய :- அதற்காக இப்போது என்ன?

சுந் :- இல்லை. ரஞ்சிதம் பூப்பெய்தி இரண்டு வருடங்களாகின்றன. வயதும் 16 ஆகிறது. அவளுடைய பெற்றோர் சுமார் மூன்று வருடத்திற்கு முன்னரே அவளுக்குக் கலியாணம் செய்விக்க வேண்டிப் பள்ளியை விட்டுநிறுத்த எவ்வளவோ முயன்றனர். அப்படியிருந்தும் ரஞ்சிதம் ஒரே பிடிவாதமாய்ப் பெற்றோரின் அபிப்பிராயத்தை மறுத்து விட்டாள். கல்வியே தனது வாழ்நாளின் வழிகாட்டி என்பதை யறிந்து அதில் அதிக ஊக்கம் செலுத்தி வருகிறான்.

ஜெய :- ஆம். அதை யானும் அறிவேன். நாம் வகுப்பில் வாசிக்கும் பெண்களில், ரஞ்சிதம் எல்லோரையும் விடப் புத்திசாவிதான். அதற்கென்ன இப்போது?

சுந் :- (மயங்கிய வண்ணம்) இப்போது ஒன்றுமில்லை. ஜெயசீலா! நாமெல்லாம் ஒரே வகுப்பு மாணவர்கள். பி.ஏ. பரிட்சைக்குப் படிக்கின்றோம். பரீட்சை முடிய இன்னும் சிலமாதந்தான் இருக்கின்றன. அதை நினைத்தால் என் மனம் மிக்க கவலையில் ஆழ்கின்றது.

ஜெய :- சுந்தரா, நீ என் இப்படிக் கவலைப்படுகிறாய்?

பர்ட்சையில் தேற்மாட்டோ மென்ற எண்ணொமா?

சுந் :- அதற்கல் ஜெயசீலா. பர்ட்சையில் தேற்மாட்டோ மென்ற கவலை எனக்குக் கிஞ்சிற்றும் கிடையாது.

ஜெய் :- பின் வேறென்ன கவலை!

சுந் :- (வருத்தத்தோடு) நண்பா! நான் வேறு ஜாதி, ரஞ்சிதம் வேறு ஜாதி. ஆதலால் நாங்கள் சொந்த ஊர் போனதும், என் உள்ளத்தைக் கொள்ளள கொண்ட அந்த ரஞ்சிதம் என்னை மணப்பாளா? அல்லது அவளின் பெற்றோர் நிர்ப்பந்தப்படி ஜாதி வழக்கத்தை மேற்கொள்வாளா? இந்த இரண்டு கேள்விகள் தான் என் மனோவியாதிக்குக் காரணம். என்ன செய்வேன்?

ஜெய் :- சுந்தரா! இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் என் மனம் மிகவும் வருந்துகிறது. நீ அந்த ரஞ்சிதத்தை மணம் செய்து கொண்டால், உங்கள் வாழ்க்கை எவ்வளவு இன்பகரமாக இருக்கும் தெரியுமா? ஜேயோ! உன் மனோவியாதி தீர்வதற்கு அந்த ரஞ்சிதம் தானே மருந்து! இதற்கு நான் என்ன செய்வேன்? (சிறிது யோசித்து) ஆம் சுந்தரா, நீங்கள் அடிக்கடி கடற்கரைக்குச் செல்லுகிறீர்களே அங்கு நம் தோழர்கள் நடத்தும் பொதுக்கூட்டத்திற்கு, ரஞ்சிதத்தை அழைத்துச் செல்வதுண்டா?

சுந் :- ஜெயசீலா, அக்கூட்டத்திற்கு நான் அவளை அழைத்துச் செல்ல என்ன பிரயாசசப்பட்டேன் தெரியுமா? எத்தனை விவாதம்? சுயமரியாதை என்ற வார்த்தையை கேட்டவுடனே அவள் முகம் பாரிசவாயு முகம் போல் மாறிவிடும்! வைத்திகப் பித்துக் கொண்ட அவள் கேட்கும் ஒவ்வொரு கேள்விகளும், வீண் விதண்டாவாதக் கேள்விகளாகவே இருக்கும். எத்தனையோ முறை அவளுடைய வெறுப்பிற்கு நான் ஆளாகிவிடவும் நேர்ந்ததுண்டு. ஆயினும், அவளின் விதண்டாவாதக் கேள்விகளுக்குத் தகுந்த முறையில் நான் பதிலளித்து வந்ததால், அவள் இன்று சுயமரியாதைக் கொள்கையின் லட்சியங்களை நன்கு உணர்ந்து கொண்டதோடு, மக்களிடம் சிறப்பாகப் பெண்களிடம் இக்கொள்கை பரவ வேண்டுமென்ற உறுதியும் கொண்டிருக்கிறாள்.

- ஜெய் :-** சுந்தரா! நமது கொள்கையில் இவ்வளவு தீவிர எண்ணுமடைய பெண்ணைப் பற்றியா நீ இப்படிச் சந்தேகப்படுகிறாய்? மேலும் அவள், உன் மிது அளவற்ற அன்பும் கொண்டிருக்கிறாள். சுந்தரா, இனி உன் கவலையை விட்டெடாழி! உனது எதிர்கால வாழ்க்கைத் துணையி - உனதன்பைக் கவர்ந்த அந்த ரஞ்சிதந்தான்! இது நிச்சயம்! (கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்து) மணி நாலவரையாகிவிட்டது. 5 மணிக்கெல்லாம் கடற்கரையில் கூட்டம் நடக்கப் போகிறது. வாபோய் வருவோம்.
- சுந் :-** ரஞ்சிதமும் வருவதாகச் சொல்லியிருந்தாள். வரட்டும் போகலாம்.
- (இச்சமயம் ரஞ்சிதம் வருகிறாள். ஜெய்சீலன் ரஞ்சிதத்தைப் பார்த்ததும், சிரித்துக்கொண்டே)
- ஜெய் :-** ரஞ்சிதத்திற்கும் சாவில்லை! (ஓர் நாற்காலியைச் சுட்டிக் காட்டி) அமருங்கள்!
- ரஞ் :-** (அமர்ந்தபடி) என்ன சித்ரபுத்ரன் கணக்கை எடுத்துக் கொண்டீர்!
- ஜெய் :-** இவ்வை. சற்றுமுன் தங்களைப் பற்றிய பேச்சு நடந்தது. தாங்களும் வந்து விட்டீர். அதற்காகத்தான் உலக லழிக்குப்படி சொன்னேன்.
- ரஞ் :-** (சிரித்துவிட்டு) நண்பரே, நாம் மூவரும் கடற்கரை சென்று அதிக நாளாகிறது. ஏன் சிறிது காலமாக நீங்கள் கடற்கரைக்கு வருவதில்லை.
- ஜெய் :-** நான் உங்களைப்போல் சும்மா இருப்பதுனவ்வே வீவு நாட்களில், பிரசாரத்திற்காகக் கிராமங்களுக்குச் சென்று விடுவேன்.
- ரஞ் :-** நீங்களாவது உங்கள் உடமையைச் செய்து வருகிறீர்கள். நான் என்று இப்பணியிலீடுபடுவானோ தெரியவில்லை.
- ஜெய் :-** ரஞ்சிதம்! உன் பழைய நோக்கம் மாறுபட்டுவிட்டதைச் சற்றுமுன்தான் சுந்தரன் மூலமாக அறிந்தேன். அதற்காக நான் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறேன்.
- ரஞ் :-** ஆம். நீங்கள் சந்தோஷப்படுகிறீர்கள்! (பெருமச்சவிட்டுக் கொண்டே சுந்தரனைப் பார்த்து) என்னை உங்கள் முகம் வாட்ட முற்றிருக்கின்றது?

சுந் :- ஒன்றுமில்லை.

ரஞ் :- நீங்கள் சொன்னால் நம்புவேனா? உங்கள் முகம் சொல்லுகிறதே!

ஜெய் :- இல்லை. சற்று முன் தமது எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசித்தார். அதுதான் அவர் முகவாட்டத்திற்குக் காரணம்.

ரஞ் :- (சிறிது யோசித்துத் தலையசைத்து) என்ன அப்படிப்பட்ட காரணம்? நான் அதை அறியலாகாதா?

ஜெய் :- உங்கள் இருவருக்கும் எதிர்காலம் மலையாக இருக்கிறது. சரி. அவரவர்கள் உத்தேசம் நிறைவேறும். மணியாகிவிட்டது. வாருங்கள் கடற்கரை செல்வோம்.

(ரஞ்சிதம் நாணத்தோடு சிரிக்கிறான். பிறகு மூவரும் கடற்கரை செல்கிறார்கள்)

காட்சி-5

இடம் : மடத்தைச் சேர்ந்த நந்தவனம்

பாத்ரம் : செளந்தரம், மடாதிபதியாகிய வாலிபன்

(செளந்தரம் மடத்திற்காகப் புஷ்பம் எடுத்துச் செல்ல வழக்கம் போல் பூக்குடலையுடன் வந்து மலர் கொய்கிறாள். நந்தவனக் காட்சிகளைக் கண்டதும், அவள் எண்ணாம் மாறியவளாய், அந்தோ! என் எண்ணெமல்லாம் பாழாயினவே! சிட்சை பெற்ற கைதிகள் சிறைச்சாலையிலடைப்பட்டிருப்பது போல், என்னை இந்த மடத்திற்குள் சிக்கவைத்து விட்டனரே! என்ன செய்வேன்! மங்கைப்பருவம் கட்டுக் கடங்காதது என்பார்களே!

ஆ! இந்த நந்தவனம் என்ன அழகாயிருக்கிறது! செந்நிறக்கத்தின் பொன்னிற ஓளி, இச்சோலையை வண்ணக் களஞ்சியமாக்குகின்றதே! புஷ்பங்களும் கொத்துக் கொத்தாய்ப் புஷ்பித்துக் கண்ணைப் பறிக்கின்றன! பட்சிகளின் இனிய கீதம் மனதைப் பரவசப்படுத்துகிறது! குயிலின் பாடலும் மயிலின் ஆடலும், என்னைக் குதூகவிக்கச் செய்கின்றது!

அந்தோ! சீதனத்தென்றல் எனக்குச் சீறும் புவிபோல் தோன்றுகிறதே! (அங்குள்ள சலவைக்கல் மேடையில் அமர்ந்து) இவ்வின்பக் காட்சிகளைல்லாம் - இவ்வானந்தக் காட்சிகளைல்லாம் என் இயற்கை இன்பத்தைத் தூண்டிவிட்டதே! இனி என் செய்வேன்? என் மலருடல் காதலால் தீய்கின்றதே! ஏ மதனா! என்னை ஏன்டா இப்படி வருத்துகிறாய்? ஆ!

(சோகமாகச் சாய்ந்து விடுகிறாள்)

(இச் சமயம் சுமார் 30 வயதுள்ள ஓர் வாவிபன் அவள் முன் தோன்றி,)

வாவிபன் :- பேஷ! என் எண்ணாம் பலித்துவிட்டது! இனி என் ஆசை நாயகிதான். சந்தேகமில்லை!

(செளந்தரத்தின் அருகில் சென்று சோகந் தெளிவிக்கிறான். சோகந் தெளிந்த செளந்தரா, சுற்றுமுற்றும் பார்த்து, அருகில் வாவிபனைக் கண்டு, அச்சமும் நாணமும் கொண்டவளாய்ச் சுற்று விலகி நின்று)

செளந் :- (தனக்குள்) ஆ! இதென்ன! யார் இந்த ஆடவன்? மடத்தைச் சேர்ந்தவனுமல்ல. சுற்றிலும் மதில் சூழ்ந்த இந்த நந்தவனத்திற்கு வேறு வழியுமில்லையே. இவன் என் அருகிலிருந்து எனக்கு உபசாரங்க் செய்ததற்குக் காரணமென்ன? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே!

(இதற்குள் அவ்வாவிபன்)

வாவி :- செளந்தரம்! என்ன யோசிக்கிறாய்? வீண் மிரட்சி வேண்டாம். நான் உன் நண்பன். உன் உதவிக்காக வந்தவன்!

(இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட செளந்தரம் திடுக்கிட்டவளாய்)

செளந் :- (தனக்குள்) என்ன வியப்பாயிருக்கின்றது! என்பெயர் இவருக்கு எப்படித் தெரியும்? நண்பன் என்கிறாரே, எனக்கு யாரென்றும் விளங்கவில்லையோ (வாவிபனைப் பார்த்து) ஐயா, தாங்கள் யார்? இந்த நந்தவனத்திற்குள் எப்படி வந்தீர்? மேலும் என் பெயரைச் சொல்கிறீர், நண்பன் என்கிறீர், உதவி செய்ய வந்ததாகவும் சொல்கிறீர். நீங்கள் எனக்கு இன்னாரென்றும்

விளங்கவில்லை, எனக்காக என்ன உதவி செய்ய வந்தீர்?

வாவி :-

செளந்தரா! ந் கேட்பது நியாயமே. நான் உனக்கு நண்பன் என்பதும், உனக்காக உதவி செய்ய வந்தவன் என்பதும் வாஸ்தவம். ஆனால் நீ என்னை இன்னாரென்று அறிந்திருக்க முடியாது. நான் உன் மோசமான நிலையை அறிந்து, அதனால் உன்மீது இரக்கங் கொண்டேன்.

செளந் :-

தங்களை யார் என்று கேட்டதற்குப் பதிலில்லை. யான் இங்கிருப்பது தங்கட்கு எப்படி தெரியும்? என்னுடைய மோசமான நிலைமை யென்ன? அதை நீர் எப்படித் தெரிந்து கொண்டார்?

வாவி :-

பெண்ணே। என்னுடைய சொந்தனார் செட்டிநாடு. நான் இவ்ஷுருக்குக் குடிவந்து 5 வருடமாகின்றன. இங்கு எனக்கு வியாபாரமுண்டு. சுமார் இரண்டு ஆண்டுகளாகத்தான் நான் உன்னை அறிவேன். நீ ஓர் விதவை என்பதும் எனக்குத்தெரியும். (இரக்கமாய்) அந்தோ, வைதவ்யம்- என்ற ஓர் கொடிய நோய்க்கு, நம்நாட்டுப் பெண்கள் பலியாகி வருகின்றனர்! இந்த உலகிலுள்ள துன்பங்கள் அத்தனையிலும், ஏக காலத்தில் சிக்கியிருப்பவர்கள் இளம் விதவைகள்தான்! மூடப்பழக்க வழக்கத்தால் விதவைகள் அடைந்து வரும் சித்ரவதையை நான் நன்கு அறிவேன். ஆகையால், உன்னை எப்படியாவது இக்காடுமையிலிருந்து மீட்க வேண்டுமென்று நான் எண்ணினேன். ஆனால் உன்னைக் காண்பது முதலிய செளகர்யம் எனக்கு வாய்க்கவில்லை. சுமார் பத்து நாட்களாக நீ இம்மடத்தில் சிக்கியிருக்கிறாய் என்பதை யறிந்தேன். நீ மலர் கொய்யவரும் நேரம் அறிந்து, நான் மதில்தாண்டி இங்கு வந்திருக்கிறேன். நீ மலர் கொய்யும்போது, உன் நிலைக்கு வருத்தப்பட்டாய். அவ்வருத்தத்தை இயற்கை மாற்றியது. நீ சோர்ந்து வீழ்ந்தாய். நான் சோகம் தவிர்த்தேன்!

செளந் :-

(தனக்குள்) ஹு உம்! ஹு உம்! புரிந்தது விஷயம்! சரி இருக்கட்டும் (வாவிபனைப் பார்த்து) ஐயா, நான் தங்களை யறியாவிட்டாலும் தாங்கள் என்னை அறிந்திருக்கிறீர்கள். என்னசெய்வது? நான் இம் மடத்திற்குள் சிக்கியிருக்கிறேன். யாராவது பார்த்துவிட்டால் சங்கடம். கீக்கிரம் சென்று விடுங்கள்!

(மலர் கொய்கிறாள்)

வாவி :- நன்று உன் வார்த்தை! நீ என்னெப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டாம். என்னை இங்கு யாரும் ஒன்றும் செய்து விட முடியாது. என் அன்பே! சற்றுமுன் நீ இருந்த நிலையை எண்ணிப்பார்! இவ்வுல்லாசப் பூங்காவில் - வாசமலரின் நறுமணம் நம் நேசத்தை ஒன்று படுத்தும் இப் பூங்காவில் மயிலின் நடனமும் குயிலின் கீதமும் நம் மனதை மகிழ்விக்கும். இப்பூங்காவில் - தென்றவில் சீற்றத்தால் நாமிருவரும் திகைத்துக் கொண்டிருக்கும் இப்பூங்காவில், கண்ணே நீ சொல்வது சரியாமா? எதோ ஓர் அன்பான முத்தம்கொடு।

(நெருங்குகிறாள்.)

சௌந் :- (கண்டிப்பான மொழியில்) ஜயா, அப்படியே நிலவும்! தங்களை யார் என்று கேட்டதற்கு, இதுவரை சரியான பதிவில்லை.

வாவி :- ஏன் என் மீது உனக்கு அவ்வளவு சந்தேகம்?

சௌந் :- தாங்கள் உண்மையை மறைத்துக் கூறுவதால்.

வாவி :- அப்படி ஒன்றுமில்லையே! நீ என்னைச் சந்தேகிப்பதற்குக் காரணந்தான் என்ன?

சௌந் :- சில நாட்களாக நான் அடிக்கடி கேட்டுவரும் குரலும், தங்கள் குரலும் ஒன்றாக இருப்பதால்தான்.

வாவி :- (தனக்குள்) சரி. இனி மறைப்பதில் பயனில்லை. (சௌந்தரத்தைப் பார்த்து) சௌந்தரம்! நீ என்னைச் சந்தேகிக்கிறாய். உன் சந்தேகம் தீர்ந்தால் நிச்சயமாக என்னைக் காதவிப்பாயா?

(சௌந்தரம் நாணத்துடன், தன் சேலையின் முன்தானையைக் கையால் திருகிக் கொண்டிருத்தல்.)

வாவி :- சரி. நீ எனக்கு ஓர் உறுதிமொழி தந்தால், உண்மையைச் சொல்லுகிறேன்.

சௌந் :- என்ன உறுதிமொழி?

வாவி :- நீ என்னை இன்னாரென்று அறிந்தபின், அதை வேறு யாரிடத்தும் சொல்லக் கூடாது.

செளந் :- (முந்தானையைத் திருக்கியபடியே சாந்தமாய்) நான் எதற்காகச் சொல்லப்போகிறேன்.

வாவி :- என்னை நீ யாரென்று சந்தேகங் கொண்டனையோ, அவன்தான் நான். இப்படி நான் மாறுபாட்டுடன் விளங்குவதற்குக் காரணம் உண்டு. அதை உனக்குப் பிறகு சொல்கிறேன். பெண்ணே! அந்த அன்னத்தைப் பார்! என்ன ஒய்யாரமாக நடக்கின்றது! (நெருங்கி) எங்கே ஓர் முத்தங்கொடு!

(கட்டியணைத்து முத்தங்கொடுக்கிறாள். போகிறார்கள்.)

காட்சி - 6

இடம் : மாணிக்கச்செட்டி வீடு - காலம் : இரவு 8 மணி
பாத்ரம் : மாணிக்கச்செட்டி, லட்சுமி, செளந்தரம், கோகிலம்.

(மாணிக்கச்செட்டி ஆத்திரத்தோடும் விசனத்தோடும், ஓர் நாற்காலியில் வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறான் மனைவி லட்சுமி, புருஷனைப் பார்த்ததும் பரபரப்புடன்)

லட்சுமி:- நாதா! என்னமுகமெல்லாம் வாட்டமாயிருக்கிறது என்ன நேர்ந்தது?

(மாணிக்கச்செட்டி மவுனமாயிருப்பதைக் கண்டு)

நாதா, நாதா! ஏன் மவுனஞ் சாதிக்கிறீர்கள்? பிறரால் ஏதவாது தீங்கு நேரிட்டதா? அல்லது வியாபாரத்தில் ஏதாவது மோசடி நடந்ததா? ஐயோ சொல்லுங்கள்! என் நெஞ்சம் பதறுகின்றதே!

மாணி:- (துயரத்துடன்) அந்தோ கண்மணி! நான் ஏன் இந்தச் சென்மமெடுத்தேனோ தெரியவில்லையோ! ஐயோ, நம்மைக் கண்டு பிறர் நகைக்கவும் பழிக்கவும் நேரிட்டு விட்டதே! இனி என்ன செய்வேன் ஆகடவுளோ! இப்படியும் எங்களைச் சோதிக்கலாமா? பெண்ணைக் கொடுத்து - எங்களைக் கண்கலங்கிப் புண் மனங்கொள்ளச் செய்யலாமா? இதுதானா உமது அருள்? இது தானா உமது கிருபை? அந்தோ!

லட்ச : - நாதா! நமது பெண்ணால் என்ன தீங்கு நேரிட்டது?

மாணி : - லட்சமி! நமது கெளரவத்திற்குக் காலனாக வாய்த்த, மானத்திற்கு மறவியாக வாய்த்த அந்தச் சண்டாளி செளந்தரா, என்ன காரியம் செய்தாள் தெரியுமா? ஜேயோ, ஆத்திரந்தாளவில்லையோ அவளைக் கண்டந்துண்டமாக வெட்டிக் கூறுபடுத்தினாலவல்லாது, என் ஆத்திரம் தணியாது போவிருக்கிறதே.

லட்சமி : - நாதா! அவள் விஷயத்தில் எனக்கும் அளவு கடந்த ஆத்திரமுண்டு. கூவாதீர்கள். பிறருக்கு விஷயந் தெரிந்தால் நமக்குத்தானே அரெகளரவும்.

மாணி : - ஆம் நீ சொல்வதும் சரியே. மடாலய ஸ்வாமியும் என் ஆத்திரத்தையெல்லாம் தணியச் செய்து விட்டார். என்ன செய்வேன்? லட்சமி! சற்றுமுன் என்னை மடாலய சுவாமி அழைந்திருந்தார். போயிருந்தேன். செளந்தரம் நான்கு மாத கர்ப்பிணியாயிருக்கும் விஷயத்தைச் சொல்லி, சுவாமி ஆத்திரப்பட்டார். எனக்கும் பீடத்திற்கும் இப்படிப்பட்ட அரெகளரவத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்தீர்களே எனத்துடித்தார்! கதறினார். என்ன செய்வது! இங்கேயே அவளுக்குத் தக்கடொரு வழியைத் தேடாமல், விபசாரியை மடத்தில் கொண்டு போய் விட்டு வீண்பழி சம்பாதித்துக் கொடுத்ததற்காக மன்னிப்புக் கேட்டிறைஞ்சினேன். அவரும் ஒருவாறு கோபந்தணிந்தார்.

லட்சமி : - அந்தோ நாதா, இவ்விஷயத்தைக் கேட்டது முதல், புண்ணில் கொள்ளியை நுழைத்தது போல் என் நெஞ்சம் துடிக்கிறதே என்ன செய்வேன்!

மாணி : - லட்சமி! டிது விஷயம் யாருக்கும் தெரியாது. இதை வளரவிட்டால், இன்னும் மானக்கேட்டிற்குத்தான் இடமாகும். மானமற்று - மதிப்பற்றுப் போவதைக் காட்டிலும், பழைய கெளரவத்திற்குப் பங்கம் நேராமல் இருக்க வேண்டுமல்லவா? அதற்காகச் சுவாமியார் ஓர் உபாயங்கு சொன்னார்.

லட்சமி : - என்ன உபாயம் நாதா?

மாணி : - (மெதுவாக) “செளந்தரா மடத்தில் உடம்பு அசெளகரியமாயிருந்ததால், அவளை வீட்டிற்கழைத்து

வந்தேன . அன்றிரவே அவள் திடீரென இறந்து விட்டாள்" என்று பொய் வதந்தி கட்டிவிடுங்கள் என்றார் . அவள் இறப்பதற்கு மார்க்கமென்ன வென்றேன் . அவர் . (ஓர் சிறிய மருந்து சீசாவை லட்சமியிடம் கொடுத்து) இந்தச் சீஷாவிலுள்ள மருந்தைப் பாலில் கலந்து கொடுத்துவிடச் சொன்னார் . ஆனால் இக் காரியம் நடைபெறும் வரை , உங்கள் வெறுப்பை அவளிடம் ஒரு சிறிதும் காட்டாமல் அன்போடு நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்றார் .

லட்சமி :- நாதா வீட்டை விட்டு வெளிச்செல்ல முடியாத அவ்வளவு அவமானத்தைத் தேடி வைத்த அந்த முன்னடக்கு , இத்தண்டனை தகும் . என்றாலும் , என் மனம்.....

மாணி :- (கோபமாய்) போதும் நிறுத்து ! இந்த விஷயத்தில் உன் பாசத்தைக் காட்ட வேண்டாம் . சௌந்தரா மாடியிலிருக்கிறாள் . அவள் படுக்கைக்குப் போகும் போது இவ்விஷப்பாலை அருந்தக் கொடுத்துவிடு ! விஷயம் யாருக்காவது தெரியப்போகிறது . ஜாக்கிரதை (மேல் மாடியின் அறையில் , சௌந்தரா விசனத்தோடு படுக்கையில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள் .)

சௌந்:- அந்தோ என்னிலைமை இப்படியா ஆக வேண்டும் ? என்தாய்க்கு உடம்பு அசௌக்யம் என்று என்னை இங்கு அழைத்து வந்தார்கள் . சுத்தைப் பொய் ! (சிறிது யோசித்து) சரி நம் குட்டு வெளியாகிவிட்டது . இனி நான் உயிர்வாழ்வதைப் பார்க்கிலும் - துன்பத்தால் வேதனையுற்றுச் சித்ரவதையடைவதைப் பார்க்கிலும் , என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதே நலம் ! (நிதானித்து) சரி . எல்லோரும் தூங்கியபின் , என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுகிறேன் .

(இச்சமயம் வேலைக்கார கோகிலம் , கையில் பாலுடன் வருகிறாள் . சௌந்தரம் அவளைப் பார்த்து ,)

சௌந் :- கோகிலம் ! என்ன அது !

கோகி :- பாலம் மா பாலு .

சௌந் :- யாருக்கு ?

கோகி :- ஒனக்குத்தாம்மா . அம்மா உன்கிட்ட கொடுத்துவிட்டு வரச்

சொன்னால்க.

செளந் :- சரி மேஜூயின் மேல்வை. பிறகு சாப்பிடுகிறேன்.

(கோகிலம் பால் டம் ஸரை வைத்துவிட்டுப் போகிறாள்)

செளந் :- (கோகிலம் போன யின் பாலைக் கையிலெடுந்து முகர்ந்து பார்த்து) என்ன ஆச்சரியம்! நான் என்று விதவையானேனோ அன்று முதல் நல்ல உணவென்பதையே கொடுத்தறியாத என் தாய் - வயிற்றுக்கும் போதிய உணவு கொடுத்தறியாத என் தாய், இன்று என்மீது இரக்கங் கொண்டா பால் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறாள். (சிறிது யோசித்து) என்ன, என் சந்தேகத்தை வலுப்படுத்துகிறது. சரி இதோ பூனையான்று வருகிறது. அதனிடம் கொஞ்சம் பால் ஊற்றி என் சந்தேகத்தைத் தெளிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(அங்கு வந்த பூனைக்குக் கொஞ்சம் பால் ஊற்றுகிறாள். அதை நக்கிக் குடித்ததும் பூனை தலை சாய்ந்து வீழ்ந்து சாகிறது. இதைக் கண்ட செளந்தரா, “ஆ” என அலறிக் கீழே விழுகிறாள். புரண்டபடி)

அந்தோ பூனையோ குற்றமற்ற பூனையோ என்னால் உன் உயிர் பிரிந்ததா? உன் வாழ்நாளைப் போக்க இப்பாவி எமனாக வாய்த்தேனோ? ஆ!

அந்தோ! அந்தோ! என்னைப் பத்து மாதங்கு சமந்து பெற்ற என் தாய் - என்னைப் பரிவுடன் சீராட்டிப் பாராட்டிப் பாலூட்டி வளர்த்த என் தாய் - என்னைக் கொல்வதற்கும் மனந் துணிந்தாளா? அந்தோ! நான் என் பெற்றோருக்கு என்ன கொடுமை செய்தேன்? என்ன தீங்கு செய்தேன்? ஆ! பாவி நான் ஒரு பெண் பிறந்து. இத்தகைய நிலைக்கா ஆளாக வேண்டும்? ஏ தெய்வமே! நான் செய்த தவறுதான் என்னே? என்னைச் சிறு வயதில் மணங்கு செய்து கொடுத்தார்கள். சில நாட்களுக்குள் மணவாளர் இறந்தார். அன்று முதல் நான் விதவையானேன். பிறகு என் மங்கைப் பருவத்தில், மனத்தில் எழும் இயற்கை இன்ப உணர்ச்சியை மாற்றுவதற்காக, என்னை மடத்தில் கொண்டு சேர்த்தார்கள். அங்கு மடாதிபதியால் கறபழிக்கப்பட்டேன். அதனால் கருவுற்றேன். பிறகு,

பெற்றோரால் இங்கழைத்து வரப்பட்டேன். இதே இந்த விஷப்பால், என் உயிரை மாய்ப்பதற்குக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது!

ஏ உலகமே! கொடிய உலகமே! அநியாய உலகமே! இது என்ன குற்றமா? ஆண்களுக்கு மறுமண உரிமையளிக்கும் பாழும் இந்து சமூகமே! பெண்கட்கு ஏன் அநீதியனித்தனை? ஆண்கட்கு ஒரு நீதி! பெண்கட்கு ஒரு நீதியா! பாழுந் தெய்வமே! இந்த அநியாய உலகில் என்னை ஏன் பிறக்கச் செய்தாய்? பிறந்தபின் இன்பத்தை அநுபவிக்கச் செய்யாமல், என்னை எதற்காகச் சிறுவயதில் விதவையாக்கினாய்? விதவையாக்கியும் விரக தாபத்தை ஏன் தந்தாய்? அதனாலல்லவோ நான் இத்தகைய நிலையடைந்தேன்! இது உன் சம்மதமா? அந்தோ! என்னைப்போல் இன்னும் எத்தனை இளமங்கையர்கள் இத் துன்பக் கடவிலாழ்ந்து துடிக்கின்றனரோ? தங்கா! அருமைத் தங்கா! நீ என் நிலையை அறிவாயா? என் மரணத்தை அறிவாயா? எல்லாம் உனக்கு மறைக்கப்படுமன்றோ! எல்லாவற்றையும் இதோ உன் மேசையில் - உனக்காக எழுதிவைக்கும் கடிதத்தைக் கண்டு, உண்மையறிந்து கொள்! நீயும் என்னைப் போல் அடிமையாகாதே!

(எழுந்து நிதானித்து) சரி. இனிப் பிதற்றிக் கொண்டிருப்பதில் பயனில்லை!

(ஓர் கடிதம் எழுதி மேசைக்குள் வைத்தும் பின் பால் டம்னாரைக் கையிலெடுத்து)

ஏ பாலே! உன் உயிரைப் போக்க வந்த விஷப்பாலே! நீ எனக்கு எமனாகவா வாய்த்தாய்? இல்லை! இல்லை! நான் ஒரு பெண் பிறந்து, பெருந்துயரடைவதைக் காணச் சுகியாது, என் துயரைத் தீர்க்க நீ துணையாக வாய்த்தாய்! ஏ நங்குப் பாலே! நீ என் உயிரைப் போக்க எமனாக வாய்த்தாலும், எனக்குற்ற துன்பத்தைப் போக்குவதற்கு - வேதனையைத் தீர்ப்பதற்கு, இம்சையை யொழிப்பதற்கு இன்னுயிர்த் தோழனாக வாய்த்தாய்! இந்த அநியாய உலகில் நான் அவதிப் படுவதைவிட, என்னை அமரவாழ்வுக்காளாக்கச் செய்ய வந்த உனக்கு, அநேக வந்தனம்!

(டம்னாரை முத்தி கொடுத்துப் பாலை அருந்துகிறாள். உடனே “ஆ” என்ற சப்தத்தோடு கீழே விழுகிறாள்)

காட்சி-7

இடம் : சென்னைக் கலாசாலையின் மாணவர் விடுதி
பாத்ரம் : ரஞ்சிதம், சுந்தரன்

(ரஞ்சிதம் சோகமாக ஓர் சோபாவில் அமர்ந்தபடி)

ரஞ் :- (தனக்குள்) அந்தோ! நான் காணும் இன்பக்கனவு சித்திக்குமா? சித்திக்காவிட்டால் என் உயிர் நிலைத்து நிற்குமா? அந்தோ! என் பெற்றோர் மூடப் பழக்க வழக்கத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பவராயிற்றே! ஆஸ்திக வெறியில் ஆழந்து கிடப்பவராயிற்றே! குரங்கானாலும் குலத்திலே கொள்ள வேண்டுமென்ற குருட்டுப் பிடிவாதக்காரராயிற்றே! என்ன செய்வேன்? என் உள்ளங்கவர்ந்த காதலர் வேறு சாதியாக அல்லவோ இருந்து விட்டார். அவரைப் பிரிந்தால், என் உயிர் பிரியுமே! அவர்தரும் காதலென்னும் இன்பத்தை நாடியிருக்கும் எனக்கு, சாதலென்னும் துன்பந்தான் கிடைக்குமா? வாழ்வின் அருமை தெரிந்தோர், தமக்கேற்ற ஒருவரைக் காதலிப்பது தவறாகுமா? அந்தோ பாழும் சமூகமே! வாழ்க்கையில் இன்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் காதலர்கட்டு, நீ ஓர் சாபக்கேடாக அல்லவோ இருந்து வருகின்றாய்! (சிறிது நிதானித்து) இருக்கட்டும் பார்த்துக்கொள்வோம்.

(இச் சமயம் சுந்தரன் வருகிறான். அவனைக் கண்டதும் ரஞ்சிதம் மரியாதையாக எழுந்து அன்புடன்)

ரஞ் :- வாருங்கள்! அமருங்கள்!

(இருவரும் அமர்ந்தபின்)

சுந் :- ரஞ்சிதம்! என்ன உன் மதிவதனம் வாட்டமுற்றிருக்கின்றது! எதைப்பற்றிக் கவலைப்படுகிறாய்?

ரஞ் :- காதலரோ! நமது பரீட்சை முடிந்துவிட்டது. அது

விஷயத்தில் சந்தோஷந்தான்! இருந்தாலும், நாம் நாளையதினம் நமது சொந்த ஊருக்குப் போகப் போகின்றோம். அங்கு என் ஆசைத் தமக்கையைக் காணாவிட்டால், அந்தோ என் நெஞ்சம் பதறுமோ! என் செய்வேன்!

சுந் :- ரஞ்சிதம்! வாஸ்தவந்தான். எனினும், நடந்துபோன விஷயத்தைக் குறித்து நீ அதிகம் கவலைப்படுகிறாய். வேண்டாம். கவலைப்பட்டு ஆவதென்ன? உன் தமக்கை என்னமோ விஷ ஜூரத்தால் மாண்டாள் என்பதை என்னால் நம்பமுடியவில்லை.

ரஞ்சு :- எல்லாம் அங்குச் சென்றால் உண்மை வெளியாகிறது.

சுந் :- கண்ணே ரஞ்சிதம்! இவ்வளவு நாளாக நாம் இங்கு இன்பமாகக் காலங்கழித்தோம். நாம் நம் சொந்த ஊர் போனதும், இச் சுதந்தரம் அங்குக் கிடைக்குமா? உன்னோடு பேசுவதற்குத்தான் சந்தர்ப்பங் கிடைக்குமா? அந்தோ! உன்னைக் காண்பதும் அருமையாய் விடுமே! இதை நினைத்தால், என் மனம் என்ன கஸ்தியடைகின்றது தெரியுமா?

ரஞ்சு :- அன்பரோ! தாங்கள் என் விபரீத எண்ணங்கொள்ளுகின்றீர்! அத்தகைய நிலை நமக்கு ஏற்பட்டாலும் அதைச் சமாளித்துக்கொள்ள நம்மால் முடியாதா? அங்கு வசந்த விலாச நந்தவனம் இருக்குமட்டும், நம் கூட்டுறவைத் தடுக்க யாரால் முடியும்?

சுந் :- கண்ணே! உன் உறுதி மொழியை நம்பித்தான் இந்த உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது. இன்றேல்.....

ரஞ்சு :- (கெஞ்சியவண்ணம்) அன்பரோ! இன்னும் என் மீது தங்கட்குச் சந்தோகமா? வேண்டாம்! வேண்டாம்! வீண் சந்தோகத்தை விடுங்கள்! நம் இருவர் உயிரும் ஒன்றியபின், ஒன்றையொன்றை விட்டுப் பிரியுமா? அப்படிப்பிரிந்தால் தனித்தனி வாழுமா? என் ஆசைக் காதலா? நான் தங்களைத் தவிர, வேறு யாரையும் மணக்கமாட்டேன். இது நிச்சயம்!

சுந் :- (சந்தோஷத்துடன்) ரஞ்சிதம்! என் மனக் கவலை இன்றோடு மாய்ந்தது! மக்கள் சமுகத்தை முன்னேற-

வொட்டாமல் செய்து வரும் பாழும் ஜாதிபேதத்தைக் கலப்பு மணத்தினால் தான் ஒழிக்க முடியும். நீ அக் கொடிய பேதத்தை வீழ்த்துவதற்கு ஆதரவு தந்தாய்! மேலும், காதலற்ற வாழ்வில் களிப்பில்லை இன்பமில்லை என்பதை, நீ நன்கு உணர்ந்து விட்டாய்! ஆனால், உன் பெற்றோர் இது விஷயத்தில் பெருந்தடையாயிருப்பார்கள். அப்போதுதான் நீ சாமரத்தியமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

ரஞ் :- நாதா! இது விஷயத்தில் நான் பெற்றோர் எதிர்ப்பையும் மற்றோர் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்த மாட்டேன். இது நிச்சயம். ஆனால், நீங்கள் நம் சொந்த ஊர் போனதும், உடனே திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்!

சுந் :- வீரப்பெண் ணே! வியந்தேன் உன் தீரத்தை! சுந்தரவெள்ளத்தை அள்ளிப்புசித்துத் தூய வாழ்க்கைக்கு நீங்கள் வழிகாட்டினாய்! இனிப் பெண்கள் சமூகம் உள்ளால் பெருநன்மையடையப் போகிறது! சரி நான் நமதூர் சென்றதும், திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்கிறேன்... ரஞ்சிதம்! நாழிகையாகிறது. நாளை 9 மணி வண்டிக்கு நாம் புறப்படவேண்டும். நான் சென்று பிரயாணத்தோடு வருகிறேன். நீ தயாராக இரு!

ரஞ் :- அப்படியே சென்று வாருங்கள்!

(ரஞ்சிதம் கையில் ஓர் முத்தம் கொடுத்துச் செல்கிறான்)

காட்சி - 8

இடம் : புதுவை
பாத்ரம் : ரமணசெட்டி, வட்சமி, ரஞ்சிதம்

ரமண : (தனிமையில்) சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் பி.ஏ., பர்ட்சைக்காகப் படித்துச் சென்ற ரஞ்சிதம், வீடு வந்து சேர்ந்து ஒருவாரமாகின்றது. இனியும் நாம் சும்மா இருத்தல் கூடாது. எனக்கோ இரண்டு குழந்தைகள் இருக்கின்றன. மனைவி இறந்து ஒரு வருடமாகின்றது. அதனால் எனக்கு குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுவதற்குப் பெரிய தொல்லையாயிருந்து வருகிறது. என் தமக்கையும் மாமனும், ரஞ்சிதத்தை எனக்கு இரண்டாந்தரமாக்க கொடுக்க

நிச்சயித்துள்ளார்கள். அதற்காக நாமும் சும்மா இருந்து விடக்கூடாது. முயற்சி திருவினையாக்கும் என்றபடி, நாம் அவர்களை மேலும் மேலும் வற்புறுத்தி இம்மாதத்திலேயே கவியாண்த்தை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். சரி. தமக்கையார் வீடு செல்வோம்.

(போகிறான்)

(மாணிக்கச்செட்டியின் மனையாகிய லட்சமி வீட்டிலிருக்கும் சமயம், ரமண செட்டி வருதல்)

லட்சமி : - (தம்பியைக் கண்டதும் ஆவலோடு) தம்பி வா! இந்த நாற்காலியில் உட்கார!

ரமண : - அக்கா! சௌக்கியமா? மாமா எங்கே?

லட்சமி : - (வருத்தமாக) என்ன என் சௌக்கியத்திற்குக் குறைவு பாழும் பெண் பெற்றுப் படாத பாடெல்லாம் பட்டேன்!...

(இதற்குள் ரமணன்)

ரமண : - அக்கா! நடந்து போனதைப் பற்றி விசனப்படாதே! அதனால் மனோவியாகுலந்தான் அதிகமாகும். என்ன செய்வது? சௌந்தரம் இந்த வயதில் மாண்டு போவாளென்று யாருக்குத் தெரியும்? போனது போகட்டும். கடவுள் கிருபையால் ரஞ்சிதமாவது நல்லபடியாயிருந்தால் அதுவே போதும்... ஏன் அக்கா! கவியாண விஷயமெல்லாம் எந்த மட்டில் இருக்கிறது?

லட்சமி : - தம்பி, ரஞ்சிதத்தை உனக்குக் கொடுப்பதாகச் சொன்ன சொல் தவறாது! மாமாவும் சம்மதித்துவிட்டார். இனி, நல்லநாள் பார்த்துக் கவியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு, உன்னைச் சேர்ந்ததுதான்!

ரமண : - அக்கா, இம்மாதத்திலேயே கவியாணத்தை முடித்து விட வேண்டியதுதான்! (சந்தோஷமாக) ஏனக்கா! இது விஷயம் ரஞ்சிதத்திற்குத் தெரியுமா?

லட்சமி : - தெரியும். அவள் இந்த விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டது முதல் ஒருமாதியாகவே இருந்து வருகிறான்.

ரணம் : - இல்லை அக்கா! கவியாணமென்றாலே பெண் கள் அப்படித்தான் இருப்பார்கள். ஏனக்கா, இப்போது ரஞ்சிதம் எங்கே இருக்கிறான்?

லட்சமி : - மாடியிலிருக்கிறாள்.

ரமண : - சரி. நானும் அவளைப் பார்த்து ரொம்ப நாளாகிறது. போய் பார்த்து வருகிறேன் அக்கா.

(போகிறான்)

(ரமண செட்டியைக் கண்ட ரஞ்சிதம் எழுந்து மரியாதையாக)

ரஞ்சு : - வாருங்கள் மாமா! (நாற்காவியைச் சுட்டிக் காட்டி) அமருங்கள்!

(ரமணன் நாற்காவியில் அமர்ந்து கொண்டே)

ரமண : - ரஞ்சிதம்! பரவாயில்லை நீயும் உட்கார! ஷேமந்தானே?

ரஞ்சு : - நின்றபடியே, நீங்களெல்லாம் இருக்கும்போது என் ஷேமத்திற்கு என்ன குறைவு?

ரமண : - (சிரித்துக்கொண்டே) என்பேரில் அவ்வளவு தயவு வைத்ததிருக்கிறயா? பேஷ்! பரிட்சை விஷயம் என்ன திருப்திதானே?

ரஞ்சு : - திருப்தி தான்!

ரமண : - சரி. போவது போ. தீர்ந்தது சனியன்! இனிமேல் நடக்க வேண்டிய வேலையல்லவோ மிகப் பிரதானம்!

ரஞ்சு : - என்ன வேலை மாமா?

ரமண : - (சிரித்துக்கொண்டே) இது தெரியாதா உனக்கு. அம்மா சொல்லவில்லையா? மணவிஷயந்தான்!

ரஞ்சு : - (நெற்றி சுருக்கி) மணமா? யாருக்கு?

ரமண : - (சந்தோஷச் சிரிப்புடன்) உனக்கும் எனக்கும்!

(இதைக் கேட்டதும், ரஞ்சிதத்தின் முகம் மாறுபட்டவளாய்ப் பெருமூச்சு விட்டு)

ரஞ்சு : - உனக்கும் எனக்குமா! சரி ரொம்பப் பொருத்தம்! இனி ஜோசியங்கூடப் பார்க்க வேண்டியதில்லை!

ரமண : - (சந்தோஷத்துடன்) அட்டடா! ஜோசியமெல்லாம் முன்னாடியே பார்த்தாய்விட்டதே! தெரியாதா சங்கதி? நம் இருவருக்கும் அமைந்த பொருத்தம் போல், வேறு யாருக்கும் அமையவில்லையென்று, ஜோசியக்காரனே

ஆச்சரியப் பட்டானே!

- ரஞ் :- இருக்கலாம். என்ன செய்வது?
- ரமண :- என்ன ரஞ்சிதம்! உன் பதிலெல்லாம் ஒரு மாதிரியாகவே இருக்கிறது? முகமும் ஒரு மாதிரியாக மாறுபட்டிருக்கிறது?
- ரஞ் :- விருப்பமில்லாத விஷயத்தில் எல்லோருக்கும் அப்படித்தான்!
- ரமண :- (திடுக்கிட்டவனாய்) என்ன என்னை மணக்க உனக்கு விருப்பமில்லையா? ரஞ்சிதம்! நன்றாயோசித்துப்பார்! எனக்கு எத்தால் குறைச்சல்? இன்ப வாழ்க்கை வாழ உனக்கு விருப்பமில்லையா?
- ரஞ் :- நான் இன்பவாழ்க்கையைத்தான் விரும்புகிறேன்.
- ரமண :- (சந்தோஷப்பட்டவனாய்) பின்னை என் சற்று முன் உன்முகம் மாறியது? கண்ணே ரஞ்சிதம்! என்னை மணப்பதற்குச் சம்மதந்தானே? உன் பவளவாயால் ஒரு பதில் சொல்லேன்?
- ரஞ் :- என் அபிப்பிராயத்தைத் தாங்கள் இன்னும் அறிந்து கொள்ளாதிருப்பதற்காக வருந்துகிறேன். என்னை மேலும் மேலும் தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்!
- ரமண :- நானா தொந்தரவு செய்கிறேன்! கண்ணே! நான் உன் மீது கொண்ட காதலுக்கு எல்லையுண்டா? சதா உன் நினைவே என் நெஞ்சில் குடி கொண்டிருக்கிறதே! எங்கே ஒரு....
(இதற்குள் ரஞ்சிதம் கண்டிப்பான குரலில்)
- ரஞ் :- இனி மரியாதை தவறிவிடும்! சென்றுவிடுங்கள்!
- ரமண :- (சற்று திகைத்துப் பிறகு) கண்ணே! நான் உன் தாய்மாமனல்லவா? உன்னை மணக்கப் போகறவனல்லவா? என் மனங்கெடப்பேசலாமா? சரி. யார்? நீ தானே பேசினாய்? (சந்தோஷத்துடன்) உன் மாமனைத் தானே பேசினாய்! ரஞ்சிதம்! உன் ஏசல் மொழியெல்லாம், எனக்கு இனிப்புச் செய்யும் கற்கண்டடி! எங்கே உன் கனக இதழைக் காட்டு! என்னைக்கட்டி ஒரு முத்தங்கொடு!
- ரஞ் :- (கோபத்துடன்) அடே மூடா! (ரிவால்வரைக் காட்டி) இதோ இதற்கு முத்தங்கொடு!

(ரிவால் வரைக் கண்டதும் ரமணன் ஓட்டமெடுத்தல். பிறகு)

ரஞ் :- ஸவிரக்க மற்ற பாதகன்! தடிக்கழுதை மாதிரி இருந்து கொண்டு தாவுகிறான் முத்தத்திற்கு!

(எனச்சொல்லிக்கொண்டே தனது மேசைக் கவயத்தை திறந்து ரிவால் வரை வைக்கிறாள். ரஞ்சிதம் விலாசமிட்ட ஒர் கடிதம் கவயத்திற்குள் இருப்பதைக் கண்டு, அவசரமாகப்பிரித்துப் படித்தபின், ஆ! அக்கா! என அவறிக் கீழே விழுகிறாள்)

ரஞ் :- (புரண்டபடி) அக்கா! அக்கா! உன் கதி இப்படியுமாயிற்றா? அருமை அக்கா! என் ஆசை அக்கா! நீ அக்ரமத்தால் மாண்டாயா? அநியாயத்தால் மாண்டாயா? (தலை நியிர்ந்து) அந்தோ அக்கா! உன்னைப்பத்துமாதம் சுமந்து பெற்ற அந்தப்பாதகி, உனக்கு நக்கப்பால் தந்தாளா? உன்னைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்த பெற்றோரே உனக்கு எமனாக வாய்த்தார்களா? என் ஆசை அக்கா! நீ ஒரு பெண் பிறந்து அத்தகைய நிர்க்கதிக்கா ஆளாக வேண்டும்? உடற்பிறப்பில்லா உடம்பு பாழ் என்பார்களே, அது போல் என்னைத்தனியே தத்தனிக்க விட்டுச் சென்றனனயா? அந்தோ! இனி என்று உன்னைக் காண்பேன்? அந்தப்பாழும் சண்டாளர்கள் நீ விஷகரத்தால் மாண்டாரென்றல்லவா எனக்குத் தந்தி கொடுத்திருந்தார்கள்! அந்தக் கொலைப்பாதகர்களை இனி நான் எப்படித் தாய் தந்தை என்றழைப்பேன்?

(எழுந்து வீராவேசத்துடன்)

அக்கா! உன் உயிரைப்போக்க அந்தப்பாழும் மடாதிபதியல்லவா காரணமாயிருந்தான். இருக்கட்டும்! மதப்போர்வை போர்த்திய அந்த மடாதிபதியை - மக்களின் பகுத்தறிவை மாய்த்துவரும் அந்த மடாதிபதியை, மாதர்களின் கற்பை அழித்துவரும் அந்த மடாதிபதியை மாறுவேடம் பூண்ட அந்த மடாதிபதியை வேசில் விட்டேனா? அவனைப் பழிக்குப்பழி வாங்க இதோ அதற்குத் தக்க வழி தேடுகிறேன்.

(வெளியில் செல்வதற்கு மாடியைவிட்டு இறங்கி வருகிறாள். வீட்டிலிருந்த லட்சமி ரஞ்சிதத்தைக் கண்டதும் கோபமாய்)

லட்சமி : - அடி ரஞ்சிதம்! இங்கு வா! என்ன காரியமடி செய்தாய்? உன் மாமன் உன்னைப் பார்க்க வந்தால், ரிவால்வரைக் காட்டிச் சுடவந்தாயாமே! உனக்கென்னடி புத்தி தடுமாறிற்றா?

ரஞ் : - புத்தி தடுமாறவில்லை. என்னை முத்தங்கொடு என்றார். நான் ஞாயமாகச் சொல்லி மறுத்தேன். கேட்கவில்லை. பிறகு ரிவால்வரைக்காட்டி, இந்த ரிவால்வருக்கு முத்தங்கொடு வென்றேன். அவர் ஓடி விட்டார்!

லட்சமி : - (கோபமாய்) ஹு அம் ஹு அம்! உன்னை முத்தங்கொடு என்றான், அதற்கு நீ சுடவந்தாயோ?

ரஞ் : - என்னைப் பலாத்காரம் செய்ய வந்தவனைச் சுடாமல் விட்டது குற்றந்தான்!

லட்சமி : - என்னடி எதிர்த்துப் பேசுகிறாய்? இதற்குத்தான் உன்னைப் படிக்க வைத்ததோ?

ரஞ் : - ஆம். நான் படித்திராவிட்டால், உங்கள் எதேச்சாதிகாரத்திற்கெல்லாம் அடிமைப்பட்டல்லவா இருக்க வேண்டும். நான் என் மானத்தைக் காத்துக் கொண்டது, உங்களுக்குக் குற்றமாய்த் தோன்றுகிறது போலும்! சரிதான்!

லட்சமி : - என்னடி நீட்டுகிறாய்? உன்னால் காரியம் கெடும் போவிருக்கிறதே! உன்னை மணக்கப் போகிறவனுக்கு அடங்கி நடக்காமல், மீறலாமா?

ரஞ் : - (கோபமாய்) யார்? அவனா என்னை மணக்கப் போகிறவன்? அதுதான் முடியாது!

லட்சமி : - முடியாதா?

ரஞ் : - கண்டிப்பாய் முடியாது!

லட்சமி : - (ஆத்திரத்தோடு) பின் எவனை மணக்கப்போகிறாய்?

ரஞ் : - (சாந்தமாக) அம்மா, எதற்காகக் கோபம்? நான் வேறொருவரைக் காதவித்திருக்கிறேன்.

லட்சமி : - யாரவன்?

ரஞ் : - இப்போது சொல்ல இஷ்டமில்லை!

லட்சமி : - அடிபாதகி! சண்டாளி! நீ அந்தச் சுந்தரன்மீது காதல்

கொண்டிருப்பது தெரியாதென்றா நினைக்கிறாய் ? நேற்றல்லவோ தெரிந்தது நீ நந்தவனத்திற்குப் போகும் சங்கதி ! ஜேயோ எங்களுக்குப் பெண் பிறந்து , எமனாகவா வாய்த்தீர்கள் ? அவன் என்ன ஜாதி நாம் என்ன ஜாதி இப்படியும் எங்கள் மானத்தைப் போக்கலாமா ?

ரஞ் :- எனக்கு ஜாதியைப் பற்றிக் கவலையில்லை। அவர் அறிவுள்ளவர் ! கல்விமான் ! என் கண்ணுக்கு நிறைந்த காதலர் ! என் மனதைக் கவர்ந்த மணவாளர் !

லட்சமி :- (கோபமாய்) சீசீ வெட்கமின்றிச் சொல்ல வருகின்றாயே பாதசி ! ஊரார் என்ன நினைப்பார்கள் ? உற்றார் உறவினர் என்ன நினைப்பார்கள் ? பழக்க வழக்கங்களை மீறலாமா ? ஜாதி யாசாரத்தை மீறலாமா ? வரட்டும் உன் தந்தை ! மீறி விட்டனையா ? ஹும் ஹும் !

ரஞ் :- பழக்க வழக்கமும் ஜாதியாசாரமும் பாழாய்ப் போகட்டும் ! நான் கூடச் சௌந்தரமல்ல. 35 வயதுள்ள தடிப்பயலுக்கு, 16 வயதுள்ள என்னைப் பறிகொடுக்க எண்ணுவது பழக்க வழக்கமா ? பழக்கவழக்கம் பார்த்துத்தான் அக்காளைக் கொன்றீர்கள் ! நான் உயிரோடிருப்பது உங்களுக்குப் பொறுக்க வில்லையா ?

லட்சமி :- யாரடி கொன்றார்கள் ? அவள் விஷ ஜாரத்தால் மாண்டாள். அதற்கு நாமென்ன செய்வது ?

ரஞ் :- தாயே ! பெற்ற பிள்ளைக்கு எமனாக வாய்த்த பேயே ! பத்துமாதங்கு சமந்து பாராட்டிச் சீராட்டி வளர்த்ததைக் கொஞ்சம் கூட எண்ணாமல், விதவை யென்று வீட்டில்லடைத்துக் கொடுமை படுத்தியதும், மடத்தில் மடாதிபதிக்குக் கூட்டிக்கொடுத்ததும், அதனால் கருவற்றபின் மடாதிபதியின் குழ்ச்சியால் விஷப்பால் கொடுத்து மாளக் கெய்யவும் துணிந்த நாயே ! உங்கள் குது எனக்குத் தெரியாதென்றா நினைக்கிறீர் ? ஜேயோ, உங்கள் முகத்தில் விழிக்கவும் எனக்குக் கூச்சின்றதே ! இருக்கட்டும் ! அந்த மடாதிபதியைப் பழிக்குப்பழி வாங்காவிட்டால் என் பெயர் ரஞ்சிதமா பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். இனி, என் விஷயத்தில் நீங்கள் தடையாயிருந்தால், உங்கள் மகள் ரஞ்சிதத்தை இழந்து விடுவீர்கள் இது நிச்சயம் !

(வெளியே போகிறாள்)

லட்சுமி :- (ரஞ்சிதம் போனபின்)ஜேயோ, செளந்தரம் செத்த ரகசியம் எப்படியோ இவருக்குத் தெரிந்துவிட்டதே। என்ன செய்வேன்! இனி இவளின் மனோபீஷ்டப்படியல்லவோ நடப்பாள். அதிகாரத்தோடு அடக்குவதற்கும் முடியாதோ அந்தோ! என் உத்தேச காரியமெல்லாம் வீணாய்ப் போகுமே! நாட்டைக் கெடுக்க வந்த சுயமரியாதை இயக்கம் நாசமாய்ப் போக! என் நாதர் வரட்டும். இதற்கே தாவதோர் மார்க்கம் தேடுகிறேன்.

(போகிறாள்)

காட்சி-9

- இடம் : வசந்தவிலாச நந்தவனம்
- பாத்ரம் : ரஞ்சிதம், சுந்தரன்.

(வசந்த விலாசம் நந்தவனத்தில் அமைந்திருக்கும் ஓர் சலவைக்கல் மேடைமீது ரஞ்சிதம் அமர்ந்து தன் காதலன் வரவை அடிக்கடி எதிர்பார்க்கிறாள்)

ரஞ் :- என்ன என் காதலர் இன்னும் வரக்காணோம்?..... அந்தோ! என் பெற்றோரின் மனோபாவம் நன்றாயிருக்கிறது! பாவம் அவர்கள் தான் என்ன செய்வார்கள். பழக்க வழக்கமும் ஜாதி யாசாரமும் அவர்களைப் பாழ்ப்படுத்துகின்றன. நாட்டில் பெருகிவரும் சுயமரியாதை இயக்கத்தை நான் ஆரம்பத்தில் வெறுத்தேனாயினும், என் காதலர் அக் கொள்கையின் தத்துவங்களை எடுத்துச் சொல்லி, என் வெறுப்பை மாற்றி விட்டார். அன்றுமுதல் நான் சுயமரியாதை இயக்கத்தை ஆதரித்து வந்தேன். ஆனால் அதன் பெருமைகளை நான் சரிவர உணரவில்லை. என்னுடைய அநுபவத்தில் நான் கண்ட சில விஷயங்களிலிருந்தும், என் தமக்கை தான் பட்ட கஷ்டங்களை அனுபவித்து எனக்கு எழுதிய கடித்திலிருந்தும் நான் சுயமரியாதை இயக்கத்தின் நன்மைகளையும் பெருமைகளையும் பூரணமாக உணருகிறேன். அன்றியும் மக்கள் சமூகம், நன்மையடைய வேண்டுமானால், சுயமரியாதை இயக்கத்தினால் தான் முடியும் என்பதைத் தூக்குமேடையிலும் துணிந்து

கூறுவேன்।

(எழுந்து சுற்று முற்றும் பார்த்து)

என்ன இன்னும் வரக் காணோமே!.... ஆ! இந்த நந்தவனம் என்ன அழகாயமைந்திருக்கிறது! எப்படிப் பட்ட மனத்தையும் கணநேரத்தில் மாற்றி, இன்பத்தையுட்டும் சக்தியையல்லவோ இது பெற்றிருக்கிறது! இதோ கண்ணைப் பறிக்கும் வண்ணைப் பூக்களும், கருத்தைக் கவரும் இனிய காட்சியும், எண்ணத்தை மாற்றும் இனிய தென்றலும் அந்தோ என்காதல் தீயை வளர்க்கிறதே! என்ன செய்வேன்?

(சோகமாகச் சலவைக்கல் மேடையில் சாய்ந்து விடுகிறாள்)

(இது சமயம் சுந்தரன் ரஞ்சிரத்தின் பின்பக்கமாக வந்து, அவளின் கையைப் பிடித்துத் தூக்கி முத்தமிடுகிறான்)

சுந் :- (புன்னக்யுடன்) என்ன ரஞ்சிதம்! மன்மதன் மலர் பாணம் துவுகின்றானோ?

ரஞ் :- (நாணமும் வருத்தமுங் கொண்டவளாய்) ஆமாம். நீங்கள் கேவி செய்ய மாட்டார்களா?... (சந்தோஷத்துடன்) ஏன் நாதா! நமது திருமண விஷயம் எந்தமட்டில் இருக்கிறது?

சுந் :- திருமணமா? ரஞ்சிதம்! என் பெற்றோரும் உற்றார் உறவினர்களும் நமது திருமணத்திற்குப் பெரும் இடையூறாகவே இருந்து வருகிறார்கள். என் பெற்றோர் இந்த நேரம் என்னைப் பிள்ளையாகப் பாவிக்கவில்லை. பரமவிரோதியாகவே பாவிக்கின்றார்கள்! இருந்தாலும், நான் இதையெல்லாம் பொருட்படுத்தவில்லை. ஏனெனில், நம் உத்தேச காரியங்கட்டு, இவ்வித எதிர்ப்புகள் நேர்வது சகஜம். திருமண விஷயமாக நம்தோழர்களிடம் கவந்தேன். இம்மாதக் கடைசியில் நமது சங்கத்தின் சார்பிலேயே நடத்திவிடுவதென்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

ரஞ் :- (வருத்தமாக) என்ன போங்கள்! எனக்கும் எனதாய்மாமனுக்கும் இம்மாதக் கடைசியிலேயே திருமணம் செய்விக்க பெற்றோர்கள் நிச்சயித்திருக்கிறார்கள்! என்ன செய்வேன்!

- சுந் :- (திகைப்புடன்) திருமணமா? உனக்கும் உன் தாய்மாமனுக்குமா?
- ரஞ் :- ஆம். இதனால் இன்று என் வீட்டில், ஓர் கலவரமும் நடந்து விட்டது।
- சுந் :- கலவரமா? என்ன விஷயம்?
- ரஞ் :- நாதா! இன்று சுமார் 3 மணிக்கு என்னை மணக்கப் போகும் தாய்மாமன், நானிருக்கும் அறைக்குள் வந்தார். சிறிது நேரம் சேமலாபங்களை விசாரித்ததும், பிறகு பதமாக ஓர் முத்தத்திற்கு அச்சாரம் போட்டார். உடனே நான் ரிவல்வாரைக்காட்டி, இதோ இதற்கு முத்தங்கொடுவென்றேன். எடுத்தார் ஒட்டம்! இச்சேதியையறிந்த தாய், என்மீது சீறி விழுந்தாள்! நான் அவரை மணக்க முடியாதென்றும், தங்களைத்தான் மணப்பேனன்றும் உறுதியாய்ச் சொன்னதோடு, என் தாயைக் கடிந்தும் பேசிவிட்டேன்.
- சுந் :- என்ன இந்த நேரத்திலா அப்படி நடந்து கொள்வது?
- ரஞ் :- அதற்கு நான் என்ன சொல்வது? இதோ இந்தக் கடிதத்தைப் பாருங்கள்! (கடிதத்தைக் கொடுக்கிறாள்) நீங்கள் என் தமக்கை விஷயத்தில் சந்தேகப்பட்டது சரியாய்த்தான் போயிற்று!
- (சுந்தரன் கடிதத்தைப் பின்வருமாறு வாசிக்கிறான்)

கடிதம்

என் அருமைத் தங்கா!

பாவி நான் ஒரு பெண் பிறந்து, படாத பாடெல்லாம் பட்டுவிட்டேன். நான் இறப்பதற்கு முன் உன்னை நேரில் காண வேண்டுமென்ற அவா எனக்கிருந்தும், காணமுடியவில்லை. ஆகையால் நான் உனக்குச் சொல்ல எண்ணிய விஷயங்களை, இக்ககடிதத்தில் சுருக்கி எழுதியின்னேன். நீயோ படித்த பெண். நான் அனுபவித்து எழுதிய உண்மைகளை நீ நன்கு சிந்தித்து உண்மையறிவாயென்றே நம்புகிறேன்.

தங்கா!

நான் ஒரு பாவி! பெண் ஜென்மம் பாவ ஜென்மம் என்பது

சிரியாய்ப் போயிற்று! வைதுவ்யம் என்னும் பாழும் அனாசார வழக்கம், என் ஆயுனை அநியாயமாகக் கொள்ளள கொண்டு விட்டது!

என் ஆகைசத் தங்கா!

என் மரணத்தை நீ அறி வாயா? உனக்கு உன்னை மலைக்கப்படும். நான் ஒருவரைக் காதலித்தேன். இது என் ருற்றமல்ல. இயற்கை இன்பத்தைக் கட்டுப்படுத்த யாராலும் முடியாது. இதையறிந்த பெற்றோர், என்னை மட்டத்திற்கொண்டு சேர்த்தார்கள். யான் மடாதிபதியால் கற்பழிக்கப்பட்டேன்! அதனால் கருவுற்றேன். பிறகு, மடாதிபதியின் சூழ்சியால், பெற்றோர் என்னை விட்டிற்கடையுத்துவந்தார்கள். அன்றிரவே நான் படுக்கைக்குச் செல்லும் சமயம், தாயார் பால் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தாள். நான் சந்தேகித்து அதைச் சோதித்தேன். விஷைப்பால்! பத்துமாதஞ் சுமந்து பெற்ற தாயே, எனக்கு எமனாக வாய்த்தாள்! இதற்கெல்லாம் காரணம் நான் ஓர் விதவை!

என் அன்பே!

மனிதப் பிறவியெடுத்தும் இன்பத்தை யடைய முடியவில்லையென்றால், பெருத்த அவமானம்! அவ்வின்பத்தை அடையவாட்டாமல் தடுக்கும் ஆஸ்திகம், நம்நாட்டிற் கேற்பட்ட ஒர் சாபக்கேடு! என் அருமைத் தங்கா! உன் வாழ்க்கையில் நீ இன்பத்தை எதிர்பார்க்க வேண்டுமானால்,

நீ சுதந்தரத்தோடு வாழ விரும்பு! ஜாதியாசாரத்திற்கும் பழக்க வழக்கத்திற்கும் அடிமைப் படுவாயானால், நீ என்னைப் போல் துன்பக் கடலில் மூழ்குவது நிச்சயம்!

தங்கா!

இவ்வூர் மடாதிபதி ஓர் திருடன்! மாறு வேஷங் கொண்டவன்! மடத்திற்குள் ரகசியச் சுரங்கம் ஒன்றுண்டு. அதில் அநேக இளம் பெண்கள் களவாடப்பட்டுக் கற்பிழுந்து வருகிறார்கள். உன்னால் கூடுமானால், அந்த மடாதிபதியையும் சுரங்கத்தையும் ஒழித்துப் பெண்களின் மானத்தைக் காப்பாற்று!

என் கண்ணே!

நீ என் மரணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே! இதனால் பெற்றோரையும் வெறுக்காதே! நான் உன்னை மறுபடியும் மன்றாடிக் கோட்டுக் கொள்ளதென்னவனில் உன் பகுத்தழிவுக்குச் சுதந்தியங்கொடு! அடிக்கையாகாதே! நான், பெற்றதார் கொடுத்த விஷப்பாலை அருந்தி - என் துண்பத்தைப் போக்க வந்த நச்சப்பாலை அருந்தி, இதோ உயிர்விடப்போகிறேன்.

உன் அன்புள்ள அக்கா,
சௌந்தரவல்லி.

சுந் :- (கடிதத்தை வாசித்தபின்) அந்தோ! என்ன பரிதாபம்! பெண்ணாய்ப் பிறந்ததற்காக, இவை போன்ற கொடுமைகள் தண்டனையா? இந்த அக்ரமங்களுக்கெல்லாம், சாத்திரங்களும் மதங்களும் ஆதரவு தந்து வருமானால், அவைகளை முதலில் ஒழிக்க வேண்டியது நம் கடமையல்லவா? ரஞ்சிதம்! இவை போன்ற கொடுமைகள் நம்நாட்டைத் தவிர, வேறு எந்த நாட்டில் உண்டு? ஐயோ! இன்னும் எத்தனை இளமங்கையர்கள் இச் சமுகக் கொடுமைகளுக்காளாகி அவதிப்படுகின்றார்களோ அறியோம். கண்ணே! பெண்கள் சமுகத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை நீ உணர்கிறாயா?

ரஞ் :- நாதா! இக்கடிதத்தைக் கண்டது முதல், பெண்கள் சமுகம் அடையும் கொடுமைகளை யொழிப்பதற்கும், அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் உழைக்க வேண்டுமென நான் தீவிர எண்ணங் கொண்டுள்ளேன். அதோடு மட்டுமல்ல. அந்த மடாதிபதியைத் தொலைக்க வேண்டியதுதான் என் முதல் வேலை!

சுந் :- ரஞ்சிதம்! நீ சொல்வது சரியே. என்றாலும், நம் காரியம் முடியுமட்டும் நீ இது விஷயத்தில் பதறாதே! மடாதிபதி இனித் தப்பிக்க வழியில்லை. அவன் குடுமி நம் கையில் சிக்கிவிட்டது। கடிதம் என்னிடத்திலேயே இருக்கட்டும். இது விஷயம் பிறருக்குத் தெரியப் போகிறது. தெரிந்தால் நம் திருமணத்திற்குத் தான் இடையூறு ஏற்படும்.

ரஞ் :- சரிதான். நாதா, இனி நமக்கு எதிர்ப்புகள் அதிகம்

ஏற்படும். அதற்குள் நாம் நமது திருமணத்தை முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். என்ன போங்கள், எத்தனை நாளைக்கு நான் காதலால் உடல் மெலிவது?

அதோ பாருங்கள் அந்த மயிலை! என்ன ஓய்யாரமாக நடிக்கின்றது! உள்ளம் உருகப் பாடும் அதோ அந்த குயிலைப் பாருங்கள்!

சுந் :- கண்ணே! இது தானா நூதனம்! உன் மென்னடையைக் கண்டு அந்த நடனமயில் நாஜுவதைப் பார்! வீணாகானம் போன்ற உன் இன்னிசை மொழியைக் கேட்டு, அதோ அந்தக் கோகிலம் வெட்கமடைகின்றதே! உன்னை விட அவைகள் எனக்குச் சிலாக்கியமா?

ரஞ் :- என்ன போங்கள்! நான் தனித்திருப்பதைக் கண்டு அதோ அந்த அன்னம், தன் பேடையுடன் கூடிக் குதூகவித்து என்னைக் கேவி செய்கின்றன! நாம் என்று அதைப் போல்...

சுந் :- ரஞ்சிதம் கவலைப்படாதே! அவை உன்னை மட்டும் கேவி செய்யவில்லை! என்னையுந்தான் கேவி செய்கின்றன! இருக்கட்டும். கூடிய சீக்கிரம் அவைகள் நம்மைக் கண்டு நாணப் போவதை நீ பார்க்கத் தான் போகிறாய்!

கண்ணே! நாழிகையாகிறது! வீட்டிற்குப் போக வேண்டும். எங்கே ஒரு முத்தங்கொடு!

(முத்தங்கொடுத்தபடியே போகிறார்கள்)

காட்சி 10

இடம் : மடாலயம்

பாத்ரம் : மடாதிபதி, சிஷ்யர்கள் (மெய்யப்பன் - விங்கப்பன்)

(மடாதிபதியும் சிஷ்யர்களும் மிகவும் விசனத்தோடு உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். உடனே,)

மடாதி :- (பயழும் திகிலும் கொண்டவனாய்) இப்படியும் நேருமென்று நான் சிறிதும் எண்ணவில்லை. என்ன செய்வது? மெய்யப்பா! இத்தனை காலம் நாம் புவித்தோல் போர்த்திய பகுப் போல், ஊர்

கனிஞர் புதுவைச் சிவம்

வினாக்கலாகிய மக்களின் உழைப்பின் பயனை உண்டு சுகித்து வந்தோம். நமக்கென்று எங்கிருந்து வாய்த்தானோ அந்த ரஞ்சிதம்! ஜேயோ, நம்மைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவதாக அல்லவோ சபதங் கூறினாளாம்! இந்தப் பேராபத்தினின்றும் எப்படித் தப்புவது?

மெய் :- நான் அப்போதே சொன்னேன் சௌந்தரம் விஷயத்தில் ஜாக்ரதையென்று. கேட்டாயா பாவி! உன் சுகத்துக்காக நாங்கள் கண்டப்பட, கடைசியில் எங்களுக்கு மல்லவோ ஆபத்தாக முடிந்தது!

மடாதி :- கொஞ்சம் தவறிவிட்டேன். என்ன செய்வது?

விங் :- (கோபத்துடன்) கொஞ்சமா தவறிவிட்டாய்? எத்தனை தரம் படித்துப் படித்துச் சொன்னாலும், உன் எருமாட்டுப் புத்திக்கு ஏறுவதில்லை! என்ன செய்வது? வந்ததைப் படு! நாங்கள் எங்காவது தப்பிப் பிழைத்துப் போகிறோம். போயும் போயும் சுயமரியாதைக் காரர்களிடமா மாட்டிக் கொள்ள வேண்டும்?

மடாதி :- (அலட்சியச் சிரிப்புடன்) நன்றாயிருக்கிறது உம் வார்த்தை! இந்த அற்ப காரியத்திற்கே இப்படிப் பயந்தால், இன்னும் குறை காலத்தை எப்படிக் கடத்துவது? சரி. நாம் இந்த ஆபத்தினின்றும் மீள்வதற்கு ஓர் வழி இருக்கிறது!

மெய் :- ஒடும் வழிதானே!

மடாதி :- (கோபத்துடன்) உங்களைப் போல் பேடிகளுக்கல்லவோ ஒடும் வழி! (சாந்தத்துடன்) நான் சொல்லுவதைக் கேளுங்கள்! சௌந்தரம் இறப்பதற்கு முன், அவள் தங்கையாகிய ரஞ்சிதத்திற்குக் கடிதம் எழுதி வைத்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் நம் இரகசியமெல்லாம் அந்த ரஞ்சிதத்திற்குத் தெரிந்து போயிருக்கிறது. இன்றைய தினம் நான் மாணிக்கச் செட்டி வீட்டிற்குச் சென்றிராவிட்டால், நம்மையறியாமலே நாம் இப்பேராபத்தில் சிக்கிவிட நேரிடும். நல்ல காலமாக இப்பொழுதே நமக்குத் தெரிந்து விட்டதால், விஷயம் பிறருக்குத் தெரியா முன்பே அடக்கிவிட வழி தேடவேண்டும். ரஞ்சிதம் இச் சேதியைத் தன் காதலனாகிய சுந்தரனிடம் கண்டிப்பாய்த் தெரிவித்திருப்பாள். ஆகையால் நாம், இந்த இரவில்

எப்படியாவது ரஞ்சிதத்தைக் களவாடி வரவேண்டும். இந்தக் கொள்ளைக் கேசின் குற்றவாளி சுந்தரன்தான் என நம்பும்படி செய்து, அவனைத் தண்டனைக் குள்ளாக்கிலிட வேண்டும். முதலில் நாம் இந்தக் காரியத்தைச் செய்துவிட்டுப், பிறகு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றி யோசித்துச் செய்வோம். வாருங்கள் சுரங்கத்திற்கு!

(எழுந்து போகிறார்கள்)

காட்சி 11

இடம் : மாணிக்கச் செட்டி வீடு; காலம் : இரவு ஒரு மணி
பாத்ரம் : கருப்புடையணிந்த மடாதிபதி சிஷ்யர்கள், ரஞ்சிதம்)

(மடாதிபதியும் சிஷ்யர்களும் கருப்புடையுடன் மாணிக்கச் செட்டி வீட்டில் நுழைந்து, இரும்புப் பெட்டியிலுள்ள நகை, சூபாய் முதலியவற்றை எடுத்துக் கொண்டு, பிறகு மாடியில் ரஞ்சிதத்தின் மேசையில் ஓர் கடிதத்தை வைத்து விட்டு, மயக்க மருந்தின் உதவியால் ரஞ்சிதத்தையும் தூக்கிக் கொண்டு போய்விடுகிறார்கள்.)

காட்சி 12.

இடம் : மாணிக்கச் செட்டி வீடு

பாத்ரம் : மாணிக்கச் செட்டி, இளிஸ்பெக்டர், சிப்பாய் இருவர்.

போலீஸ் ஸ்டேஷன்

இளிஸ் :- சிப்பாய் நேற்றிரவு மாணிக்கச் செட்டியார் வீட்டில் களவு நடந்திருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். புறப்படுங்கள் சீக்கிரம்!

சிப் :- அப்படியே

(போகிறார்கள்)

மாணிக்கச் செட்டி வீடு

(மாணிக்கச் செட்டி தமது வீட்டில் போலீசார் வருகையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். இச்சமயம் போலீசாரும் மாணிக்கச் செட்டி வீட்டிற்குள் வந்து நுழைகிறார்கள். அவர்களைக் கண்டதும் மாணிக்கச் செட்டி)

- மாணி : - வந்தனம் ஐயா (சலாம் செய்கிறான்)
- இனில் : - வந்தனம். ஐயா செட்டியாரே! களவு எப்பொழுது நடந்தது?
- மாணி : - (பயந்தவன் போல் வணங்கி) இராத்திரிதான்!
- இனில் : - என்ன மணி இருக்கும்?
- மாணி : - மணி நேரம் தெரியாது; விடந்தபின்தான் களவு நடந்த விஷயம் தெரிந்தது.
- இனில் : - சரி. களவுபோன பொருள் என்னென்ன?
- மாணி : - காசு மாலை ஒன்று, வயிர அட்டிகை ஒன்று, வயிரத் தோடு ஒரு ஜிதை.
- இனில் : - (குறித்துக் கொண்டே) இவைதானா? இன்னும் வேறு ஏதாகிலும் களவு போயிருக்கிறதா?
- மாணி : - என் மகளைக் கூடக் காணவில்லை.
- இனில் : - (ஆச்சரியத் திகைப்படிடன்) என்ன உமது மகள் கூடவா?
- மாணி : - ஆம்!
- இனில் : - (சுற்றிப் பார்த்தபடி) என்ன ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது! திருடனாயிருந்தால் பொருள்களைத்தான் கொள்ள கொண்டு போவான். பெண்ணைக் கூடவா தூக்கிச் செல்வான்। சரி. செட்டியாரே! உமது மகளைத் தூக்கிச் சென்றவர் யாரென்று உமக்குத் தெரியுமா?
- மாணி : - தெரியாது.
- இனில் : - சரி. உமது மகள் படுத்திருந்த இடம் எது?
- மாணி : - மேல் மாடியில்.
- இனில் : - சரி, வாருங்கள் மாடிக்குச் செல்வோம்.
- (போகிறார்கள்)

செட்டியாரே, உமக்கு யார் மீதாவது சந்தேகமுண்டா?

(மாணிக்கச்செட்டி யோசிக்கிறான். இதற்குள் ரஞ்சிதத்தின் மேசைமேல் வைக்கப்பட்டிருந்த ஓர் கடிதத்தை இனில்பெக்டர் எடுத்துப் பிரித்துப் பார்க்கிறார். பிறகு)

இனில் : - செட்டியாரே! இக்களவு அந்நியரால் நடைபெறவில்லை. உள்ளுக்குள்ளாகவே நடைபெற்றிருக்கிறது. சரி, உம்மகளுக்கு யாராவது காதலன் உண்டா?

மாணி : - ஐயா, என் மைத்துனர் ரமண செட்டியாருக்கு இம்மாதக் கடைசியில் என் மகளைக் கவியாணம் செய்து கொடுப்பதாக நிச்சயித்திருந்தோம். அதை அவள் மறுத்து, யாரோ சுந்தரனாம். அவனைத் தான் மணக்கப் போவதாகக் கூறினாளாம்.

இனில் : - சரி. அந்தச் சுந்தரன் வேலைதான் இவ்வளவும். இதோ பாருங்கள் கடிதத்தை!

(மாணிக்கச் செட்டியிடம் கடிதத்தைக் கொடுக்கிறார். மாணிக்கச்செட்டி அக்கடிதத்தைப் பின் வருமாறு வாசிக்கிறார்)

கடிதம்

அருமைக் காதலி!

நமது திருமணத்திற் குப் பலத்த எதிர்ப்புகள் ஏற்படும் போல் தெரிகிறது. உன் பெற்றோர் ஒருபுறமிருக்க, என் பெற்றோரும் பெரிய எதிரிடையானிருந்து வருகிறார்கள். ஆகையால் நம் உத்தேச காரியம் நிறைவேற வேண்டுமாயின், நாம் சென்னைக்குப் புறப்படுவதே நலம்! இன்றிரவு சரியாக ஒரு மணிக்கு, நான் உங்கள் வீட்டுக் கெதிரில் வந்திருக்கிறேன். நீ முன்னேற்பாட்டுடன் நமது செலவுக்கு வேண்டிய பண்டிதத்துத் தயாரித்துக் கொண்டு புறப்பட்டுவிடவும். பிற விடையம் நேரில்.

உனதன்புள்ள,
சுந்தரன்.

மாணி : - (கடிதத்தை வாசித்ததும் ஆத்திரத்தோடு, இனில்பெக்டரைப் பார்த்து)

ஜயா, அந்த அயோக்கியப் பயலை எப்படியாவது நீங்கள் தண்டனைக் குட்படுத்த வேண்டும். (வருத்தமாக) ஜயோ! ஜாதிக் கடுக்காத காரியத்தால் எனக்குப் பெருத்த அவமானத்தை யுண்டாக்கி விட்டானே! (தலையைச் சொரிந்து கொண்டே) ஜயா, நான் தங்களைக் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேன். எப்படியாகிலும்...

இனிஸ் : - (சிரித்துக் கொண்டே) ஆகா அதற்கென்ன!

(இதற்குள் செட்டி, இனிஸ்பெக்டரிடம் பத்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்றைக் கொடுத்து)

மாணி : - இதை வைத்துக் கொள்ளுங்கள். (சிரித்துக் கொண்டே) இதோடு முடிந்துவிடவில்லை. பிறகு கவனித்துக் கொள்கிறேன்.

இனிஸ் : - (நோட்டை ஜோபிக்குள் போட்டுக் கொண்டு) ஆகா! அந்தப் பயலை வேசில் விட்டேனா? இருக்கட்டும். சிப்பாய்! அந்த பயல் இங்கே ஒரு சமயம் ஒளிந்திருந்தாலும் இருப்பான். நீங்கள் சென்று தேடிப் பார்த்து, அகப்பட்டால் கைப்பிடியாகப் போலீசிற்கு அழைத்து வாருங்கள்.

சிப்பாய் : - அப்படியோ (இருவரும் போகிறார்கள்)

இனிஸ் : - ஹு ஓம் ஹு ஓம்! சுயமரியாதை என்னும் பேரைச் சொல்லிக் கொண்டு ஊரில் கலகத்தையுண்டு பண்ணிவருவதோடு, ஜாதிக் கடுக்காத காரியங்களையுமா செய்ய முற்பட்டுவிட்டார்கள். இருக்கட்டும், செட்டியார்! நீங்கள் இதைப் பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம். நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். உடனே நான் சென்று தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். சென்று வருகிறேன்.

(போகிறார்)

மாணி : - ஆகா தயவிருக்கட்டும்!

காட்சி 13

இடம் : நீதிவிசாரணை சபை.

பாத்ரம் : நீதிபதி, இனிஸ்பெக்டர், சேவகன், சுந்தரன்.

(ஓர் சேவகன் குந்தரனைக் கைத்தியாக அழைத்து வருகிறான். நீதிவிசாரணை ஆரம்பமாகிறது)

- நீதி :- குந்தரம்!
- சுந் :- ஆஜர். (நீதிபதி அருகே போய் நிற்கிறான்)
- நீதி :- மாணிக்கச் செட்டியார் வீட்டில் நேற்றிரவு நடந்த கொள்ளைக் கேசைப்பற்றி, உனக்கென்ன தெரியும்?
- சுந் :- அதைப்பற்றி எனக்கொன்றும் தெரியாது.
- நீதி :- அக்கொள்ளைக் கேசில் நீ சம்பந்தப்படவில்லையா?
- சுந் :- இல்லை.
- நீதி :- சரி. மாணிக்கச் செட்டியார் மகள் ரஞ்சிதத்தை உனக்குத் தெரியுமா?
- சுந் :- தெரியும்.
- நீதி :- எவ்வளவு நாளாகத் தெரியும்?
- சுந் :- சிறுவயது முதல்.
- நீதி :- அப்படிச் சிறு வயது முதல் தெரிவதற்கு ஏதாகிலும் காரணமுண்டா?
- சுந் :- உண்டு. நாங்களிருவரும் ஒரே வகுப்பு மாணவர்கள்.
- நீதி :- சரி. நீ அப்பெண்ணைக் காதவித்ததுண்டா?
- சுந் :- உண்டு.
- நீதி :- உங்களுக்குள் காதல் ஏற்பட்டு எவ்வளவு காலமிருக்கும்?
- சுந் :- சுமார் மூன்று வருடமாக.
- நீதி :- சரி. நீ அப்பெண்ணுக்குக் கடிதம் எழுதியிருப்பதுண்டா?
- சுந் :- எழுதியிருப்பேன்.
- நீதி :- நேற்றைய தினம் நீ கடிதம் எழுதியதுண்டா?
- சுந் :- இல்லை.
- நீதி :- நன்றாக யோசித்துச் சொல்!
- சுந் :- நான் எழுதவில்லை.

- நீதி :- சரி. இக்கடிதம் யார் எழுதியது? (கடிதத்தைக் கொடுக்கிறார்.)
- சுந் :- (கடிதத்தை வாசித்துப் பார்த்து) இது நான் எழுதியதல்ல. யாரோ குழ்ச்சியின் காரணமாக, என் பெயரால் இக்கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். (தனக்குள் வருத்தமாக) ஜேயோ ரஞ்சிதம், உன் கதி இப்படியுமாயிற்றா?
- நீதி :- இக்கடிதம் நீ எழுதவில்லையா? உன் எழுத்தல்லவா இது?
- சுந் :- இல்லை. என் எழுத்தல்ல.
- நீதி :- சரி. ரஞ்சிதம் காணாமல் போனதற்கு நீ தானே காரணம்?
- சுந் :- இல்லை. அது விஷயம் எனக்கொன்றும் தெரியாது.
- நீதி :- சரி. இனிஸ்பெக்டர்! (இனிஸ்பெக்டர் வந்ததும்) நீர் என்ன சொல்லுகிறீர்?
- இனிஸ் :- இக்கடிதம் இவருடையதுதான் என்பதும், கொள்ளைக்குக் காரணம் இவரே என்பதும், மாணிக்கச் செட்டியாரின் பலத்த அபிப்பிராயமாகும். மேலும் சாட்சிகளுமுண்டு. இன்னும் இதை ருசப்படுத்துவதற்கான ஆதாரங்களையும் அவர் சேகரித்து வருகிறார்.
- நீதி :- சரி (சுந்தரனைப் பார்த்து) சுந்தரம்! உன் மீது வாதிகட்குப் பலத்த சந்தேகமிருக்கிறபடியால், வழக்கில் வாருங்கள். வழக்கு நடைபெறும் வரை, சட்டப்படி நீ கைதியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இத்துடன் சபை முடிகிறது.
- (எல்லோரும் போகிறார்கள். சுந்தரனை ஒரு சேவகன் கைதியாக அழைத்துச் செல்கிறான்.)

காட்சி 14

- இடம் : சென்னையில் ஓர் வீடு
பாத்ரம் : ஜெயசீலன்

(மேஜைக் கருகில் போடப்பட்டிருக்கும் ஓர் நாற்காலியில், ஜெயசீலன் அமர்ந்து கொண்டு, தமிழ் நாடு பத்திரிகை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அதில் தன் நண்பனாகிய சுந்தரன் கைதியான விஷயம் பத்திரிகையிலிருப்பதைப் பார்த்துத்

திடுக்கிட்டவனாய் நாற்காலியை விட்டெழுந்து)

ஜெய :- ஆ! என்ன ஆச்சரியம்! எனது தோழனா! சுந்தரனா கைதியாகிச் சிறையிலிருக்கின்றான்? (ஆத்திரத்தோடு விரலைக் கடித்துக் கொண்டு) எனது உத்தமத் தோழனா கொள்ளைக் கேசில் சம்பந்தப்பட்டான்! அவன் காதலியாகிய ரஞ்சிதம் களவாடப்பட்டானா! ஒரோ இதேதோ பெருஞ் சூழ்சியாக இருக்கின்றது! சரி இனி நாம் இங்கிருப்பதில் பிரயோஜனமில்லை. உடனே புதுவைக்குச் சென்று, எனது தோழர்களுக் கேற்பட்ட ஆபத்தைத் தீர்க்க வேண்டியது எனது முதற் கடமையாகும். இதோ செல்கிறேன். (போகிறான்)

காட்சி 15

இடம் : ஜெயில்

பாத்ரம் : சுந்தரன், சிப்பாய், ஜெயசீலன்

(சுந்தரன் ஜெயிலுக்குள் வருத்தமாக)

சுந் :- இது யார் சூழ்சியாக இருக்கலாம்? (யோசிக்கிறான்) ஒரு சமயம் ரமண செட்டியின் சூழ்சியாக இருக்கலாமா? ஓன்றும் புரியவில்லையே! (ஆத்திரங்கலந்த துக்கத்துடன்) சண்டாளர்கள்! எத்தனை நாளாகக் காத்திருந்தார்களோ என்னை ஜெயிலுக் கனுப்புவதற்கு! அந்தோ! நான் ஜெயிலுக்குள் இருப்பதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. கர்ம வீரர்கட்டு ஜெயில் வாசம் கணக்கு வழக்கில்லை. அதற்காக அவர்கள் பயப்படப் போவதுமில்லை. அத்தகைய முறையில் முதன் முதலாக எனக்கு ஜெயில் வாசம் கிடைத்தது பற்றிச் சந்தோஷமடைகின்றேன்! ஆனால் அந்தோ! என் காதலி களவாடப்பட்டிருக்கிறானே!.. ரஞ்சிதம்! நீ யாரிடத்திற் சிக்கித் துள்புறுகிறாயோ? இதுவரை என்ன கதிக்காளாகினாயோ? என்னை நினைந்து நினைந்து வருந்துகிறாயோ? என்ன செய்வேன்! நான் இந்தப் பாழும் ஜெயிலுக்குள் அல்லவோ அடைப்பட்டிருக்கின்றேன்! அல்லாவிட்டால், உன்னைக் களவாடிச் சென்ற வனை என்ன கதிக்காளாக்குவேன் தெரியுமா? அந்தோ!..

(இச்சமயம், துப்பறியும் ஜெயசீலன் ஜெயிலுக்குள் வருகிறான். ஜெயில் வாசற்படி காவலாயிருந்த சேவகன் வழிமறித்து, அதிகாரத்துடன்)

சிப்பாய் :- யாரது? எங்குப் போகிறாய்?

ஜெய் :- எனது நண்பன் ஜெயிலுக்குள் இருக்கின்றான். அவனைப் பார்க்க வேண்டும்.

சிப் :- இது உன் நண்பனின் வீடென்றா நினைத்தாய்? (சிரித்து) ரொம்ப அவசரமாக உள்ளே போகிறாயே? ரயிலிலிருந்து வருகிறாயோ?

ஜெய் :- ஆம் ரயிலிலிருந்துதான் வருகிறேன். ரொம்ப அவசரந்தான். இது என் நண்பன் வீடல்லாவிட்டாலும், தற்சமயம் என் நண்பனின் மாமியார் வீடு என்று தான் வைத்துக் கொள்ளேன்!

சிப் :- (கேவியாக) என்னாப்பேன் ரொம்ப முடுக்கா பேசிறியோ (கண்டிப்பான குரவில்) உள்ளை விடமுடியாது!

ஜெய் :- அட்டா! உடம்பில் உடுப்பு ஏறிவிட்டால், என்ன அகங்காரம்! எத்தனை இறுமாப்பு! ஹமிம்! (சிப்பாயைப் பார்த்து) என் சிப்பாய் இந்த அகங்காரம், உடம்பில் உடுப்பு இருக்கும் மட்டுந்தானா? அதன்பிறகு கூட நிலைத்து நிற்குமா?

சிப் :- (விழிப்புடன் தனக்குள்) ஆசாமி யாரோ தெரியவில்லை. தெரிந்து கொள்ளாமலேயே பேசிவிட்டோம். (ஜெயசீலனைப் பார்த்து) ஜெயா, தாங்கள் யார்? எங்கு வந்தீர்? அதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு என்னென்னமோ பேசுகின்றே?

ஜெய் :- நானா பேசுகின்றேன்? ஹமிம்! நான் தான் துப்பறியும் ஜெயசீலன். என் நண்பன் சுந்தரன் கேசிற்காக வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் நான் அவனைக் காணவேண்டும். இதோ பார்! (சர்டிபிகேட்டைக் காட்டுகிறான்)

சிப் :- (அதை வாங்கிப் பார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு) முதலிலே இன்னாரென்று சொல்லிவிட்டுப் போகக்கூடாதா சார்! (சிப்பாய் ஜெயில் கதவைத் திறந்து விடுகிறான்.)

ரெஜய்ஸீலன் உள் சென்று சுந்தரனைப் பார்த்ததும்,)

ரெஜய :- நண்பா என்ன இது? யாரால் இக்கதி நேர்ந்தது? எனக்கு விளங்கச் சொல்?

சுந் :- ரெஜய்ஸீலா, மூன்றாம் நாள் காலை தீட்டிரன என்னைப் போல்சார் கைது செய்து வந்தார்கள். அவர்கள் என் மீது சுமத்திய குற்றம், நான் ரஞ்சிதத்தைக் களவாடிச் சென்றதோடு அவர்கள் வீட்டிலுள்ள பொருள்களையும் கொள்ளள கொண்டதாகக் கூறினார்கள். நீதிசபையாரும் நேற்றைய தினம் விசாரணை செய்து, வழக்கில் வரும்படி தெரிவித்து விட்டார்கள். இது யார் குழ்ச்சி என்பது எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

ரெஜய :- சுந்தரா நீங்கள் சென்னையை விட்டு வந்த பிறகு, இங்கு ஏதாவது உங்கட்கு எதிர்ப்புக்கள் ஏற்பட்டதுண்டா? விரோதிகள் யாரேனும் உண்டா?

சுந் :- இல்லை. ஆனால் நமது ரஞ்சிதத்தை, அவள் தாய்மாமனாகிய ரமண செட்டி என்பவனுக்கு இம்மாதக் கடைசியில் மணம் முடிக்க அவளது பெற்றோர்கள் நிச்சயித்து இருந்திருக்கிறார்கள். அதை அறிந்த ரஞ்சிதம் மறுத்திருக்கிறாள். ஒரு நாள் அந்த ரமண செட்டி ரஞ்சிதத்தைப் பார்க்க வந்த போது, அவளைப் பலாத்காரம் செய்ய எத்தனித்திருக்கிறான். உடனே ரஞ்சிதம் தன் ரிவால்வரைக் காட்டிப் பயமுறுத்தியிருக்கிறாள். இதனால் ரஞ்சிதத்திற்கும் அவள் பெற்றோருக்கும் அதிக மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டிருந்தது. அன்றைய மறுநாள் தான் என்னைக் கைது செய்தார்கள். மேலும், என் பெயரால் யாரோ ஒரு குழ்ச்சிக் கடிதமும் அந்த ரஞ்சிதத்திற்கு எழுதி யிருந்திருக்கிறார்கள். அக்கடிதம்தான் நான் குற்றவாளி என்பதற்கு ஆதாரமாக இருக்கிறது.

ரெஜய :- அக்கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருக்கின்றது?

சுந் :- “நமது திருமணத்திற்குப் பெற்றோர்கள் எதிரிடையாயிருந்து வருகிறார்கள். ஆகையால் நம் உத்தேச காரியம் நடைபெற வேண்டுமாயின், நாம் சென்னைக்குப் புறப்படுவதே நலம். நான் இன்றிரவு ஒரு மணிக்கெல்லாம் உங்கள் வீட்டுக்கெதிரில்

வந்திருக்கிறேன். நீ முன்னேற்பாட்டுடன் நமது செலவுக்குப் போதிய பணம் தயாரித்துக் கொண்டு புறப்பட்டு விடு என்று எழுதியிருக்கிறது.

இஜை :- (யோசித்து) இது யாரோ உங்கள் விஷயம் தெரிந்தவர்கள் தான் இப்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆமாம், ரஞ்சிதம் அந்த ரமண செட்டியைப் பயமுறுத்தியபின், அவன் ஏதாவது கெடுதி செய்வதாகச் சொல்லியிருப்பானா?

சுந் :- அப்படியொன்றும் சொல்லியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. (சிறிது யோசித்து) நண்பா! நீ அதிவிரைவில் என் வீட்டிற்குச் செல் அங்கு நான் படிக்கும் அறையிலுள்ள மேசைக் கவயத்தில் ஓர் கடிதம் இருக்கிறது. அதாவது ரஞ்சிதத்தின் தமக்கையாகிய செளந்தரம், ரஞ்சிதத்திற்கு எழுதிய கடிதம் அது. நீ அதைக் கொண்டு துப்பறிந்து பார்!

இஜை :- சரி, சுந்தரம்! நீ ஜையில் வாசத்திற்காகக் கவலைப்படாதே! பாவம்! ரஞ்சிதம் என்ன கஷ்டப்பட்டுகின்றாரோ தெரியவில்லை. நண்பா, உன்னுடைய கேஸ் இன்னும் 12 நாள் தான் இருக்கின்றன. இதற்குள் நான் இக்கேசின் உண்மையை அறிய வேண்டும். ரஞ்சிதத்தையும் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். வழக்குக்காக லாயரும் நியமிக்க வேண்டும். ஆகையால் நான் அதிக நேரம் இங்குப் பேசியிருப்பதற்கு முடியாது. நண்பா வருந்தாதே! நான் சென்று வருகிறேன்.

சுந் :- ஜையீலா! நல்ல வேளையாக நீ வந்தாய்ப் (கெஞ்சியபடி) முதலில் நீ, ரஞ்சிதம் இருக்குமிடத்தை அறிந்து, அவன் உயிரைக் காப்பாற்று! சென்று வா!

காட்சி 16

இடம் : வழிக்கரை

பாத்ரம் : புரோகிதன், ஜோசியன், ஊழை சாமியார்

(வழியில் புரோகிதனும் ஜோசியனும் எதிரிட்டுச் செல்லும்போது ஒருவர்க்கொருவர் சந்திக்கிறார்கள்.)

ஜோசி :- வாங்க வாங்க சுவாமி! அடியேன் நமஸ்காரம். (பல்லைக்

காட்டிக் கும்பிடுகிறான்)

புரோ :- (சிரித்துக் கொண்டே இடது கையைத் தூக்கித் தலையசைப்புடன்) என்ன ஜோசியர்வாள்! செளக்கியந்தானே? எங்கே வேகமாகச் செல்லுகிறீர்கள்? ஏதாகிலும் கிராக்கியோ?

ஜோசி :- என்ன போங்கள். தெருத் தெருவாயலைந்தாலும் சீண்டு வாரில்லை! என்ன செய்வது? நீங்கள் செளக்கியந்தானே?

புரோ :- இங்குமட்டும் வாழ்கிறதோண்ணா! பாழாப்போன சுயமரியாதைக் காரர்கள் நாட்டில் பெருத்தாலும் பெருத்தார்கள். அதிலிருந்து வருமானமுமில்லை ஒண்ணுமில்லை. பிழைப்புக்கே திண்டாட்டமாக்க! என்ன செய்வது?

ஜோசி :- என்ன சுவாமி! நீங்களே இப்படிச் சொன்னா நாங்கெல்லாம் என்னாத்த சொல்றது? உங்களுக்காவது பலவிதத்திலும் வருமானமிருக்கு. கோயில் வருமானமே போதும்! அல்லாமலும் திதி திவசம், கவியாணம் கருமாதி, எழவு எட்டு என்னென்னமோ இருக்கு. இதெல்லாம் இல்லாவிட்டாலும் காப்பி ஓட்டல் இருக்கிறதே இருக்கிறது!

புரோ :- அந்த வெக்கக்கேட்ட ஏன் சொல்நியோண்ண. இப்போ கோயிலுக்கு யார்வாரா, குளத்துக்கு யார் வாரா. திதி திவசமெல்லாம் கொடுக்க மாட்டேன்றா! கவியாணத்துக்குக் கூட கூப்ரதில்லேண்ணா இந்த அநியாயம் எங்கு அடுக்கும்! காலம் கவிகாலமா போச்சி! அதுக்கு முந்திண்ணாலும் அர்ச்சனையிலேயே ரொம்ப வருமானம் கிடைச்சது! இப்ப எந்த வருமானமுமில்லை. கோயில் வருமானமோ ஒரு குழந்தைக்குக் கூடப் போறாது. என்ன செய்வது? பிழைப்புக்கே லாட்டரியா போய் விட்டது?

ஜோசி :- என்ன சாமி, உங்கட்குச் சங்கதி தெரியலே. நல்ல ஷோக்காளி குட்டிகளா நாலைவந்து குட்டிகளாக கொண்டு வந்து கோயிலுக்குப் பொட்டுக்கட்டி விட்டிடுங்கோ. அப்ப பாருங்கோ வருமானத்தே!

புரோ :- ஏங்கறேன்போ! அதெல்லாம் செய்துதான் பார்த்தாய்

விட்டதே! அப்பகுட மேவல. கோயில்லே கும்ப சேருதேயொழிய, வருமான மென்னமோ கிடைக்கில. என்ன செய்வது? பாரேன் இப்போ, கிரகதோஷங் கழிக்க ஒருத்தர் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். நான் போன கொஞ்சநேரத்துக்கெல்லாம் ஒரு டாக்டர் வந்துட்டான். உடனே அந்த வீட்டிலே இருந்த தித்தினுவண்டு (கையால் காட்டி) டாக்டரை உள்ளே வராதபடி வழிமறிச்சுண்டான். அங்கே இருந்தவாளைல்லாம் ஏன்னு கேட்டாங்கோ. அதற்கு அந்தப் பையன் சொல்றான் - ஒண்ணு டாக்டரை வெளியே அனுப்பிவிடுங்க. இல்லாவிட்டால், அய்யரை வெளியே அனுப்பிவிடுங்க. ஏண்ணா, ஐயர் கிரகதோஷங் கழிக்கிறார், டாக்டர் மருந்து கொடுக்கிறார். இதில் எதனால் இந்த வியாதி போகுதென்று நமக்குத் தெரியும்னான். அங்கு இருந்தவாளைல்லாம் என்னென்னமோ சொல்லிப் பார்த்தா ஒண்ணும் வேவலை. கடைசியிலே என்னைப் போகும் படி உத்தரவிட்டா. நான் சொல்லாப் புறப்பட்டு ஓடிவரேன். இந்தப் பாழும் சுயமரியாதை இயக்கம் ஒழிஞ்சாலல்லவோ நமக்கெல்லாம் நல்ல காலம் பொறக்கும்!

ஜோசி :- (சிரித்துக் கொண்டே) அந்த மட்டும் உங்கட்குப் பரவாயில்லே சாமி!

புரோ :- ஏன் உனக்கென்ன குறைச்ச? என்ன ஜோசியர்வாள்! என்னைக் கேவி பண்றியோன்ன? அந்தப் பாழும் சுயமரியாதைக்காரன் கூட உன்னை ரகசியமா வீட்டுள்ளே அழைத்தின்டு போயி, பெண்ணுக்குப் பொருத்தங்கேக்றானே!

ஜோசி :- அதெல்லாம் சம்மா சாமி. நான் படற கஷ்டம் எனக்கல்லவோ தெரியும். ஒரு பெண்ணைப் பார்த்துக் கல்லாணம் பண்றாங்கோ. அதுக்குக்கூட பொருத்தம் பாக்கலேண்ணா, இந்த வெக்கக் கேட்ட எங்க போய்ச் சொல்றது! மொளைச்சி சரியா மூணு எலைவல்லே. அதெல்லாங்கூட என்னைக் கண்டா கேவி பண்ணுதுவ!

புரோ- ஐயோ ஒங்க சங்கதியும் இப்படித்தானா?

ஜோசி - அதை ஏன் கேக்ரிங்கோ. சில குறுப்புப் பசங்க ஜோசியம் பாக்கணுன்னு வீட்டுக்கழைச்சின்டு போறாங்க. அங்குப்

போய் உட்கார்ந்ததும், ஜாதகத்தைக் கொடுத்துப் பலன் கேக்றாங்க. நான் அந்த ஜாதகப் பலனைச் சொல்லிக் கொண்டேபோனா, எல்லாங் கைதட்டிச் சிரிக்கிறானுவ. என்ன தெரியுமா சேதி? செத்துப்போனவங்க ஜாதகம்! எனக்கெப்படி சாமி தெரியும் சேதி! அதோட் போச்சா அந்த அக்குறும்பு! நாய்க்கும் பூனைக்கும் பொருத்தங் கேக்றாங்க.

கழுதைக்கும் குதிரைக்கும்
பொருத்தங்கேக்றாங்க. மனுஷனுக்கும் மாட்டுக்கும்
பொருத்தங்கேக்றாங்க. இவுங்க மனசிலே என்னென்னா
பட்டறதோ அதுக்கெல்லாம் பொருத்தங்கேக்றாங்கோ.
இந்த சூதெல்லாம் எனக்கெப்படி சாமி தெரியும்?
பொருத்தம் சொன்னா எல்லாம் கெக்கவி கொட்டி
சிரிக்கிறானுவ. என்னா சாமி! இனித் தெருவிலே
போவதற்குக் கூட பயமாயிருக்கே! இத்தினித்தினி
பசங்கெல்லாம் கூட என்னைக் கண்டாகேவிபண்ணுதுவ.
இனி, வெறியண்ணு கூட கல்லால் அடிப்பானுவ
போவிருக்கே! சேச்சே! இனி இந்த மாறிப் பிழைப்புப்
பிழைப்பதைவிட நம்ம தொழிலையே விட்டிடலாம்
போவிருக்கே! அடேயப்பாடா!

(இச்சமயம் ஓர் ஊமை சாமியார் இவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டுக் கொண்டே வருகிறார்)

புரோ :-

ஜோசியர்வாள்! இனி, பயப்பட வேண்டியதில்லை.
நமக்கெல்லாம் நல்ல காலம் பொறக்கப்போகிறது! நம்ம
மடாதிபதி இருக்காரே தெரியுமோ? அவர் இந்தச்
சுயுமியாதை இயக்கத்தையே அழிச்சிவிட கங்கணம்
கட்டிக் கொண்டிருக்கார். இப்போ ஒருத்தனைக் கொண்டு
போய் ஜெயில்லே கூட போட்டாச்சே! ஜோசியர்வாள்.
இது ரகசியமான சேதி. யாரிடத்திலும் சொல்லக் கூடாது.

ஜோசி :-

நான் என்னாத்துக்கு சாமி சொல்லப் போறேன். ஏன் சாமி,
எதுக்காக அவனை ஜெயில்லே போட்டாச்சி?

புரோ :-

அவன் நம்ம மாணிக்கச்செட்டி வீட்டிலே
கொள்ளையடித்ததோடு, அவர் மவனையுந் தூக்கிண்டு
போய் விட்டானாம். அதற்காகத் தான்.

ஜோசி :-

(ஊமைசாமியைப் பார்த்துவிட்டுப் புரோகிதனிடம்) சாமி
சாமி! போதாக் குறைக்கு இதோ ஓர் சாமி வருது!
(வந்தவனைப் பார்த்து) ஏன் சாமி தாங்கள் எந்த ஊர்?

புதுசாயிருக்கே।

ஊமை : - “நான் இருப்பது வடக்கே. பசி அதிகமாயிருக்கிறது. சோறு எங்கே அகப்படும்” என்று சைகையும் குரலும் காட்டல்.

புரோ : - (சிரித்துக் கொண்டே) அட்டடா! ஊமை சாமியார் இவருடு இப்படிப்பட்ட தெண்டசோற்று ஆசாயிகளால்தான் நம்ம வைதிக ஒழுக்கமே கெட்டுப் போச்சது. (கோபத்துடன்) போய்யா எங்காவது, புண்டம் வேணுமாம்!

(ஊமை சாமியார் கோபக் கூச்சலோடு புரோகிதனை அடிக்கச் செல்லுகிறான். இருவரும் ஓட்டம் எடுக்கிறார்கள்.)

காட்சி-17

இடம்: மடாயத்தின் வெளிப்புறம்

பாத்ரம்: ஊமைசாமி, சிஷ்யர்கள், மடாதிபதி

(ஓர் ஊமைசாமியார் மடத்தின் எதிரிலுள்ள ஓர் மரத்தடியிலமர்ந்து கஞ்சா புகைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இதைக்கண்ட மடத்துச் சிஷ்யர்களிருவரும், ஊமைசாமியார் அருகில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு,)

மெய் : - (ஊமைசாமியாரைப் பார்த்து) சுவாமிகள் எந்த ஊரோ?

(ஊமைசாமியார், தான் புகைத்துக் கொண்டிருக்கிற கஞ்சாவைக் கேட்கிறார்களென்றெண்ணிக் கஞ்சாவை நீட்டுகிறார். மெய்யப்பன் அதை வாங்கிக் கொண்டு)

மெய் : - பாவம்! காது கேட்காது போவிருக்கிறது (புகைக்கிறான்)

விங் : - (உரத்த குரவில்) சுவாமி! தாங்கள் எந்த ஊர்?

ஊமை : - (நான் வடக்கே வெகுதூரமென்று சைகை காட்டுதல்)

விங் : - பாவம்! ஊமையும் செவிடும் ஒருங்கே அமைந்துவிட்டது போலும்!

(மெய்யப்பனிடத்திலுள்ள கஞ்சாவை வாங்கிப்

புகைத்தல்)

மெய் :- என் சாமி! இங்கு எங்கு வந்தீர்கள்?

ஊமை :- (‘‘வயிற்றுக்குச் சோறில்லை. எங்காவது பிழைத்துப் போகலாமென்று இங்கு வந்தேன்’’ எனச் சாடைகாட்டுதல். பிறகு கஞ்சாவை வாங்கிப் புகைத்தல்)

விங் :- என் மெய்யப்பா! இவரை நம் மடத்திலேயே தங்க வைத்து விடுவோமே!

மெய் :- மடாதிபதியைக் கேட்க வேண்டும். அவர் என்ன சொல்வாரோ? (ஊமையைப் பார்த்து) என் சாமி, எங்கள் மடத்து வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு இங்கேயே தங்கி விடுகிறீர்களா?

ஊமை :- (சோறு கிடைக்குமா? எனச் சைகைகாட்டல்)

மெய் :- அதெல்லாம் ரொம்ப போடுவோம். சரி இங்குத்தான் இருங்கள் மடாதிபதியைக் கேட்டு வருகிறோம்.

(அவ்விடம் விட்டு மடத்திற்குள் வந்து மடாதிபதியைக் கண்டு)

மெய் :- (தலை சொரிந்தபடி) சுவாமி, ஒரு விஷயம்! யாரோ ஓர் ஊமைசாமி வந்திருக்கிறான். அவனை நமது மடத்திலேயே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறோம்.

மடாதி :- அவன் யார்? எந்த ஊர்?

மெய் :- அவன் யாரா இருந்தால்தான் நமக்கென்ன? வடக்கே ரொம்ப தொல்வாம்.

மடாதி :- மெய்யப்பா, யோசனையின்றி அவனை வைத்துக் கொள்வதா? நமது ரகசியம் அவனுக்குத் தெரிந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? எதற்காக ஆள்? வேண்டாம்.

மெய் :- ஆமாம் நீ என்ன செய்வா இருக்கிற வேலைகளை நீ செய்து பார்த்தால்லவோ தெரியும்! பெருக்குவதற்காவது ஓர் ஆள் வேண்டாமா? அதெயல்லாங்கூடவா நாங்கள் செய்வது?

விங் :- முந்திதான் சென்றதரம் இருந்தாள். எல்லா வேலையும்

பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள். (மெய்யப்பனைப் பார்த்து) இல்லை மெய்யப்பா! பொம்பளையா இருந்தால் சம்மதிப்பார்!

மடாதி :- உங்கள் பேச்சைத் தானே பேசுகிறீர்கள்! சௌந்தரத்தால் நமது ரகசியம் வெளிப்பட்டதை அடக்க இத்தனை பிரயாசை வேண்டியிருந்தது. அதற்காகச் சொன்னால், நீங்கள் அதைக் கொஞ்சமேனும் உணரவில்லையே!

மெய் :- எல்லாம் உணர்ந்துதான் சொல்லுகிறோம். மேலும் அவனோ ஊமை! காதும் கேட்காது! யாரிடத்தில் விஷயத்தைச் சொல்லப் போகிறான்? நம்மை அறியாமல் அவன் வெளியே போகத்தான் முடியுமா?

மடாதி :- சரி. உங்கள் இஷ்டம் போல் செய்யுங்கள்?

மெய் :- விங்கப்பா? நீ போய் அவரை அழைத்துக் கொண்டுவா! (விங்கப்பன் போகிறான்)

காட்சி-18

இடம் : ரகசியச் சுரங்கம்

பாத்ரம் : மடாதிபதி, ஊமைசாமி, சரோஜா

(சுரங்கத்திற்குள் ஊமை சாமியார் பெருக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அச் சமயம் மடாதிபதி, ஊமை சாமியாரை ஒரு மூலையில் போய்ப் படுத்துக் கொள்ளும்படி சைகை காட்டிவிட்டுச் சரோஜா இருக்கின்ற அறையை நோக்கிப் போகிறார். மடாதிபதி வருவதைக் கண்ட சரோஜா, தூங்குவதைப் போல் பாசாங்குடன் படுத்துக் கொள்கிறான். மடாதிபதி உள் நுழைந்து சரோஜாவைப் பார்த்து)

மடாதி :- கண்ணே சரோஜா! என்ன இதற்குள்ளவா தூக்கம்? (எழுந்திருக்காமை கண்டு, குனிந்து அவள் முகத்தில் முத்தம் கொடுக்கப்போகிறான்.)

(இதற்குள் சரோஜா, தன் கையினால் மடாதிபதியின் முகத்தைத் தள்ளிவிட்டு, எழுந்து வருத்தத்தோடு திரும்பி

உட்கார்ந்து கொள்ளுகிறான். இதைக் கண்ட மடாதிபதி கெஞ்சிய வண்ணம்)

மடாதி :- சரோஜா! என் மீதா உனக்கு வருத்தம்? தாமரை போன்ற உன் வதனம் வாடிக்கீடுக்கக் காரணம் என்ன? நான் ஏதாவது உனக்குக் குற்றம் செய்தேனா? என்ன வாயைத் திறக்க மாட்டேன்கிறாயே?

சரோ :- (கோபத்துடன்) போதும் நிறுத்துங்கள்! ஒரே வழியாக நீட்டிப் பேச வந்து விட்டீர்!

(முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிறான்)

மடாதி :- (கெஞ்சியவண்ணம் சரோஜாவின் முகவாய்க் கட்டையைத் தாங்கி) சரோஜா! காரணமின்றி என்மீது வருத்தப்படுவது ஞாயமா?

சரோ :- (தன் முகவாய்க் கட்டையிலிருந்து மடாதிபதியின் கையைத் தட்டிவிட்டுச் சிடுசிடுப்புடன்) ஆமாம்! அப்படியே வைரம் காய்த்த மரம்போல் என்னை ஆக்கிவிடுவதாகச் சொன்னீர்களே! எங்கே? இந்த ஏமாற்றெல்லாம் யாரிடத்தில் செல்லும்! போங்கள் வெளியே! (முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளல்)

மடாதி :- (சிரித்துக் கொண்டே) அடப்பயித்தியமே! இதற்குத்தானா இவ்வளவு கீற்றம்? ஏன் சரோஜா! நான் சொன்ன சொல் எப்போதாவது தவறியதுண்டா? வயிரங் காய்த்த மரமே! இதோ வயிர நகைகள்! பூட்டிக் கொள்!

(இதை ஊமை சாமியார் மறைவாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். உடனே சரோஜா, சந்தோஷத்துடன் நகைகளை வாங்கி அணிந்து கொண்டு, அங்கிருந்த கண்ணாடியில் தன் அழகைப் பார்க்கிறாள்.)

சரோ :- நாதா, எனக்கென்றே இந்தநகைகள் செய்யப் பெற்றதோ? என்ன அழகு! என்ன வேலைப்பாடு!

மடாதி :- (சிரித்தபடி) சரோஜா! இப்போது உன் அழகு முன்னிலும் பன்மடங்கு அதிகரித்து விட்டது! (பக்கத்தில் நின்று தலையைத் தடவிக் கொடுத்தபடி) கண்ணே! உன் வசீகர முகத்தைக் காண என் மனம் என்ன பாடுபடுகிறது தெரியுமா! எங்கே உன் மலர் வாயால் ஒரு முத்தங்கொடு! (முத்தம் கொடுக்கப் போகிறான்)

சரோ :- (கோபத்துடன்) ஆமாம் எத்தனை நாளைக்குச் சொல்வது இந்த வேஷத்தோடு இங்கு வரவேண்டாமென்று!

(தாடியைப் பிடித்து இழுக்கிறாள். தாடி விழுந்து விடுகிறது)

மடாதி :- (தன் மடாதிபதி வேஷத்தைக் கழற்றிக் கொண்டே) சரோஜா, மன்னிப்பாய்! நான் அந்த ரஞ்சிதத்துக்காக இவ்வேஷத்தோடு வந்தேன். பிறகு உன்னிடம் வரும்போது எனக்கு ஞாபகமில்லை.

சரோ :- (நகைத்துக் கொண்டே) இப்பொழுது தான் மைனார் போலிருக்கிறது! நாதா! இனியொருமுறை அந்தத் திருட்டு வேஷத்தோடு இங்கு வராதீர்கள்! அந்த வேஷத்தைக் காணும் போது எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது!... ஆமாம் (பரிதாபமாய்) அவளை எதற்காக இங்கு அடைத்து வைத்துக் கண்டப்படுத்துகிறீர்கள்? வேண்டாம் இதெல்லாம் மகா பாதகம்!

மடாதி :- சரோஜா! அவள் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா? ஏற்கனவே இங்கு வந்திருந்த சௌந்தரம் இருக்கிறானே, அவளுடைய தங்கை இவள். இவளுக்கு நமது ரகசியமெல்லாம் சௌந்தரத்தின் மூலமாகத் தெரிந்து விட்டது. அதனால் இவள், என்னைப் பழிக்குப் பழி வாங்குவதாகச் சபதங் கூறியிருக்கிறாள்! அவளைச் சும்மா விட்டுவிட்டால் நமக்கெல்லாம் பேராபத்தாயல்லவோ முடியும்?

(இவ்வார்த்தைகளை ஊமைசாமி மறைவிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்)

சரோ :- சரிதான்.

(முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் அடிக்கடி தன் அழகைப் பார்த்தும், நகைகளை அடிக்கடி தொட்டுப் பார்த்தும் சிரிக்கிறாள். பிறகு மடாதிபதியின் முகத்தைப் பார்த்து)

நாதா! இப்பொழுது என் அழகைப் பார்த்தீர்களா? என்ன போங்கள். நீங்களும் எனக்கேற்ற ஜோடியாகத்தான் அமைந்திருக்கிறீர்கள்!

(மடாதிபதியை தாவியணைத்து முத்தங் கொடுக்கிறாள்)

மடாதி :- கண்ணே! உன் அழகுக்கு யார்தான் ஈடாவார்கள்? அடி கொஞ்சகிளியே! கோலாகல மயிலே! அந்தப் பாழும் மதன், என்னைப் பங்கப்படுத்துகிறானே! இனித்தாளேனோ! இன்பக் கேளியில் மூழ்கிக் களிக்க, இதுவே தருணம்! இசைந்து வாடி குயிலே!

(இருவரும் முத்தங் கொடுத்த படியே பஞ்சணை நாடிச் செல்கிறார்கள்.)

காட்சி - 19

இடம் : அதே சுரங்கத்தின் மற்றோர் அறை.

பாத்ரம் : மடாதிபதி, ரஞ்சிதம், ஊமைசாமி, சிஷ்யர்கள், போலீசார்

(ரஞ்சிதம் மிகவும் வருத்தத்தோடு)

ரஞ் :- அந்தோ! (மார்பிலறைந்து) இப்பாவி பெண்பிறந்து இக்கதிக்கா ஆளாக வேண்டும்? இதற்குத் தானா நான் பெண் பிறந்தேன்? அந்தோ! அந்தப் பாழும் மடாதிபதி என்னை இந்த இருட்டறையில் சிக்க வைத்து விட்டானே! அப்பாதகனால் எனக்கு என்ன தீங்கு நேருமோ?

அருமைக் காதலா! ஆசைக் காதலா! நீயும் சிறைப்பட்டாயா? என்னுயிரை மீட்பாடெயன்று எண்ணினேனே! பாழும் மடாதிபதி நீ ஜெயிலில் இருப்பதாகச் சொல்லிப் பத்திரிகைச் செய்தியையும் காட்டினானே! அந்தோ நாதா! உனக்கும் இக்கதி நேர்ந்ததா?

என் ஒள்ளங் கவர்ந்த உயிரே! நம் எண்ணத்தில் மண் விழுந்தனவா? ஐயோ! இணைபிரியாமல் வாழ இருந்தோமே! இன்று தனித்துத் தவிக்கின்றோமே! நீர் சிறையிலடையபட்டிருக்க - நான் சுரங்கத்தில் அடைபட்டிருக்கின்றேனே! அந்தோ நாதா! இக் கொள்ளளக்கார மடாதிபதியால் நான் களவாடப்பட்டதை நீர் அறிவீரா? நமக்கு வாய்த்த இப்பேராபத்திலிருந்து, நம்மைக் காப்பாற்ற யாரிருக்கிறார்கள்?

(இங்சமயம் ஊமை சாமி இவ்வார்த்தைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான்)

அந்தோ நாதா! குற்றமற்ற நமக்குச் சிறை வாசமா? ஏ உலகமே! அநியாய உலகமே! வாழ்க்கையில் இன்பத்தை நாடியிருந்த எங்களைச் சிறையிடலாமா? காதலால் கட்டுண்ட எங்களைக் கலங்கச் செய்யலாமா? “காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு பட்டதே இன்பம்” என்ற பெரியார் கருத்தை நீ இன்னும் உணரவில்லையா? அந்தோ!

ஆசைக் காதலா! இனி என் கதி என்ன? அந்தப் பாழும் மடாதிபதி என்னை மானபங்கப்படுத்த இருக்கின்றானே! என் கற்பைக் கொள்ளளையிட இருக்கின்றானே! மானமிழுந்து மண்ணில் வாழ்வதா? என் அன்போ இனியும் நாம் இன்ப வாழ்வை எண்ண முடியுமா?

(ஆத்திரத்துடன்) இப்பாழும் சுரங்கத்தை - இந்த ரகசியச் சுரங்கத்தை - ஊரார் பெண்களின் மானம் பறிபோகும் இடமாகிய இங்சுரங்கத்தை - என்று பொதுமக்கள் அறிவார்களோ? என்று இக்கொள்ளளக்கார மடாதிபதியை ஒழிப்பார்களோ? அந்தோ! அந்தோ!

(சோகத்தால் அங்குள்ள ஓர் நாற்காலியில் சாய்கிறாள். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொண்டே மடாதிபதி உள் நுழைகிறான். ரஞ்சிதம் பயத்தோடு ஒரு பக்கம் எழுந்து நிற்கிறாள்.)

மடாதி :- (அலட்சியச் சிரிப்புடன்) ரஞ்சிதம்! என்ன ரொம் பெல்லாம் நீட்டுகின்றாய்? உன் எண்ணம் பலிக்காது ஜாக்கிரதை! இச் சுரங்கத்திற்குள் எவனும் வரவும் முடியாது! வந்தால் உயிர் தப்பிச் செல்லவும் முடியாது! வீண் கனவு காணாதே! உன்னை உன் பெற்றோர் படிக்க வைத்தது, நீ குலத்தைக் கெடுப்பதற்காகவா? வேறு ஜாதியானை மணக்க எண்ணிய பேதையே! சமூகத்தைப் பாழாக்க வந்த சண்டாளியே! இந்தச் சுயமரியாதைக் காரர்களின் அகம்பாவத்தை அடக்குவதற்கு, யான் ஒருவன் இருக்கிறேன் என்பதைக் கூட அறியவில்லையா? ஹும் ஹும்! என்னைப் பழிக்குப் பழி வாங்குபவளா நீ?

ரஞ்:- ஐயா, அதிகம் பேசாதீர்! என்னைப் படிக்க வைத்தது குற்றமா? எல்லோரும் வாழ்க்கையில் இன்பத்தை எதிர் பார்க்கிறார்கள். அத்தகைய இன்பவாழ்வை யானும் அடைய, என் மனதுக்கேற்ற ஒருவரைக் காதலித்தேன்। இது எப்படிக் குற்றமாகும்? இதற்காகச் சாத்திரமும் மதமும் ஏன் தடை செய்ய வேண்டும்? நீங்கள் செய்யும் தொழில் - உங்கள் நடத்தை - உங்கள் வேஷத்திற்குத் தகுமா? இந்த அநியாயத்தை உங்கள் சாத்திரமும் மதமும் சம்மதிக்குமானால், அவைகளைச் சுட்டிடிக்க வேண்டுமென்று சொல்வதில் என்ன பிசகு?

மடாதி :- போதும் நிறுத்து! உன்னை அதையெல்லாம் நான் கேட்கவில்லை நீ என்னிடம் சிக்கி இன்றோடு பதினெண்ந்து நாள் ஆகிறது. இதுவரை நான் உன்னைப் பலவந்தப் படுத்தக் கூடாதென்றெண்ணி, நீயே இணங்கும் நாளை எதிர்பார்த்தேன், இல்லை. ஏது இனி என்னால் தான் முடியாது!

ரஞ் :- ஐயா, வீண்வார்த்தை இங்கு வேண்டாம்। ஏன் என் மனதைப் புண்படுத்துகிறீர்? ஒரு பெண்பிள்ளையை இப்படியெல்லாம் பலாத்காரப் படுத்த எண்ணுவது பாவமல்லவா?

மடாதி :- (சிரித்துக் கொண்டே) நீ இன்பவாழ்வை எண்ணி ஒருவனைக் காதலித்தாய். இனி அக்காதலனை நீ பார்க்க முடியாது! அவன் இறந்ததாகவே எண்ணிக் கொள்! ஆதலால், நான் உன் இன்பவாழ்வுக்குக் காதலனாக இருப்பதில் என்ன ஆட்சேபம்? அல்லது என் உருவம் உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?

ரஞ் :- ஐயா, நீர்யார் என்பதும், உமக்கமைந்த இப்போவி வேடமும் எனக்கு நன்கு தெரியும்। ஆதலால் வீண் வார்த்தை வேண்டாம்।

மடாதி :- பெண்ணே! நான் உள்ளபடியே ஓர் மடாதி பதிதான்! ஆனால் சில செளகர்யங்களை யுத்தேசித்து, இப்போவி வேடம் தாங்கியிருக்கிறேன். ரஞ்சிதம்! நீ விரும்பும் இன்பவாழ்வுக்குப் பூரண சுதந்தரம் இங்கு உண்டு. நான் சதா உன் நினைவால் மயங்கிக் கிடக்கிறேன். (கெஞ்சியபடி) கொஞ்சம் தயை செய்! கிட்டவா! ஒரு முத்தம் கொடு! (நெருங்குகிறான்)

ரஞ் :- (கண்டிப்பான குரலில்) ஐயா, தாங்கள் ஓர் மடாதிபதி என்கிற முறையில் சொல்லுகிறேன். இனி இதைப் போன்ற வார்த்தைகளை என்னிடம் சொல்லாதீர்!

மடாதி :- சொன்னால்?

ரஞ் :- மரியாதை இழப்பது அழகல்ல। இக்கணமே என்னை வெளியில் கொண்டு விட்டுவிடுங்கள்!

மடாதி :- (இரக்கமாக) ரஞ்சிதம்! உன் மனம் என்ன கல்லா? நான் உன்னைக் கெஞ்சியும் இணங்கமாட்டேனன்கிறாயே அந்தப் பாழும் மதன் படுத்தும் வாதை, என்னால் தாளமுடியவில்லையோ அடிமயிலே மலர்வாழ் குயிலே மறுப்பது அழகல்ல। (நெருங்குகிறான்)

ரஞ் :- சீ பேதையே! கிட்டி நெருங்காதே! உன் மட்டித்தன வார்த்தைக் கிணங்குபவள் நான்ல, சென்றுவிடு!

மடாதி :- அடி இன்னிசைக் குயிலே! இன்பத்தைந் தூண்டும் வீணாகானமே! எங்கே நான் தவிக்கிறேனே! சப்ரமஞ்சம் நம்மை யழைக்கின்றதே!

ரஞ் :- அடே மூர்க்கா! நான் எத்தனை தரம் சொன்னாலும் மறுத்து, உன் புழுத்த வாயால் பெண்டுக் கழைக்கிறாயே மூடா சீ! உன் எண்ணம் பலிக்காது! வெளியே போ!

மடாதி :- (கோபமாய்) ஹுமிம் ஹுமிம்! நான் உன்னைப் பலவந்தப் படுத்தக் கூடாதென்று கெஞ்சக் கெஞ்ச, உன் பாடு ஏறி விட்டதா? இதோ பார்! பலவந்தத்தினால் என் மோகத்தைத் தணித்துக் கொள்கிறேன்.

(துரத்துகிறான்)

ரஞ் :- ஆ! ஐயோ! பாவி என்னை இம்சிக்கிறானே! யாருங் காப்பாற்றுவாரில்லையா?

(என்று கதறிக் கொண்டே சுற்றிச் சுற்றி ஓடுகிறான். மடாதிபதி ரஞ்சிதத்தின் சேவை முன்தானையை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு இழுக்கிறான். இச்சமயம் திடீரென, ரிவால்வர் வெடி சத்தத்தோடு ஊமை சாமி இவர்கள் முன் தோன்றி, ரிவால்வரை நீட்டியபடி.)

ஊமை :- அடே மடையா! யாரென்று நினைத்து இந்த அக்ரமஞ் செய்யத் துணிந்தாய்? போவி வேடம் பூண்ட காலியோ!

உன் குட்டெல்லாம் வெளியாய் விட்டது! இனி உன் உயிர் பிழைப்பது அரிது!

(மடாதிபதி கையை உயரத் தூக்கி, நடுக்கத்துடன் விழிக்கிறான்.)

ரஞ்சிதம்! இதோ இந்தக் கயிற்றால் அவன் கைகளைக் கட்டு! (தான் வைத்திருந்த கயிற்றைக் கொடுக்கிறான்)

(ரஞ்சிதம் கயிற்றை வாங்கிச் சந்தோஷத்துடன் மடாதிபதியின் கைகளைப் பின்புறமாகச் சேர்த்துக் கட்டிவிட்டு, ஊமை சாமியைப் பார்த்து)

ரஞ் :- (மெல்லிய குரவில்) ஜயா, தாங்கள் யார்?

ஊமை :- நானா? இப்பாதகனை ஒழிப்பதற்கும், உன் மானத்தைக் காப்பதற்கும் வந்த ஜெயசீலன்! (வேஷத்தைக் களைகிறான்)

ரஞ் :- (ஆச்சரியத்துடன்) ஆ! ஜெயசீலா!

(ஒடி மண்டியிட்டபடி அவன் கால்களைக் கட்டிக் கொள்கிறான்.)

ஜெய :- ரஞ்சிதம்! எழுந்திரு! இனி எதற்கும் அஞ்சாதே!

(ரஞ்சிதம் எழுந்திருக்கிறாள். இச்சமயம் சிஷ்யர்களிருவரும் இங்கு ஒடி வருகிறார்கள். உடனே ஜெயசீலன் தன் ரிவால்வரைக் காட்டுகிறான். சிஷ்யர்கள் பயந்து கைதூக்கி நிற்கிறார்கள். ஜெயசீலன் ஆகாயத்தை நோக்கி வெடிசப்பதம் கிளப்புகிறான். இச்சப்பதத்தைக் கேட்ட போலீசாரும் பதிலுக்கு வெடி சத்தம் கிளப்பிக் கொண்டே இங்கு வருகிறார்கள். அவர்களைக் கண்டதும்,)

ஜெய :- கூட்மார்னிங் சார்!

இனிஸ் :- கூட்மார்னிங்! என்ன சேதி?

ஜெய :- சார்! சுந்தரன் மீது கொண்டு வரப்பட்ட கேசின் குற்றவாளிகளை கண்டுபிடித்துவிட்டேன்! இவர்கள் மூவரையும் கைது செய்யுங்கள்!

இனிஸ :- சிப்பாய்! இவர்கள் மூவரையும் கைது செய்யுங்கள்!

ஜெய : - (இனில்லெபக்டரைப் பார்த்து) சார்! அதோ அந்த அறையில் ஓர் பெண் இருக்கிறாள். அவளையும் அழைத்துக் கொண்டு கோர்ட்டுக்கு வாருங்கள்। (ரஞ்சிதத்தைப் பார்த்து) ரஞ்சிதம்! வாநாம் செல்வோம்। (போகிறார்கள்)

(போலீசார் அந்நால்வரையும் கைது செய்து கோர்ட்டுக்கு அழைத்து வருதல்.)

காட்சி - 20

இடம் : நீதிஸ்தலம்.

பாத்ரம் : நீதிபதி, இந்தரபிரியேத், ஜாரிகள், லாயர்கள், சுந்தரன், மாணிக்கச்செட்டி, லட்சமி, கோகிலம், சேவகர், இனில்லெபக்டர், ரஞ்சிதம், ஜெயசீலன்.

(கோர்ட்டுக்கு வெளியில், மாணிக்கச்செட்டி முதலானவர்கள் நின்றிருக்கிறார்கள். சுந்தரனை ஓர் சிப்பாய் கைதியாக அழைத்து வந்திருக்கிறான். நீதிசபை ஆரம்ப மணி அடிக்கிறது. எல்லோரும் அவரவர் இடத்தில் அமர்கிறார்கள் அமர்ந்தபின்)

நீதி : - நீதி விசாரணை சபை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இந்த : - சுந்தரம்!

(சேவகன் கூப்பிடுகிறாள்)

சந் : - ஆஜர்!

இந்த : - மாணிக்கச்செட்டியார்!

மாணி : - ஆஜர்

இந்த : - லட்சமி அம்மாள்!

லட்சமி : - ஆஜர்

இந்த : - கோகிலம்!

கோகி : - ஆஜர்

இந்த : - சரி. சுந்தரம் தவிர மற்றவர்களெல்லாம் சாஷியறைக்குப்

போயிருங்கள்!

(எல்லாரும் போன்னின் சுந்தரனைப் பார்த்து)

உன் பெயரென்ன?

சுந் :- என் பெயர் சுந்தரம்

இந்த :- தகப்பனார் பெயர்?

சுந் :- அருணாசலம்

இந்த :- என்ன ஜாதி?

சுந் :- எனக்கு ஜாதியில்லை.

இந்த :- என்னையா மனுஷனுக்கு ஜாதியில்லையா?

சுந் :- சரி, ஆண் சாதி.

இந்த :- ஓகோ! சுயமரியாதைக்காரரோ? சரி. மாணிக்கச் செட்டியார் வீட்டில் நீர் திருடியதோடு, அவர் மகளையும் தூக்கிச் சென்றதாக உன்மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதைப்பற்றி நீர் என்ன தெரிவிக்கிறீர்?

சுந் :- நான் அக்குற்றம் செய்யவுமில்லை. அதில் சம்பந்தப்படவுமில்லை.

இந்த :- சரி. நீர் அந்த மாணிக்கச் செட்டியார் மகளைக் காதவித்த துண்டா?

சுந் :- உண்டு.

இந்த :- சரி களவு நடந்த முன்தினம் நீ உன் காதவிக்குக் கடிதம் எழுதியதுண்டா?

சுந் :- இல்லை.

இந்த :- (ஓர் கடிதத்தைக் காட்டி) இக் கடிதம் நீ எழுதவில்லையா?

சுந் :- (கடிதத்தைப் பார்த்து) நான் எழுதவில்லை.

இந்த :- சரி. மாணிக்கச் செட்டியார்!

(சேவகன் கூவுகிறான். செட்டிவந்ததும்)

உங்கள் பெயரென்ன?

- மாணி : - மாணிக்கச் செட்டியார்.
- இந்த : - தகப்பனார் பெயர்?
- மாணி : - கந்தன் செட்டியார்.
- இந்த : - வயது?
- மாணி : - 45
- இந்த : - என்ன ஜாதி?
- மாணி : - வைசியகுலம்
- இந்த : - தொழில்?
- மாணி : - வட்டிவியாபாரம்
- இந்த : - சரி. நீ இந்தக் கேஸ் சம்பந்தமாகச் சொல்லிக் கொள்வதென்ன?
- மாணி : - சென்ற பத்தாந்தேதி இரவு என் வீட்டில் களவு போய் விட்டதோடு, என் மகளையுங் காணவில்லை.
- இந்த : - சரி. களவுபோன பொருள் என்னென்ன?
- மாணி : - ஓர் காசுமாலை, ஒரு வயிர அட்டிகை, ஒரு ஜிதை வயிரத்தோடு, ரொக்கத்தில் 5000 ரூபாய்.
- இந்த : - இவைகள்தானா? இன்னும் ஏதாவதுண்டா?
- மாணி : - இவைதான்.
- இந்த : - சரி-திருடியது யாரென்று தெரியுமா?
- மாணி : - தெரியும். இதோ நிற்கும் சுந்தரன்.
- இந்த : - சரி. திருட்டுப்போகும்போது எத்தனைமணி இருக்கும்?
- மாணி : - இரவு சுமார் ஒரு மணி இருக்கும்.
- இந்த : - இவர் திருடும்போது நீர் பார்த்தீரா?
- மாணி : - நான் பார்க்கவில்லை.
- இந்த : - பின் எப்படி இவர் திருடியதாகச் சொல்கிறீர்?
- மாணி : - இவர் திருடியதற்கு ஆதாரம், இவர் எழுதிய்கடிதம் ஒன்றே போதும்.

இந்த :- சரி. சுந்தரம் என்பவர் உமது மகளைக் காதலித்து வந்தது, உமக்குத் தெரியுமா?

மாணி :- நான் என் மகளை இம்மாதக் கடைசியில், எனது மைத்துனர் ரமண செட்டியாருக்குக் கவியாணம் செய்து கொடுப்பதாக நிச்சயித்திருந்தேன். அதை அவள் மறுத்துத் தான் சுந்தரன் என்பவனைக் காதலித்திருப்பதாகவும், அவனையே மணந்து கொள்ளப் போவதாகவும் என் மனைவியிடம் தெரிவித்தாளாம். அதன் பிறகு தான் எனக்குத் தெரியும்.

இந்த :- சரி. இப்படித்தான் நில்லும். லட்சமி அம்மாள்!

(சேவகன் கூப்பிடுகிறான். லட்சமி வருகிறாள்) நீ சொல்லிக் கொள்வதென்ன?

லட்சமி :- எங்கள் வீட்டில் களவு போயிற்று. அன்றைய தினமே என் மகளையும் காணவில்லை. பொழுது விடிந்ததும் போலீசார் வந்து சோதனை செய்தார்கள். கடைசியில் அவர்கள், இக்களவுக்குக் காரணம் சுந்தரன்தான் என்று சொல்லிவிட்டு போனார்கள்.

இந்த :- சரி.இப்படிநில். கோகிலம்!

(சேவகன் கூப்பிடுகிறான். கோகிலம் வந்தபின்)

இந்த :- இக்கேசைப்பற்றி உனக்கென்ன தெரியும்?

கோகி :- எங்க எசமான் வீட்டே நான் வேலை செய்யறதுங்க. ஒருநாள் ராத்திரி யாரோவந்து பணத்தையும் நகையையும் எசமான் மவளையும் தூக்கினு பூட்டாங்க. பொழுது வெடிஞ்சி போல்க் காத்துங்க. அவங்க, யாரோ சுந்தரமாம் அவர்தான் தூக்கினுப்போனதாகச் சொன்னாங்க அதாங்க எனக்குத் தெரியும்.

இந்த :- சரி. இப்படித்தான் நில!

வாதி வக்கீல்: மாட்சிமை தங்கிய நீதிபதியவர்களே! நான் கனம் மாணிக்கச்செட்டியார் அவர்கள் வழக்கிற்காக ஆஜராயிருக்கின்றேன்.

கந்-வக்கீல்:- கனந்தங்கிய நீதிபதியவர்களே! நான் சுந்தரம் அவர்கட்காக ஆஜராகியிருக்கின்றேன்.

நீதிபதி : - சரி. வாதப் பிரதிவாதம் தொடங்கலாம்!

வாதி வக்கீல் : கனந்தங்கிய நீதிபதியவர்களே। மாணிக்கச் செட்டியார் வீட்டில் நடந்த கொள்ளளக்கேசிற்கு, இச்சுந்தரன்தான் காரணம் என்பதற்குப் பல ருஜாக்கள் உண்டு. மாணிக்கச் செட்டியார் மிகவும் யோக்கியர். கௌரவம் வாய்ந்தவர். பிரபல வியாபாரி. மேலும் இவர் ஊர் வைசிய குலத்திற்குத் தர்மகர்த்தாவாகவும் இருந்துவருகிறார். அப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த ஒருவர் தொடுத்திருக்கும் இக்கேசை, நீதிசபையார் கவனிக்க வேண்டுகிறேன்.

இந்த மாணிக்கச் செட்டியார் மகள் ரஞ்சிதத்தை அந்தச்சுந்தரன் நீண்டநாளாகக் காதவித்து வந்திருக்கிறான். அப்படிப்பட்ட ஓர் ஜாதியார் மற்றொரு ஜாதியாரிடம் காதல்கொள்வது, இந்நாட்டுப்பழக்கவழக்கப்படி ஓர் பெருங் குற்றமாகும். மேலும் இந்தச் சுந்தரனுடைய போதனையால் ரஞ்சிதம் தன் தாய் மாமனை மணக்க மறுத்துவிட்டாள். அது மாணிக்கச் செட்டியாருக்குப் பெருத்த கஷ்டத்தையும் நஷ்டத்தையும் உண்டாக்கிவிட்டது. மேலும் அந்த ரஞ்சிதம், தன் ஜாதிக்கும் குடும்பத்திற்கும் பெரும் இழுக்கைத் தேடிவிட்டாள். இதற்கெல்லாம் காரணமாயிருந்தவன் இந்தச் சுந்தரன்!

அல்லாமலும், தான் இங்கிருந்தால் தனது எண்ணம் நிறைவேறாது என்று எண்ணி, ரஞ்சிதத்துக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறான். அக்கடிதத்தை அவன் எழுதவில்லை என்று மறுக்கிறான். அவன் கைப்பட எழுதாவிட்டாலும் ஏன் வேறொருவரைக் கொண்டு எழுதியிருக்கக் கூடாது?

சுந்தரன் கௌரமற்றவன். இந்த ஊரில் நாஸ்திகத்தைப் பரப்ப முயற்சித்துக் கொண்டிருப்பவன். ஆகையால் இச் சுந்தரம் இது போன்ற காரியங்களைச் செய்வான் என்பதற்கு வேறு சாட்சியம் வேண்டுமோ?

நீதிபதியவர்களே! ரஞ்சிதத்தை இதுவரை எங்கெங்கோ தேடியும் காணமுடியவில்லை. இந்தச் சுந்தரன் அவளை எங்கேயோ மறைத்து வைத்துவிட்டான். இதனால் அவள் கதி என்ன வாயிற்றோ தெரியவில்லை. இம்மாதம் அவளின் திருமணத்திற்காகச் செய்திருந்த

முயற்சிகளெல்லாம் இந்தச் சுந்தரனால் வீணாயிற்று; நஷ்டமாயிற்று.

ஆகையால் நீதிபதியவர்கள் யோசித்துச் சுந்தரனுக்கு தகுந்த கடுந்தண்டனை விதிப்பதோடு, நஷ்ட ஈடாக போய் இரண்டாயிரமும் கொடுக்கும்படி தீர்ப்பளிக்க வேண்டுகிறேன்.

(அமர்தல்)

சுந்-வக்கீல்: மேன்மை தங்கிய நீதிபதியவர்களே! இதுவரை எனது வாதிப்பக்கத்து வழக்கறிஞர் பேசி வந்ததைக் கவனித்திருப்பீர்கள். அவர் மாணிக்கச் செட்டியைப் பற்றி உயர்வாகவும், சுந்தரனைப் பற்றித் தாழ்வாகவும் பேசியதை நான் கண்டிக்கிறேன். மாணிக்கச் செட்டியாரைப் பற்றி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் புகழ்ந்து பேசேட்டும். அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. ஆனால் பிரதிவாதியைத் தாழ்வாக எண்ணிப் பேசியது. அவருடைய அறியாமையைக் காட்டுகிறது.

சுந்தரன் கெளரமான குடும்பத்தில் பிறந்தவர். பி.ஏ. பட்டம் பெற்றவர். ஓர் சிறந்த அறிவாளி! அறிவாளிகளெல்லாம் ஆஸ்திகர்க்கட்கு நாஸ்திகர்களாய்த் தான் விளங்குவார்கள்!

சுந்தரனும், அவர் வகுப்பிலேயே படித்து - அவரோடு கூடவே பி.ஏ. பட்டம் பெற்ற ரஞ்சிதமும் ஒருவர்க்கொருவர் சிநேதிதர். இவர்கள் சினேகம் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து, காதலாக மாறிவிட்டது.

கலப்புமணம் செய்வது குற்றம் என்பதாகப் பேசுகிறார் எனது வாதிப்பக்கத்து வழக்கறிஞர். எப்படிக் குற்றமாகும்? எந்தச் சட்டம் தடுக்கிறது என்பதுதான் எனக்கு விளங்கவில்லை! வாழ்க்கையில் இன்பத்தை எதிர்ப்பார்ப்பவர், தங்கள் மனதுக் கொத்தவரைத்தான் மணப்பார்கள். அதேபோல் இவர்களிருவரும் காதல் மணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்து குற்றமல்ல. மேலும் ஒவ்வொருவரும் காதல் மணத்தையே விரும்புகிறார்கள். காதல் மணம் பெருகுவதற்கு கலப்புமணம் மிகவும் அவசியமாகும். நிற்க,

சுந்தரன் ரஞ்சிதத்தைக் காதவித்திருப்பதைக் கொண்டு,

அவர் மீது திருட்டுக்குற்றம் சாட்டிவிடக்கூடாது. சுந்தரன் குற்றவாளி என்பதற்குக் காரணமாகக் காட்டியுள்ள கடிதமானது, சுந்தரனால் எழுதப்பட்டதல்ல. இவர் தன் காதலிக்கு வேறொருவரால் கடிதம் எழுதச் சொல்லியிருப்பார் என்று சொல்வதும் சரியல்ல. அப்படி இவரோ- அல்லது இவர் சம்மதப்படி வேறொருவரோ எழுதியிருப்பதாயிருந்தால், அக்கடிதப்படி சுந்தரன், ரஞ்சிதத்துடனல்லவா சென்றிருக்க வேண்டும்? இது விஷயத்தை உள்ளுக்குள் அறிந்த யாரோ, இவ்விஷயமத்தனம் செய்திருக்க வேண்டும். அவர்களைக் கண்டு பிடிப்பதற்காகத் துப்பறியும் ஜெயசீலன் சென்றிருக்கிறார். இன்னும் வரவில்லை.

ஆகையால் நீதிபதியவர்களே! இக்கேசை இன்றைய எட்டாம்நாள் தள்ளி வைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(இதற்குள்)

வாதி-வக்க:(எழுந்து) கனம் நீதிபதியவர்களே! இக்கேசின் குற்றவாளி சுந்தரன் எனத்தெரிந்த பிறகும், தள்ளிவைப்பது ஞாயமல்ல. ஆகையால் தங்கள் தீர்ப்பை வாசிக்கும் படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். (அமர்தல்)

சுந்த-வக்க : - மாட்சிமை தங்கிய நீதிபதியவர்களே! சுந்தரன் இக்கேசில் சம்பந்தப்பட்டவர் என்பதற்குப் போதிய ஆதாரமில்லை. அவர் இந்தக் கேசில் சம்மந்தப்பட்டவருமல்ல. ஆகையால் நீதிபதியவர்கள் நன்கு ஆலோசித்துச் சுந்தரனை விடுதலை செய்வதோடு, ஓர் படித்த மனிதனை - அறிவாளியை அவமானப்படுத்தியதற்காக ரூ.5000 நஷ்டஈடாகக் கொடுக்கும்படியும் தீர்ப்பளிக்க வேண்டுகிறேன். (அமர்தல்)

நீதி : - சரி. இந்த வழக்கு ஆலோசனைக்கு விடப்படுகிறது.

(நீதிபதியும், ஜாரிகளும் தங்கள் அறைக்குச் சென்று ஆலோசனை செய்தபின், பழையபடி அவரவர் ஸ்தானத்திலமர்ந்து)

ஜாரிகள் : - களவு போனதற்கும், ரஞ்சிதம் களவாடப்பட்டதற்கும் வேறு அத்தாட்சியில்லாமையால், சுந்தரனே குற்றவாளி

எனத் தீர்மானிக்கிறோம்.

(இச் சமயம் ஜெயசீலன், ரஞ்சிதம், போல்சார், மடாதிபதி முதலியவர்கள் வருகிறார்கள். சுந்தரனும் ரஞ்சிதமும் ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் அன்றைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறார்கள்.இச் சமயம் ஜெயசீலன்)

ஜெய :- மேன்மை தங்கிய நீதிபதியவர்களே! நான் இக்கேசின் குற்றவாளியைக் கண்டு பிடித்துவிட்டேன். தங்கள் உத்தரவை எதிர்ப்பார்க்கிறேன்.

நீதி :- சரி. தெரிவிக்கலாம்.

ஜெய :- நீதிபதியவர்களே! இக்கொள்ளைக்கேசின் குற்றவாளி இதோநிற்கும் இந்த மடாதிபதியேயாகும். இவர்கள் தான் மாணிக்கச்செட்டியார் வீட்டில் புகுந்து நகைகளையும் ரஞ்சித்ததையும் திருடிச் சென்றவர்கள். இவர்கள் உண்மையில் மடாதிபதி-சிஷ்டியார்களால். கொள்ளைக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகும்। இவர்களின் இப்போதைய வேஷத்தைக் கணங்கு பாருங்கள். சொந்த உருவும் வேறு. இவர்கள் இந்த வேஷத்தைப் போட்டுக் கொண்டு பெண்களின் கற்றையழித்து வருகிறார்கள். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அதோ நிற்கும் அந்தப் பெண்ணைப் பாருங்கள். அவள்தான் இவருக்கு ஆசை நாயகியாகும். அவள்மீது போடப்பட்டிருக்கும் நகைகள்தான் மாணிக்கச்செட்டியாரின் நகைகளாகும்.

அன்றியும் மாணிக்கச்செட்டியாரின் மூத்த மகளாகிய சௌந்தரம் என்பவளையும் இந்த மடாதிபதி கற்பழித்திருக்கிறான். பிறகு அவள் கருவற்றவுடன், அவள் பெற்றேராரிடம் பாவில் விஷத்தைக் கலந்து கொடுக்கும்படி செய்து மாளச் செய்திருக்கிறார்.

(மாணிக்கச்செட்டியும் விழிக்கிறார்கள்)

இதோபாருங்கள் சௌந்தரம், தங்கையாகிய ரஞ்சிதத்திற்கு எழுதி வைத்த கடிதத்தை! (நீதிபதியிடம் கொடுத்தல்)

ஆகையால் நீதிபதியவர்களே! தாங்கள் இவைகளை நன்றாக ஆலோசனை செய்து, குற்றவாளிகட்குத் தகுந்த தண்டனை விதிக்க வேண்டுகிறேன்.

- நீதி :- (சிறிது யோசித்து) நான் இந்த வழக்கில் தவறிவிடப்பார்த்தேன். சரி அந்தப் பெண்ணைக் கூப்பிடு!
- இந்த :- தெ பொம்பளே இங்கே வா!
 (சரோஜா அருகில் வந்து நின்றதும்)
 உன் நகைகளைக் கழற்று!
 (சரோஜா தான் அணிந்திருந்த காசுமாலை, அட்டிகை, தோடு இவைகளைக் கழற்றிக் கொடுக்கிறாள்)
- இந்த :- உனக்கு எது இந்த நகை?
- சரோ :- இதோ நிற்கும் மடாதிபதி எனக்குக் கொடுத்தார்!
- இந்த :- அவர் உனக்கு என்ன வேண்டும்?
 (சரோஜா மவுனமாயிருக்கிறாள்)
 கேட்பதற்குப் பதில் சொல்?
- சரோ :- எனக்கும் அவருக்கும் சொந்தமில்லை. நானிருப்பது கும்பகோணம். தாசிகுலம். இவர் என்னை ஆசைநாயகியாக அழைத்து வந்து வைத்திருக்கிறார்.
- இந்த :- சரி. மாணிக்கச் செட்டியாரே! இது உன் நகைதானா பாருங்கள்!
- மாணி :- (நகையை வாங்கிப் பார்த்து) ஆம். என்னுடைய நகைகள்தான்.
- இந்த :- ஐயா மடாதிபதியாரே! நீ மாணிக்கச் செட்டியார் வீட்டில் திருடியதுண்டா?
- மடாதி :- உண்டு.
- இந்த :- எதற்காகத் திருடினீர்?
- மடாதி :- காரணம் சொல்ல முடியாது.
- இந்த :- நீர் என்ன வேஷக்காரரா?
 (மடாதிபதி மெளனமாயிருத்தல்)
 சிப்பாய்! இவர் வேஷத்தைக் களைத்தெறி!
 (சிப்பாய் வேஷத்தைக் களைந்ததும் மைனர் போவிருக்கிறான் மடாதிபதி)

இந்த : - நீ இந்த வேஷங் கொண்டதற்குக் காரணமென்ன?

மடாதி : - நான் உண்மையில் மடாதிபதிதான். ஆனால் இந்த வேஷம் சில சௌகரியங்களுக்குத் தடையாயிருப்பதால் அதை நான் போவியாக மாற்றிக் கொண்டேன்.

இந்த : - அந்தச் சில சௌகரியம் என்பது என்ன? சொல்ல முடியுமா?

மடாதி : - அதைச் சொல்லமுடியாது.

இந்த : - சரி. மடத்திற்குள் சரங்கம் இருப்பது வாஸ்தவம்தானே?

மடாதி : - ஆம்.

இந்த : - அது எப்போது கட்டப்பட்டது?

மடாதி : - எனக்குத்தெரியாது.

இந்த : - சரி. இந்தச் சீஷர்கள் உன் சௌகரியத்துக்கு உடந்தையாயிருந்தவர்கள் தானே?

மடாதி : - ஆம்.

இந்த : - சரி. ரஞ்சிதம்।

(அருகே வந்ததும்)

நீர் சொல்லிக் கொள்வதென்ன?

ரஞ்சி : - நான் சென்ற பத்தாந்தேதி இரவு வழக்கம் போல் என் வீட்டுமாடியில் படுத்திருந்தேன். பிறகு மயக்கம் தெளிந்தவளாய் நித்திரை விட்டெடமுந்தேன். ஓர் இருட்டறையில் நான் அடை பட்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். உடனே இம்மடாதிபதி நான் இருக்கும் அறைக்குள் வந்து, என்னை பலவிதமாகக் கடிந்து பேசியதோடு, என்னைப் பெண்டுக்கழைக்கவும் துணிந்தார். இப்படிப் பலநாள் என்னைத் தொந்தரித்தார். கடைசியாக என்னைப் பலாத்காரம் செய்ய முற்பட்டார். அச்சமயம், இதோ நிற்கும் எனது தோழர் ஜெயசீலன் அவர்கள், என்மானத்தையும் உயிரையும் காத்து இங்கழைத்து வந்தார். இதுதான் நடந்தசேதி.

நீதி : - (சிறிது நிதானித்துப் பின்) சரி. எனது தீர்ப்பை வாசிக்கிறேன்.

(எல்லோரும் எழுந்து நிற்றல்)

தீர்ப்பு

மாணிக்காச் செட்டியார் வீட்டில் நடந்த கொள்ளைக் கோசில், சுந்தரான் சும்பங்குப்பட்டவால்ல. மடாதிபதியிடம் துணையாம் இருப்பதாலும், அவரே குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டுவிட்ட படியாலும் மடாதிபதியே இக்கேசின் குற்றவாளியாவார்.

அவர் பொருளைத் திருடியது ஓர் குற்றம்: பெண்ணைத் தூக்கிச் சென்றதும் குற்றம்: ரஞ்சிதத்தைப் பலாத்காரம் செய்யத் துணிந்ததும் குற்றம். அல்லாமலும் மடாதிபதி என்ற ஸ்தானத்திற்குப் பங்கத்தைத் தேடியதும் பெருங்குற்றம். மேலும் சென்றதரம் மாண்டதற்கும் இவரே காரணமாயிருந்திருப்பதால் அதுவும் பெருங்குற்றம். ஆகையால் அவர் ஐந்து பெருங்குற்றங்களுக்கு ஆளாகியிருப்பதால் இவருக்குச் சென்ம தண்டனைத் தீர்ப்பு அளிக்கிறோம்.

இவருக்கு ஒத்தாகச் சாக இருந்த இரு சீஷயர்களுக்கும், தலைக்கு 20 வருடம் கடுந்தண்டனை விதிக்கிறோம்.

சுந்தரன் அவர்கள் மீது கொண்டு வரப்பட்ட கொள்ளைக்கேஸ் தள்ளப்பட்டது. மேலும் நிரபராதியாகிய அவர் மீது குற்றம் சாட்டி ஜெயிலில் அடைத்து வைத்திருந்ததற்காக, மாணிக்காச் செட்டியாரவர்கள் ரூ.5000 சுந்தரனுக்கு நஷ்டயீடாகக் கொடுக்கும்படி தீர்மாணிக்கிறோம்.

அன்றியும், காதல் மணம் சட்டப்படி குற்றமல்ல என்பதும், சுந்தரன் ரஞ்சிதத்தை மணக்க எண்ணியதும் குற்றமல்ல என்பதும் என் சொந்த அபிப்பிரயாமாகும்.

இத்துடன் நீதி விசாரணை முடிவுற்றது.

[கோர்ட் கலைதல். எல்லோரும் வெளியே போகிறார்கள்]

சுயமரியாதைச் சங்கம்.

(ரஞ்சிதம் தன் காதலனாகிய சுந்தரன் தோன்மேல் கைபோட்டபடி)

- ரஞ் :- நாதா! நம் வாழ்நாளில் சிறுகச் சிறுக அநுபவிக்கும் கண்டங்களையெல்லாம் இந்தப் பதினெண்து நாடகளில் அநுபவித்துவிட்டோம்!
- சுந் :- (தலையைத் தடவிக்கொடுத்தபடி) கண்ணே ரஞ்சிதம்! நான் உன்னை இனிக் காண முடியாதென்றே என்னியிருந்தேன். நம் இருவர் உயிரையும் காப்பாற்றிய ஜெயசீலனுக்கு, நாம் என்ன கைம்மாறு செய்வது?
- ஜெய் :- (சிரித்து) நீங்கள் எனக்குக் கைம்மாறு செய்வதா? நன்று உங்கள் வார்த்தை! வருங்கால வாலிப் உலகத்திற்கு வழிகாட்டியாக முன் வந்ததே நீங்கள் எனக்குச் செய்த கைம்மாறாகும்! இனி ஏன் தாமதம்? திருமண வேலையை ஆரம்பிக்கலாமே!
- சுந் :- ஆகா! (ரஞ்சிதத்தைப்பார்த்து) ரஞ்சிதம்! நமது தோழர்களைல்லாம் சூழந்திருக்கும் இச் சமையில், நமது திருமணத்தை முடித்துக் கொள்ளலாமே!
- ரஞ் :- (சுந்தோஷத்துடன்) தங்களிங்டம் போல!
- (சுந்தரனும் ரஞ்சிதமும் மாலை மாற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள்.)

முற்றும்

அமுதவல்லி
அல்லது
அடிமையின் வீழ்ச்சி

1937

கூத்தும், நாடகமும் உச்சகட்டத்தில் இருந்த காலத்திலும், திரைப்படங்கள் தமிழ்லகிற்குப் புதிய வரவாய் இருந்த காலத்திலும், இந்நாடகம் எழுதப்பட்டுள்ளது. நாடகம் முழுமையாக கையெழுத்துப் பிரதியாகவே கிடைத்துள்ளது. இடையிடையே பாடல்கள் குறிக்கப்பட்டாலும் அவை தனியே எழுதப்பட்டுள்ளன. 1937இல் உருவாக்கப்பட்ட இந்நாடகம், பின்னர் புதுவைச் சிவத்தின் கையெழுத்தினாலேயே சில சிறு திருத்தங்களும் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்நாடகம், தன்மதிப்புக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் புதுவையில் நடத்திக் காண்பிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

அமுத வல்லி

அல்லது

அடிமையின் வீழ்ச்சி

நாடக உறுப்பினர்

- ஜமீன்தார் - குன்றநகர் அதிபதி
- கமலாவதி - ஜமீன்தாரின் மனைவி
- சாஸ்திரி - ஜமீன்தாரின் நண்பன்
- குணசேகரன் - ஜமீன்தார் மகன்; கதாநாயகன்
- அமுதவல்லி - குணசேகரன் காதலி; கதாநாயகி
- வீரசேகரன் - குணசேகரன் நண்பன்
- சந்தரா - வீரசேகரன் காதலி; மனைவி
- இனபவல்லி - மிதுனபுரி ஜமீன்தார் மகன்
- சத்தியசீலன் - ஓர் ஏழைத் தையற்காரன்; அமுதவல்லியின் தந்தை
- பத்மாவதி - தையற்காரன் மனைவி; அமுதவல்லியின் தாய்
- தோழி - அரண்மனைத் தோழி

மற்றும்,

மணியக்காரன், கணக்கள், சேவகர்கள், குடிமக்கள், சங்கத்தைச் சேர்ந்த நண்பர்கள், அரண்மனை வேலைக்காரர்கள்.

அமுத வல்லி

அல்லது

அடிமையின் வீழ்ச்சி

காட்சி - 1

இடம் : குன்றநகர் ஜமீன் மாளிகை

உறுப்பினர் : கமலாவதி, ஜமீன்தார், சுப்பாசாஸ்திரி, குணசேகரன், வேலைக்கார முனியன்

(குன்றநகர் ஜமீன்தாரணியாகிய கமலாவதி, தனது மாளிகையின் ஓர் புறத்தே, நீண்ட சிந்தனையிலாழ்ந்திருக்கிறார். அச்சமயம் அங்கு வந்த ஜமீன்தார், கமலாவதியைக் கவனித்து)

ஜமூன்தார் :- கமலா! என்ன, ஆழ்ந்த சிந்தனையி லாழ்ந்திருக்கிறாற் போல் தெரிகிறதே!

கமலா :- (திடுக்கிட்டெடுமுந்து) வாருங்கள்! அமருங்கள்!
(ஜமீன்தார் அமர்ந்ததும்)

கமலா :- (சிறிது வருத்தமாக) ஆமாம். நீங்களென்ன என் வார்த்தையை அலட்சியப் படுத்துகிறீர்களா?

ஜமீன் :- திருமண விஷயந்தானே? நானும் அது பற்றி யோசித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறேன்.

கமலா :- யோசிப்பது என்ன? எல்லாம் கையிலிருப்பது போல் இருக்கிறது. ஒரு நல்ல நாளைப் பார்த்து திருமணம் செய்ய வேண்டியதுதானே!

ஜமீன் :- ஆம். இருந்தாலும், குணசேகரன் படித்துக் கொண்டிருக்கிறானே. அவன் இப்பொழுது திருமணத்திற்கு ஒப்புக்கொள்வானா?

கமலா :- அவனென்ன, நம் விருப்பத்தை மீறியா நடப்பான்?

- ஜமீன் :- அப்படியல்ல. இதோ கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வோம். அடே முனியா!
- (வேலைக்கார முனியன் வந்து பணிந்து நிற்கிறான்)
- ஜமீன் :- நமது குணசேகரனை அழைத்ததாகத் தெரிவி.
- முனியன் :- அப்படியே.
- (வணங்கிப் போகிறான். இச்சமயம் ஜமீன்தாரின் நண்பர் சுப்பா சாஸ்திரி வந்து.)
- சாஸ்திரி :- என்ன இங்கேயே உட்கார்ந்து விட்டார்கள்? தங்கள் அழைப்பின்படி, மணியக்காரரும் கணக்கப்பிள்ளையும் வந்து காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே.
- ஜமீன் :- சாஸ்திரியாரே, இதோ செல்வோம். இடையில் ஒரு சிறு விவகாரம், அமருங்கள்.
- (சாஸ்திரி ஓர் நாற்காவியிலமர்கிறார். குணசேகரன் வந்து பெற்றோரைப் பணிந்து.)
- குணசே :- தந்தையே, ஏன் அழைத்தீர்கள்?
- ஜமீன் :- குணசேகரா, உன்னிடம் ஒரு விஷயம் தெரிவிக்க வேண்டும்.
- (ஓர் நாற்காவியைச் சுட்டிக் காட்டி) உட்கார்!
- குணசே :- (அமர்ந்து) என்ன விஷயம் தந்தையே?
- ஜமீன் :- அப்பா, ஆண்டவனருளால் எங்கட்டுக் கிடைத்த செல்வம் நீ ஒருவனே। உனக்கோ வயது 22 நடை பெறுகிறது. எங்கட்டும் வயதாகிவிட்டது. எங்கள் மூச்சிருக்கும் போதே உனக்குக் கவியாண்ததைச் செய்து, நாங்கள் கண்ணுக்கழகப் பார்க்க வேண்டாமா? இது பற்றி உனது அபிப்பிராயம் என்ன?
- குணசே :- தந்தையே, இப்பொழுது கவியாண்த்திற்கு என்ன அவசரம்?
- கமலா :- குழந்தாய், நீ இது விஷயத்தில் மறுதளிக்காதே. பருவம் தவறிய பயிர் பயன்படாதன்றோ?
- ஜமீன் :- அல்லாமலும், நீ இந்த ஜமீனைத் திறம்பட நடத்தும் வகையையும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நான் இன்னும் எத்தனை காலத்திற்கு இதை நிர்வகிக்க முடியும்? அதற்காகத்தான்.
- குணசே :- (சிறிது யோசித்து) நீங்கள் சொல்வதும் உண்மையே.

ஆயினும், எனது கலாசாலைப் படிப்பு முடிய இன்னும் ஓர் ஆண்டுதானே இருக்கிறது. அதன் பிறகு...

கமலா :- ஏனப்பா, இப்பொழுது கவியாண்த்தைச் செய்து கொண்டால், கலாசாலைக்குப் போவது தடைப்படப் போகிறதா என்ன?

குணசே :- வேண்டாமம்மா. அடுத்த வருடத்தில் பார்த்துக் கொள்வோம். இன்றேல், என் படிப்புக்கள்ரோ பாதகம் ஏற்படும்.

சாஸ்திரி :- நண்பரே, குணசேகரன் சொல்வதும் ஞாயமோ (சிரித்தபடி) நீங்களென்ன இன்னும் எத்தனையோ வருடத்தைப் பார்க்க இருக்கிறீர்கள்; இதற்குள் தொண்டு கிழவன் வேஷம் போடுகிறீர்களே!

ஜமீன் :- சரி. (மகனைப் பார்த்து) உன் அபிப்பிராயப்படியே ஆகட்டும்.

(மனைவியைப் பார்த்து)

கமலா, இன்னும் ஓர் வருடந்தானே இடையில்! பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்.

(எழுந்து) சாஸ்திரியாரே, வாரும், தண்டலாதிபர்கள் காத்திருப்பார்கள்.

(குணசேகரனும் கமலாவும் உள்ளே செல்ல, ஜமீன்தாரும் சாஸ்திரியும் வெளியே செல்கிறார்கள்)

காட்சி - 2

இடம் : தர்பார் மண்டபம்

உறுப்பினர் : மணியக்காரன், கணக்கப்பிள்ளை, ஜமீன்தார், சாஸ்திரி

(மணியக்காரனும் கணக்கனும் தர்பார் மண்டபத்தே இரு நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள்)

மணிய :- என்ன கணக்கரே, வகுலோ சரிவர நடைபெற வில்லை. குடியானவர்களின் நிலையைப் பார்த்தால், மிகவும் பரிதாபமாயிருக்கிறது. ஜமீன்தாருக்கு என்ன பதில் சொல்லித் தொலைப்பது?

கணக் :- பதிலா? (உதட்டைப் பிதுக்கிவிட்டு) இதற்கு நாமென்ன செய்வது? இவ்வருடமோ போதிய மழையில்லை. பட்டத்திலே - சரியான தொண்டைக் கதிரிலே - நன்றாகக் காய்துவிட்டது. கொஞ்ச நஞ்சம் விளைந்த

தானியத்திற்கும், நாம் புண்ணியங்கட்டிக் கொண்டோம்। குடியானவர்கள் பேச்சோ இடிவிழுந்து போச்சு அவர்களின் பிள்ளைக் குட்டிகளோ, எந்த நேரமும் பசிபசி என்று கண்ணைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இவற்றை யெல்லாம் நம் ஜமீன்தாரர் உணரவா போகிறார்?

மணிய :- எது நாம் இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு போலானோம், ஒருபுறம் ஜமீன்தாரின் கோபம்! மறுபுறம் குடியானவர்களின் சாபம். ஜயோ, என்ன நிர்ப்பந்தம் நமக்கு!

கணக் :- (அலட்சியச் சிரிப்புடன்) நிர்ப்பந்தமா! யார் அப்படிச் சொன்னது? மணியக்காரரே, நமக்கேன் இந்தக் கலக்கம்? நம்மை ஜமீன்தார் நிர்ப்பந்தித்தால், நாம் குடியானவர்களை நிர்ப்பந்தப் படுத்துவோம். நாம் கண்டது சம்பளந்தானே!

மணியக் :- நல்லாயிருக்கிறது கணக்கரே உம் வார்த்தை! ஜமீன்தார் அக்ரமவழியைக்கைக் கொண்டால், அதற்கு நாமும் துணை செய்வதா? அதுவும் ஏழை மக்களிடமா? கொஞ்சமும் உணராமல் பேசுகின்றே!

கணக் :- (சிரித்து) நானா உணராமல் பேசுகின்றேன். நன்றாகச் சொன்னீர்! எனக்கும் உங்களைப் போலத்தான் பச்சாத்தாபம் ஏற்பட்டது. அதனால், ‘சீச்சி இந்தப் பிழைப்பு வேண்டவே வேண்டாம்’ என்று தான் எண்ணினேன். ஆனால், பாழும் வயிறு ஒன்று இருக்கிறதே! அதுவும் என் ஒரு வயிறாயிருந்தாலும் பரவாயில்லை; பிச்சை எடுத்தாகிலும் காலந்தளிவிடலாம். எனக்கோ பெண்டாட்டி ஒன்று; பிள்ளை குட்டிகள் வேறு; போதாக்குறைக்கு கூத்தியா கூடும்... இத்தனை பேரையும் காப்பாற்ற வேண்டுமே. என்ன செய்வது மணியக்காரரே? அதனால்தான், பச்சாத்தாபத்தையெல்லாம் ஒரு பக்கம் முட்டைகட்டி வைத்துவிட்டேன்!

(இச்சமயம், ஜமீன்தாரரும் சாஸ்திரியும் வருகிறார்கள். மணியக்காரனும் கணக்கனும் எழுந்து வணங்கப், பின் அனைவரும் தத்தம் இருப்பிடங்களில் அமர்கிறார்கள்)

ஜமீன் :- கணக்கரே, நமது ஜமீனுக்குச் சேர வேண்டிய மக்குல் வரவெல்லாம் வகுலாகிவிட்டதா?

கணக் :- (பயபக்தியுடன் எழுந்து) இதுவரை, பகுதிதான் வகுலாகியிருக்குதுங்க.

ஜமீன் :- (நெறியாக) என்ன பகுதியா?

(மணியக்காரனைப் பார்த்துச் சிறிது கோபத்துடன்)

என்ன மணியக்காரரே, நீங்களென்ன உத்தியோகந்தான் பார்க்கிற்களா? அல்லது தூங்கி விழுகிற்களா? வகுலின் கெடு கடந்துவிட்டது. இன்னும் பகுதிதான் வகுலாயிற் ரென்று என்னிடம் வெட்கமின்றிச் சொல்லுகிற்களே!

மணிய :- கனம் ஜமீன்தாரவர்களே! மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். இவ்வருடம் போதிய மழையில்லாது போனது, தங்கட்குத் தெரிந்ததே. அதனால் நிலவளம் பயனற்றுவிட்டது. இருந்தாலும், குடியானவர்களை எவ்வளவு நிரப்பந்திக்க முடியுமோ, அவ்வளவும் நிரப்பந்தித்தோம். அதனால், விளைந்த விளைவை எங்களிடம் கொடுத்துவிட்டார்கள். அவர்கள் பழங்கலத்தில் இனி ஒரு மணிக்கடக் கிடையாது. ஜீவனத்திற்கு என்ன செய்வதென்று அவர்கள் கண்ணீர் விட்டுக் கஷ்டப்படுகின்றனர்.

ஜமீன் :- (கோபமாக) சீ! நிறுத்து உன் அதிகப்பிரசங்கத்தை! (சாஸ்திரியைப் பார்த்து)

சல்திரியாரே, ஏன், எப்படியிருக்கின்றது விவகாரம்? இவர்களே குடியானவர்கட்கு வக்காலத்துப் பேசுகிறார்களே!

சாஸ்திரி :- ஏனப்பா, அநுதாபங்காட்டிப் பேசவந்துவிட்டீர்களே, அவர்கட்கு விளைவில்லா விட்டால் நமக்கென்ன? நமது ஜமீன் நிர்வாகம் எப்படி நடைபெறுவது? நீங்களெல்லாம் சம்பளமில்லாமலா உத்தியோகம் பார்க்கின்றீர்கள்? போங்காணும், கொஞ்சங்கூட யோசனையில்லாமல் பேச வந்துவிட்டீர்!

ஜமீன் :- மணியக்காரரே, உங்களுக்கு சிறிதும் பொறுப்பில்லை. இருக்கட்டும் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் உடனே சென்று, நமக்குச் சேர வேண்டியவைகட்கு வகுல் செய்யுங்கள். வேண்டுமானால், நமது போலீசாரையும் உடனமூத்துச் செல்லுங்கள்.

மணிய+கண :- அப்படியே!

(இருவரும் வணங்கிப் போகின்றனர்)

சாஸ்திரி :- சரி. இன்று இரு விஷயம் தீர்ந்தது. இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் இருக்கிறதே!

ஜமீன் :- சாஸ்திரியாரே, என்ன அது?

சாஸ்திரி : - இது தெரியாதா? சொக்கட்டான்தான்! (கைவாட்சியைப் பார்த்து) நேரமாகிவிட்டது; எல்லோரும் காத்திருப்பார்கள்!

ஐமீன் : - (சிரித்து) சரி. இதோ வந்துவிட்டேன். (போகிறார்கள்)

காட்சி - 3

இடம்: குன்றநகரிலுள்ள ஓர் நந்தவனம்
உறுப்பினர்கள்: அமுதவல்லி, சந்தரா, குணசேகரன்

(அமுதவல்லியும் சந்தராவும் நந்தவனத்திற்கு வருகிறார்கள்)

அமுத : - சந்தரா, இப்பொழிலின் எழிலைப் பாத்தனையா!

சந்தரா : - ஆம். இது ஓர் அழகின் சேமிப்பு!

அமுத : - (மகிழ்வுடன்) சந்தரா, நீண்டநாளாக இருட்டறையில் கைத்தியாகிக் கிடக்கும் ஒருவன், வெளிச்செல்ல நேர்ந்தால் அவன் உள்ளம் எந்த நிலையிலிருக்கும்?

சந்தரா : - (புனரைக்குடன்) இப்பொழுது நம் உள்ளம் இருக்கும் நிலையில் தான்!

அமுத : - ஆம். உண்மையில் நம் நிலையும் அதுவே! இதோ பறவைகளின் இனிய கானத்தைக் கேள். அவை நம்மனதிற்கு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி விளைவிக்கின்றன!

சந்தரா : - அதிருக்கட்டும் அமுதம், வா இப்படிச் சற்று அமர்ந்து. அவை தரும் இன்னிசை விருந்ததைச் செவியார உண்டு களிப்போம்.

'இருவரும் அங்குள்ள ஓர் பெஞ்சில் அமர்ந்து பட்சிகளின் கீத ஒசையைக் கவனிக்கின்றனர்.)

சந்தரா : - ஆகோ! செவிக்கு மட்டுமா விருந்து? மனதிற்குந்தான்!

அமுதம் : - (வெறுப்புடன்) சே! என்ன உலகமிது! இயற்கையாகவே வாழ்வில் இன்பமும் துன்பமும் கலந்துள்ளன என்றாலும், மேலும் மேலும் துன்ப வாழ்வடைவதற்காகவே மனித சமூகம் வாழ்க்கையைமைப்பை மாற்றியமைத் திருக்கின்றது. இயற்கையோடியைந்த வாழ்வை மக்கள் வெறுக்கின்றனர். அதன் இனபச் சுவையையறியாமல், மூடக்கட்டுப்பாட்டில் சிக்குண்டு விழிக்கின்றனர். அந்தோ என்றுதான் இம்மனித சமூகம், முதிர்ந்த அறிவையடையுமோ தெரியவில்லையோ

சந்தரா :- என்ன அழுதம்! இசை விருந்தி வீடுபட்ட உன் மனம், வேறு வழியிற் சென்றுவிட்டதே?

அழுதம் :- ஆம் சந்தரா. சற்று நேரத்திற்குள், என் மனக்கண்ணில், நம் பால்யப் பருவமும் மாணவப் பருவமும் தோன்றின. அப்பருவங்களில் நாம் நடந்து கொண்ட சில குறிப்பிடக் கூடிய செயல்களை எண்ணியெண்ணி, மனம் மகிழ்ச்சி யடைந்தது। பின், இந்த யெளவனப் பருவத்தில், ஒரு சிறிதும் சந்தோஷத்திற்கிடனின்றி, நம்மை இச்சமூகம் புலனற்ற பொம்மையாக ஆக்கி வைத்திருப்பதை எண்ணினால், மனம் என்ன வேதனையடைகிறது தெரியுமா?

சந்தரா :- ஆம். பெண்களைல்லாம் உரிமையற்றவர்கள் என்று எண்ணப்படும்வரை, நமக்கு ஏது விமோசனம்!

அழுதம் :- சந்தரா, உண்மை! நம் மோடு படித்த நண்பர்களெல்லாம், இன்னும் படித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கல்விக்கு எந்தப் பருவமும் தடையாக இல்லை. நமது கல்விக்கு மட்டுந்தான், இடையிலே முற்றுப்புள்ளி நேர்ந்து விடுகிறது.

சந்தரா :- அதெல்லாம் வைத்திக சம்ப்ரதாயம். பெண்கள் பெரிசானால், வெளியில் செல்லக் கூடாதல்லவா!

அழுதம் :- நிறைகாத்தல் பெண்கள் கடமை. அதைவிட்டுச் சிறையிட்டுக் காப்பதால் என்ன பயன் சந்தரா?

சந்தரா :- இது அறிவுடைய உலகத்திற்கு! நாம் அறியாமை உலகத்திலன்றோ இருக்கின்றோம். ஏன் அவ்வளவு தூரம் போகிறாய். இன்று புத்தாண்டு விழா. நம் ஊரிலுள்ள யாவரும் மகிழ்ச்சியோடிருக்கும் நன்னாள். இந்த நாளில், தனியாக அல்ல - நாமிருவரும் கூடி இங்கு வருவதற்குக் கூட, மறுப்பும் முன்முனுப்பும் இல்லாமலிருந்ததா? நாம் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்து எத்தனை மாதங்களாகின்றன? அசையப் பிறவாத குற்றம், நம் நட்புக்குக்கூட பாதகம் ஏற்பட்டு விடுகிறதே!

அழுதம் :- (வருந்தி) அந்தோ! பெண்களைப் பேதைகள் என்று எண்ணப்படும்வரை, எந்தச் சமுகந்தான் முன்னேற்ற மடையப்போகிறது?

சந்தரா :- அதுதான் கனவில் கூட இல்லை! என்ன செய்வது அழுதம். எதிர்காலமாவது நமக்கு மகிழ்ச்சியளிக்காதா பார்ப்போம்.

அழுதம் :- ஏன், உனக்கென்ன எதிர்காலத்தைப் பற்றிய கவலை? நீ

கோரிய அந்த வீரசேகரனையே, அடுத்த மாதத்தில் மணந்து கொள்ளப் போகிறாய் என்று கேள்விப்பட்டேன். அதுவரை நீ பாக்யசாலிதான்!

சந்தரா :- என்ன அழுதம்! என்னைக் கேவி செய்கிறாயா என்ன. நீ காணும் கனவு பலித்துவிட்டால், உன்னைவிடப் பாக்யசாலி வேறு யாரிருக்க முடியும் இந்த உலகில்?

அழுதம் :- சந்தரா, நான் காணும் இன்பக் கனவு பலிக்குமா? அந்தக் கட்டழுகனை நான் அடைவேனா? அதற்கு ஏதாகிலும் மார்க்க முண்டா?

சந்தரா :- அழுதம், நீ ஏன் இப்படிக் கவலைப்படுகின்றாய்? உன்னை உயிராகக் கொண்ட ஓர் உடல், அங்கு அரண்மனையில் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது! உன் விமோசனம் கூடிய சீக்கிரத்தில்!

அழுதம் :- (மகிழ்வுடன் சந்தராவைத் தழுவி) சந்தரா உண்மைதானா?

சந்தரா :- ஆம். உண்மையே!

அழுதம் :- உண்மையென்றால், உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

சந்தரா :- ஒருநாள் என் காதலரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்பொழுது, இந்த உன் விஷயத்தையும் கூறினார்.

அழுதம் :- (மிக்க மகிழ்வுடன்) அப்படியானால், நான் பாக்யசாலி!.. சந்தரா, இதை நீ, ஏன் எனக்கு இவ்வளவு நாளாகத் தெரிவிக்கவில்லை?

சந்தரா :- (புன்னகையுடன்) நீ எனக்குத் தெரிவித்தாயா? உங்கள் உள்ளத்தின் கள்ளத்தைச், சமீபத்தில் தானே நான் அறிந்தேன்!

அழுதம் :- (நாண்மும் நகையுங்கொண்டு) சந்தரா, அதற்காக நீ வருத்தப்படாதே! இனியேனும் என் காதலருக்கு அடிக்கடி என் நிலையைத் தெரிவிக்க, நீ உன் காதலர் மூலம் ஏற்பாடு செய்து நான் அவரைப் பார்த்து, இரண்டு வருடமாகிறது.

சந்தரா :- ஆகா. நீ அதற்காகக் கவலைப்படாதே! அழுதம், நீ ஏற்கனவே நமது பால்ய நினைவை உண்டு பண்ணி விட்டாய். ஒளிந்து பிடிக்கும் ஆட்டம் விளையாடி எத்தனை வருடமாகிறது? இன்று சற்று நேரம், அந்த விளையாட்டிலீடுபட்டுச் சந்தோஷிக்கலாமே?

அழுதம் :- சரி. நீ என்னைப் பிடிக்கிறாயா?

சந்தரா :- ஓ! பிடிக்கிறேன்

அமுதம் :- அப்படியானால் உன் கண்களை மூடிக்கொண்டு, மூன்று வரை எண்ணு!

சந்தரா :- ஹம்!

(சந்தரா, தன் கண்களைக் கரங்களால் மூடிக்கொண்டு, ஒன்று இரண்டு மூன்று என எண்ணுகிறாள். அமுதம் ஓரு பக்கம் செல்வது போல் ஜாடை காட்டி, சந்தராவின் பின்புறம் வந்து மறைந்து கொள்கிறாள். சந்தரா மூன்று வரை எண்ணிய பின், அமுதத்தைத் தேடி வேறோரு பக்கம் செல்கிறாள். பிறகு அமுதம் வந்து,)

அமுதம் :- (தனக்குள்) பாவம்! ஏமாந்து நேரே போகிறாள்!

(பிறகு, மறுபக்கம் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். சற்றுத் தூரத்தில் ஒர் வாலிபன் வருவதைக் கண்டு)

யார் அந்த வாலிபன்? இங்குத் தானே வருகின்றான்! (பின்னும் உற்று நோக்குகிறாள். மகிழ்ச்சியுடன்) ஆம். என் காதலர்! குண்சேகரர்!... (திடுக்கிட்டு) ஆ! அந்தப் பாதையே செல்கின்றாரே!

(சிறிது யோசிக்கிறாள் பின்)

ஆ! ஜயோ! திருடன் திருடன்! (எனக் கூச்சலிடுகிறாள். குண்சேகரன் இக்கூச்சல் வழியே இங்கோடி வந்து, தணித்து நிற்கும் அமுதவல்லியைக் கண்டவுடன் சற்றுத் தயங்குகிறான். பின்)

குண்சே :- எங்கே திருடன்? எப்பக்கம் ஓடினான்?

(அமுதவல்லி அவனை உறுத்திப் பார்த்தபடி மவுனமாயிருப்பதைக் கண்டு)

குண்சே :- பெண்ணே! ஏன் மவுனமாயிருக்கிறாய்! எந்தப் பக்கம் ஓடினான் திருடன்?

(அவன் நாண்த்தால் கடைக்கண் பார்வையை அவன் மீது செலுத்தி, மேலும் மவுனமாயிருக்கிறாள்)

குண்சே :- மான்போல் மருண்டு விழிக்கின்றாயே! கேட்பதற்குப் பதிலில்லையா?

அமுதம் :- (வருந்துபவள் போல்) என்னைத் துன்புறுத்திவிட்ட அவன், இங்குத் தான் இருப்பான்!

குண்சே :- (திடுக்கிட்டு) என்ன, துன்புறுத்தினானா? அப்படியானால், இதோ அவனைத் தேடிப் பிடிக்கிறேன்.

(என்று சொல்லிக் கொண்டே ஒடுகிறான். நாலடி சென்றதும்.)

அமுதம் :- ஏ, கள்வனே! எங்குச் செல்கின்றாய் என் உள்ளத்தைக் கொள்ள கொண்டு?

(குணசேகரன் திடுக்கிட்டு அவளை உற்று நோக்குகிறான். பின் ஆச்சரியத்துடன்)

குணசே :- யார், அமுதவல்லியா?

அமுதம் :- ஆம்!

(இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மகிழ்ச்சி மேல்டால் தழுவிக் கொள்கின்றனர். பிறகு குணசேகரன் அவள் கூந்தலைத் தடவிக் கொடுத்தபடி)

குணசே :- என் உயிரே? உன்னைக் காணாததால், என் மனம் என்ன வேதனையடைந்து கொண்டிருக்கிறது தெரியுமா? அதனால், பித்துப் பிடித்தவன் போலன்றோ, செயலற்று விழித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்!

அமுதம் :- ஆம். தங்களைக் காணாது. நானும் அப்படித் தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறேன்!

குணசே :- (ஆச்சரியத்துடன்) அமுதம்! உன்னை அடையாளங்கூட கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையோ சற்று நேரத்தில் என்னைத் திகைக்கும்படி செய்துவிட்டாயோ!

அமுதம் :- (வருந்துபவன் போல்) ஆமாம். என் மீது உமக்கு அன்பிருந்தால்தானே அடையாளம் தெரியும்!

குணசே :- என் ஆருயிரே, உன் மீது எனக்கு அன்பில்லை என்றால், அது என் மரணத்திற்குப்பின்! நீ முன்னைவிட, இப்பொழுது எவ்வளவு மாற்றம் அடைந்திருக்கிறாய் தெரியுமா? உன் முகப் பொலிவும், தேக எழிலும் என்னைக் காந்தம் போல் கவர்கின்றதே அட்டா உன் அழகை வருணித்துச் சொல்ல, ஒரு புலவனால் தான் முடியுமா?

அமுதம் :- நீரே ஒரு புலவனாக ஆகிவிடாதீர்!

குணசே :- பின் எப்படி ஆக வேண்டும்?

அமுதம் :- என் மீது அன்பிருக்குமானால் ஓர் வீரராக ஆக வேண்டும். காதலரே, என் நிலை இருட்டறைக் கைதி போன்றது! இதைத் தகர்க்காவரை எனக்கு ஏது மகிழ்ச்சி? விமோசனம்?

குணசே :- (புன்னகையுடன்) அமுதம், அஞ்சாதே! கூடிய சீக்கிரம் : - என்

சிறைக்கோட்டம் தகர்க்கப்படுமா நீ விடுபட்ட கிளி போல் வெளிவந்து, உன் நாட்டுக்குத் தொண்டு செய்யச் சித்தமாயிரு!

அமுதம் :- அந்தோ! நாட்டின் நிலையை நினைத்தால், உள்ளம் நடுங்குகிறதே! அறியாமைச் சமூகம், நம் எண்ணத்தை எடேற்றுமா?

(சிறது வருத்தமாக)

காதலரே, நீரோ, இந்த ஊர் ஜீமீஸ்தாரரின் குமாரர்; நானோ, ஓர் ஏழைத் தையற்காரரின் மகள். நம் இருவர்க்குமிடையே, உயர்வு தாழ்வு மலை போல் நிற்கிறது! இந்த நிலையில் நான் உம்மைக் காதவித்தேன்! நீரும் என்னைக் காதவித்தீர்!

குணசே :- (மீண்டும் அவள் கூந்தலைத் தடவிக் கொடுத்தபடி) அன்பே, உயர்வு தாழ்வு ஒழிய வேண்டுமென்கிற நமக்கு, அவை பெரிதல்ல! நான் உன்னை உண்மையாகக் காதவித்தேன். என் வாழ்க்கை உன்னால் புனிதமடையப் போகிறது! இதற்காக எனக்கு எப்படிப்பட்ட எதிர்ப்பு நேரினும், உன்னை மணப்பது உறுதி!

அமுதம் :- உமது பெற்றோரின் நிரப்பந்தத்தின் முன், இந்த உறுதி மொழி எம்மாத்திரம்? அந்தோ! உமது நிலைக்கும் நான் வருந்துகின்றேன்!

குணசே :- அமுதம்! நீ ஏன் இப்படிக் கலங்குகின்றாய்? யார் நிரப்பந்தநான் நம்மை என்ன செய்ய முடியும்? அழகிலும் அறிவிலும் குணத்திலும் சிறந்த என் அன்போ அடைந்தால் உன்னையே அடைவேன்! அன்றேல், உயிர் துறப்பேன்! இது நிச்சயம்.

அமுதம் :- (மகிழ்வுடன்) என் உள்ளங்கவர்ந்த உயிரே! எனது உறுதி மொழியும் அவ்வாறே! (முத்தங்கொடுக்கிறாள். பின்) இனி நான் தங்களை என்று காண்பது?

குணசே :- அமுதம்! உன்னை கஷணநேரமும் என்னால் பிரிந்திருக்க முடியாது. இனி எனக்குக் கலாசாலை, உனது வீடு தான்! நான் இன்றே உனது பெற்றோரைக் கண்டு எனது அபிவாஸஷயத் தெரிவித்து, அவர்களை நமது திருமணத்திற்கு இணங்கும் படி செய்துவிடுகிறேன்!

அமுதம் :- (அளவற்ற மகிழ்வுடன்) ஆம் ஆம். அதுவே சிறந்த வழி! (இச்சமயம் சந்தர்ரா, அமுதவல்லியை அழைக்கும் குரல் கேட்கிறது. அதைக் கேட்ட அமுதம் திடுக்கிட்டு)

- அமுதம் :- என்னைச் சந்தரா தேடி வருகிறாள். தாங்கள் சீக்கிரம்..
- குணசே :- சரி, சென்றுவருகிறேன். நாளை உன் வீட்டில் சந்திக்கிறேன்! (குணசேகரன் போகிறான். அமுதவல்லி அவன் மறையும் வரை நின்று பார்க்கிறாள். சந்தரா அழைக்கும் குரல் மீண்டும் கேட்கிறது. அமுதவல்லியும் சந்தராவை அழைக்கிறாள். சந்தரா வந்ததும்.)
- அமுதம் :- என்ன சந்தரா, இந்த நந்தவனத்திலுள்ள ஒவ்வொரு புதர்களிலும், என்னைத் தேடிக் கொண்டிருந்தனையா?
- சந்தரா :- இல்லை அமுதம்! நான் அந்தப் பக்கம் சென்றேனல்லவா, அங்கொரு விநோதக் காட்சி கண்டேன். அதனால் தான் நாழியாகிவிட்டது.
- அமுதம் :- (ஆவலாய்) என்ன அப்படிப்பட்ட காட்சி? எனக்குச் சொல்லக் கூடாதா அதை?
- சந்தரா :- வேறொன்றுமில்லை. ஓர் ஆண்மயிலும் பெண்மயிலும் புதுமணம் கண்டன! பிறகு, அவை பிரிந்ததும் இங்கு வந்தேன்.
- அமுதம் :- என்ன சந்தரா, கேவி பேசுகிறாயா?
- சந்தரா :- கேவியல்ல. ஆயுள்வரை அவை அடையப்போகும் இன்பத்திற்கு, இன்று துவஜாரோகணநாள்! இது தெரியாதா? வா, நாழியாகிறது.
- (அமுதவல்லி நாண்த்துடன் சந்தரா பின் செல்கிறாள்)

காட்சி - 4

- இடம் : குன்றநகரச் சீர்திருத்த சங்கம்
 உறுப் : வீரசேகரன், கோபாலன், குணசேகரன், குடிமக்களிற் பலர்.
- (வீரசேகரன் சங்கக் கட்டிடத்தில் மிகவும் பரபரப்போடு யோசனையுடன் உலவிக் கொண்டிருக்கிறான். பின், அருகேயுள்ள நண்பன் கோபாலனைப் பார்த்து)
- வீர :- கோபாலா, இன்னும் குணசேகரன் வரவில்லையே!
- கோபா :- நான் போகும்போது அவர் வீட்டிலில்லை. வாயிற்படிக் காவலனிடம், அவர் வந்தால் அவசியம் இங்கு வரும்படி தெரிவித்துவந்தேன்.
- வீர :- (தனக்குள்) என்ன அக்ரம ஆட்சி!

(எனச் சொல்லிக்கொண்டே மீண்டும் உலவுகிறான். இச்சமயம் சில குடியானவர்கள், தங்கள் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் அழுதபடி அங்கு வருகிறார்கள்)

குடியா :- ஜீயா, இப்படியும் எங்காவது நடக்குமா? இந்த ஜீமீன்தாரின் அக்ரமத்தைப் பாருங்கள்!

(அனைவரும் தங்கள் மீதுள்ள, அடிப்பட்ட காயங்களைக் காட்டுகின்றனர்)

வேறுகுடி :- கஞ்சிக்கு வழியின்றிக் கஷ்டப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, வரிக்காக எங்கள் ஜாமான்களையெல்லாம் வாரிக்கொண்டு போனார்கள். எங்களையும் சவுக்கால் அடித்து இம்சித்தார்கள்?

(வீரசேகரனுக்கு ஜீமீன் மீது ஆத்திரமும், குடியானவர் மீது அநுதாபமும் ஏற்படுகிறது. பின் அவர்களைப் பார்த்து.)

வீர :- தோழர்களே, உங்கட்கு நேர்ந்த இத்துன்பத்தைக் காண நான் உண்மையிலேயே வருந்துகிறேன். ஆயினும், குடிமக்களைக் காக்கம் பொறுப்பு இந்த ஜீமீன்தாரனுக்கு இருக்க வேண்டும். அவனே இப்படி இம்சை செய்ய முற்பட்டால், நாம் என்ன செய்வது?

(இச்சமயம் 80 வயதுள்ள கிழவன் ஒருவன் ஜீயோ அப்பா! என அலறிய படி வந்து.)

கிழவன் :- ஜீயோ! இப்படியும் ஓர் ஆட்சியுண்டா? இந்தக் கொடுங்கோல் ராஜ்யத்தில் நாங்கள் எப்படி உயிர் வாழ்வது? வாதை தாள முடியவில்லையே! அப்பா வீரசேகரா, இதோ பார் ரத்தம் பீறிட்டுக் கொண்டு வருவதை! எனக்கும் வயது 80 ஆகிறது. இப்படிப்பட்ட அநியாயத்தை நான் எங்கும் கண்டதேயில்லை. வீட்டில் யாருமில்லாத சமயம், மணியக்காரர் முதலியோர் வந்து, ஆடு மாடு களை ஓட்டிக்கொண்டு சென்றார்கள். நான் மறித்தேன். அதற்காக அந்தச் சேவகர்கள், என்னைக் கசையால் அடித்துத் துன்புறுத்திவிட்டார்கள். அல்லும் பகலும் பட்டினியால் அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, இந்த தொல்லையும் வேறா? நாங்கள் யாரிடத்தில் முறையிட்டுக் கொள்வது? இதற்கொன்றும் விமோசனம் இல்லையா? ஜீயோ! ஜீயோ!

வீரா :- பெரியோரே, மற்றும் தோழர்களே! உங்களின் இந்த அலங்கோல நிலையைப் பார்க்க, என் உள்ளம் பதறுகிறது! நாட்டின் அமைதியைச் சீர்க்குலைத்துவரும் இந்த

ஜூமீன்தாரனுக்கு - துண்மார்க்கரின் போதனையில் சிக்குண்ட இந்த ஜூமீன்தாரனுக்கு, யார் புத்தி புகட்டுவது என்பது விளங்கவில்லை. என்றாலும், இந்த அக்ரமத்தை விட்டுவைக்கக் கூடாது. இதற்கு ஏதேனும் மார்க்கம் தேடியே ஆக வேண்டும். ஆகையால் தோழர்களே, சீர்திருத்தச் சங்கத்தாராகிய நாங்கள் - ஏழைமக்களின் நன்மையைக் கோரிய நாங்கள் - இந்தக் கொடுங்கோலாட்சியைப் பாடுபடுவோம். நீங்கள் இன்று அடைந்துவருந்துன்பம், உங்கள் எதிர்கால வாழ்வின் நன்மைக் கறிகுறி என்பதை உணருங்கள்!

(இச்சமயம் குணசேகரன் அங்கு வருகிறான். அவனைக் கண்ட வீரசேகரன் ஆத்திரத்துடன்)

வீர :-

ஏ, குணசேகரா! (குடிமக்களைக் காட்டி) இந்த அலங்கோலத்தைப் பார்! இப்படியா உங்கள் ஆட்சி நடைபெற வேண்டும்? இந்தத் தள்ளாதவயதில், இதோ இக்கிழவர் கசையடி தாங்குபவரா? இவர் மேலெல்லாம் பார் ரத்தத்தை! இப்படித்தானா வரி வகுவிப்பது? பட்டினியால் வாடிப்பரிதவிக்கும் மக்களை இப்படியா இம்சிப்பது? நன்றாய் யோசித்துப்பார்! நீங்கள் யாரால் உயிர் வாழ்கின்றீர்கள்? உங்கட்டு வாய்த்த அம்மாடமாளிகை எப்படி வந்தது? வேளைக்கு விதவித ஊனுடைகளும், ஏகபோக வாழ்வும் எப்படி உண்டாயின? உங்கள் வாழ்வுக்கே ஜீவநாடியாயிருந்து வரும் ஏழைக் குடியானவர்கட்டு, இத்தகைய தீங்கா இழைப்பது? மிக நன்று உம் ஆட்சி!

குடியா :-

அக்ரமம்! அக்ரமம்!

குணசே :-

(மிகவும் வருந்தி) நண்பா, இந்த அக்ரமத்தை நான் மனமார் வெறுக்கிறேன். குடிமக்களுக்கு நேர்ந்த இப்பேராபத்திற்காக, எனது அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

வீர :-

குணசேகரா, குடிகளுக்கு அநுதாபங் காட்டுவதற்காக உன்னை இங்கு அழைக்க வில்லை. இந்த அக்ரமங்களுக்கு விமோசனம் உண்டா இல்லையா?

குண :-

வீரசேகரா, என்னை நீ நன்றாக அறிந்திருந்தும் ஆத்திரத்தின் வேகம் இப்படி அவசரப்படுகிறாய், இந்த நேரம் என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? யோசித்துப்பார்!

(குணசேகரன் துயருறுவதைக் கண்ட வீரசேகரன்)

வீர :- நண்பா, நீ உலகநிலையை நன்கு உணர்ந்தவன். எனக்கு உயிர் போன்றவன்! ஆகையால், உன் மீது எங்கட்டு வருத்தமில்லை. அல்லாமலும், உன் ஆட்சியில் நாங்கள் பல நன்மைகள் அடைவோமென்ற நம்பிக்கையுண்டு. ஆனால், உன் தந்தை தலைதெறிக்கும் வேகத்தில் செல்கிறார்! கொடுமைக்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. அதுவும் மீறினால் என்னாகும்?

குண : ஆம். நான் அதை உணர்கிறேன்.

(பின் அனைவரையும் பார்த்து)

நண்பர்களே, குடிமக்களே! இந்தச் சோதனைக்காலத்தைக் கடப்பதற்கு மார்க்கமில்லாமலில்லை. என் வேண்டுகொள்ளுன்று. அதன்படி நீங்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டுகிறேன்.

குடி : சொல்லுங்கள்! சொல்லுங்கள்!

குண : ஐமீனுக்குச் சேரவேண்டிய பாக்கிக்காக, உங்கள் ஜாமான்களை வாரிக்கொண்டுபோனால் போகட்டும். அதை மறுத்து, நீங்கள் இம்சைக்காளாக்காதீர்கள். கூடிய சீக்கிரம் எனக்கு இந்த ஐமீன் முடிகுட்டப்படும் என்று நம்புகிறேன். அதுவரை நீங்கள், உங்கட்டு நேரும் இக்கஷ்டங்களாச் சிறிது சகிப்புத்தன்மையுடன் அனுபவித்துக்கொண்டு வாருங்கள். பிறகு உன்னத வாழ்வையடைவீர்கள். தற்போது உங்கட்டு நேர்ந்துள்ள வறுமைக்காக, என்னால் கூடியவரை உதவியும் செய்கின்றேன். மற்றும், இதோ நமது சங்கத்தார்களும், அதற்குத் தக்க முயற்சி செய்வார்களென்றும் நம்புகிறேன். எனக்காகவும் - உங்களின் எதிர்கால நன்மைக்காகவும் - நீங்கள் சிலநாள் அமைதியோடிருக்கும்படி, உங்களை மீண்டும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

வீர :- சரி. தோழர்களே, உங்கள் சொத்து இப்பொழுது பறிபோவதைப்பற்றி, நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம். உங்கள் வறுமை தீர், நாங்களும் உதவி செய்கின்றோம். எதிர்காலம் நமக்கு, இன்ப வாழ்வைத் தரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. நீங்கள் அனைவரும் எங்கள் சொற்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கிழவன் :- (மகிழ்வுடன்) அப்பாகுணசேகரா, வீரசேகரா! சந்தோஷம்! சந்தோஷம்! உங்கள் வார்த்தை எங்கட்டு நம்பிக்கையைத் தருகின்றது! அதை நம்பித்தான், நாங்கள் இந்த நாட்டில் குடியிருக்க எண்ணுகிறோம். உங்கள் முயற்சி வெற்றியடையட்டும்! சென்றுவருகிறோம்.

(மற்றவர்களும் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றனர்.)

குணா, வீர : - சரி. சென்று வாருங்கள் !

(குடிமக்கள் போகிறார்கள். அவர்கள் நிலைக்கு இரங்கிய வீர்சேகரன் பரிதாபம் ! என வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறான். பிறகு இருவரும் நாற்காவியிலமர்கிறார்கள்.)

வீர : - நண்பா, உனக்கு முடி சூட்டுவிழா கூடிய சீக்கிரம் நடைபெறப்போவது பற்றிச் சந்தோஷம் ! ஏன், திருமணத்தைப் பற்றிய பிரஸ்தாபம் ஒன்றுமில்லையா ?

குணா : - உண்டு. ஆனால் அப்பிரச்சனைக்கு நான், இப்பொழுது இடந்தரவிரும்பவில்லை.

வீர : - ஏன் ?

குணா : - அதற்கு நான் இப்பொழுது இடந்தருவதாயிருந்தால், என் நோக்கம் நிறைவேறாது போவதோடு, இந்த ஜீமீனும் எனக்குக் கிடைக்காது போய்விடும்.

வீர : - ஆம். மிக நிர்ப்பந்தத்தில் அடிவைத்திருக்கிறாய்டானினும், நீ இது விஷயத்தில் ஜாக்ரதையாக நடந்துகொள்ள வேண்டும்.

குணா : - பார்ப்போம் !

வீர : - நண்பா, நான் சந்தராவை அடுத்தவாரம் மணந்து கொள்ள நிச்சயித்து விட்டேன். நீங்களெல்லாம் உடனிருந்து, என் திருமணத்தைச் சிறப்பிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

குணா : - வீர்சேகரா, இதுபற்றி எனது மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை ! இவையெல்லாம் நம் நாட்டின் எதிர்கால நன்மைக்கு அறிகுறிகள் என்பதைக் காட்டுகின்றன. சந்தரா படித்த பெண். அதிலும் அறிவுள்ளவள். அவளால் உனது வாழ்வு சிறக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

வீர : - நண்பா, நீ அமுதவல்வியை மணந்து கொண்டால், அதை விட இன்பம் உனக்கு வேறென்ன இருக்கிறது. ஆயினும், அது கனவு போன்றது ! பலிக்கும் வண்ணம் முயல வேண்டும்.

குணா : - (புன்னகையுடன்) உங்கள் உதவியெல்லாம், என் நோக்கத்தை நிறைவேற்றாதா என்ன ?

வீர : - அதுதானே எங்கள் நோக்கம் !

குணா : - நண்பா, நான் சென்றுவருகிறேன். நாழியாகிறது. குடிமக்களுக்கு உதவி செய்வதை மறந்துவிடாதே !

வீர :- ஆகா! நான் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேன். சென்று வா.
(போகிறான்)

காட்சி - 5

இடம் : ஜமீன் மாளிகையின் ஓர் அறை.
உறுப் : ஜமீன்தார், தாசிகோமளம், சாஸ்திரி, குணசேகரன், வேலைக்கார முனியன்.

(ஜமீன்தார், தம்மாளிகையின் ஓர்புறத்தேயுள்ள விடுதியில் நாற்காவியிலமர்ந்து, சாராயம் அருந்திக் கொண்டிருக்கிறார். எதிரே தாசி கோமளம் நடனமாடுகிறார். ஜமீன்தார் இடையிடையே பேஷ் பேஷ் என்று சொல்லித் தலையசைக்கிறார். பிறகு நாட்டியம் முடிந்ததும், ஜமீன்தார் கோமளத்தைத் தமது தொடையின் மீது உட்கார வைத்து,)

ஜமீன் :- என் ஆசைக்குகந்த கோமளம்! உனது பண்ணமைந்த பாடலும் திறமை வாய்ந்த நடிப்பும், என் மனதைக் கொள்ளள கொண்டு விட்டதே! அவற்றால், நீ எனது ஜமீனுக்கே ஓர் தனிச்சிறப்பை உண்டு பண்ணுகின்றாய்!

(தமுவி முத்தமிடுகிறார். இச்சமயம் அங்கு வந்த சாஸ்திரி, இது தான் தகுந்த சமயம் என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டே அங்கு வருகிறார். அவர் வரவைக் கண்ட கோமளம் எழுந்து விலகி நிற்கிறாள்.)

ஜமீன் :- என்ன சாஸ்திர்யாரே, ஏதாவது விசேஷமா?

சாஸ் :- ஆம். ஏன் கோமளத்திற்கு உத்தரவு கொடுத்தனுப்பி விடுவங்களேன்!

ஜமீன் :- ஆகா. (கோமளத்தை பார்த்து) கோமளம்! நீ சென்று நாளை வா.

கோமளம் :- அப்படியே.

(வணங்கிப்போகிறாள். சாஸ்திரி மற்றொரு நாற்காவியிலமர்ந்து, மேஜை மீது ஓர்பாத்திரத்திலுள்ள சாராயத்தை இரண்டு கிளாசில் ஊற்றுகிறார்.)

ஜமீன் :- என்ன விசேஷம் சாஸ்திரியாரே?

சாஸ் :- இதை அருந்துங்கள் சொல்கிறேன்.

(ஒன்றை ஜமீன்தாரிடம் கொடுத்து மற்றொன்றைச் சாஸ்திரி

எடுத்து அருந்துகிறார். பிறகு மீண்டும் கிளாசில் சாராயத்தை ஊற்றி அருந்தியபடியே)

சாஸ் :- போச்சையா போச்சு!

ஜமீன் :- (கேவியாக) வயிற்றுக்குள் தானே!

சாஸ் :- சொன்னால் வெட்கக்கேடு! வயிற்றை எரிகிறதைய்யா!

ஜமீன் :- அதிகம் குடிக்காதீர்!

சாஸ் :- போச்சு வைத்தீகம் போச்சு மதம் போச்சு சாஸ்திரம் போச்சு பழக்க வழக்கம் எல்லாம் போச்சு!

ஜமீன் :- (புன்னகையுடன்) ஆமாம். நீங்களே சாராயங்குடித்தால்..?

சாஸ் :- நான் சொல்லுவதைக் கேவி என்றா நினைக்கிறீர்கள்?

ஜமீன் :- இல்லை இல்லை. நிஜமாகத்தான்! (சிரிக்கிறார்)

சாஸ் :- (ஆத்திரத்துடன்) உங்கள் கெளரவும் போச்சையா!

ஜமீன் :- (திடுக்கிட்டு) என்ன! என் கெளரவுமா? ஏன்? எப்படி?

சாஸ் :- உமக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்த அந்த கோடாரிக்காம்பால்!

ஜமீன் :- (திடுக்கிட்டு) சாஸ்திரியாரே, என்ன! எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே? விஷயத்தைச் சொல்லுங்கள் சீக்கிரம்!

சாஸ் :- உங்கள் குமாரன் இருக்கின்றானே குணசேகரன், அவன் தினசரி பள்ளிக்கூடம் போவதாகவல்லவோ சொல்லிப் போகிறான், எங்குப் போகிறான் தெரியுமா?

ஜமீன் :- எங்கே?

சாஸ் :- வடக்கு வீதியில் தையற்கடைச் சத்தியசீலன் இருக்கிறானே, அவன் வீட்டுக்குப் போகிறான்.

ஜமீன் :- ஏன்?

சாஸ் :- அவனுக்கு ஒரு மகள் இருக்கிறாளாம். அவளிடம் உங்கள் பிள்ளை, சதா என்னமோ கற்றுக் கொள்கிறானாம்!

ஜமீன் :- சாஸ்திரியாரே! என்ன இது! உண்மைதானா?

சாஸ் :- நான் எதற்காகப் பொய் சொல்லப் போகிறேன். அவளையே மணந்து கொள்ளவும் நிச்சயித்து விட்டானாம்! இது எங்கே அடுக்கும்? அதுவும் தங்கள் சமூகத்திலா?

ஜமீன் :- (ஆத்திரத்தோடுபல்லைக் கடித்து) ஆகா! கவியாணம் செய்து கொள்வதால் கல்வி பாழாகும் என்று, வேதாந்தம் பேசிய அவனா இக்காரியம் செய்யத் துணிந்தான்? அதுவும் எனக்கு மாணாகப் பிறந்தா? கொடியன்!

மடையன்! குலத்தைக் கெட்டுக்கும் கோடரிக்காம்பு!... சால்திரியாரே, எங்கே அவன்? அழைத்துவரும்படி கட்டளையிடுங்கள்.

சாஸ்:- அடே முனியா! (முனியன் வந்து வணங்கி நிற்கிறான்) குணசேகரனை அவன் தந்தையார் அழைத்தாகத் தெரிவி!

முனி:- அப்படியே (வணங்கிப் போகிறான்)

சாஸ்:- இவ்வளவு தூரம் உங்கள் மகன் கெட்டுவிட்டதற்கு காரணம் என்ன தெரியுமா? தெற்கு வீதியில், சீர்திருத்தச் சங்கம் என ஒன்று ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள். அதுதான்! அப்பப்பா அந்த சங்கத்தை ஏற்படுத்தினாலும் ஏற்படுத்தினார்கள். சாதி இல்லை சாதி இல்லை என்கிறார்கள். மதம் வேண்டாம் என்கிறார்கள்! பிரம்மா முகத்தில் பிறந்த எங்கள் பிராமணர்குலத்தையும் அல்லவா தூஷிக்கின்றார்கள்! இப்படிப்பட்ட சங்கத்திற்குத்தான் குணசேகரன் ஆதரவளித்து வருகிறான்.

ஜமீன்:- இதை எல்லாம் ஏன் என்னிடம் முன்னதாகவே சொல்லவில்லை?

சாஸ்:- நான் சொன்னால் அது ஒருசமயம் துவேஷமாகப் பட்டுவிடுமோ என்னமோ என்று சும்மா இருந்து விட்டேன். அது கடைசியில், தாழ்ந்தசாதிப் பெண்ணைத் தாவி கட்டும் நிலைமைக்கு, உங்கள் பிள்ளையையே ஆக்கிவிட்டது!

ஜமீன்:- (கோபமாகத் தலையசைத்து) அப்படியா? இன்னும் சற்று நேரத்தில் அவையெல்லாம் எப்படிப்போகின்றன பாருங்கள்!

சாஸ்:- (சிறிது யோசித்து) ஆனால் இன்னொன்று. இவையெல்லாம் நான் சொன்னதாக இருக்கப்படாது.

ஜமீன்:- ஏன்? உங்கட்குப் பயமாயிருக்கிறதா?

சாஸ்:- இல்லையில்லை. ஏற்கனவே அவர்களுக்கு என் மீது கொஞ்சம் துவேஷம். அதற்காகத்தான்..... (யோசித்து) ஆமாம். நீங்கள் உங்கள் கோபத்தைக் குணசேகரனிடம் காட்டப்போகிறீர்களா?

ஜமீன்:- ஏன்?

சாஸ்:- வேண்டாம் வேண்டாம். காரியம் கெட்டுவிடும்.

ஜமீன்:- பின்னை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறீர்கள்?

சாஸ்:- (சிரித்து) எரிவதைப் பிடிங்கிவிட்டால், கொதிப்பது தானே நின்றுவிடப்போகிறது!

ஜமீன்:- அதற்கு என்ன வழி?

சாஸ்:- நீங்கள், மிதுனபுரி ஜமீன்தாரரின் மகளையல்லவா உங்கள் மகனுக்கு மணங்செய்விக்க நிச்சயித்திருக்கிறீர்கள். அதன்படி, அடுத்தமாதம் திருமணம் நடத்தப்போவதாகச் சொல்லுங்கள். அதற்கவன் இணங்காமல் தான் கோரிய பெண்ணையே விரும்புவானேயானால், எனக்குப்பிறகு இந்த ஜமீன் உனக்குக் கிடைக்காது என்று சிறிது பயமுறுத்தல் செய்யுங்கள். மேற்கொண்டு நடப்பவைக்கட்டுப் பின்னால் யோசித்துக்கொள்வோம். நான் ஏன் இப்படிச் சொல்லுகிறேனன்றால், இருக்கும் நிலவரம் அப்படி!

ஜமீன்:- என்ன அப்படிப் பட்ட நிலவரம்?

சாஸ்:- தற்போதைய நாட்டின் அமைதிக்குக் குணசேகரனே முக்கியகாரணம் என்பதைத் தாங்கள் உணர வேண்டும். நமக்குக் கோபம் பெரிதல்ல, காரியந்தான் பெரிது ஆகையால் நான் சொல்லுகிறபடி நடவுங்கள்.

ஜமீன்:- சரி. அப்படியே யாகட்டும்.

(இச்சமயம் குணசேகரன் வந்து தந்தையைப் பணிந்து,)

குண:- தந்தையே தாங்களழைத்த காரணமென்ன?

ஜமீன்:- உட்கார!

(குணசேகரன் ஓர் நாற்காலியிலமர்ந்ததும்) அப்பா குணசேகரா, எனக்கோ வயதாகிவிட்டது. வலிமையற்றுவிட்டது. உடல் மெலிந்துவிட்டது. அன்றியும், இந்த ஜமீனை உனக்குக் கூடிய சீக்கிரம் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைக்கவும் முடிவு கொண்டுள்ளேன். ஆகையால் அதற்குள், உனது மாமன் இருக்கின்றாரே மிதுனபுரி ஜமீன்தார், அவர்மகள் இன்பவல்லியை, உனக்கு அடுத்தமாதம் திருமணம் செய்விப்பாக நிச்சயித்து விட்டேன். இனி, உன் படிப்பை நிறுத்திவிடு! ஆகுங்காரியங்களை உடனிருந்து கவனித்துக்கொள்!

குண:- (திடுக்கிட்டவனாய்) தந்தையே, தங்கள் அபிப்பிராயத்தை நான் மறுக்க முடியாது. எனிலும், பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பின், திருமணம் செய்து கொள்வதே சிறந்ததாகும். அதுவே என் அபிப்பிராயமுமாகும்.

ஜமீன்:- குணசேகரா, என்னுடைய விருப்பத்தை மாற்ற உனக்கு உரிமையில்லை. என்சொற்படி நடந்துகொள்।

குண:- தந்தையே, தங்கள் விருப்பத்தை என்னால் மாற்றமுடியாது. ஆயினும், அந்த இன்பவல்வியை நான் சிறுவயதில் பார்த்ததுண்டு. தற்போதைய அவளின் நிலை எனக்குத் தெரியாதே!

சாஸ்:- குணசேகரா, அந்த இன்பவல்வி அழகில் இணையற்றவள்! அவளை நீ மணந்தால், உங்கள் வாழ்வு இன்பமாகவே இருக்கும்.

குண:- (தந்தையைப் பார்த்து) தந்தையே, ‘காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு பட்டதே இன்பம்’ என்ற ஆண்றோர் வாக்கைத் தாங்களியாததல்ல. அதே போல், நான் என் வாழ்வில் இன்பமடைவதற்கு, என் மனதுக்கேற்ற ஒர் பெண் தேவை. ஆகையால் தாங்கள் இது விஷயத்தில் மட்டும் எனக்கு உரிமையளிக்க வேண்டுகிறேன்.

(சாஸ்திரி கேவியாக உதட்டைப்பிதுக்குகிறான். ஜமீன்தார் சிறிது கோபத்தோடு)

ஜமீன்:- அப்பா, நீ சொல்வதும் ஞாயமே! எனினும், நான் உன்னை இதுகால பரியந்தம் எவ்விதக்கஷ்டமும் துயரும் நேராதவாறு அன்போடு வளர்த்து வந்தேன். இனிமேல்தானா உனக்கு நான் துன்ப வாழவைத்தேடிவைத்து விடுவேன்? குணசேகரா, என் வார்த்தையை நம்பு! உனக்கோடுகை அனுபவம் போதாது. ஆகையால் நீ, நம் தகுதிக்கேற்ற ஒருவளை மணந்து கொள்ளாவிட்டால், அதனால் நமக்கு என்றும் தீராப்பழியன்றோ விளையும்!

குண:- தந்தையே எனக்கோ வயது 22 முடிகிறது. நான் நன்மை தீமைகளை அறிகிறேன். அன்றியும், வாழ்க்கைத்துணை எப்படிப்பட்டது என்பதையும் அறிவேன். ஆகையால் நான் இதுவஷயத்தில், தவறிவிடமாட்டேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

சாஸ்:- அப்படியானால், இதுவரை உனது வாழ்க்கைத்துணையாக யாரையாவது நிச்சயித்திருக்கிறாயா?

(குணசேகரன் மவுனமாயிருக்கிறான்)

சாஸ்:- பரவாயில்லை, சொல்லப்பா!

குண:- (பயந்த குரவில்) ஆம். நிச்சயித்திருக்கிறேன்.

ஜமீன்:- (சிறிது வெறுப்பாக) யார் அப்படிப்பட்டவள்? அந்த இன்பவல்லியை விட மேலானவளா?

குணா:- தந்தையே, மன்னிக்கவும். அழகிலும், குணத்திலும் அறிவிலும், அந்த இன்பவல்லியை விட மேலானவள் என்று தான் எண்ணுகிறேன். அவள் பெயர் அழுதவல்லி!

சாஸ்:- (கேவியாக) பேஷ!பேஷ!! இன்பம் அழுதங் கொடுக்குமா? அழுதம் இன்பத்தையுங் கொடுக்கும்! நன்னாயிருக்கிறதே! (சிரிக்கிறான்)

ஜமீன்:- (கோபமாக) யார் அந்த அழுதவல்லி?

சாஸ்:- அவள்தான் அந்தத் தையற்கார சத்தியசீலன் இருக்கின்றானே, அவன் மகள்!

ஜமீன்:- (கோபத்தோடு) சீ, மடையா! என்ன வார்த்தை சொல்லவந்தாய் என்முன்! நமது குலத்துக்கும் ஜாதிக்கும் தகுதிக்கும் ஈடுபாடுகளைக் காதலித்தேன் என்று, கொஞ்சமும் அச்சம்பயமின்றிச் சொல்லவந்தாயா? பேதையே! இதுவரை உன்னைப்படிக்க வைத்ததும் வீண்தானா? பெற்றேர்க்கடங்காப் பிடாரியே, உன் வீண் எண்ணத்தை விட்டுவிடு! இன்றேல், எனக்குப்பிறகு இந்த ஜமீன் உனக்குக் கிடைக்காது! நிச்சயம்!

(இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட குணசேகரன், இடியோசை கேட்ட நாகமென அஞ்சிக், கண்களில் நீர்பெருகத் தந்தைமுன் மண்டியிட்டபடி.)

குணா:- தந்தையே! கோபம் வேண்டாம், கோபம் வேண்டாம். அவசரப்பட்டுத் தாங்கள் இந்த முடிவுக்கு வந்து விடக்கூடாது. தங்கள் முடிவு என் இதயத்தைப் பிளக்கிறது! என்ன செய்வேன்! உள்ளுரக்கலந்து ஒன்றாகிய எங்கள் உள்ளம், இனி ஒன்றையொன்று விட்டுப்பிரியுமா? தந்தையே! தந்தையே!

ஜமீன்:- (கோபமாக எழுந்து) சீ அறிவிலி! என் கௌரவத்தைக் குலைக்க வந்த கசடனே! என் முன் நில்லாதே, சென்றுவிடு! (குணசேகரன் ஆத என விம்மியமுத படியே தன் அறைக்குச் செல்கின்றான்.)

ஜமீன்:- (அவன் சென்றதும்) என்ன மமதை அவனுக்கு (நாற் காலியிலமர்ந்து) சாஸ்திரியாரே, இதற்கு என்ன யோசனை செய்யலாம்?

சாஸ்:- ஜமீனை இழந்துவிடுவாய் என்றதுமே, பின்னையார் டான்

பேச்சு இடிவிழுந்து போச்சு!

(உம் என இராகமிழுத்தபடியே சிறிது யோசித்து) ஆமாம். இன்னொரு நல்ல யோசனை இருக்கிறது.

ஜமீன்:-

என்ன அது?

சாஸ்:-

சொல்லுகிறேன். அவன் இனி நம் வழிக்கு வரப்போவதில்லை. ஆகையால், தந்தைக் கடங்காப்பிடாரி எனக்குற்றஞ்சாட்டி, அதற்காக ஒரு வருடம் நாடு கடத்தப்பட்டதாக அறிவித்து, அவனை மிதுனபுரியில் தங்கும்படி ஏற்பாடு செய்துவிடுங்கள்! இவ்விஷயத்தை உமது மைத்துனர்க்குச் சூசனையாகத் தெரிவித்து, அவர்மகள் இன்பவல்லியை அவன் காதவிக்கும்படி நடந்து கொள்ளச்சொல்லுங்கள். இதற்குள் அந்த அமுதவல்லியை வேறொருவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கும்படி, அந்தத்தையற் காரணை நிர்ப்பந்தப்படுத்தி விடுவோம். ஏன், உங்களுக்கு எப்படிப் படுகிறது?

ஜமீன்:-

பேஷ்! நல்ல யோஜைனை! சாஸ்திரியாரே, ஆலோசனைக் கதிபதியாக நீர் எனக்குக் கிடைத்தபின்பும், நம்மால் ஆகாத காரியம் ஒன்றுண்டா? சரி. உங்கள் அபிப்பிராயப்படியேயாவும் முடிப்போம். வாருங்கள் அத்தாணிமண்டபம் செல்வோம்.

(போகிறார்கள்)

காட்சி - 6

இடம்:

ஜமீன் மாளிகையின் ஓர் அறை.

உறுப்:

குணசேகரன், கமலவதி, சாஸ்கிரி, இரு சேவகர்கள்.

(குணசேகரன், தன் அறைக்குள் மிகவும் துயரத்தோடு வந்து அர்கிறான். அச்சமயம் கமலவதி, அவனுக்குப் பானம் எடுத்துக் கொண்டு அங்கு வருகிறாள்.)

கமலம்:-

குணசேகரா, இதோ பானம் அருந்து!

(அவன் நட்டதலை நிமிர்த்தாமல் இருப்பதைக் கண்ட கமலவதி, திடுக்கிட்டு அவன் முகத்தைக் கவனிக்கிறாள். பின்) குணசேகரா, என்ன இது, என்று மில்லா அலங்கோலம்? குணசேகரன்மேலும் மவுனமாயிருக்கறான் கண்ணே, ஏன் மெளனம்? என்னிடம் சொல்லாகாதா?

கமலம்:-

(அவன் பக்கத்தில் அமர்ந்து கண்ணீரைக்கண்டு திடுக்கிட்டு)

இதென்ன அழுகை! யாராவது உனக்குத் தீங்கிழைத்தார்களா? ஐயோ! என் மனம் பதறுகிறதே! சீக்கிரம் சொல்!

குணா:- (மீகவும் துயரமாக) அம்மா, எனக்குத் தீங்கிழைப்பாரும் உண்டா? தந்தை! அவரின் கொடிய சீற்றம் என் இதயத்தை பிளாக்கிறது!

கமலம்:- (திடுக்கிட்டு) ஆ! தந்தை என்ன சொன்னார். எனக்கு விளங்கக்சொல்!

குணா:- அம்மா, உமது அண்ணன் மகள் இன்பவல்லியை, என்னை மணந்துகொள்ளும்படி தெரிவித்தார். நான் அதை மறுத்து, திருமணத்தில் எனக்கு உரிமை வேண்டுமென்றேன். அகற்காகத் தான் இத்தனை சீற்றம்! கடுஞ்சொல்!

கமலம்:- ஐயோ! நீ ஏன் அந்த இன்பவல்லியை மறுக்கிறாய்? அவள் நம் குடும்பத்திற்குத் தகுதியடையவள் ஆயிற்றே!

குணா:- என் வாழ்வுக்கேற்றவள்- மனதைக்கவர்ந்தவள் வேறு!

கமலம்:- யாரவள்?

குணா:- வடக்குவீதியிலுள்ள தையற்கார சத்தியசீலரின் மகள் அழுதவல்லி!

கமலம்:- (மிகவும் வருந்தி) ஐயோ, என்ன காரியம் செய்யத் துணிந்தாய்! கண்மணி, வேண்டாம்! வேண்டாம்! ஏன் உனக்கு இத்தீயமதி? நம் ஜாதிக்கும், தகுதிக்கும் ஈடாகாத ஒருவளை, நீ மணப்பது தகுமா? இதனால் நமக்குப் பெரும் பழியன்றோ விளையும்!

குணா:- (மிக்க சோகத்துடன் கெஞ்சியபடி) அம்மா, நான் உங்கட்டு ஓரே பிள்ளை! என்னை இழந்துவிட உங்கட்குச் சம்மதமா?

கமலம்:- ஆ! (தன் முகத்திலைறந்து) என்ன வார்த்தை கூறுகின்றாய்டா! கண்ணே, உன்னைப் பெற்ற தாயல்லவா நான் என் வார்த்தையைக் கேள்டா!

(இச்சமயம் சாஸ்திரியும் இரு சேவகர்களும் அங்கு வருகிறார்கள். சாஸ்திரி குணசேகரனைப் பார்த்து,)

சாஸ்:- குணசேகரா, உன் முடிவு என்ன?

குணா:- என் உறுதிக்கு விமோசனமில்லையா?

சாஸ்:- இல்லை. இதோ உன் தந்தையின் உத்தரவு!

(கடிதத்தைக் கொடுக்கிறான். குணசேகரன் அதை வாங்கிப் பார்க்கிறான்.)

- குணா:- (ஆத்திரத்தோடு எழுந்து) என்ன! நான் நாடு கடத்தப் பட்டேனா ஓர் வருடமா! பன்னிரண்டு மாதமா!....
- (அக்கடித்ததைக் கிழித்தெழிகிறான். பின் தாயைப் பார்க்கிறான். அவன் உள்ளாம் நிலை குலைகிறது. அளவு கடற்ற சோகத்தால் தலைகுணிகிறான்.)
- கமலம்:- (மிகவும் சோகத்தால் குணசேகரனைத் தழுவிக் கொஞ்சியபடி) அப்பா குணசேகரா, என்ன காரியமிது! உன்னை விட்டுப் பிரியாத நான், எப்படி ஓர் வருடம் பிரிந்திருப்பேன்? வேண்டாம்! வேண்டாம்!! உன் எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்! பெற்ற உள்ளத்தைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தாதே!
- சாஸ்:- சேவகர்களே, இக்கடித்ததை மிதுனபுரி ஜீமீன்தாரிடம் கொடுத்துக் குணசேகரனையும் ஒப்படைத்துவாருங்கள். சீக்கிரம்!
- சேவ:- அப்படியே. (குணசேகரனைப்பார்த்து)
- ஜயா, புறப்படவாம். குதிரைகள் தயாராயிருக்கின்றன!
- (குணசேகரன் கலங்கிய உள்ளத்தோடு போலிசாரைப் பின்பற்றுகிறான். கமலவதி ஆ மகனே! என அலறிக் கீழே விழுகிறான்.)

காட்சி - 7

- இடம் : குன்றநகரிலுள்ள சத்தியசீலன் வீடு.
- உறுப்: அமுதவல்வி, பத்மாவதி, சத்தியசீலன்.
- (அமுதவல்வி தன் வீட்டின் ஓர் புறத்தே தனிமையிலிருக்கிறாள்.)
- அமுதம்:- (தனக்குள்) என்ன! என் காதல் உணர்வு நாளுக்கு நாள் பெருக்கிறது! என் காதலர் என்னை மணப்பதாக உறுதி தந்தது எனக்கு ஆறுதலளித்ததே தவிர; என் காதல் உள்ளத்திற்கு மகிழ்வு தரவில்லையோ அவர் என்று என்னை மணப்பார்? என்னைக் காதல் தீயினின்றும் மீட்பார்?..... சந்தராவோ, அவள் கோரிய காதலனையே மணந்து கொண்டாள்! அதனால் அவள், இனப் வாழ்வின் எல்லையில் அடி அவத்து விட்டாள்! நான் அதுபோன்ற இனப் வாழ்வை என்று அடைவேன்?..... (அங்கிருந்த கிளியைப்பார்த்து)
- ஏ, கிளியோ அந்தச் சுகுமாரன் என்னைச் சீக்கிரம் மணக்க நீ

தூது செல்லமாட்டாயா? காதலால் என்னை உள்ளாம் கருகுகிறது। தேகம் மெலிகிறது! என்ன செய்வேன்.

(அங்குள்ள ஓர் சோபாவில் அமர்கிறான். அச்சமயம் அவள் தாய் பத்மாவதி அங்கு வந்து)

பத்மா:- அமுதம்! ஏன் சோகங்கொண்டவள் போவிருக்கிறாய்?

அமுதம்:- ஒன்றுமில்லையம்மா.

பத்மா:- கண்ணே! நான் உள்ளை எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப் பெற்று வளர்த்தேன். ஆயினும், உனது எதிர்கால வாழ்வைப்பற்றி நான் பெருங்கவலை கொண்டிருந்தேன். நீயோ, பிடித்தாலும் புளியங்கொம்பைப்பிடி என்ற பழமொழிக்கிணங்க, இவ்லூர் ஜமீன்தாரரின் மகனைக் காதலித்துவிட்டாய்! அவனும், தேனில் விழுந்த ஈப்போல், உன்மையில் சிக்கிவிட்டான்! உன்னால், எங்கள் ஏழ்மை தொலைந்தது! இனி எங்களுக்கு என்னடி கண்ணுக்குறைச்சல்!

(என்று சொல்லியபடியே அமுதவல்லியின் கண்ணத்தைத் தடிவி நெட்டை முறிக்கிறார். அச்சமயம் சத்தியசீலன் பெருந்துயரோடு அங்கு வந்து ஓர் நாற்காலியிலமர்கிறான். அவனைக் கண்டதும் அமுதம் எழுந்து நிற்கிறான். பத்மாவதி கன் கணவன் முகத்தைக்கண்டு திடுக்கிட்டோடி,

பத்மா:- நாதா! என்ன விசனமாயிருக்கிறீர்கள்? பொவிவற்றிருந்த உங்கள் வதனம், இன்று வாட்டமுற்றதற்குக் காரணமென்ன?

சத்திய:- (மிகவும் வருத்தத்துடன்) பத்மா, நான் என்ன சொல்வேன். குணசேகரன் நமக்கு மருமகனாவான் என்றல்லவோ மனப்பால் குடித்துக் கொண்டிருந்தோம்! அந்தோ, கடைசியில் அது, பெரிய நிர்ப்பந்தத்திலல்லவோ வந்து முடிந்தது!

(இதைக்கேட்ட அமுதம் திடுக்கிட்டு ஓடிவந்து)

அமுதம்:- (பரபரப்புடன்) தந்தையோ தந்தையோ என்ன? சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்!

சத்தி:- அம்மா குழந்தாய்! உன்னை இதுவரை நாங்கள் எவ்வளவோ அருமையாக வளர்த்து வந்தோம். கடைசியில் நீ, நம் நிலைக்குத் தகாத ஒருவனைக் காதலித்து விட்டாய்! அந்தக் குணசேகரனின் வார்த்தையை நம்பி, நானும் அளவற்ற சந்தோஷத்திலாழ்ந்திருந்தேன். அந்தோ! நம் எண்ணமெல்லாம் வீணாயிற்றே!

- அமுத:-** தந்தையே, விஷயத்தை விளங்கச் சொல்லுங்கள். ஜேயோ, என் நெஞ்சம் பதறுகின்றதே!
- பத்மா:-** (தலையாட்டியபடி) எனக்கு மட்டும் அப்பொழுதே தெரியும், இது பகற்களவாக முடியுமென்று!
- சத்தி:-** குழந்தாய்! மிதுனபுரி ஜீமீன்தார் மகளைக் குணசேகரன் மணக்க வேண்டுமென்று, அவர் தந்தை கட்டளையிட்டாராம். அதை அவர் மறுத்து, உன்னையே மணக்கப் போவதாகத் தெரிவித்தாராம். அதற்கு ஜீமீன்தார் சீற்றங்கொண்டு, நீ அந்த இன்பவல்லியை மணக்காவிட்டால் இந்த ஜீமீனையே இழந்துவிடுவாய் என்று தெரிவித்ததோடு, குணசேகரனை ஓராண்டு நாடு கடத்தி, மிதுனபுரியிலேயே தங்கும்படி அனுப்பிவிட்டாராம். பிறகு என்னையழைத்து நடந்த விஷயங்களைச் சொல்லி, அதற்குள் நீ உன் மகளை வேறு யாருக்காவது மணஞ்செய்து கொடுக்காவிட்டால், எமது கடுமையான தண்டனைக்கு ஆளாவாய் என்று தெரிவித்துவிட்டார்! என்ன செய்வேன்.
- (இவ்வார்த்தையைக்கேட்ட அமுதம், ஆனால் அவறிக்கீழே விழுகிறாள். பின் சிறிது தெளிந்து)
- அமுதம்:-** என் ஆருயிரே, நம் எண்ணத்தில் மண் விழுந்ததா? ஜேயோ! இனி என்ன செய்வேன்?
- சத்தி:-** (சிறிது கண்டிப்பான் குரவில்) குழந்தாய்! குணசேகரனை இனி அறவே மறந்துவிடு! அல்லாவிட்டால், அந்த ஜீமீன்தாரனின் கொடிய சித்ரவதைக்கு, நாங்கள் ஆளாக வேண்டி நேரிடும்!
- பத்மா:-** சரி சரி. வந்ததா மோசம்! இதெல்லாம் முடியாத காரியம் என்றதற்குத் துள்ளிக்குதித்தீரே! இப்பொழுது என்ன செய்வது? அரசன் அன்று கொல்லும் என்பார்களே, ஜயையோ!
- (மகளைப்பார்த்து)
- அடி! போதும் உன்னைப் பெற்ற சுகம்; எழுந்திரு! இனி அந்த வீண் எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு, ஜாக்ரதையாயிரு! கும்மாளம் போட வேண்டாம்!
- அமுத:-** (கண்ணீர் வகைத்தபடி எழுந்து) அமமா, பெற்ற மகள் மீது ஏன் சீற்றம்? அவரே என்னைக் கைவிட்டால், விட்டு விட்டும்! நான் என்மனமார் அவருக்குத் துரோகம் செய்ய மாட்டேன்!

பத்மா:- (கணவளைப்பார்த்) பார்த்தீரா, இவ்வளவு சொல்லியும், செவிடன் காதில் ணதிய சங்கொலிபோவன்றோ ஆகிவிட்டது! இவளால் நாமல்லவோ சிந்ரவதையடைய வேண்டி நேரிடும்!

சத்திய:- (கண்டிப்பான குரவில்) குழந்தாய், இனி உன் பிடிவாதத்தை விட்டுவிடு! உன்னைப்பெற்ற தாய் தந்தையர், உன்னால் துன்பமடைய நீ நடந்து கொள்ளலாமா? நீயோ படித்த பெண்! நான் உனக்கு அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. நமது நிலைமைக்கும் ஜாதிக்கும் ஏற்ற ஒருவனுக்கு, உன்னை மணமுடித்து வைப்பேன். வீணே எங்களைச் சித்ரவதைக் காளாக்காதே!

(மனைவியைப்பார்த்து)

பத்மா, நாழியாகிறது. நான் கடைக்குச் செல்லவேண்டும். சாப்பாடெல்லாம் தயாராகி விட்டதா?

பத்மா:- எல்லாம் தயார்! வாருங்கள் சாப்பிடலாம்.

(சத்தியசீலனும் பத்மாவும் உள்ளே போகிறார்கள். அமுதவல்லி விம்மி அமுதபடியே வேறுபக்கம் தன் அறைக்குச் செல்கிறாள்)

காட்சி - 8

இடம்: மிதுனபுரியிலுள்ள ஓர் நந்தவனம்.

உறுப்: குணசேகரன், இன்பவல்லி.

(மிதுனபுரி ஜமீனைச் சேர்ந்த ஓர் நந்தவனத்தில், குணசேகரன் மிக்க சோகத்தோடு உலவிக் கொண்டிருக்கிறான்)

குண:- என் ஆருயிர்க் கண்மணி! உன் பிரிவை என்னால் சகிக்க முடியவில்லையோ! உன் அழகிய வதனத்தைக் காணாது, நான் எப்படி இங்கு ஓராண்டு தனித்து வாழ்வேன்? அந்தோ, கொடிது! கொடிது! என் தந்தையின் கட்டளை மிகவும் கொடிது! ஜமீனை இழக்க வேண்டுமாம், அன்றேல் என் அருமைக்காதவி, நான் உன்னை இழக்க வேண்டுமாம்! என்ன செய்வேன்.

(கன் காதலியை நினைந்து வருந்தியபடி அங்குள்ள ஓர் ரோஜா மலரைப் பார்க்கிறான். அது அமுதவல்லியின் தோற்றுமாக அவனுக்குத் தெரிகிறது. ஆச்சரியத்துடன்) ஆ, காதலி! ..... இந்தப் பாவியையும் இங்குத் தேடி

வந்தனெயா! ஜேயோ, உன் தாமரைச்சேவடி நோகுமே!

(என்று சொல்லிக் கொண்டே ரோஜா மலரைத் தழுவுகிறான். செடியிலுள்ள முள் தைக்கிறது. திடுக்கிட்டு,) என்ன இது? ரோஜா மவர்!

(திரும்புகிறான். ஓர் மரத்தைப்பார்த்து)

கண்மணி! என் மவுனஞ்சாதிக்கிறாய்? நான் உன்னை மறந்துவிட்டதாக எண்ணுகின்றாயா? இல்லை! இல்லை! (இடித்தழுவுகிறான். மரம் என்பதுணர்ந்து வெட்கமடைகிறான். இதையெல்லாம் சற்றுத் தூரத்தே நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த இன்பவல்லி, தனக்குள்)

இன்ப:- பேஷ! இதுதான் நல்ல சமயம். ஏ, குணசேகரா! உன்னை என் மையலுக்குள் ஆழ்த்தி, நான் மணந்துகொள்ளவிட்டால், என் பெயர் இன்பவல்லியா பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்.

(இன்பவல்லி ஓர் பூஞ்செடியின் ஓரமாக வந்து நிற்கிறான். திரும்பிப் பார்த்த குணசேகரன் இன்பவல்லியைக் கண்டு)

குணா:- அமுதம்! விளையாடுகின்றாயா? வேண்டாம்! வேண்டாம்! (என்று சொல்லிக் கொண்டே ஆ என் கண்ணே என்று இன்பவல்லியைத் தழுவிக் கொள்கிறான். இன்பவல்லியும் குணசேகரனைத் தழுவி முத்தம் கொடுக்கிறான். பிறகு,)

இன்ப:- நான் அமுதமல்ல. உமக்கு இன்பத்தைத் தரும் இன்பவல்லி! (சிரிக்கிறான். குணசேகரன் அவளை உறுத்திப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டவனாய்,)

ஆ! என்ன காரியம் செய்தேன்!

(விரலைக் கடிக்கிறான். பிறகு இன்பவல்லியைப் பார்த்து,) இன்பவல்லி, என்னை மன்னிக்கவும்.

(அப்புறஞ்செல்கிறான்)

இன்ப:- (அவனை நெருங்கிக் கொண்டே) காதலரே, எனது உள்ளத்தைக் கொள்ளளைகொண்டு எங்கே செல்கிறீர்?

குணா:- யாரைக் கேட்கிறாய்?

இன்ப:- உம்மைத்தான்!

குணா:- உன் உள்ளத்தைக் கொள்ளளைகொண்டவன் நானல்லவோ

இன்ப:- சுவையிதழைத் தந்து என்னைக் கட்டியணைத்தவர் யார்? நீரல்லவோ!

- குணா:- தெரியாது செய்து விட்டதற்காக மன்னிப்புக்கேட்டுக் கொண்டேனே.
- இன்பா:- நீங்கள் அப்படிச்சொன்னால், நான் ஒப்புவேனா? என்னையாரென்று நினைக்கிறீர்கள்?
- குணா:- மிதுனபுரி ஜீமீன்தார் மகள் என்றுதான்.
- இன்பா:- ஏன், உங்கள் மாமன் மகள் என்றால் வாய் நோகுமோ?
- குணா:- ஆம். அதற்கென்ன இப்போது?
- இன்பா:- இப்போது ஒன்றுமில்லை. (கொஞ்சதலாக) நீங்கள் தெரியாது அணைந்து விட்டேனன்றால், நான் எப்படி அதை மன்னிக்க முடியும்? அதற்காகத் தண்டனை விதிக்கமாட்டேனா?
- குணா:- (நெறியாக) என்ன தண்டனை விதிக்கப் போகிறாய்?
- இன்பா:- (புன்னகையுடன்) என்ன தண்டனையா? இன்னொரு தரம் என்னைக்கட்டித் தழுவி முத்தமிடுங்கள்! அது தான் உமக்கு விதித்த தண்டனை!
- குணா:- (கண்டிப்பான குரவில்) நான் கட்டித்தழுவி முத்தமிடத்தகுதியுடையவள் நீயால். உன் தண்டனைக்கு இனங்க முடியாது.
- இன்பா:- என் மனதைக் கவர்ந்த மணாளரே, சற்றே நிதானியுங்கள். உங்கள் தகுதிக் கீடாகாத ஒருவளை, நீங்கள் காதலிப்பது சரியா? இந்த இன்பவல்லியை நீர் மணந்தால், உமது வாழ்வு எவ்வளவு சிறந்து விளங்கும்!
- குணா:- பெண்ணே, நீ ஒரு ஜீமீன்தார் மகள் என்பதற்காக உன்னை மணந்து விடுவதா? என் நோக்கத்திற்கும் வாழ்விற்கும் நீ தகுதியற்றவள்! ஆகையால், உன்னை நான் மணக்க முடியாது.
- இன்பா:- (கெஞ்சியபடி) என் உள்ளங் கவர்ந்த உயிரே! உம்மையே சதமென நம்பியிருக்கும் என்னைப் புறக்கணிக்காதீர்! தங்கள் தாளைப் பணிகின்றேன்.
- (மண்டியிட்டுப் பணிகிறாள்)
- குணா:- இன்பவல்லி! எனக்கு விருப்பமற்ற விஷயத்தை மென்மேலும் கூறித் தொந்தரவு செய்யாதே!
- இன்பா:- (சிறிது நெறியாக) இது உண்மைதானா?
- குணா:- ஆம்!

- இன்பா:- என்னைப்புறக்கணிப்பதால், தங்களுக்கு நேருங் கெடுதியை எண்ணிப்பாருங்கள்.
- குணா:- எப்படிப்பட்ட கெடுதிநேரினுஞ்சரி. அதைப்பற்றி எனக்கு கவலையில்லை. சென்றுவிடு.
- இன்பா:- (சிறிது கோபத்துடன்) என்ன ! சென்றுவிடவா?
- குணா:- ஆம். கண்டிப்பாகச் சொல்லுகிறேன். சென்றுவிடு.
- இன்பா:- (சாந்தமாக) வேண்டாம். இன்னொரு முறையும் சொல்லுகின்றேன். என்னைப் புறக்கணிக்காதீர்!
- குணா:- இனி உன்னிடம் பேசுவதே தகாது! (நடக்கிறான்)
- இன்பா:- (கோபமிகுதியில்) ஏ குணசேகரா! என்னைப் புறக்கணித்த நீ, அந்தத் தாழ்ந்த ஜாதியாகிய அழுதவல்லியை மணக்க முடியுமா? அப்படி மணந்தாலும், அந்த ஜமீன் உனக்குச் சொந்தமாகுமா? பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்.
- (வெடுக்கென்று தலை திருப்பிச்சென்று விடுகிறான். குணசேகரன் ஆழ்ந்த யோசனையுடன் சிறிது உலவுகிறான். பின் ஆத்திரத்துடன் தனக்குத் தானே)
- குணா:- ஏ, குணசேகரா! என்னே உன் வீரம்! என்னே உன் வீரம்!! உன்னையே தஞ்சமென்றடைந்த அந்த அழுதவல்லியின் நிலையை, நீ சற்றேனும் உணர்ந்தாயில்லை. அவள் இதுவரை என்ன கதிக்காளானாள் என்பதையும் நீ அறிந்தாயில்லை. பேஷ! பேஷ!! ஓர் ஜமீன்தாரனின் குமாரனாகிய நீ - இளவரசனுக்குரிய தகுதிப்பாட்டோடும் விளங்கக் கூடிய நீ - இந்த மிதுனபுரியில் ஓர் பேடியைப்போல் ஒளிந்து கிடக்கின்றாய்! மறைந்துகிடக்கின்றாய்! என்னே நின் வீரம்! என்னே நின் வீரம்!!
- (மீண்டும் சிறிது உலவுகிறான் யோசனையுடன். பின் ஓர் முடிவுக்கு வந்தவனாய் ஆம் என்று சொல்லியபடி யே போய்விடுகிறான்.)

காட்சி -9

இடம்: குன்ற நகரின் ஓர் வீதி

உறுப்: வீரசேகரன், சந்தரா, மற்றும் சங்கத்தைச் சேர்ந்த நண்பர்கள்.

(குடியானவர்களின் வறுமையையும் பசிப்பினியையும் ஒருவாறு போக்க வேண்டி சங்கத்தைச் சேர்ந்த

அனைவரும் கையில் உண்டிப்பெட்டியுடன் ஒவ்வொரு தெருவிலும்பாடிப் பிச்சை ஏற்கிறார்கள்.)

வீர:-

அன்புமிக்க தோழர்களே, நமது ஜமீன்தாரரின் அக்ரம ஆட்சியினால், ஏழைக் குடிமக்கள் படும் தொல்லை சகிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் படும் கஷ்டங்களையும் பசிப்பினியையும் போக்க வேண்டுவது நமது கடமையாகும். ஆகையால் நீங்கள், உங்களாலான பொருளுத்துவி செய்து, நமது ஏழைமக்களைக் காப்பாற்ற முன் வருவீராக.

சந்த:-

எனதன்பார்ந்த சகோதரிகளே, நம் போன்ற ஆயிரக்கணக்கான ஏழைச் சகோதரிகள் உண்ண உணவும், உடுக்க உடையுமின்றிக் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்கட்கு வாய்த்த இச்சோதனைக் காலத்தில், நம் போன்றார்ன்றி வேறு யாரிருக்கின்றார்கள் உதவி செய்ய? நீங்கள் அவர்களின் பரிதாப நிலையை உணருங்கள். உங்கள் பிள்ளைகள் உங்கள் முன் வந்து பசி என்று கண்ணேப்பிசைந்தால், உங்கள் மனம் என்ன பாடுபடும்! ஆதலால் தாய்மார்களே, நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்களாலான உதவிசெய்து, ஏழை மக்களைக் காப்பாற்றுங்கள். அவர்களைக் காக்கும் பொருட்டு, நாங்களைல்லாம் பிச்சை ஏற்க வந்திருக்கிறோம். காருண்யம் வாய்ந்த என் சகோதரிகளே, தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத் துணையாக கொள்வர் பயன் நெரிவர் என்பது போல், இந்தச் சமயத்தைத் தவறவிடாது நீங்கள் உதவி செய்தால், இதனால் பேரும் புகழும் அடைவீர்கள் என்பது தின்னனம்.

(பாடிக்கொண்டே மற்றோர் வீதி செல்கிறார்கள்)

காட்சி - 10

இடம்: தையற்கார சத்தியகீலன் வீடு.

உறுப்: அமுதவல்வி, முகரூடி.

(நள்ளிரவில் அமுதவல்வி தன் படுக்கையில் அமர்ந்தபடி, தலைவிரிகோலமாகப் பெருந் துயரிலாழ்ந்திருக்கிறாள். பின் எழுந்து தனக்குள்)

அமுத:-

காதலரே! அருமைக் காதலரே! நம் எண்ணம் பாழாயிற்று! உம் தந்தையின் கொடிய ஆட்சியால், நீர் நாடு கடத்தப்பட்டீர்! என் பெற்றோரும் நிரப்பந்திக்கப்பட்டார்!

இனி நான் உம்மை அடைவேனா? எது! எது! நம் காதல் கனவாயன்றோ முடிந்தது!.....

என் ஆருயிரே! (தன் மார்பிலறைந்தபடி) இந்தப் பாவி பெண் பிறந்து, பெரும்பழிக்கன்றோ ஆளானேன்! வேண்டாம்! வேண்டாம்! என் பொருட்டு நீர் துன்பப்பட வேண்டாம்! எனக்காக ஜமீனை இழக்க வேண்டாம். நீர் அந்த இன்பவல்வியை மணந்து, இன்பமாக வாழுங்கள். நான் - இந்தப்பாவியாகிய நான் - இனி உயிர் வாழ்வதில் பயனில்லை.

(படுக்கையில் வைத்திருந்த கூரிய கத்தியைக் கையிலெடுத்து,)

ஏ, கூராயுதமே! நான் இன்ப வாழ்வை எண்ணினேன். அது எனக்கு வேம்பாயிற்று! வேம்பாயிற்று! இனி எனக்கு இங்கு இடமில்லை. இந்த நாட்டின் உயர்வு தாழ்வுக்காக - சமுகத்தின் அறியாமைக்காக - மக்களின் முடநம் பிக்கைக்காக - என் உயிரை அர்ப்பணம் செய்கிறேன். காதலின் மகத்துவத்தை மக்கள் உணர்வதற்காக, நீ என் உயிரைப் பிரித்துவிடு! பிரித்துவிடு!

(ஆ எனக் கத்தியால் குத்திக்கொள்ள போகிறான். அச்சமயம் ஓர் முக முடி ஓடிவந்து, அவள் கையிலிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கி,)

முகமுடி:-

பெண்ணே! இதென்ன பேதைமை! உன் காதலன் உன்னை மணப்பதற்காக, எத்தனை துன்பம் நேரிலும் அவற்றை வட்சியம் செய்யாமல் காத்துக் கொண்டிருக்க - நீ உன் உயிரை விடுவது ஞாயமா? உன்னையே சதமென நம்பிய அவ்வுத்தமனுக்கு, நீது ரோகமன்றோ செய்யத் துணிந்தாய்! அன்றியும், அந்தக் குணசேகரன் உன்னைக் கைவிட்டாலன்றோ நீ இத்தகைய முடிவுக்கு வரவேண்டும்? அவள் முடிவு தெரியும்வரை, நீ இத்ததைய பேதைமைச் செயலை விரும்பாதோ? சென்று வருகிறேன்.

(போகிறான். அமுதவல்லி ஆச்சரியமும் திகைப்பும் கொண்டவளாய் முகமுடியை நோக்கி)

அமுத:-

தாங்கள் யார்?

முகமுடி:-

நான் யாரென்பதை அறிந்து கொள்ள ஆசைப்படாதே!

(போய்விடுகிறான்)

அமுத:-

என்ன இது! இந்த நள்ளிரவில், என் உயிரைக் காக்க வந்த

அந்த முகமூடி யார்? (சிறிது யோசித்து) ஆம். அவர் கூறியதும் உண்மையே। என் காதலரின் முடிவு தெரியாதவரை, நான் இது விஷயத்தில் பதறிவிட்க்கூடாது தான்!

(பின், படுக்கைக்குச் சென்று படுத்துக் கொள்கிறாள்)

காட்சி - 11

இடம் : ஜமீன் மாளிகையின் ஒருபுறம்.

உறுப் : ஜமீன்தார், சாஸ்திரி

(ஜமீன்தார் தமது மாளிகையின் ஒருபுறத்தே யோசனையோடு உலவிக்கொண்டிருக்கிறார். அச்சமயம் சாஸ்திரி அங்கு வருகிறார்.)

ஜமீன்:- வாரும் சாஸ்திரியாரே, உம்மைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சாஸ்:- ஏன்? என்ன விசேஷம்?

ஜமீன்:- நமது குடிமக்களின் கஷ்ட நிவாரணத்திற்கென்று, சீர்திருத்தச் சங்கத்தார் நம் ஊரிலும் பிற ஊர்களிலும் சென்று பிச்சை ஏற்கிறார்களாமே, நீங்கள் கேள்விப்பட்டிர்களா?

சாஸ்:- ஆம். அதுபற்றி நமக்கென்ன?

ஜமீன்:- நமக்கென்னவா? அவர்கள் அப்படிச் செய்வது நமது ஜமீனுக்கே இழிவு தரும் செயல்லவா? அல்லாமலும், எனது ஆட்சியில், நம் குடிமக்கள் பிற நாடுகளுக்கும் சென்று பிச்சை ஏற்றார்களென்றால், அந்த அவமானம் எனக்குத்தானே?

சாஸ்:- தாங்கள் அப்படி எண்ணிவிடக்கண்டாது. அந்தச் சீர்திருத்தச் சங்கத்தார் நாஸ்திகர்கள். கடவுள் துவேஷிகள். அந்த ஏழைமக்களும் அறிவற்று அவர்களைப் பின்பற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் தான் கடவுளே பார்த்து அவர்கள் அகம்பாவத்தை அடக்கி வைத்தார். அந்தப் பரமாத்மாவின் சோதனையால் துன்புறும் அவர்கட்கு, நம் போன்ற பக்திமான்கள் உதவிகூடச் செய்யலாமா? அப்படிச் செய்தால் அந்தப்பாவம் நம்மையும் சாருமே! நீங்கள் அவர்களைப்பற்றி ஒன்றுங் கவலைப்படாதீர்கள். அவர்கள் செயல் உங்களுக்கு ஒன்றும் அவமானத்தைத் தந்துவிடாது. இன்று மிதுனபுரியிலிருந்து கடிதம் வந்ததாகக் கேள்விப்பட்டேனே.

ஜமீன் :- ஆம். இனபவல்லி எவ்வளவோ சாகசமாக நடந்தும், அவளைக் குணசேகரன் மணந்து கொள்ள மறுத்துவிட்டானாம்। இனி என்ன செய்வது என்பதுதான் ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஜேயோ! எனது கெளரவத்தைக் குலைக்க எங்கிருந்து வந்தாளோ அச்சண்டாளி!

சாஸ் :- (சிறிது யோசித்து) வேறு என்ன வழி இருக்கிறது. ஒன்று, அவள் யாரையாவது மணந்து கொள்ளவேண்டும். இன்றேல், மண்ணில் மறைந்தாகவேண்டும். அல்லாதவரை தங்கள் கெளரவத்திற்கு அவள் ஓர் எமனோ ஏன் உமக்கு எப்படிப்படுகிறது?

ஜமீன் :- ஆம், ஆம்

சாஸ் :- மேலும் அந்தச் சத்தியசீலனிடம் நாம் எச்சரிக்கை செய்து ஒர் வருடமாகப்போகிறது. அவன் இதுவரை நம் வார்த்தையை, வட்சியம் பண்ணாமலேயே இருந்து வருகிறான். காரணம், தங்கள் குமாரன் நமது மருமகனே என்று நிச்சயமாக எண்ணி விட்டது தவிர வேற்றன? ஆச்ச. கெடு முடிந்ததும் குணசேகரனும் இங்கு வந்துவிடப்போகிறான். பிறகு நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?

ஜமீன் :- (சிறிது கோபமாக) சாஸ்திரியாரே, அச்சண்டாளியை நானே பழிவாங்க வேண்டும்! அதற்கு ஏதாகிலும் மார்க்கம் இருக்கிறதா?

சாஸ் :- அப்படி வாங்க வழிக்கு! இதற்கெல்லாம் ஞாயத்தை அனுசரித்தால் ஆகும் காரியமா? (யோசித்து) யாருக்கும் தெரியப்படாது. விஷயம் ரகசியமாகவே இருக்க வேண்டும்.

ஜமீன் :- ஆகா! நீங்கள் அதற்காக கவலைப் படாதீர்கள்!

சாஸ் :- இன்று இரவு ஒரு மணிக்கெல்லாம் எனது ஆட்களின் துணைகொண்டு, அவளை உமது ரகசிய அறையில் சேர்த்து விடுகிறேன். பிறகு உமது நோக்கத்தை நிறைவேற்றும். மதந்கொண்ட அவளின் உடல் மண்ணோடு மண்ணாக மறைந்து போகட்டும்!

ஜமீன் :- சந்தோஷம்! சாஸ்திரியாரே உமது சாமர்த்தியத்தை மெச்சினேன். இந்த நம் நோக்கம் வெற்றியடைந்தால், இதன் ஞாபகர்த்தமாக உமக்கு பல நன்மைகள் வழங்குவேன், நிச்சயம்.

சாஸ் :- ஆகா! தங்கள் உதார குணம் எனக்குத் தெரியாதா என்ன! சரி நான் ஆகவேண்டிய வேலையைப் பார்க்கிறேன்.

உங்களைப் பிடித்த சனியன் இன்றோடு தொலைந்தது.

ஜமீன் :- சரி மிகவும் உஷராகச் செய்யுவகள். சென்று வாருங்கள்.

சாஸ் :- அப்படியோ (போகிறான்)

காட்சி 12

இடம் : ஜமீன்மாளிகையைச் சேர்ந்த இருட்டறை.

உறுப்பி : அமுதவல்லி, ஜமீன்தார் முகமூடி, முகமூடி

(படுக்கையில் இருந்த அமுதவல்லி மயக்கம், தெளிந்தவளாய் விழித்து எழுகிறாள். வேற்றிடமாகவும், இருட்டறையாகவும் இருப்பதையறிந்து திடுக்கிட்டு,)

அமுத :- ஆ! நான் எங்கு இருக்கிறேன்! (எழுந்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்து) இருட்டறை! இருட்டறை நான் எப்படி இங்கு வந்தேன்? யார் குழ்ச்சியில் சிக்குண்டேன்? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே. (இச்சமயம் ஜமீன்தார் முகமூடி அவ்வறைக்குள் வந்து,)

ஐ.முக :- (ரெந்றியான - வார்த்தையில்) பெண்ணே! என்ன பிதற்றுகிறாய்? (நெருங்கிறான் அவளை)

அமுத :- (ஆச்சரியமும் திகைப்புங்கொண்டு) யார்? என் உயிரைக் காத்த முகமூடியா?

ஐ.முக :- இவ்வை! (தன் வாளை உருவிக்காட்டி) உன் உயிரைப் போக்க வந்த முகமூடி!

(உருவிய வாளைக் கண்ட அமுதவல்லி ஆ என அலரிச் சத்தமிடுகிறாள். ஜ.முகமூடி தன் வாளை இடது கையால் மூடிக் காட்டிச் சத்தம்! என வாளை ஓங்குகிறான். அமுதவல்லி பயத்தினால் உளம் நடுங்கி ஓர்ப்புறமாக ஒதுங்கி நிற்கிறாள். ஜ.முகமூடி அவளை நெருங்கியபடி,)

ஐ.முக :- அடி பாதகி! சமூகத்தைத் துவேஷிக்க வந்த சண்டாளி! நீ உயிர் வாழ விரும்புகின்றாயா? அல்லது உயிர் துறக்க விரும்புகின்றாயா?

அமுத :- (பயந்தபடி) ஏன்?

ஐ.முக :- நீ உயிர்வாழ விரும்பினால், அந்தக் குணசேகரனை மறக்கவேண்டும். இன்றேல், இவ்வாளிற்கு இரையாக வேண்டும்! என்ன சொல்லுகிறாய்?

அமுத :- (நடுக்கத்துடன்) நான் அவரை எப்படி மறப்பது?

வேண்டுமானால் அவர் என்னை மறந்துவிட்டும்।

ஜ.முக :- அடி செருக்குக் கொண்ட சிறுக்கியோ இது எப்படிப்பட்ட இடம் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள். வீண் பிடிவாதம் வேண்டாம். ஒன்று உன் உயிரை இழந்தாக வேண்டும். அன்றேல் அந்தக் குணசேகரனை மணப்பதில்லை என்று ஆணையிட்டுத்தரவேண்டும்! சீக்கிரம் பதில்!

அமுத :- (கண்டிப்பான மொழியில்) என் பெயர் அமுதமாயினும், உயிர் எனக்கு அமுதமல்ல! ஆகையால் நான் அவரை மறக்க முடியாது.

ஜ.முக :- (ஆத்திரத்தோடு பல்லைக்கடித்து) என்ன சொன்னாய்? உயிர் எனக்கு அமுதமல்ல! என்ன நெஞ்சமுத்தம்!..... ஏ, பிடிவாதங்கொண்ட பேதையோ நன்கு யோசித்துச் சொல்! (அறையின் வெளிப்புறமாக வந்து யோசித்தபடியே சிறிது உலாத்துகிறான் முகமூடி.. பிறகு தனக்குள்)

ஆகா, என்ன அழகு! என்ன கம்பீரம்! பொன் வார்த்த சிலைபோல் பொவிவற்றிருக்கும் இவளைக் கண்ட யார்தான், அவள் மையவில் வீழாதிருப்பர்! குணசேகரன் இவள் காதல் வலையில் சீக்குண்டானென்றால், அது ஆச்சரியமல்ல!..... என்ன!..... இவளைக் கொல்ல நினைத்த என் மனம், கூடிக் குலவ தூண்டுகிறதே!.... சரிபார்ப்போம்.

(அமுதவல்வியை யணுகி)

பெண்ணே! எந்த முடிவுக்கு வந்துள்ளாய்?

அமுத :- என் முடிவை மாற்ற முடியாது!

ஜ.முக :- மாற்ற முடியாதா? (சிரித்து) பெண்ணே! உன் வீரத்திற்கு மெச்சினேன். உன்னைக் கண்டது முதல் என் மனம் ஒரு விதமாக ஆகிவிட்டது! உன்னைக் கொல்வதற்கு உறை கழித்த என் வானும், உறை புகுந்துவிட்டது. அடி பேரழுகு வாய்ந்த பெண் சித்திரமே! நான் தணியாக் காதல் கொண்டு விட்டேன். கொஞ்சம் தயை செய்!

அமுத :- (கண்டிப்பாக) ஜயா, இப்படிப்பட்ட வீணவார்த்தைகளை என்னிடம் கூறாதீர்! (தனக்குள்) ஜயோ! நான் எங்கிருக்கின்றேன்? யாரிடம் சீக்குண்டிருக்கின்றேன்? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே!

ஜ.முக :- பெண்ணே! நீ சீக்குண்டிருப்பது உன் அழகுக்குத் தகுதியான

இடந்தான்! உன் காதலுக்கேற்ற காதலன் நான்தான்! கிட்டி வா! ஒரு முத்தங்கொடு!

(அமுதவல்லியை நெருங்குகிறான்)

அமுத : - (விலகிநின்று) ஏ, காமப் பேய்பிடித்த கசடனே। கிட்டி நெருங்காதே! மரியாதையைக் காத்துக்கொள்!

ஜ.முக : - நீ என்னை என்ன வேண்டுமானாலும் பேசிக்கொள். கண்ணே அமுதம்! உன் அழகில் ஈடுபட்டோர்க்கு, உன்னை அடையாதவரை மீட்சியுண்டா? ஆரமுதே! என் ஆவி துடிக்கிடிதே! வீண்காலம் போக்காதே! விரைந்து வா!

(தமுவப்போகிறான். அவள் விலகிநின்று)

அமுத : - சீ! துஷ்டா! எட்டி நில்! என் உடலையும் உயிரையும் ஒருவருக்குத் தத்தம் செய்தபின், நீ அவற்றை இச்சிக்கலாமா? மூடனே! உன் எண்ணம் பலிக்காது, வேண்டுமானால், என் உயிரைப் பிரித்து விடு!

ஜ.முக : - (ஆத்திரத்துடன்) என்ன சொன்னாய்? என்னிடம் சிக்கிய பிறகுமா இந்த அகங்காரம்? இதோபார்! பலவந்தமாக என் இச்சையைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ளுகிறேன்.

(துரத்துகிறான்)

அமுத : - (பயந்து) ஆ! ஜேயோ! யாருங்காப்பாற்றவாரில்லையா? என்று சொல்லிக் கொண்டே சுற்றிச் சுற்றி ஓடுகிறாள். ஜ.முகமூடி, அவளின் சேலை முன்தானையைத் தாவிப்பிடித்துத் தன்னிடம் இழுக்கிறான். இச்சமயம் ஓர் கறுப்புடை முகமூடி தோன்றி, ஜ.முகமூடியை ரிவால்வார் காட்டி பயமுற்றியபடி,)

க.முகமூ : - ஏ, பேதையோ! என்ன நினைத்து இந்த அக்ரமம் செய்யத் துணிந்தாய்? ஜாக்ரதை!

(ஜ.முகமூடி, எதிரியின் ரிவால்வரைக் கண்டதும் அமுதவல்லியின் சேலை முன்தானையை விட்டுப் பயத்தினால் இரு கரங்களையும் மேலே தூக்குகிறான்.)

க.முகமூ : - காமப்பேய் பிடித்த கபோதியோ! உனக்கு உடைவாள் ஒன்றா? கழற்றி வை!

(ஜ.முகமூடி தன் உடைவாளைக் கழற்றிக் கொடுக்க, க.முகமூடி அதை வாங்கி அமுதவல்லியிடம் கொடுக்கிறான்)

க.முகமூ : - நீ யார்? உன் முகமூடியைக் கழற்று!

(ஜ.முகமுடி தயங்குகிறான்)

என் தாமதம்?

(மேலும் ஜ.முகமுடி வாளாவிருக்க, க.முகமுடி அவன் முகமுடியைக் களொகிறான்.)

ஓகோ! ஜமீன்தாரரோ!

(கடகடவெனக் சிரிக்கிறான். அமுதவல்லி ஜமீன்தாரரைக் கண்டதும் திடுக்கிடுகிறான். பின் முகமுடி ஜமீன்தாரரைப்பார்த்து.)

ஏ, கொடியோனே! என்னே உன் புத்தியின் போக்கு உன் மகனுக்கு வாழ்க்கைப்பட விருக்கும் இந்த அமுதவல்லியை, நீ கற்பழிக்கத் துணிந்தனையா? பேஷ! நன்று இச்செயல்! நாட்டையாளும் நீ, நாச வாழ்வை மேற்கொள்ளுவதா? இனியாவது உனது தீய எண்ணத்தை விட்டெடாழித்து, அந்தக் குணசேகரனுக்கு இவளை மணஞ்செய்து வை! இன்றேல், நீ அடையும் கதி வேறு! அல்லாமலும், நாட்டு மக்கள் உனக்கு நல்ல பாடம் கற்பிக்க இருக்கிறார்கள். ஜாக்ரதை!

(அமுதவல்லியைப் பார்த்து)

அமுதம்! வா போகலாம்.

(முகமுடி அமுதவல்லியை அழைத்துக்கொண்டு போய் விடுகிறான். ஜமீன்தார் திகைப்படும் திகிலுங்கொண்டு வீட்டின் மற்றொரு புறம் செல்கிறார்.)

வழியில்!

(அமுதவல்லியின் வீட்டினருகே வந்ததும்)

முகமுடி :- அமுதம்! இதோ உன் வீடு! நீ சென்று ஜாக்ரதையாயிரு! உடைவாளைக்கொடு, நான் போகவேண்டும்.

அமுதம் :- (வாளைக் கொடுத்து) தாங்கள் யார் என்பதை இப்போதாவது தெரிவிக்கக் கூடாதா?

முகமுடி :- நான்தான் ஏற்கனவே தெரிவித்துள்ளேனே, நீ என்னை இன்னாரென அறிந்துகொள்ள ஆசைப்படாதே.

(நடக்கிறான். அமுதவல்லி அவனைப்பார்த்துக் கெஞ்சியபடி)

அமுதம் :- தாங்கள் முதவில் என் உயிரைக் காத்தீர். பிறகு, என் மானத்தைக் காத்து உயிர்ப்பிச்சையளித்தீர்.

(கண்ணீர் வடித்து)

தங்களை நான் இன்னாரென அறிந்து கொள்வதால், என்ன தீமை நேர்ந்துவிடும்?

முகமுடி :- பெண்ணே! இதென்ன பேதைமை! நீ என்னைப் பற்றிக் கண்டிப்பாகத் தெரிந்து கொள்ள ஆசைப்படாதோ! சந்தர்ப்பம் வாய்த்தால், நானே தெரிவிப்பேன். ஆனால் ஒன்றுமட்டும் சொல்கிறேன். நான் உனது நன்மையை நாடியவன். சென்று வருகிறேன்.

(போகிறான். அமுதவல்லி அவன் மறையும் வரை நின்று பார்க்கிறான் பிறகு தனக்குள்.)

அமுதம் :- என் உயிரையும் மானத்தையும் காத்த அவ்வுத்தமன் யாராயிருக்கலாம். மேலும், எனது நன்மையை நாடுவதற்குக் காரணமென்ன? ஒன்றும் விளங்கவில்லையே... சரி. பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.
(வீட்டிற்குள் சென்று விடுகிறாள்)

காட்சி -13

இடம் : வீர்சேகரனின் வீடு.
உறுப் : வீர்சேகரன், சந்தரா, வியாபாரி நண்பன், மற்றும் நண்பர் சிலர், சத்தியசீலன்.

(சந்தரா, மேஜைக்கருகே நாற்காவியில் அமர்ந்து பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். வெளியிலிருந்து வந்த வீர்சேகரன், சிந்தனையோடு அங்கு வந்து அமர்கிறான்.)

சந்த :- நாதா! என்ன சிந்தனையிலாழ்ந்திருக்கிறீர்?
வீர :- சந்தரா, அமுதவல்லிக்கு மேலும் மேலும் ஆபத்து நேர்ந்த வண்ண மிருக்கிறது. இதற்கென்ன செய்வதென்று ஒன்றுமே புரியவில்லை.

சந்த :- (திடுக்கிட்டு) ஆ! ஆபத்தா மீண்டுமா?
வீர :- ஆம். அந்தச் சண்டாளன் சால்திரி இருக்கின்றானே அவன். நாளைய இரவு நமது அமுதவல்லியைச் சுடுகாட்டிலுள்ள எல்லை மாகாளிக்குப் பலியிட நிச்சயித்து விட்டானாம். அதற்குச் சேனா சைனியமும் பக்கபலமாக வருமாம். அவர்களின் இந்த ரகசிய ஏற்பாட்டை அரண்மனைக் காவலனாகிய நமது வேலன் சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

சந்த :- (துக்கித்து) பாவம் ஏழை அமுதவல்லிக்கு இவ்வளவு

துன்பமா (ஆத்திரத்துடன்)

அவனைக் கொல்லும் முன் அந்தப் பாவியையல்லவோ நாம் முதலில் கொல்லவேண்டும். அவனால்லவா இந்த ஜமீன் இவ்வளவு கொடுக்கோன்மைக்கு ஆளாகிவிட்டது।

வீர :- ஆம். எனினும் அவனைக் கொல்ல முயன்றால் அரசாங்கத்தையே எதிர்க்க நேரிடும்.

சந்த :- அப்படித்தான் நேரட்டுமே! அக்ரம ஆட்சியைச் சுகித்துக் கொண்டு நாம் எத்தனைக் காலம் அடங்கிக் கிடப்பது?

வீர :- சந்தரா இது ஒரு மகத்தான காரியமல்ல, அமுதவல்லிக்கு திருமணம் ஆயிற்றென்றால் அவனைச் சூழ்ந்த ஆபத்துக் கண்டிப்பாக நீங்கிவிடும். அதற்காக முயல்வதைவிட்டு, இடையில் ஓர் பெரும் போரை ஏற்படுத்திக் கொண்டால், அது ஒருசமயம் நம் நோக்கத்தையே பாழ்படுத்திவிட்டாலும் விடும்.

(இச்சமயம் நண்பன் ரகுநாதன் அங்கு வருகிறான். அவனைக் கண்டதும்,)

வீர :- ரகுநாதா! நமது குடியானவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள்?

ரகு :- இந்த நேரம் நாம் அவர்களுக்குச் செய்யும் தொண்டிற்காக அவர்கள் நம்மை சதா வாழ்த்தியபடியே இருக்கின்றார்கள். அல்லாமலும் ஓர் சுதந்தர யுத்தத்தை எதிர்பார்த்து அவர்கள் தங்களைப் போர் வீரர்களாக ஆக்கிக் கொள்கிறார்கள்.

வீர :- சந்தோஷம்! நாமும் சுதந்தர யுத்த எல்லையில் அடிவைத்து விட்டோம். கூடிய விரைவில் போர் நிகழலாம். எனினும் இன்று முதல் எந்த நிமிஷத்திலும் யுத்த சன்னத்தராகத் திரண்டு வரும்படி பக்குவப்படுத்திவை. நீயும் என்னுடைய உத்தரவை எதிர்பார்த்தவண்ணமிரு.

ரக :- ஆகா! சென்று வருகிறேன்.

(போகிறான்)

வீர :- சந்தரா, நீ இன்று நமது தோழர்களை வாணிப்பட்டுக் கிராமத்திற்கு அழைத்துச்சென்று நமது ஏழை மக்களின் உதவி நிதிக்காகப் பொருள் சேகரித்து வா. நான் அமுதவல்லியின் ஆபத்தை நீக்க அருங்காரியங்களைக் கவனிக்கிறேன்.

சந்த :- நாதா! மக்களே கடவுள். மக்களுக்குச் செய்யும் தொண்டே

உண்மைக் கடவுளுக்குச் செய்யும் தொண்டாகும். இதைவிடச் சிறந்தது எனக்கு வேறென்ன இருக்கிறது. சந்தோஷமாகச் சென்று வருகிறேன்.

(போகிறான்)

(பிறகு தாடியும் மீசையுமுள்ள வியாபார நண்பன் வருகிறான்.)

வீர : - நண்பா வா! இவ்வளவு விரைவில் நீ வந்து சேர்ந்தது ஓர் ஆச்சரியமே!

வி.நண் : - (சிரித்தபடி) இதில் ஆச்சரியமென்ன இருக்கிறது? கருமே கண்ணாயினாருக்குக் காலதாமதம் கூடுமோ?

வீர : - (சிரித்து) சரி நீ உள்ளே சென்று சற்று இளைப்பாறு, சத்தியசீலர் வரும் நேரம்.

வீ.நண் : - அப்படியே.

(உள்ளே போகிறான்)

(பின் தையற்கார சத்தியசீலன் அங்கே வருகிறான்)

வீர : - வாருங்கள்! வாருங்கள்! (ஒரு நாற்காலியைச் சுட்டிக்காட்டியபடி) அமருங்கள் இப்படி.

(சத்தியசீலன் அமர்கிறான். வீரசேகரணும் பக்கத்து நாற்காலியில் அமர்கிறான்.)

சத்தி : - ஐயா, தாங்கள் எதற்காக என்னை அழைத்தீர்கள்?

வீர : - ஆம். தங்களை ஐமீன்மதார் மிகவும் நிர்ப்பந்தப் படுத்துவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அதுபற்றித் தங்கள் அபிப்பிராயமென்ன?

சத் : - (மிக வருத்தத்துடன்) உம்! என்ன என் அபிப்ராயம்! அந்த நிர்ப்பந்தத்தினின்று எப்படியாவது மீளத்தான் வேண்டும். நேற்றுக்கூட அந்த ஐமீன்தார் என்னை அழைத்துப் பயமுறுத்தினார். இந்த அக்ரமத்தை நான் எங்கே போய்ச் சொல்வது?

வீர : - இது மட்டுமல்ல, தங்கள் அருமை மகளின் உயிருக்கே ஆபத்து விளைவிக்கும் முயற்சிகளும் நடைபெறுவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். (இருக்கம் கொண்டவனாய்) ஐயோ, என்ன நிர்ப்பந்தம் உமக்கு?

சத்தி : - (அழுகை உள்ளத்தனாய்க் கண்கலங்கி) ஐயா, என் ஆசைக்கு ஒருபெண் அமுதவல்லி! அவளால் நான்

அடைந்த சுகம் போதும் | போதும் !!

வீர :-

ஜயா, கவலைப்படாதீர் | நான் உமது நிலையை நன்கநிவேன். அந்த குணசேகரணுக்கும் உமக்கும் உள்ள வித்தியாசம் மலையும் மடுவும் போன்றது. அவன் உம் மகள்மீது கொண்டுள்ள காதலால் ஒருசமயம் மணந்துகொண்டாலும், அதனால் நீங்கள் ஜீன்தாரால் அநியாயமாக உயிரிழக்க வேண்டி நேரிடும். மேலும், அந்தக் குணசேகரனை உமது மகள் காதலித்த விஷயம், பகிரங்கமானது. இதையறிந்தோர் எவரும் அழுதவல்லியை மணக்கவும் முன்வரமாட்டார்கள். இந்தச் சங்கடமான நிலையில், இன்று நீர் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்.

சத்தி :-

(துயரத்துடன்) ஆம். இனி என்னாலாவது ஒன்றுமில்லை. நடப்பது நடக்கட்டும்!

வீர :-

ஜயா, தாங்கள் இப்படி மனதை விட்டுவிடக் கூடாது. நான் கலா சாலையில் வாசிக்கும்போது தங்கள் மகளின் நற்குண நற்செயல்களைக் கண்டிருக்கிறேன். அதனால் அவளின் வாழ்நாள் வீணா நாளாக எனக்கும் மனமில்லை. ஆகையால் ஒன்று செய்யுங்கள். எனது நண்பர் ஒருவர் ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறார். வகசி ரூபாய்க்கு அதிகாரி அவர். பிரபல வியாபாரமும் உண்டு. நன்கு வாசித்தவர். முதல் மனைவி இறந்து விட்டது. ஆனால், பின்னைகள் இல்லை. இப்போது இரண்டாவதாகக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளவேண்டிப் பெண்ணுக்காக இங்கே வந்திருக்கிறார். அவரிடம் உங்கள் மகளைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தேன். மேலும் என் வார்த்தைக்கு அவர் கட்டுப்படாதவர்கள். நாளைய இரவு உமது மகள் உயிருக்கு, ஆபத்து ஏற்படப் போவதாகவும் அறிகிறேன். அதிலிருந்து அவன் தப்பிச் சுகமாக வாழ வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணாம் உமக்கிருந்தால், நல்ல முடிவு சொல்லுங்கள்.

சத்தி :-

ஜயா, இதற்கு என்னுடைய முடிவு என்ன இருக்கிறது? அழுதவல்லியை நீர் அறிவீர். அவரும் உமது நண்பர் என்கிறீர். அழுதவல்லி எனது மகளாயினும் உமது உடன்பிறப்பென்றே பாவித்துக் கொள்ளுங்கள். என் மகள் அநியாயமாக இறந்துபடுவதை நான் எப்படிச் சகிக்க முடியும்? திருமண விஷயமாகத் தாங்கள் முயற்சியை நான் ஆட்சேபிக்க முடியாது.

வீர :-

சரி. இங்குத்தான் இருங்கள். நான் அவரை இதோ அழைத்து வருகிறேன்.

(உள்ளே சென்று வியாபார நண்பனை அழைத்து வருகிறான். பின் சத்தியசீலனைப் பார்த்து)

வீர : - ஜயா இவர்தாம் மாப்பிள்ளை!

(நண்பனைப் பார்த்து)

நண்பரே உன்னிடம் பிரஸ்தாபித்த அந்த அமுதவல்லியின் தந்தை இவர்தாம். என்ன உங்கள் இருவருக்கும் சம்மதம்தானே?

வி. நண் : - உன் வார்த்தையை நான் மறுப்பதா?

சத்தி : - நான்தான் இப்பொறுப்பை உம்மிடமே ஒப்படைத்து விட்டேனே.

வீர : - சரி நண்பா, நீ இங்குத்தானே இரு. இன்று மாலையே திருமணத்தை முடித்தாக வேண்டும். நான் இவரோடு சென்று, திருமணத்திற்காக வேண்டிய காரியங்களைக் கவனித்து வருகிறேன்.

வி. நண் : - ஆகா சென்று வாருங்கள்.

சத்திய : - மாப்பிள்ளை! நானும் சென்று வருகிறேன்.

வி. நண் : - சென்று வாருங்கள்.

(போகிறார்கள்)

காட்சி - 14.

இடம் : வீதி வழி

உறுபு : குப்பன் சுப்பன்

(குப்பனும் சுப்பனும் அமுதவல்லியின் திருமணத்திற்குச் சென்று திரும்பிவரும் வழியில்.)

குப்பன் : - சுப்பா, என்னடா ஆச்சரியம் இது! காலையில் கூடக் கலியாணத்தைப் பற்றிப் பேச்சில்லை. மாலையில் திருமணம் நடந்தேறிவிட்டதே.

சுப்பன் : - ஆம் குப்பா, இவ்வளவு நெருக்கடியில் இந்தத் திருமணம் நடைபெற்றது. ஜமீன்தாரின் நிர்ப்பந்தம் என்றுதான் கேள்வி.

குப்பன் : - இந்தக் கொடுங்கோலாட்சி இன்னும் எத்தனை காலத்திற்கடா நீடித்திருக்கும்? ... பாவம்! நமது குணசேகரன் மணக்கலிருந்த இந்தப் பெண்ணை யாரோ வேங்கையூர் வியாபாரியாம். அவனுக்கு மணங்கெய்து

வைத்துவிட்டார்கள். இந்தச் சேதியை குணசேகரன் அறிந்தால், தன் உயிரைக்கூட வெறுத்துவிடுவானே!

சுப்பன் :- அப்ப, அழுதவல்லி மட்டும் அந்த வியாபாரியோடு வாழ்ந்துவிடுவானோ? (சிரித்து) நல்லாயிருக்குது நீ சொல்றது.

குப்பன் :- இதெல்லாம் தெரிந்த வீரசேகரன்தாண்டா இந்தக் கலியாணத்தை நடத்தி வைச்சாரு!

சுப்பன் :- ஆமாம். ஒரு சமயம் ஜீமீஸ்தாரின் கொடுமையிலிருந்து காப்பாற்ற இப்படிச் செய்தாரோ என்னவோ?

குப்பன் :- உம். எல்லாம் போகப் போகத் தெரிந்துவிடுகிறது. வா நாம் போவோம்.

(போகிறார்கள்)

காட்சி 15

இடம் : நந்தவனம்

உறுப் : அழுதவல்லி, முகமூடி

(அழுதவல்லி கலங்கிய உள்ளத்தோடு தன் வீட்டிற் கருகேயுள்ள நந்தவனத்திற்கு வருகிறாள்)

அழுத :- (அழுதபடி) காதலரே, மோசம் போனேன்! மோசம் போனேன்! உம்மீது அடங்காக் காதல் கொண்டவள் போல் நடித்து, உம்மை வஞ்சித்தேன்! வஞ்சித்தேன்! ஜீயோ! நீர் என் பொருட்டு ஜீமீஸையுந் துறந்து கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, நான் (மார்பிலவரைந்து) இப்பாவியாகிய நான் - உமக்குப் பெருந் துரோக மன்றோ செய்தேன்! அந்தோ! நான் ஒருவனை மணந்துவிட்டேன் என்பதை நீர் கேள்வியுற்றால், உம் மனம் எவ்வாறு துடிதுடிக்கும்? பாவி! நான் பாவி!! காதலரைக் கைவிட்ட படுபாவி!!!

என் அன்போ! நிர்ப்பந்தத்தால் உம்மை இழுந்தேன். உமக்குச் சதி செய்த இச் சண்டாளியை நினைத்து நீர் வருந்துவீரோ? அல்லது, என் மீது கொண்ட அடங்காக் காதலால் உயிர் துறப்பீரோ? அந்தோ! உமது வீழ்ச்சிக்கும் நான் காரணமானேன் என்ற பெரும் பழியுமன்றோ என்னைச் சாரும்!

என் ஆருயிரே! இனி என் காதலுக்கு வழியில்லை. ஆவி சுமந்த இந்த உடலை, அறியாமைச் சமுகத்திற்கு அர்ப்பணங்கு செய்கிறேன்! என்னை மறந்து விடுங்கள்! மறந்து விடுங்கள்!!

(தன் இடையிற் செருகியிருந்த கத்தியை எடுத்துக் குத்திக் கொள்ளப் போகும் சமயம், முகமூடி திடீரெனத் தோன்றி)

முகமூடி :- பெண்ணே! என்ன காரியங்கு செய்யத் துணிந்தாய்? ஒருவனிடத்தே நீ கொண்டுள்ள காதலால், உன் மதிமயங்கி விட்டதா?

அமுத :- (முகமூடியைக் கண்டதும் ஆத்திரத்தோடு) ஐயா, நிறுத்தும்! நீர் வஞ்சகன்! துரோகி! என் நன்மையை நாடியதாகச் சொல்லி உயிரைக் காத்தும், மானத்தைக் காத்தும் - கடைசியில் என் லட்சியத்தை அடைய வொட்டாமல் செய்தீர்! சென்றுவிடும் என் முன் நில்லாதீர்!

முகமூடி :- (சிரித்து) பெண்ணே! இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நீ, நான் செய்த நன்றியை மறந்து விடுவாய் என்று எண்ணவில்லை!

அமுத :- ஏன்?

முகமூடி :- பின்னென்ன? உன் உயிரைக் காத்தேன்! மானத்தைக் காத்தேன்! எதற்காக? உன்னை மணப்பதற் கல்லவா?

அமுத :- (திடுக்கிட்டு) யார்? நீரா என்னை மணந்தீர்?

முகமூடி :- ஆம். நான்தான் உன்னை மணந்தேன்! இதோ பார்!

(தன் முகமூடியைக் களைந்தெறிகிறான், தாடியும் மீசையும் உடைய வியாபாரி. அமுதவல்லி அவனைப் பார்த்ததும், ‘ஆ! எனத் தன் கரத்தால் முகத்தை மறைத்து,)

அமுத :- என்னைச் சித்ரவதை செய்யாதீர்! நான் உமக்கு மனைவியல்ல।

(என்று சொல்லிக் கத்தியால் குத்திக் கொள்ளப் போகிறான். உடனே வியாபாரி, அவள் கையிலிருந்த கத்தியைப் பிடிப்புக்கொண்டு,)

வியா :- பெண்ணே! நீ என்னை மணப்பதற்கு முன், ஏன் உன் கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கலாகாது? அப்படித் தெரிவித்திருந்தால், எனக்கு இந்த மானக்கேடும் பொருள் நஷ்டமும் நேர்ந்திராதன்றோ?

அமுத :- என் சம்மதம் பெற்று நடைபெறவில்லை இத்திருமணம்!

வியா :- பலர்நிய என்னை மணந்து, இப்பொழுது உன் மனைவியல்ல என்று சொல்வது ஞாயமா?

அமுத :- நான் உம்மை விரும்பி மணக்கவில்லை. நீரோ என்னை வலிய மணந்தீர். ஆயினும், நான் உம்மோடு வாழ விரும்பவில்லை!

- வியா :- (வருத்தமாக) இதற்குத் தானா நான், என் உயிரையும் துரும்பென மதித்துக் காப்பாற்றினேன்?
- அமுத :- அதற்காகத் தங்களுக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். என் உள்ளம் வேறிடத்தில்!
- வியா :- ஓகோ! (யோசித்து) சரி, அந்த உன் காதலனையாவது நீ மணந்து வாழ விரும்புகிறாயா?
- அமுத :- இனிப் பழிக்காளாக விரும்பவில்லை! இறப்புவகையே விரும்புகின்றேன். கத்தியைக் கொடுங்கள்!
- வியா :- வீரப்பெண் ஜே! வியந்தேன் உன் தீரத்தை! அந்தக் குணசேகரனாகிய நானே உன்னை மணந்தேன்!
- (பொய்த்தாடி மீசைகளைக் களைகிறான், குணசேகரன். அமுதவல்லி அவனை உறுத்திப் பார்க்கிறாள். ஆச்சரியத்தோடு, ஆ! நீர் தானா! என்று சொல்லிக் கொண்டே ஓடி அவனைத் தழுவிக் கொள்ளுகிறாள். இருவர் கண்களிலும் அன்பு நீர் பெருகுகிறது.)
- அமுத :- என் உள்ளங்கவர்ந்த உயிரே! நான் தங்களை அடைய முடியாதென்றே எண்ணினேன். என் காதல் பரிசுத்தமானது! முகமூடியாக வந்து என் உயிரையும் மானத்தையும் காத்தீர்; பிறகு வியாபாரி என்று சொல்லி, என்னைப் பலரறிய மணந்தீர்! இப்பொழுது சொந்த உருக்காட்டி என் சாக்காட்டைத் தவிர்த்தீர். நான் உய்ந்தேன்! உய்ந்தேன்!!
- குண :- அமுதம்! நான் உன்னை வாழ்க்கைத் துணைவியாக அடைந்தேன். அதனால், எல்லாம் அடைந்தவனானேன்! (முத்தங் கொடுக்கிறான் பின்பு)
- கண்ணே! நான் இந்த ஜமீனை எனக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளும்வரை, உன்னை மணந்த உண்மை வெளிப்படக் கூடாது. ஆகையால் நீ, உன் கவலையை விட்டெடாழித்து, வீட்டிற் சென்று சுகமே இரு! நான் அடிக்கடி உன்னை வந்து காண்கின்றேன். அதோ குதிரை காத்திருக்கிறது. நான் இப்பொழுதே மிதுனபுரிக்குச் செல்ல வேண்டும்.
- அமுத :- எனினும், தாங்கள் வியாபாரியாக வந்து என்னை மணந்தது, எனக்கு மனக் குறையையே உண்டு பண்ணி விட்டது. இந்த உண்மை, ஊராருக்கு எப்படித் தெரியும்?
- குண :- கண்ணே! நீ அதைப்பற்றி ஒன்றும் கவலைப்படாதே! நான் என் சொந்த உருவோடு உன்னை மணந்திருந்தால், இந்த ஜமீனை இழந்துவிடுவேன். மனக்காவிட்டாலும், நாளைய இந்நேரம் நீ எவ்வை மாகாளிக்குப் பவியாகி விடுவாய்! என்

நோக்கம் இனிது நிறைவேறுவதற்காகவே, நான் மாற்றுருக் கொண்டேன். ஆயினும், உன் மனக்குறையைச், கூடிய சீக்கிரத்தில் நிறைவேற்றுவேன். சென்று வரட்டுமா?

அழுத : - இந்த இருளிலா? என்னோடு தங்கியிருந்து, விடியற்காலம் செல்லுங்கள் அத்தான்!

குண : - கண்ணே, இவ்விருள் என்னை ஒன்றும் செய்யாது. நான் கண்டிப்பாகச் செல்ல வேண்டும். வரட்டுமா?

அழுத : - அப்படியானால், சென்று வாருங்கள்!

(இருவருக்கொருவர் முத்தமளித்துப் பிரிகின்றனர்.)

காட்சி - 16

இடம் : ஜீமீன் அரண்மனை

உறுப்பி : கமலாவதி, தோழி, ஜீமீன்தார், சாஸ்திரி, குணசேகரன்.

(கமலாவதி, குணசேகரனின் பிரிவால் நோய் வாய்ப்பட்டு, மகனை நினைந்து பிதற்றிய வண்ணம் இருக்கிறாள். அங்கு மேஜை மீது வைக்கப்பட்டிருந்த மருந்தை, ஒரு கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் ஊற்றி எடுத்து வருகிறாள் தோழி)

தோழி : - அம்மா, இம்மருந்தைச் சாப்பிடுங்கள். இரண்டு மணிக்கொரு தட்டவை மருந்து கொடுக்கும்படி, டாக்டர் சொல்லிப் போயிருக்கிறார்.

கமலா : - (எரிச்சலாக) போடி எனக்கு மருந்தும் வேண்டாம்; மாயழும் வேண்டாம்.

தோழி : - என்ன அம்மா, மருந்து சாப்பிடாவிட்டால் உடம்பு குணப்படுவதெப்படி?

(மருந்துப் பாத்திரத்தைக் கமலாவதியின் வாயினருகே கொண்டு போகிறாள். அவள், அம்மருந்துப் பாத்திரத்தைத் தன் கையால் தட்டி விட்டு,)

கமலா : - சீ! மனநோய் கொண்டவளுக்கு மருந்து என்னடி செய்யும்?

(இதைக் கேட்டுக் கொண்டே ஜீமீன்தார் அங்கு வருகிறார்.)

கமலா : - (சோகத்துடன்) அப்பா குணசேகரா! உன்னை எப்போது காண்பேன்டா. ஆ! ஜேயோ!..

ஜீமீன் : - (கமலாவதியருகே வந்து) கமலாவதி! கமலாவதி! உனக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கிறது?

கமலா :- என் அருமைக் குணசேகரனைக் காணாமல், என் நோய் அதிகரித்துவிட்டது. ஏது, நான் பிழைப்பது அரிது!

ஜமீன் :- (தனக்குள்) என்ன தர்மசங்கடம்! (கமலாவதியைப் பார்த்து) கமலாவதி! அவனை இப்போது இங்கு அழைத்தால், அந்த அழுதவல்வியை மணக்க முற்பட்டு விடுவானோ! நீ உன் மனதைச் சிறிது தேற்றிக் கொள். இன்னும் சில நாளில் அவனை இங்கு அழைத்துக் கொள்வோம்.

கமலா :- முடியாது. அவனை ஒரு கணமும் இனிப் பிரிந்திருக்க முடியாது... அந்த அழுதவல்வியைப் பற்றி நான் விசாரித்த அளவில், அவள் ஓர் ஏழைக் குடும்பத்தில் பிறந்தவளாயினும், உயர்ந்த நோக்கமும், நற்குண நற்செயல்களும் வாய்ந்தவளென்றும், அவளின் அழகும் தோற்றமும் ஓர் அரசகுமாரி எனவே சொல்லத் தகும் என்றும் கேள்விப்பட்டேன். அதனால்தான் குணசேகரன் அவளை மணக்க நிச்சயித்து விட்டானோ என்னவோ? எப்படியிருந்தாலும், என் ஆசைக்குமாரனை நான் காணாவிட்டால் ஏது, இன்னும் சற்று நேரத்தில் என் உயிர் பிரிந்து விடும்போலிருக்கிறது. நான் இறப்பதற்குள், கடைசி முறையாகவாவது என் அருமைக் குழந்தையை நான் காணப்படாதா?.. ஜயோ! அப்பா! குணசேகரா!

ஜமீன் :- (யோசித்து) சரி. இதோ அழைத்து வரச் செய்கிறேன்.

(உள்ளே சென்று ஓர் கடிதம் எழுதிக் கொண்டு வந்து, சேவகா என விளிக்கிறான். உடனே ஓர் சேவகன் வந்து வணங்கி நிற்கிறான்.)

ஜமீன் :- (சேவகனிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்து) நீ குதிரைமீது மிதுனபுரிக்கு விரைவிற் சென்று, இக்கடிதத்தை என் மைத்துளர் ஜமீன்தாரிடம் கொடுத்துக் குணசேகரனை ஒரு நொடியில் அழைத்து வர வேண்டும். உம்! புறப்படு!

சேவ :- அப்படியே.

(வணங்கிப் போகிறான். ஜமீன்தார் யோசனையோடு உலவுகிறார். இச்சமயம் சாஸ்திரி சந்தோஷத்தோடு அங்கு வந்து,)

சாஸ் :- கேட்கார்களா சங்கதி! நம்மைப் பிடித்த சனியன் நேற்றோடு தொலைந்தது! (சிரிக்கிறார்)

(உடனே ஜமீன்தார் “என்ன என்ன” என்று கேட்டுக் கொண்டே ஒருபுறமாகச் சாஸ்திரியை அழைத்து வந்து,)

- ஜூமீன் : - நீங்கள் சொல்வது எனக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லையே.
- சாஸ் : - அந்த அழுதவல்லி இருக்கின்றானே, அவள் வேறோருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு விட்டாள்!
- ஜூமீன் : - (ஆச்சரியத்துடன்) உண்மைதானா? யாருக்கு?
- சாஸ் : - யாரோ வேங்கையூர் வியாபாரியாம். அவனுக்கும் அழுதவல்லிக்கும் நேற்று மாலைதான், அந்தச் சீர்திருத்தச் சங்கத்தில் திருமணம் நடைபெற்றுவிட்டது.
- ஜூமீன் : - (மகிழ்ச்சியோடு) அப்பா! தொலைந்தது சனியன்! சற்று முன் கமலாவதியின் தொந்தரவால், குணசேகரனை அழைத்து வரும்படி ஆளனுப்பிவிட்டேன். அவன் வந்தால் என்ன நேருமோவன்று கவலையுற்றிருந்தேன். தாங்கள் சொன்ன செய்தி எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியளித்தது.
- சாஸ் : - ஏன் நீங்கள் கவலையுற வேண்டும்? அவளுக்குத் திருமணம் நடைபெறாவிட்டால், இன்றிரவு அவள் காளிதேவியின் விருந்தினள் என்பதை நீர் மறந்து விட்டாரா?
- (இச்சமயம் சேவகன் ஒருவன் ஜூமீன்தாரிடம் ஓர் கடிதத்தைக் கொடுத்து.)
- சேவ : - தங்களுக்காக வந்தது.
- (என்று சொல்லிப் போகிறான். ஜூமீன்தார் அக்கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்க்கிறார். முகம் பயத்தால் மாறுபடுகிறது. உடனே சாஸ்திரியிடம் அக்கடிதத்தைக் காட்டி.)
- ஜூமீன் : - சாஸ்திரியாரே, இக்கடிதத்தைப் பாருங்கள்!
- (சாஸ்திரி அக்கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்ததும் மிரள விழிக்கிறான்.)
- ஜூமீன் : - ஏன் விழிக்கிறீர்கள்? இதைத் தடுக்க ஏதேனும் வழியில்லையா?
- சாஸ் : - எனக்கு என்ன செய்வதென்றே ஒன்றும் புரியவில்லை.. இருந்தாலும், நமது சேனாவீரர்களை யெல்லாம் உங்காராக இருக்க செய்வதோடு, அரண்மனையையும் காபந்து செய்ய உத்தரவிடுங்கள்!
- (இச்சமயம் குணசேகரன் “அம்மா அம்மா” என அழைத்தபடி, தன் தாயினருகே ஒடி வருகிறான். இக்குரலைக் கேட்ட தாய், அப்பா குணசேகரா! எனப் படுக்கையை விட்டு வெடுக்கென எழுந்து உட்கார்ந்தபடி மகனைத் தழுவிக் கொள்கிறாள்.)

சாஸ் :- (ஜமீன்தாரிடம் ரகசியமாக) அழுதவல்லி விஷயத்தை உடனே குணசேகரணிடம் தெரிவித்து விடாதீர். அவனை நம் வழிப்படுத்திக் கொண்டு, பிறகு தெரிவிப்போம்.

ஜமீன் :- ஆம் ஆம்.

கமலா :- கண்ணே! உன்னைப் பிரிந்தது முதல், என் உயிரைப் பிரிந்தது போவிருந்தேனோ நீஇவ்வளவுநாளாக எவ்வளவு துன்பப்பட்டாயோ?

குணா :- அம்மா, அம்மா, உங்கள் உடம்புக்கு என்ன? ஏன் இப்படிச் சோர்வுற்றிருக்கிறீர்கள்?

கமலா :- அப்பா, உன் பிரிவாற்றாமைதான் காரணம், இன்னும் சில மணிநேரம் நீ வராமலிருந்தால், என் உயிர் நிச்சயமாகப் பிரிந்துபோயிருக்கும்.

குணா :- அம்மா, நீங்கள் இப்படி மனதை விட்டுவிடலாமா? நான் என்ன செய்வேன்? உங்கள் மனதைத் தேற்றிக் கொள்ளுங்கள்!

(தந்தையைப் பார்த்து) தந்தையே வணக்கம்.

ஜமீன் :- குணசேகரா, உன்னைக் காதலித்த அந்த அழுதவல்லி, கடைசியில் உனக்குத் துரோகஞ் செய்தாள்! நீயும் அந்தத் தூர்க்குணமுள்ளவளின் பேச்சைக் கேட்டுத் துள்ளிக் குதித்தாய். நேற்றுத்தான், அவள் ஒருவனை மணந்துவிட்டாள்!

(இச்செய்தியைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டவன் போல்,)

குணா :- என்ன! ஒருவனை மணந்துவிட்டாளா?.. ஜயோ! இவை காத்த கிளியாநான்? (யோசித்து) ஆம். அழுதம்! நீ மனசார எனக்குத் துரோகம் செய்திருக்கமாட்டாய்! இந்த ஜமீனின் கொடிய ஆட்சி, உன்னை நிர்ப்பந்தம் செய்திருக்கும். என்றாலும், நீ எனக்குத் துரோகம் செய்ததைவிட உன் உயிரையே மாய்த்திருந்தால், இந்நேரம் நமது காதல் மகத்துவத்தை இவ்வுலகமே அறிந்திருக்கும்!.. சீ என்ன உலகம்!

கமலா :- அப்பா குணசேகரா, என்ன உன் மனதை இப்படிச் சிதற விடுகின்றாய்? வேண்டாம் என் முகத்தைப் பார்!

ஜமீன் :- கமலா, இப்பொழுது உன் உடம்பு எப்படி இருக்கிறது?

கமலா :- என் மனநோய் தீர்ந்தது; அதனால் உடம்பும் குணப்பட்டு வருகின்றது.

ஜமீன் :- குணசேகரா, உலகை வெறுப்பதில் என்ன பயன்? நீ இந்த

உலகில் இனி வாழ வேண்டியவன்றவா? அது கிடக்கட்டும். நீ அந்த இன்பவல்லியை மணந்து, இந்த ஜமீனையும் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள். என்ன சொல்லுகிறாய்?

குண : தந்தையே, எனக்கு அந்த இன்பவல்லியும் வேண்டாம்; இந்த ஜமீனும் வேண்டாம்! என மனம் பேதளித்து நிற்கிறது. நான் சிலகாலம் தேச சஞ்சாரம் செய்யப் போகின்றேன்.

(சாஸ்திரி உத்தைப் பிதுக்குகிறான்)

கமலா : அப்பா, நீ அந்த இன்பவல்லியை மணந்து கொள்ளாவிட்டால் போகிறது. என்னைப் பிரிந்து நீ, எங்கும் செல்ல வேண்டாம். உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். (கணவனைப் பார்த்து) நீங்களென்ன, இந்த நேரத்தில்தானா இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகளைக் கொண்டுவருவது?

ஜமீன் : (வருத்தமாக) கமலா, குணசேகரா! நமக்கு ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டது. அதினின்றுந்தப்ப ஒரு மார்க்கமுந் தெரியவில்லை. இதோ பாருங்கள் கடித்ததை.

(குணசேகரன் கடித்ததை வாங்கிப் பின் வருமாறு படிக்கிறான்.)

கடிதம்

எச்சரிக்கை!

“தேச மக்கள் ஆவேசத்தோடு போர்க்கோலங் கொண்டு விட்டனர்! நானைய தினம் உன் அக்ரம ஆட்சி அடியோடு தகர்க்கப்படும். ஆண்மையிருந்தால் உன் ஆட்சியைக் காத்துக் கொள்ள!”

இப்படிக்கு,

முகமுடி.

கமலா : (கடிதத்தைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு) ஆ! இந்தப் பேராபத்திற்கு என்ன செய்வது? நீங்கள்லவா இதற்குக் காரணம்!

குண : ஆம். கொடுங்கோன்மை எத்தனை நாளைக்கு நீடிக்கும்?

(ஜமீன்தார் தலைகுனிகிறார். சாஸ்திரி விழிக்கிறார்.)

கமலா : ஜயோ! ஏழை மக்களென்றும் பாராமல் இம்சித்தீர்களே! அவர்கள் கண்ணீர் இன்று கூரிய வாளாக சேர்ந்து விட்டதே! என்ன செய்வது? அன்று என் பேச்சை இகழ்ந்தீர்;

பெண்புத்தி பேதைமை என்றீர். இன்று ஆந்தைபோலன்றோ விழிக்கின்றீர்।

(சாஸ்திரியைப் பார்த்து ஆத்திரத்துடன்)

தீமையை வளர்த்துவிட்டு ஏனையா மவுனஞ் சாதிக்கின்றீர்? இதற்கென்ன மார்க்கம்?

சாஸ் :-

(நடுக்கத்துடன்) அம்மா, நடந்தது நடந்துவிட்டது. அதைப்பற்றிப் பேசி இனிப் பயனில்லை. நாளை நடைபெறப்போகும் ஆபத்தைக், குணசேகரன் மனம் வைத்தால் தீர்க்க முடியும். இன்றேல், நம் கதி அதோகதிதான்।

கமலா :-

எப்படி? சொல்லுங்கள் சீக்கிரம்!

சாஸ் :-

குடிமக்கள் குணசேகரன் மீது வெறுப்புக் கொள்ளவில்லை. ஆகையால் நாளைய தினம், குணசேகரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்துவிட்டால், நாட்டில் அமைதி தோன்றிவிடும். இதைவிட, நாம் தப்புவதற்கு வேறு வழியேயில்லை।

(கமலா, குணசேகரன் முகத்தைக் கவனிக்கிறாள்.)

குணா :-

அம்மா, பழி ஏற்ற ஆட்சியை நான் ஏற்கமாட்டேன். அது எனக்குப் பழியைத் தந்துவிடும்!

கமலா :-

அப்பா, நேர்ந்த பழியைப் போக்குவதும், பெற்றோர்களைக் காப்பதும் உன் கடமையல்லவா? நீ என் வார்த்தையை மறுக்காதோ!

ஜமீன் :-

சாஸ்திரியாரே, உமது பேச்சை நம்பியதன் பலன் இப்பொழுது தான் தெரிகிறது. சரி இருக்கட்டும். “நாளையதினம் குணசேகரனுக்கு இந்த ஜமீன் முடிகுட்டப்படும்” என்று, தண்டோரா மூலம் இப்பொழுதே தெரிவிக்கக் கட்டளையிடுங்கள்.

சாஸ் :-

அப்படியே.

(போகிறான்)

ஜமீன் :-

கமலாவதி, நாளைக்காகுங் காரியங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். சென்று வருகிறேன்.

(ஜமீன்தார் போன பின்)

கமலா :-

குணசேகரா, குடிமக்களின் கோபத்தைத் தணிக்க வேண்டியது உன் கடமை. அதை மறந்துவிடாதே!

குணா :-

அம்மா, நீங்கள் எதற்கும் கவலையற வேண்டாம். நானும்

சற்று வெளியிற் சென்று வருகிறேன்.

கமலா :- சரி. போய்வா.
(போகிறான்)

காட்சி - 17

இடம் : தர்பார் மண்டபம்.

உறுப்பி : ஐமீன்தார், கமலாவதி, சால்திரி, குணசேகரன், அழுதவல்லி, வீரசேகரன், மற்றும் குடிமக்கள் முதலியோர்.

(தர்பார் மண்டபம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சிம்மாசனத்தருகேயுள்ள ஒரு மேஜையில், தாம்பளத் தட்டில் முடியும் வாரும் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அனைவரும் அவரவர்க்கு ஏற்றவிடத்தில் அமர்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். குணசேகரன் வியாபாரி போல் வேடந்தரித்து அழுதவல்லியுடன் ஓர் புறம் அமர்ந்திருக்கிறான். மற்றும் பலர் வந்து அமர்ந்த வண்ண மிருக்கின்றனர்.)

ஐமீன் :- சால்திரியாரே, என் விழாவை ஆரம்பிப்பது தானே?

சால் :- குணசேகரன் வரவை எதிர்பார்க்கின்றேன்.

(இச்சமயம் வீரசேகரன் உள்ளிருந்து வந்து ஐமீன்தாரைப் பார்த்து)

வீர :- கனம் ஐமீன்தாரவர்களே! குணசேகரன் இப்பொழுதுதான் உடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் வருவதற்குச் சிறிது நேரமாகும். அதுவரை நான் அவரைப் பற்றி சில வார்த்தைகளை கூற விரும்புகிறேன்.

ஐமீன் :- ஆகா, சொல்லுங்கள்.

வீர :- (சபையோரைப் பார்த்து) அன்பார்ந்த பெரியோர்களே, தோழர்களே! இன்றைய தினம், நமது நாட்டிற்கே ஓர் நன்னாளாகும். இதுவரை, இந்தக் குன்ற நகரை, இதோ வீற்றிருக்கும் ஐமீன்தாரவர்கள் ஆட்சி புரிந்து வந்தார்கள். இவர் ஆட்சிக்கு வரும்போது, சில சௌகர்யங்களை நமக்கு அளித்தார்கள். ஆனால், இவரது ஆட்சியின் அந்திய காலம், குடிமக்களைப் புழுப்போல் துடிக்கச் செய்துவிட்டது. அது இவரின் குற்றமல்ல. தகாத சேர்க்கையின் பலனேயாகும்...

(ஜமீன்தார் முகம் கோபத்தால் சிவக்கிறது. சாஸ்திரி விழிக்கிறார்)

... என்றாலும், இன்றைய தினம் இதோ இந்த..

(முடியும் வானுமிருந்த தட்டைக் கையிலெடுத்து)

முடியையும் வாளையும் அணிந்துக் கொள்ளப் போகும் குணசேகரனின் ஆட்சியில், நாம் பல நன்மைகள் அடையப் போகின்றோமென்பதை உங்கட்கு மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கின்றேன். அவர், மனிதத் தன்மையை உணர்ந்தவர்; மக்கள் யாவரும் சமம் என்ற உயர்ந்த நோக்க முடையவர். அவர்மீது தேச மக்களுக்கு அளவற்ற அன்புண்டு. இதுவரை கண்டறியாத ஒரு பெருங் கொடுமைக் காளாக இருந்த இக்குன்றநகர், குணசேகரனின் முடிகுட்டு விழாவைக் கேள்வியுற்றதும் மாறான நிலையை யடைந்துவிட்டதென்றால், அவரின் புகழை நான் உங்களுக்கு அதிகம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆகையால், அந்த ஏழைபங்காளன் ஆட்சியை நாம் மனமார வரவேற்போமாக! குணசேகரன் வாழ்க! குன்றநகர் வாழ்க!

(அனைவரும் வாழ்த்தொலி கூறுகின்றனர். அதற்கிடையே வீரசேகரன், குணசேகரனாகிய வியாபாரியிடம் உடைவாளைக் கொடுத்து, முடிகுட்டப் போகிறான். இதைக் கண்ட ஜமீன்தார் ஆத்திரமும் பரபரப்புங் கொண்டு, சூட்டாதே! சூட்டாதே! என வாளை உருவியபடியே ஓடிவருகிறார். அனைவரும் ஆச்சரியமும் திகைப்பும் அடைகின்றனர்.)

வீர :-

என் மறுக்கிறீர்கள்?

ஜமீன் :-

(ஆத்திரத்தோடு) என் மகனாகிய சிங்கக்குட்டிக்குச் சூட்டவிருக்கும் இம் முடியைத், தகுதியற்ற ஒர் நாய்க்குட்டிக்குச் சூட்டலாமா மடையா!

வீர :-

ஜயா, அவசரப்படாதீர்! தகுதியற்றவர்க்கு நான் இந்த முடியைச் சூட்டவில்லை. உமது இளங்சிங்கத்திற்கே சூட்டப் போகின்றேன்!

ஜமீன் :-

யார்? இவனா என் இளங்சிங்கம்?

வி. குணா :-

ஆம் தந்தையே!

(எழுந்து நின்று தன் போலி வேடத்தைக் களைகிறான் குணசேகரன்! அவளைக் கண்டதும் மக்களனவரும் சந்தோஷத்தால் ஆரவாரஞ் செய்கின்றனர்.)

குண : - தந்தையோ! (அழுதவல்லியைக் காட்டி) இதோ இருக்கும் என் உயிரைப் பிரித்துவிட நீங்கள் முயற்சித்தீர்கள். நான் அதை அடைய முயற்சித்தேன்; அடைந்தும் விட்டேன்! அழுதவல்லியை, நேற்றுப் பலரறிய மன்றத் வியாபாரி நான்தான் என்பதை அறிவிக்க வேண்டியே, இன்று அதே உருவத்தோடு இங்கு வந்தேன். நான் இதுவிஷயத்தில் தங்கட்டு வருத்தத்தை யுண்டு பண்ணியிருப்பினும், அவற்றையெல்லாம் மறந்து, என்னை மன்னிக்கும் படி வேண்டுகின்றேன்.

(வணங்கி நிற்கிறான்)

அழுத : - மாமி! மாமி!! நான் நிரபராதி! நிரபராதி! என்னை மன்னியுங்கள்!

(என் ஓடிக், கமலாவதியின் கால்களைக் கட்டித் தழுவிக் கொள்ளுகிறாள். கமலா, இரக்க உள்ளத்தோடு மவுனமாயிருக்கிறாள்)

அழுத : - மாமி! காதவின் வலிமையைக் கைகண்ட தாங்களே என்னை மன்னிக்காவிட்டால், நான் என்ன செய்வது!

கமலா : - (இரங்கிய உள்ளத்தால்) அழுதவல்லி! எழுந்திரு!

(அழுதவல்லி எழுந்திருக்கிறாள். கமலா, அவளை அணைத்துக் கூந்தலைத் தடவிக் கொடுத்தபடி)

கமலா : - கண்ணே. அழுதம்! உன் தகுதியையும் உயர்ந்த நோக்கத்தையும், நான் பிறகுதான் அறிந்தேன். முன்னமே அறிந்திருந்தால், இத்தனை விபரீதத்திற்கு இடமிருந்திருக்காது.

(கணவனைப் பார்த்து)

நாதா! ஏன் மவுனமாயிருக்கிறீர்கள்?

ஜமீன் : - (பெருமுச்சவிட்டு) சரி. குணசேகரா, என்றைக்கிருந்தாலும், இந்த ஆட்சி உனக்குச் சேர வேண்டியதே. நான் இந்த அக்ரமங்களைக் கண்ணார்க்கண்டு இங்கிருக்க விரும்பவில்லை. இப்பொழுதே துறவு கொள்கிறேன்.

கமலா : - நாதா! தாங்கள் அவசரப்பட்டு இந்த முடிவுக்கு வரலாமா? தாங்கள் துறவு பூண்டால், என் கதி என்ன?

குண : - தந்தையே! தாங்கள் துறவு கொள்வதை இங்கு யாரும் விரும்பவில்லையே!

ஜமீன் : - அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. உங்கள் முகத்தில்

விழிப்பதற்கே எனக்கு நாணுகிறது!

அமுத :- (ஜமீன்தார் முன் மண்டியிட்டபடி) மாமா! எங்கள் பொருட்டுத் தாங்கள் துறவு கொள்வதை, நாங்கள் எப்படிச் சகிப்போம்? நடந்தவற்றை யெல்லாம் மறந்து, எங்களை மன்னித்து வாழுச் செய்யுங்கள்!

கமலா :- நாதா! இது விஷயத்தில் பிடிவாதம் வேண்டாம். அதனால், எதிர்காலம் நமக்குப் பாழாகத் தோன்றும்.

ஜமீன் :- அதற்காக, இத்திருமணாத்தை நான் ஒப்புவதா? ஒப்பினால், உலகம் என்னை ஏசாதா?

கமலா :- நாதா! ஞாயமற்ற முறையில் உலகம் ஏசினால், அதற்காக நாம் உண்மையைக் கைவிட்டு விடுவதா? இழிவாகிய நத்தை வயிற்றில் பிறக்கும் முத்தை, அதன் உயர்வு கருதி, நாம் விரும்பியணியவில்லையா?

ஜமீன் :- (யோசித்தவனாய்த் தலையைசூத்து) ஆம். நீ சொல்வதும் ஞாயமே! எனினும், என் மனம் ஒப்பவில்லை.

வீர :- கனம். ஜமீன்தாரவர்களே! இங்குச் சூழ்ந்திருக்கும் நாட்டினர் யாவரும், குணசேகரனின் திருமணாத்தை ஆதரிக்கிறார்கள். அல்லாமலும், தாங்கள் துறவு கொள்வதையும் விரும்பவில்லை. நாட்டினரின் இந்த அபிலானவையைப் புறக்கணியாது, பூர்த்தி செய்வீர்களென்றே எதிர்பார்க்கின்றோம்.

ஜமீன் :- (யோசித்து) சரி. (அமுதவல்லியைப் பார்த்து) அமுதவல்லி, எழுந்திரு

(அமுதவல்லி எழுந்து குணசேகரன் பக்கத்தில் நிற்கிறாள்.)

ஜமீன் :- குணசேகரா, அமுதவல்லி! நான் உங்கட்குப் பல தீமைகள் செய்தேன். அதன் பலனையுங் கண்டேன்! இனி நீங்கள் சுகமாக வாழுங்கள்!

(ஆசீர்வதிக்கிறார்)

கமலா :- உண்மைக் காதலுக்கு உயர்வு தாழ்வில்லை! இதை மெய்ப்பித்துக் காட்டிய நீங்கள் நீடுழி வாழ்க!

(ஆசீர்வதிக்கிறாள்)

(இவற்றை யெல்லாம் கண்ட சாஸ்திரி, பயத்தினால் ஓடிக் குணசேகரன் காலில் விழுந்து.)

சாஸ் :- குணசேகரா! நான் உங்கட்குச் செய்து வந்ததெல்லாம் தீமையே. அதற்காக எனக்குத் தண்டனை விதியுங்கள்!

குண :- சாஸ்திரியாரே, எழுந்திருங்கள்! (தூக்கி நிறுத்தி) தாங்கள்

செய்த தீமையெல்லாம், இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குப் பயன்பட்டது. அதனால், திருந்தாச் சமுகம் திருந்திவிட்டது. இத்திருந்திய சமுகத்தில், தாங்களும் எல்லோரைப் போல் திருந்தி வாழுவேண்டும். இதுதான் உமக்கு விதித்த தண்டனை!

(அனைவரும் “குணசேகரன் வாழ்க” என்று ஆரவாரிக்கிண்றனர். உடனே குணசேகரனையும் அமுதவல்லியையும் சிங்காதனத்திலமரச் செய்து முடிகுட்டு விழா நடத்துகின்றனர். மக்களனைவரும், குணசேகரன் வாழ்க! அமுதவல்லி வாழ்க! குன்றநகர் வாழ்க! என வாழ்த்தொலி கூறுகின்றனர். பிறகு, குணசேகரன் எழுந்து.)

குண :- அன்புமிக்க பெரியோர்களே! தோழர்களே! உங்களனைவருக்கும் என் அன்பான வணக்கம் உரியதாகுக!

இன்று முதல் இந்தக் குன்ற நகர்க்கு நான் சர்வாதிகாரியாக நியமிக்கப்பட்டுவிட்டேன். எங்களுக்கே ஏகபோக உரிமையாக இருந்து வரும் இந்த ஜமீன், ஏழை மக்களுக்கு யாதொரு நன்மையும் செய்துவிடவில்லை, சமீபத்தில் குடிமக்கள் அடைந்த துன்பத்திற்காக நான் வருந்துவதோடு, அவர்களுக்கெல்லாம் என் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

(கரகோஷம்)

இந்த ஆட்சி எனக்கே சொந்தமாயினும், குடிய சீக்கிரம் நாட்டு மக்கள் யாவருக்கும் உரிமை வாய்ந்த குடியாட்சியாக மாற்றப்படும். அன்றியும் வறுமை, பிணி, கல்வியின்மை, தொழிலின்மை ஆகியவைகளைப் போக்குவதற்கும் ஓர் திட்டம் வகுக்கப்படும். அதனால் உங்கள் வாழ்வு நல்வாழ்வாகும்!

(கரகோஷம்)

இந்த என் நன்னோக்கம் நிறைவேற, முயற்சியோடு உழைத்த தோழர்கட்கெல்லாம் என் மனமாந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு, எனது முடிகுட்டு விழாவிற்கு விழயம் செய்து சிறப்புறுவித்த அனைவருக்கும் என் வணக்கம் உரியதாகுக!

(அமர்கிறான்)

(நாட்டுமக்கள் சந்தோஷத்தால், குணசேகரன் வாழ்க! குடியாட்சி வாழ்க! என ஆரவாரஞ் செய்கின்றனர்.)

முற்றிற்று.

இன்றியு! நாகரிக உலகிற்கோர் நல் விருத்து! நன்றியு!

புதுவை வடபாரிசம், சுராய் ஆலைக்கெதிரில் மின்சார விளக்குகளால்
அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும் கொட்டகையில்,

15-8-36 சனிக்கிழமை இரு 9-30 மணிக்கு,
'லா பிளோயாத்' சங்கத்தாரால்,

புதுவைத்
தோழர், S. சிவப்பிரகாசம்
அவர்களாலியற்றப்பெற்ற

ரஞ்சித - சுந்தரா
அல்லது
ரகசியச்சுரங்கம்.

எஸ். ஸ்டேஷன் அவர்கள் ரீரூதங்காம்.

என்றும் சுமுக சிர்திருத்த நாடகத்தை
அதி வீமரிக்கயாய் நடத்திக் கண்டிக்கப்படும்
அது சமயம் சௌகாத சௌகாதரிகள் விஜயஞ்
செய்து, எமது நாடகத்தைச் சிறப்புவிக்க
வேண்டுகின்றனம்.

	முக்கட் விவரம்.
சோபா	5 0 0 2-வது வகுப்பு 1 0 0
முதல் வகுப்பு	2 0 0 பெஞ்சு 0 8 0
தரை அனை	கி தீவர் தகை அனை 2

10 வயதுக்குட்பட்ட சிறவர்கட்குத் தரைக்குமட்டும் அரைசார்ஜ், யூனிபாரத்துடன் வரும்
மிலித்தேர் சிப்பாய்களுக்கு முழுசார்ஜ் வருமிக்கப்படும். இடமுள்ளவராயில்தான், திக்கட் விற்கப்படும்.

ஆட்டகால சட்டத்தை அஜாசரிக்கப்படும்

சங்கத்தலைவர்,
J. தவியோ.

ஸ்டேஷன் மாணேஜர்,
M. முத்தோம்.

தீவிப்பு:—மேற்படி காடகப் பாட்டிக்கூறும், எம். எம். வேலு அவர்கள் பாடிவரும் சுயமரியாதைக் கிடங்களும்,
கொட்டகையில் விற்கப்படும்.

சுதாங்கம் பிரஸ்டாஷன் ராஸ்க்ஸ், புதுவை.

கோகில ராணி

1939

“இந்தி எதிர்ப்பின் காரணமாகத் தமிழுணர்ச்சி தலையெடுத்தபோது - அதாவது 1939 ஆம் ஆண்டு - எழுதப்பட்டதாகும் இது”, என்று கவிஞர் புதுவைச்சிவமே முன்னுரையில் குறிப்பிட்ட இந்நாடக நூல் 1947இல் அச்சில் வெளிவந்தது. இந்நாடகம், புதுவைச் சிவத்தின் நாடக வாழ்க்கையில் மிக உண்ணத் தீட்டத்தைப் பெற்றது. புதுவை, தமிழகம் எனப் பல்வேறு பகுதிகளிலும், பலமுறை மேடையேற்றம் கண்ட இந்நாடகம், மலேசியாவின் ஈப்போ நகரிலும் நடத்தப்பட்டு இருக்கிறது. திராவிட இயக்கத்தினரின் வெற்றியடைந்த பலதிரைக் காவியங்களுக்கு இந்நாடகமே முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தது.

நாடக உறுப்பினர்கள்

சுகுணவர்மன்	- சோழமண்டல அரசன்; ஆரிய பக்தன்
அமரதாசன்	- ஷி ஆரிய மந்திரி
சேனாபதி	- சோழமண்டலத் தளபதி; தமிழர் தலைவன்; ஒப்பற்ற வீரன்
பிரம்மகுரு	- சோழமண்டல ஆஸ்ரமத் தலைவனாகிய ஆரியகுரு
இளையராணி	- ஷி அரசரின் இரண்டாம் மனைவி
கோகிலராணி	- ஷி அரசரின் முதல் மனைவி;
தவப்பெண்	கதைத் தலைவி
சந்தரா	- இளையராணியின் பார்ப்பனத் தோழி
வீரவர்மன்	- இளையராணியின் மகன்
சாரணாதன்	- வீரவர்மன் தோழன்
பூங்கோடி	- மலைநாட்டரசரின் மகன்; வீரவர்மன் காதவி
அஞ்சகம்	- பூங்கோடியின் தோழி
நாகன்	- வேட்டுவ வீரர் தலைவன்

மற்றும்

தமிழர் கழகத்தைச் சார்ந்தோர், குடிமக்கள், கொலைஞர்,
சேவகர், வேட்டுவ வீரர், ஆரியச் சந்நியாசிகள் முதலியோர்.

கோகில ராணி

காட்சி 1

இடம் :

உறுப்பி :

அரண்மனையின் ஓர்புறம்

அரசன், மந்திரி, சந்தரா, சேனாபதி

(சோழ மண்டல அரசனான சுகுணவர்மன், தன் அரண்மனையின் ஒர் புறத்தே, யோசனையோடு ஆனால் சிறிது அவசரமாக உலவிக் கொண்டிருக்கிறான். அருகேயுள்ள நாற்காவியில் மந்திரி அமரதாசன் அமர்ந்திருக்கிறான்)

மந்திரி :-

அரசே, தாங்கள் அதிக மனக்கலக்கம் அடைய வேண்டாம். அண்டவன் அருளால், எல்லாம் நமக்கு நன்மையாகவே முடியும்.

அரசன் :-

சேனாபதி சென்ற செய்தியும், ஒன்றும் தெரியவில்லை. அங்குள்ள நிலைமை எப்படி இருக்கிறதென்றும் அறியமுடியவில்லை.

மந்திரி :-

நமது பிரம்ம குருவின் தவம் வீண்போகாது. எல்லாம் வெற்றியாகவே முடியும்!

அரசன் :-

இளையராணியின் அவஸ்ததயோ, என் மனதை வாட்டுகிறது. வேதனையில் பிரசவ வேதனையே மிகப்பெரியதென்பார்கள். மெல்லிய மலர் போன்ற அவள் அதை எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்வாள் என்பதை எண்ணும்போது என்மனம் மிகவும் புண்படுகிறது!

மந்திரி :-

அரசே, அன்பே வடிவான ஆண்டவன் அடியார்க்குத் துன்பிழைக்க மாட்டான். நமது பிரம்ம குருவின் தபோபலமும் அவ் வேதனையைக் குறைத்துவிடும். தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்.

(அரசன் மேலும் உலவுகிறான். அச்சமயம் இளைய ராணியின் தோழி சந்தரா வந்து பணிந்து)

சந்தரா : - அரசே! தங்களுக்கு இளவரசன் பிறந்துள்ளான். இளையராணியும் கூகமே!

அரசன் : - (அளவற்ற சந்தோஷத்துடன்) ஆ அப்படியா! சந்தோஷம்! தோழி இந்த நற்செய்தியை அறிவித்த உனக்கு இதோ இந்த முத்து மாலையைப் பரிசளிக்கிறேன்; பெற்றுக்கொள்ளு...

(அரசன் தான் அணிந்திருந்த முத்துமாலையை கழற்றித்தருகிறான். சந்தரா அதனை மகிழ்ச்சியோடு பெற்றுக்கொண்டு...)

சந்தரா : - மிக்க சந்தோஷம் அரசே, நான் சென்று வருகிறேன்.

(போகிறாள்)

மந்திரி : - (மகிழ்ச்சியோடு) அரசே என் வார்த்தைப்படியே நன்மையாக ஆயிற்று. தங்கட்கு மைந்தன் பிறந்தான். அதற்காக என் மனமார்ந்த சந்தோஷத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அரசன் : - (நாற்காலியில் அமர்ந்து) மந்திரி, நீண்ட நாட்களாக எனக்குப் புத்திர பாக்கியியம் இல்லாமையால் நான் பெருங்கவலையுற்றிருந்தேன். அந்த மனக்குறையைத் தீர்க்க மைந்தன் பிறந்தான். இன்று என் மனம் மகிழ்ச்சிக் கடவில் ஆழ்ந்தது. இதற்கு அறிகுறியாக நம் நாட்டுக் குடிமக்களுக்குப் பல தான் தருமங்கள் வழங்க ஏற்பாடு செய். அதை நீயே உடனிருந்து நாளைக் காலை நடத்தி வை!

மந்திரி : - ஆகா அப்படியே (மறுபுறம் பார்த்து) ஆரடா சேவகன்!

(சேவகன் ஒருவன் வந்து வணங்கி நிற்கிறான். அவனைப் பார்த்து.)

சேவகா, அரசருக்கு இன்று ஆண்குழந்தை பிறந்ததால், அந்த மகிழ்ச்சிக்கு அறிகுறியாக இந்நாட்டுக் குடிமக்களுக்கு நாளைக் காலை தான் தருமம் வழங்கப்படும் என்ற செய்தியை நகரெரங்கும் தெரிவிக்கும்படி தண்டோராக காரனுக்கு கட்டளையிடு!

சேவகன் : - அப்படியோ!

(வணங்கிச் செல்கிறான், உடனே சேனாபதி வந்து அரசனை வணங்கி நிற்கிறான்)

அரசன் : - (மகிழ்ச்சியுடன்) சேனாபதி! நீ சென்ற காரியம் என்னாயிற்று?

சேனாபதி : - அரசே, தங்கள் கட்டளைப்படியே சென்று சேத்தூர்

சிற்றரசனைக் கப்பம் கேட்டேன். அவன் மறுத்து, என்னை யுத்தத்திற்கு அழைத்தான். அவனை வென்று, இதோ சிறைப்பிடித்து வந்திருக்கிறேன். தங்கள் உத்தரவை எதிர்பார்க்கிறேன்.

அரசன் :- (சிறிது கோபமாக) ஆகா! அவ்வளவு தீமிர் ஆயிற்றா அவனுக்கு? சரி. அவனைச் சிறையில்லையுங்கள். அதுபற்றி அரச சபையில் யோசிப்போம்.

சேனாபதி எனது மனக்குறையை நீக்க இன்று மைந்தன் பிறந்தான். அதனோடு உனது வெற்றிச் செய்தியும் எனக்கு மகிழ்ச்சிமேல் மகிழ்ச்சி தந்தது. உனது இணையிலா வீரம் என்றென்றும் வாழ்க்.

சேனாபதி :- (மகிழ்ச்சியுடன்) அரசே, இளவரசன் பிறந்தான்; இதனைக் கேள்வி யறும் தமிழர் சமுதாயம் இன்பக் கடவில் ஆழ்ந்துவிடும் என்பதில் ஜயமில்லை. இதற்காக எனது மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அரசன் :- சேனாபதி, சந்தோஷம்!

சேனாபதி :- அரசே, சேத்தூர் சிற்றரசனைச் சிறையிட வேண்டும். சென்று வருகிறேன்.

(வணங்கிச் செல்கிறான்)

அரசன் :- (மந்திரியைப் பார்த்து) நாமும் சென்று நாளைக்காகும் காரியங்களைக் கவனிப்போம் வா.

மந்திரி :- ஆகா, அப்படியே.

(அரசன் முன்செல்ல, மந்திரி பின்தொடர்கிறான்)

காட்சி-2

இடம் :- தெரு வழி

உறுப்பினர் :- குடிமக்களில் பலர், வீரன், ஆஸ்ரம சந்தியாசியாகிய பிரதாபன்.

(குடி மக்களிற் பலர் தான் தர்மம் வாங்கிக்கொண்டு தெருவழியே செல்கின்றனர். தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகத்தைச் சேர்ந்த வீரன், அவர்கள் முன் எதிர்ப்படுகிறான். வீரனைக் கண்டதும் குப்பன் சந்தோஷமாக)

குப்பன் :- அண்ணோ, ஓடு ஓடு! மந்திரி தானம் வழங்குறாரு. கீக்கிரம் ஓடு!

- வீரன் :- (அலட்சியமாக) என்ன மந்திரி தானம் வழங்குகிறாரா? எதற்காக?
- குப்பன் :- இது தெரியாதா உனக்கு? நம்ம அரசருக்கு ஆம்பளப்புள்ள பொறுந்தாம். அதுக்குத்தான்.
- வீரன் :- சரிதான் எல்லோருக்குமா தான தர்மம் கொடுக்கிறார்கள்.
- குப்பன் :- ஆமாம், ஆமாம்.
- வீரன் :- என்னென்ன கொடுக்கிறார்கள்?
- கிழவன் :- நீ போய்ப் பாரேண்டா எல்லாத்தையும் இங்கேயே கேட்குறியே.
- வீரன் :- பெரியவரே, கோபம் ஏன்? நான் போவதற்கு நேரமில்லை.அங்கு என்னதான் கொடுக்கிறார்கள் என்று நீங்கள் சொல்லக்கூடாதா?
- குப்பன் :- நான் சொல்லிறேனே!

பாட்டு

(வாங்க வாங்கடி லவுண்டிகளா எ. மெ.)

கேளு கேளு நன்று கேட்டிடன்னே - நமது கீர்த்திமிக்க ராசா தந்த தானங்களே!

- கிழவன் :- மானு மட்டும் மக்கள் வாங்கிச் சென்றார். அந்த மகாராசன் என்றென்றும் வாழ்ந்திடுக!
- குப்பன் :- மானியங்கள் தந்தார் - பசு மாடுகளும் தந்தார்.
- கிழவன் :- தானியங்கள் தந்தார் - நல்ல தங்கக் காசு தந்தார்.
- குப்பன் :- சரிகைப் பட்டுத் துப்பட்டாக்கள் - வீடு நெலமும் சந்தோஷமாகத் தந்தார்!

முதலடி எடுப்பு

- கிழவன் :- ஒடு ஒடுடா என்றன் என்றன் வீரா - அங்கே உனக்கு நல்லா ஆப்புடுண்டா, ஒடு ஒடுடா!
- குப்பன் :- பசுவு, நெலம், துப்பட்டா, பணம், தானியம் எல்லாங் கொடுக்கிறாங்க.
- வீரன் :- ஒகோ! அப்படியானால் கொள்ளுதான் உங்கள் பேச்சு! ஏண்டா குப்பா, உனக்கு எத்தனை காணி நிலம்

அகப்பட்டது. என் பெரியவரே உமக்குப் பணமும் பட்டாடையும் கிடைத்ததோ? அல்லது பசுவும் துப்பட்டாவும் கிடைத்ததோ?

(குடிமக்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து விழிக்கின்றனர். இச்சமயம் பிரம்மகுரு ஆஸ்ரமத்தைச் சேர்ந்த பிரதாபன் இவர்களின் பேச்சை மறைவாக நின்று கவனிக்கிறான்.)

கிழவன் :- ஏண்டா வீரா அதெல்லாம் நமக்கு ஆப்டுமாடா? எங்களுக்குக் கொடுத்ததெல்லாம் குறுணி அரிசியும் ஒரு வேட்டியும்தான்.

வீரன் :- அட்டா என்னெல்லாமோ சொன்னீங்களே. அவற்றை யெல்லாம் பின் யாருக்குத்தான் கொடுக்கிறார்கள்?

கிழவன் :- (விழிப்பும் யோசனையும் கொண்டவனாய்) அதெல்லாம் ஒயர்ந்த ஜாதின்னு சொல்றாங்களே பிராம்மனாள் அவங்களுக்குத்தானே.

வீரன் :- ஒகோ! நீங்களெல்லாம் தாழ்ந்த ஜாதியோ?

கிழவன் :- நாமா தாழ்ந்த ஜாதி அவங்கெல்லாம் நம்மை அப்படிச் சொல்றாங்க.

வீரன் :- (தனக்குள் வருந்தியவனாய்) என்னே காலக் கூத்து. ஒடி வந்து பிழைக்க வந்தவன் உயர்ந்த சாதி. ஒண்ட இடங்கொடுத்த இந்நாட்டினர் தாழ்ந்த ஜாதி! ஜயோ (கிழவனைப் பார்த்து) ஏனையா அந்த ஆரியர் இங்கு வருமுன்பு, இந்நாட்டில் சாதி பேதம் இருந்ததுண்டா?

கிழவன் :- ஆமாப்பா, உன்மைதான். எங்கப்பாகூட எனக்கு அப்படித்தான் சொன்னாங்க. அந்தப் பாப்பார் சாதி இங்க வந்தபிறகுதான் நம்மையெல்லாம் தாழ்ந்த ஜாதின்னும், குத்திர ஆளுண்ணும் ஆக்கிவிட்டாங்களாம். இப்பக்கூட நம்ம அப்படித்தானே அழைக்கிறாங்க.

வீரன் :- அவர்கள் உம்மைத் தாழ்ந்த சாதியென்றும் குத்திரன் என்றும் அழைத்தால் நீங்கள் அவர்களை மிலேச்சன் என்றும் அநாகரிகன் என்றும் அழையுங்களேன். நாம் அப்படிச் சொல்வதற்காவது ஆதாரமுண்டு. அவர்களுக்குத் துவேஷம் தவிர வேறென்ன இருக்கிறது?

கிழவனை :- நல்லா சொன்னப்பா நாம் அப்படிச் சொன்னா, ராசா நம்மை தண்டிச்சிடமாட்டாரா?

வீரன் :- ஆம்! ... (விசனமாக) தமிழர் தலைவன், ஒப்பற்ற சேனாபதி ஒருவர் இருக்கும்போதே நம்நிலை இப்படி என்றால் பிறகு என்னாவது? ஆயினும், தர்மத்தின் பெயரால் அதர்மம் வழங்கினார்கள். இந்த மானங்களெட்ட அதர்மத்தை நாம் ஏற்கலாமா? நீங்களெல்லாம் சமதர்மம் விரும்பும் தமிழர்கள் அல்லவா? உங்களுக்குக்கை கால்கள் இல்லையா? அப்படித்தான் இந்த தானம் உங்களுக்கு எத்தனை நாளைக்கு வரும். இதற்காக நீங்கள் மானத்தை இழப்பதா? இதைச் சேனாதிபதி கேள்வியுற்றால் உங்கள் நிலைக்கு வருந்தமாட்டாரா?

கிழவன் :- (யோசித்து) மானங்களெட்ட அதர்மம் இது வேண்டாம்.

(தான் வாங்கிவந்த அரிசி முடிப்புத் துணியை வீசி எறிகிறான் கிழவன். மற்றவர்களும் அவ்வாறே வீசி விடுகின்றனர்.)

கிழவன் :- அப்பா வீரா, நாங்க தவறிவிட்டோம். மன்னிச்சிக்க. அவங்கெல்லாம் இங்கே குடிவந்து, நம்ம ராசாக்களை எல்லாம் மயக்கி, அவங்களுடைய அதர்மத்தை நம் மீது சுமத்திப்புட்டாங்க. நாம் ஏதாவது மீறிச் சொன்னாலும், செய்தாலும் நம்ம ராசாவே நம்மை தண்டிச்சிப்புடுவாரு. இருந்தாலும், நீங்கள்லாம் படிச்சவங்க. தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகம் னு ஒண்ணு வச்சிக்கிளு என்னென்னவோ செய்துக்கிளு வரீங்க. எங்களை நீங்கள் எப்படி நடந்துக்க வோன்றும் னு சொல்ரீங்களோ அப்படியே நாங்க நடந்துக்கிறோம்பா. அதாம்பா எங்களுக்குத் தெரியும்.

மற்றவர்கள் :- ஆமாம். ஆமாம். அப்படியே இனி நடந்துக்குவோம்.

வீரன் :- பெரியவரே, தோழர்களே, வீராதி வீரன் என இவ்வுலகம் வியந்தோதும் நம் சேனாபதி இருக்கும்வரை, நாம் எதற்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை. நாம் அனைவரும் தமிழர். உயிரைவிட மானமே நமக்குப் பெரிது. இதை மட்டும் நீங்கள் மறந்துவிட வேண்டாம்.

எனக்கு நாழியாகிறது. அயலூர் சென்று வரவேண்டும். நீங்களெல்லாம் கலக்கமின்றி வீடு போய்க் கேருங்கள்.

கிழவன் :- போய் வாப்பா, நாங்களும் போரோம்.

(வீரன் செல்கிறான் மற்றவர்கள் வீடு நோக்கிச் செல்கின்றனர். பிறகு மறைந்திருந்த பிரதாபன், கடகடவெனச் சிரித்துக்கொண்டே அங்கே வந்து ...)

“மானங்கெட்டட அதர்மம்”

(எனச் சிரிக்கிறான். மேலும் மேலும் அதையே சொல்லிச் சொல்லி சிரிக்கிறான். பிறகு, அவர்கள் எறிந்துவிட்டுப்போன தானப் பொருள் மூட்டைகளை எடுத்துக்கொண்டே)

அவர்கள் மானமுள்ள தமிழர்கள். இவற்றை எடுத்துச் சென்றால் அவர்களுக்கு, எனம் வந்து சேரும். எனக்கெனன சேரும்.

(சிரிக்கிறான், பிறகு நெறியாக)

பார்க்கிறேன் அவர்கள் மமதையை।

(போகிறான்)

காட்சி 3

இடம் :- சிறைச்சாலை

உறுப்பி :- சேத்தூர் சிற்றரசன், மந்திரி அமர தாசன், காவற சேவகன்

(சேத்தூர் சிற்றரசன், சிறையில் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறான்.)

பாட் ④

[சுந்தரியாளின் என்ற சுந்திரமோகனா சினிமா மெட்டு]

மானிலம் போற்ற வாழ்ந்திடும் நானே

வன்சிறை புகுந்தேனே! - இன்று நான்

வெஞ்சிறை புகுந்தேனே!

(மானிலம்)

மேனிலை எண்ணி விடுபட முயன்றால்,

மானிலம் சீரிடுதே! - ஜயோ இந்

நானிலம் சீரிடுதே!

(மானிலம்)

என்னருங் குடிகள் இடர்ப்படுவாரே!

எது நான் செய்வேனே!

மன்னிய உரிமை ஒருசிலர்க்காமோ?

வலுத்தவர் நெறியிதுவோ? - உலகில்

இளைத்தவர் நிலையிதுவோ?

(மானிலம்)

(இச்சமயம் மந்திரி அமரதாசன் அங்கு வருகிறான்.)

மந்திரி :- (சிறைக்காவலனைப் பார்த்து) சேவகா, சிறைக் கதவைத் திற!

சேவகன் :- அப்படியோ

(கதவைத் திறக்கிறான்)

மந்திரி :- சேவகா நீ சற்று நேரம் வெளியே சென்றிரு. பிறகு கூப்பிடும்போது வருவாய்.

சேவகன் :- அப்படியோ.

(வணங்கிப் போகிறான்)

மந்திரி :- சேத்தூர் சிற்றரசரே, சிறையை விட்டு வெளியே வாருங்கள்.

(சேத்தூர் சிற்றரசர் வெளியே வந்ததும்)

சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் தாங்கள் இந்தச் சிறைச்சாலையில் அடைப்பட்டிருப்பதைக் காண, உண்மையிலேயே என் மனம் வருந்துகிறது.

சேத்-சிற் :- பேஷ், மந்திரியாரே. ஆட்டுக்குட்டியிடம் ஒனாய் அனுதாபம் தெரிவிப்பது போல் இருக்கிறது உங்கள் பேச்சு வீர வாழ்க்கையை மேற்கொவோர்க்கு வெற்றியும் உண்டு, தோல்வியுமண்டு. ஆயினும், தோல்விக்காக அவர்கள் மனமுடைந்து போக மாட்டார்கள்!

மந்திரி :- ஆம், அதை நானும் அறிவேன். ஆயினும், நீர் உமது எதிரியிடம் சிக்கிவிட்டீர். உமது எதிர்கால வாழ்வு என்னாவது?

சேத்-சிற் :- மந்திரியாரே, நான் உரிமையோடு வாழ எண்ணினேன். அது உங்கட்குப் பொறுக்கவில்லை. எனினும் இனி உங்களுக்கு அடிமையாகவும் வாழப் போவதில்லை. வாழ்ந்தால் மானத்தோடு வாழ்வேன்! இன்றேல், அதனையடைவதனால் ஏற்படும் இன்னனுக்குப் பலியாவேன்.

மந்திரி :- (அலட்சியச் சிரிப்புடன்) இது உம்மிடத்தில் மட்டுமல்ல, உம்போன்ற தமிழர்களிடத்திலேயே இப்படிப்பட்ட வீறாப்பைத்தான் நான் காண்கின்றேன். இதனால் காரியத்தை வெற்றியோடு சாதிக்க முடியாதே?

சேத்-சிற் :- (சிறிது நிதானித்து) என்ன, நீங்கள் சொல்வதன் பொருள் எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையோ!

மந்திரி :- சிற்றரசரே, ஓர் அரசாங்கம் நடைபெறுவதற்குச் சதுருபாயமும் வேண்டுமல்லவா? தந்திரத்தால் ஆகாதது என்ன இருக்கிறது?

சேத்-சிற் :- அந்தத் தந்திரமும் நேரமையோடிருத்தல் வேண்டாமா? அதைத்தான் தமிழன் விரும்புவான். அன்றேல்,

தோல்வியே எம்போன்றோருக்குச் சிறப்பைத் தருவதாகும்.
(சிறிது யோசித்து)

ஆம். நீர் என் எதிரியின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். ஆயினும், உமது பேச்சு எனக்குச் சந்தேகத்தை உண் பொன்னுகிறதே.

மந்திரி : - ஆம். நான் உமது எதிரியின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்தான். ஆயினும் நான் உமக்கு எதிரியல்ல. சிறந்த நட்பாளன் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தவே இங்கு வந்தேன்.

சேத்-சிற் : - (தனக்குள்) என்ன சிறந்த நட்பாளன்..? (மந்திரியைப் பார்த்து) என் எதை யுத்தேசித்து?

மந்திரி : - சிற்றரசரே, கேவலம் மிருகங்களும் அடிமை வாழ்வை வெறுக்கின்றன. தாங்களோ சுதந்திரநாடு வாழ விரும்புகிறீர்கள். அந்த உமது எண்ணத்தை என்னால் நிறைவேற்ற முடியும்.

சேத்-சிற் : - எப்படி?

மந்திரி : - அதைப் பிறகு சொல்கிறேன். அதற்கு முன் நமது நட்பு உறுதிப்பட வேண்டும்.

சேத்-சிற் : - உமது சேனாபதி இருக்கும் மட்டும் இந்த எண்ணம் ஈடேறுமென்று நினைக்கிறீர்களா? ஏது? அவன் உயிரோடிருக்கும்வரை நான் உரிமையோடு வாழமுடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கே சிறிதும் கிடையாதே!

மந்திரி : - ஆம், உமக்கு அசகாயச் சூரணாகத் தோன்றும் ஒருவர் எல்லோருக்கும் அப்படித் தோன்ற மாட்டார். அதேபோல்தான் எனக்கும். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொன்று எளிது. நம் இருவர் முன்னேற்றத்திற்கும், இரு விஷயங்கள் தடையாக இருக்கின்றன. அவ்விரண்டும் நம் கூட்டுறவால் அழிந்துபோகக் கூடியவை. அதனால்தான் தங்களை இங்குக் காண வந்தேன்.

வேண்டுமானால் இன்னொன்று சொல்கிறேன். பல சிற்றரசர்களுக்கு இச் சோழ மண்டலம் தலைமை யுடையதாக இருக்கிறதல்லவா. இந்நிலை மாறி இனி உமது சேத்துரே தலைமையுடையதாக இருக்கும். இதை என்னால் செய்துவைக்க முடியும்.

சேத்-சிற் : - (மகிழ்ச்சி மேவிட்டவனாய்) அப்படியா! இந்த உறுதியை எனக்கு ஆணையிட்டுத் தருவீரானால் நான் உம் முடன் ஒத்துழைப்பதில் பின் வாங்க மாட்டேன்!

மந்திரி :- சரி! உமது ராஜ்யம் பேரரசாவதற்கும், நான் இந்த ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக நின்றுழைப்போம். இது சத்தியம்!

(சேத்தூர் சிற்றரசனுக்குக்கைப் போட்டுத் தருகிறான்)

சேத்-சிற்:- மந்திரியாரே, எனக்கும் இதில் உடன்பாடு. உமது நோக்கத்திற்குத் தடையாக இருப்பவை எவை?

மந்திரி :- சேத்தூர் அரசரே, நான் இந்தச் சோழ மண்டலத்தை ஒரு துளி ரத்தம் கூடச் சிந்தாமல் கண நேரத்தில் கைப்பற்றிவிடுவேன். ஆயினும் நான் அப்படிச் செய்தால், உம்போன்ற சிற்றரசர்களின் எதிர்ப்பு எனக்கு இடையூறாகவே இருக்கும். என்றாலும் அந்த எதிர்ப்புகளைச் சமாளிக்கும் சக்தி எனக்கு இல்லாமலில்லை. மேலும் எங்கள் பிரம்ம குருவோ, நினைத்தால் எதிரியைச் சுட்டெடிக்கும் தபோ வலிமை வாய்ந்தவர். அவ்வளவு வலிமை எங்களுக்கிருந்தாலும், நாங்கள் ஆரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதால் தமிழ் அரசர்களாகிய உங்களுக்கும் குடிமக்களுக்கும் என்றென்றும் எங்கள் மீது வெறுப்பு இருந்துவரும். இந்த வெறுப்பின் கீழ் எத்தனை காலத்திற்கு ஆட்சி நடத்துவது? அதனால்தான் ஒரு தமிழருக்குத் தலைமை ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து நான் இதைச் சிற்றரசாக ஏற்றுக்கொண்டால் அவ்வெறுப்பு ஒருவாறு அடங்கிவிடும். இதையுத்தேசித்தே சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தேன். நல்ல வேளையாக நீங்கள் கிடைத்தீர்கள்!

சேத்-சிற்:- மந்திரியாரே, நன்று உமது யோசனை. நான் இந்தத் தலைமைப் பதவியை அடைந்துவிட்டால் ஒரு தமிழன்தானே என்ற காரணத்தால் மற்றவர்களுக்கு இருந்துவரும் வெறுப்பும், பகைமையும் நீங்கிவிடும். அப்படி ஒரு சமயம் இருந்துவந்தாலும், அவற்றைச் சுலபத்தில் போக்கி விடலாம். ஆகையால் நாம் இது விஷயத்தில் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருந்து காரியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதே நல்லது. நீங்கள் மட்டும் முதலில் அந்தச் சேனாபதியை ஒழிக்க வழிதேடுங்கள். பிறகுதான், என்னுடைய ஒத்துழைப்பை நீங்கள் பெறமுடியும்.

மந்திரி :- ஆகா, அவன் வீழ்ச்சி சீக்கிரத்தில்! நீங்கள் அவனுக்காக அஞ்சவேண்டாம். ஆனால் அதுவரை நீங்கள் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் தெரியுமா?

சேத்-சிற் :- எப்படி நடந்து கொள்வது?

மந்திரி :- நானை அரசசபையில் தங்கள் விசாரணை வரப்போகிறது. அதுபோது நீங்கள், பழையபடியே கப்பங்கட்டி வருவதாக ஒப்புக்கொண்டு விடுதலையாகுங்கள். நான் ஒவ்வொரு நிமிஷமும், அந்த சேனாபதியை ஒழிப்பதற்கு முயல்வேன். அவன் ஒழிந்தவுடன் உங்களுக்குச் சேதி தெரிவிப்பேன். நீங்கள் போர்ப்படையோடு இங்கு திரண்டுவரவேண்டும். தெரிகிறதா?

சேத்-சிற் :- சரி, அவ்வாறே நடக்கட்டும்.

மந்திரி :- நான் சென்று வருகிறேன். விஷயம் ரகசியமாகவே இருக்கட்டும்!

சேத்-சிற் :- ஆகா, சென்று வாருங்கள்.

மந்திரி :- சேவகா!

(சேவகன் வருகிறான். சேத்தூரான் சிறைக்குள் செல்கிறான்)

கதவைத் தாளிட்டுக் கொள்; ஜாக்கிரதை!

சேவகன் :- அப்படியோ!

(சேவகன் சிறைக் கதவை தாளிட்டுக் காவல் புரிகிறான். மந்திரி போகிறான்.)

காட்சி - 4

இடம் :- பிரம்ம குரு ஆஸ்ரமம்.

உறுப்பி:- ஸ்ரீ முகன், பிரதாபன், பிரம்மகுரு, மந்திரி.

(ஸ்ரீ முகனும் பிரதாபனும் பிரம்மகுரு ஆஸ்ரமத்திற்கு அருகே வந்தமர்க்கின்றனர்.)

ஸ்ரீமுகன் :- (தன் வயிற்றைக் கையால் தடவியபடியே) ஒடம்பு ஒண்ணும் சரிப்படலே; ஒரு மாதிரியா இருக்கு.

பிரதாபன் :- அளவோடு சாப்பிட்டாத்தானே; ஆப்புதுன்னு போட்டுக் கிடிச்சா!

ஸ்ரீமுகன் :- உன்னைப் போவலாடா நான்? கோயில் இருக்கிற கல்லூச்சாமிக்கிண்ணலூம் ஒரு நாளைக்கு ஆறு வேளதான் நெய்வேத்தியமாகுது. நீ அதைவிட ரெண்டு வேள அதிகமால்லேடா பாக்குற. எப்படிடா உனக்கு மட்டும் செரிச்சுப் போவது?

பிரதாபன் : - ஏண்டா அலையுறே? நீயும் அதைப்போலச் சாப்பிடுடா. ஒடம்புக்கு ஒண்ணும் இருக்காது.

ஸ்ரீமுகன் : - சரிதாண்டா, நான் என் உசிரோடு இருக்கேன்னு பாக்கிறயா?

பிரதாபன் : - ஏண்டா ஜீரண சக்தி லேகியம் சாப்பிட்டியா?

ஸ்ரீ முகன் : - எல்லாம் சாப்பிட்டுத்தாண்டா பார்த்தேன். ஒண்ணும் வேலை செய்யலடா. பிரதாபா, நீ கொஞ்சம் நம்ம பரம்மகுருகிட்ட சிபாரிசு செய்யேண்டா.

பிரதாபன் : - எதுக்குடா?

ஸ்ரீ முகன் : - நல்லா ஜீரணிக்கிற லேகியமா வாங்கச் சொல்லி. அந்த முட்டாள் அரசன், நெய்யின்னும் பாலுண்ணும் கோதுமண்ணும் பாதாமுண்ணும் ஏராளமா அனுப்பிவிடறான் ஆசிரமத்துக்கு. அவற்றைக் கொண்டு செய்யக்கூடிய பலகார பட்சணங்களை வாணுண்ணு சொல்ல மனசு வரல. தின்னாலும் செறிக்கல. வீணா உடம்புதாண்டா கெடுது.

பிரதாபன் : - நல்லா இருக்குதுடா. நீ தின்றதயும் தின்னுட்டு அரசனைப் போய் முட்டாளின்றயே. ஏண்டா ஜென்மத்துக்கும் எப்பவாவது இந்தமாதிரி தின்னிருக்க முடியுமா? ஏதோ நம்மீது பக்திகொண்டு இப்படிச் செய்தால், அதுக்காக முட்டாள் பட்டம் கட்டுவதா?

ஸ்ரீ முகன் : - வேறே என்னடா சொல்றது? எனக்கு ஒண்ணும் வார்த்தை தெரியலடா.

(வேறு பக்கம் திரும்பிப் பார்த்த பிரதாபன் ஸ்ரீ முகனைப் பார்த்து)

பிரதாபன் : - டேய், பிரம்மகுரு வறாரு!

(மரியாதையாக எழுந்து நிற்கிறான். ஸ்ரீ முகனும் எழுந்து நிற்கிறான். பிரம்மகுரு வந்ததும் இருவரும் கைகூப்பி வணங்குகின்றனர். பிரம்மகுரு ஆசனத்தில் அமர இவர்கள் இருவரும் கீழே அமர்கின்றனர்)

பிரம்மகுரு : - இன்னும் மந்திரி வரவில்லையோ?

பிரதாபன் : - இல்லைங்க.

பிரம்மகுரு : - பிரதாபா, இதை நாம் வளரவிட்டோமானால் நமக்கெல்லாம் ஆபத்தாகவன்றோ முடியும்?

பிரதாபன் : - ஆமாங்க. நம்மைப்பற்றி என்ன இழிவாகப் பேசினாங்க அந்த கூட்டத்திலே.

பிரம்மகுரு:- சரி இருக்கட்டும். தக்க வழி தேடிவிடுவோம்.

(இச்சமயம் மந்திரி வருகிறான். பிரதாபனும் ஸ்ரீ முகனும் எழுந்து நின்று வணங்கி நிற்கின்றனர்.)

பிரம்மகுரு:- மந்திரி, வா உட்கார்.

மந்திரி : - ஏன் அழைத்தீர்கள்?

(ஒரு நாற்காலியில் அமர்கின்றான் பிரதாபனும் ஸ்ரீ முகனும் கீழே அமர்கின்றனர்)

பிரம்மகுரு:- அந்தத் தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகத்தாரின் திமிர், அளவு கடந்துவிட்டது. நம்மையெல்லாம் மிகவும் இகழ்ந்து பேச முற்பட்டுவிட்டதோடு, துவேஷம் உண்டாகும் படியும் மக்களிடம் பிரச்சாரம் செய்கிறார்களாம். கேட்டுப்பார் பிரதாபனா!

பிரதாபன்:- ஆமாங்க. நேற்று நீங்க கொடுத்த தானங்களை எல்லாம் வாங்கிக்குனு போனாங்க, ஒரு கூட்டத்தாரு. யாரோ வீரனாம்; அவங்களையெல்லாம் வழிமறிச்ச, நம்மைப் பத்தி ரொம்பவும் கேவலமாத் திட்டி, இந்த மானங்கெட்ட அதர்மத்தை நீங்கள்ளாம் வாங்கலாமான்னு கேட்டானுங்க. அவங்கள்ளாம் இது வேண்டாம்னு வீதியிலே கெடாசிட்டுப் போயிட்டாங்க. அதெயல்லாத்தையுங்கூட எடுத்தாந்து வச்சிருக்கேங்க.

மந்திரி : - இன உணர்ச்சி தலையெடுக்கிறது அவர்களிடத்தில். இதை நான் நீண்டநாளாகவே அறிந்துதான் வருகிறேன்.

பிரம்மகுரு:- இதை வளரவிட்டால் நமக்குத்தானே பேராபத்து. அவர்களையேல்லாம் எப்படியாவது அடக்குவதற்கு வழி தேடுவதுதானே?

மந்திரி :- அவர்களை அடக்க முற்படுவது எதிர்ப்புச் சக்திக்கு தண்ணீர்விட்டு வளர்ப்பது போலாகும். என்ன செய்வது. அந்த வகையிலிருக்கிறது இன்றைய நிலைமை.

பிரம்மகுரு:- (மிரண்டவன் போல்) இப்படிச் சொன்னால்...?

மந்திரி :- வழி இருக்கிறது. எரிவதைப் பிடுங்கிவிட்டால் கொதிப்பது தானே நின்று விடுகிறது.

பிரம்மகுரு:- அதற்குத்தான் என்ன வழி?

மந்திரி :- வழியா?

(எழுந்துசென்று பிரம்மகுரு காதருகே ஏதோ இரகசியம் சொல்லிவிட்டுப் பின் வந்தமர்கின்றான்)

பிரம்மகுரு : - (சிரித்தபடியே) சேனாபதி விஷயமாகச் சொன்னதெல்லாம் சரி. அதை அவசியமாக செய்தே தீரவேண்டும். ஆனால் அவ் விஷயம் தான் எனக்குப் பிடித்தமாகத் தெரியவில்லை.

மந்திரி : - ஏன் நம்மால் நாடாள முடியாதா?

பிரம்மகுரு : - முடியாதென்பதல்ல. முன் னோர் வழியினின்றும் மாறுபடுவதாகும் அது. அன்றியும், இடத்தைக் கருதும்போதும் உமது முடிவு எப்படி நன்மை பயக்கும்?

மந்திரி : - ஏன்? என்ன உமக்குச் சந்தேகம்?

பிரம்மகுரு : - அந்திய நாட்டில், அந்தியர்படை பலத்தை நம்பி ஆட்சிபெற முயன்றால் அது நமக்கு ஆபத்தை விளைவிக்காமல் இருக்குமா?

மந்திரி : - அப்படி யொன்றும் நடைபெறாதபடி என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ, அவற்றை எல்லாம் செய்துகொண்டுதான் வருகிறேன்.

பிரம்மகுரு : - இதைவிட அரசனைக் கொண்டே எல்லாவற்றையும் சாதித்துக் கொள்ளலமே.

மந்திரி : - அப்படித்தான் இதுநாள்வரை சாதித்துக் கொண்டு வந்தனர். நாமும் சாதித்துக்கொண்டு வருகிறோம். அப்படியிருந்தும், இன உணர்ச்சி தலையெடுக்காமல் இருக்க முடியவில்லையே. இந்த முறையிலேயே, இன்னும் எத்தனைக் காலத்திற்குத்தான் நாமும் வாழ்வது? அறியாமையைப் புகுத்தி சூழ்ச்சியைக் கையாள்வதோடு, அதிகாரமும் நம்மிடம் இருந்தால் இவ்விதக் கலக்கத்திற்கு வழி இருக்குமா?

பிரம்மகுரு : - இப்போது மட்டுமென்ன? பேருக்கு அரசனே ஒழிய அதிகாரமெல்லாம் நம்முடையதுதானே?

மந்திரி : - இந்த அதிகாரத்தால் சேனாபதியை என்ன செய்ய முடியும்? அவன் உயிரோடிருக்கும் வரை, நம்மைச் சூழ்ந்த ஆபத்து எப்படி நீங்க முடியும்?

பிரம்மகுரு : - இந்த அதிகாரத்தால் அடிமைகொள்ள முடியாவிட்டால் அரசனை அடிமை கொண்ட மாதிரி அவனையும் கொள்வது.

மந்திரி : - அம் சாவின் ஆடல் பாடலுக்கும் அழகுக்கும் அடிமைப்பட்ட அரசன் வேறு; சேனாபதி வேறு. அவனிடம் இதுபோன்ற சூழ்ச்சிகள் ஏதும் பலிக்காது.

பிரம்மகுரு : - செய்து பார்த்ததுண்டா? எப்படிப்பட்ட யோகிகளால்லாம் நிலை தடுமாறினார்கள். இவன் மட்டுமென்ன அவ்வளவு உறுதிப்படைத்தவனா?

மந்திரி : - அவனோடு நெருங்கிப் பழகுபவன் நான். அதனால்தான் சொல்லுகிறேன். ஆயினும் தங்கள் விருப்பப்படி அந்த வகையிலும் முயற்சிப்போம். என்ன செய்வது. அம்சாவிற்குச் சுருத்திரியமாள் போன்று, என் நோக்கத்திற்கே இடையூராகப் போய்விட்டது!

பிரம்மகுரு : - சரிதான். ராஜாங்க விஷயத்தில் அளவுகடந்த நம்பிக்கை கொண்டுவிட்டீர் போலும்.

மந்திரி : - ஆம். இந்த என் நோக்கத்திற்குச் சேத்தூர் சிற்றரசனையும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்.

பிரம்மகுரு : - (வியப்புடன்) அப்படியா? ஏற்றுக்கொண்டானா அவன்?

மந்திரி : - ஒப்புக்கொள்ளாமல் வேறுவழி? என் முயற்சியை நீங்கள் சாதாரணமாக நினைத்துவிடவேண்டாம். நான் எந்தெந்த சமயத்தில் எப்படி எப்படிச் சொல்கிறேனோ, அதற்கேற்றவாறு நீங்கள் நடந்துகொள்ளுங்கள். ஆபத்து நேரும் என்ற கவலையே சிறிதும் வேண்டாம். எனக்கு நாழியாகிறது. பிறகு சாவகாசமாக வந்து மற்றவைகளைச் சொல்கிறேன். சென்று வரட்டுமா?

(எழுந்திருக்கிறான்)

பிரம்மகுரு : - சரி சென்று வாருங்கள். மிக உஷாராகவே காரியங்கள் நடைபெற்றும்.

மந்திரி : - ஆகா.

(போகிறான்)

பிரதாபன் : - போஜன வேளை ஆயிற்று!

பிரம்மகுரு : - சரி வாருங்கள் செல்வோம்.

(எழுந்து போகிறார்கள். ஸ்ரீமுகன் வயிற்றைத் தடவியபடியே சலிப்புடன் செல்கிறான்.)

காட்சி-5

இடம் : - அரசுசபை

உறுப்பி : - அரசன், மந்திரி, சேனாபதி, சேத்தூர் சிற்றரசன், சேவகன், பிரம்மகுரு, சிங்யர்கள்.

(அரசன், மந்திரி, சேனாபதி ஆகியோர் அரசுவையில்

தத்தம் இருப்பிடங்களில் வந்து அமர்கின்றனர். பிறகு)

அரசன் : - மந்திரி, சேத்தூர் சிற்றரசனைப்பற்றி என்ன நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளலாம்?

மந்திரி : - அரசே, பழையபடி நம் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு கப்பம் கட்டி வருவதாயிருந்தால், விடுதலைசெய்து விடுவதே நியாயம்.

அரசன் : - சேனாபதி உன் அபிப்பிராயமென்ன?

சேனாபதி : - அவன் இனி நமக்கு அடங்கிக் கப்பங்கட்ட மாட்டான் என்றே தோன்றுகிறது.

அரசன் : - கப்பங்கட்டுவதாக இருந்தால் விடுதலை செய்துவிடலாமல்லவா?

சேனாபதி : - ஆகா, அதற்குத் தடையில்லை.

அரசன் : - அப்படியானால் நீ சென்று அழைத்து வா அவனை! (சேனாபதி வணங்கிச் செல்கிறான். பிறகு)

மந்திரி : - அரசே, இப்போது நமது பிரம்மகுரு இங்கே விழயம் செய்வாரல்லவா?

அரசன் : - ஆம் அதற்கென்ன?

மந்திரி : - இல்லை. சேனாபதி, அவர் விஷயத்தில் நடந்து கொள்ளும் விதம் சரியில்லை. பெரியோர் சிறியோர்கள் நினைத்தால் சேனாபதிக்கிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நமது பிரம்மகுருவோ, மகா மகத்துவம் பொருந்தியவர். முற்றுமுனர்ந்த ஞானி. அல்லாமலும் நினைத்தால் எதிரியைச் சுட்டெடுக்கும் தபோவலிமையும் பெற்றவர். அப்படிப்பட்ட ரிஷிஸ்வரரை, இந்தச் சேனாபதி அவமதிக்கிறார். துவேஷ மனப்பாண்மையுடன் வார்த்தையாடுகிறார்.

அரசன் : - ஆம், அதை நானும் அறிவேன். என் செய்வது? சேனாபதிக்கு வைத்தீக மார்க்கங்களில் நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை.

மந்திரி : - நமது பிரம்ம குருவிடம் இவர் நடந்து கொள்ளும் மாதிரிக்கு, அவர் நம்பிக்கை ஏற்படசெய்துவிடுவார். அயினும் ஒப்பற்ற ஓர் வீரனை நாம் இழக்கவேண்டி நேரிடுமே என்பதற்காகத்தான் அவர் என்னிடமே பலமுறை வருந்தியதுண்டு.

அரசன் : - மந்திரி அதற்கு நாம் இடம்கொடுத்துவிடுவது சரியல்ல. இவ்வளவு நாளாக நமக்குப் பகையரசர் இல்லையென்றால்,

அது நமது சேனாபதி யினால் அல்லவா?

மந்திரி :- இல்லையில்லை। தாங்கள் இவ்வளவுநாள் அதன் உண்மையை அறிந்து கொள்ளாமலிருப்பது, எனக்கு ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது. நமக்குப் பகையரசர் தோன்றாமலிருப்பது நமது பிரம்மகுருவினால்தான். நாம் எதற்கும் சேனாபதியை முன்னதாக அனுப்பி வைக்கின்றோம். பிரம்மகுருவின் தபோ வலிமை, சேனாபதியை அடைகிறது. அதனால்தான், நாம் வெற்றியோடு வாழ்கின்றோம்.

அரசன் :- (வியப்புடன்) அப்படியா! ஆயினும் சேனாபதியை இழந்துவிடுவது சரியால்லவே. விரைவில் வழிக்குத் திருப்பிவிட முயல்வோம்.

மந்திரி :- சரி. ஆனால் நமது பிரம்மகுரு இங்கு வரும்போது சேனாபதி இல்லாமலிருந்தால் நலமாக இருக்கும்.

அரசன் :- ஆகட்டும்.

(இரு சேவகன் சேத்தூர் சிற்றரசனை விலங்குடன் அழைத்து வருகிறான். சேனாபதி உடன் வருகிறான்.)

அரசன் :- (சேத்தூரானைக் கண்டதும் கேவிச் சிரிப்புச் சிரித்து) ஏ சேத்தூரானே, என்னே உன் லீர்ம்? மனதிலெழுந்த தீர்ம்! உன் மண்டைக் கிறுகிறுப்பால் வலிய சிங்கத்தைச் சண்டெடவி எதிர்ப்பதுபோல் எதிர்க்க முன்வந்து விட்டாயோ வெட்கமில்லை? மானத்தோடு வாழ மனமில்லை?

(சேத்தூர் சிற்றரசனுக்கு கோபம் மேவிடுகிறது. அவன் சிரமத்துடன் அடக்கிக்கொண்டு)

சேத்-சிற் :- நான் மானத்தோடுதான் வாழ நினைத்தேன். அது உங்களுக்குக் குற்றமாகப் பட்டுவிட்டது.

அரசன் :- (சிரிட்து) இப்போது உன் அபிப்ராயம் என்ன?

மந்திரி :- சேத்தூர் சிற்றரசரே, நீர் உமது ராஜபோக போக்கியங்களை இழந்து, குடிமக்களை மறந்து வீணே தண்டனை அடைவதில் என்ன பயன்? நீர் பழையபடியே நடந்துகொள்வதாயின், விடுதலைப் பெற்றுச் சுகமாக உமது நாட்டை ஆண்டுவரலாமே. என்ன சொல்கின்றீர்?

சேத்-சிற்:- (சிறிது சிந்திப்பவன் போல்) நான் சொல்வதென்ன? விடுதலை வாங்கிக் கொள்கிறேன்!

அரசன் :- சேவகா. விலங்கைத் தகர்த்துவிடு!

(சேவகன் விலங்கை கழற்றுகிறான்.)

சேத்தூர் சிற்றரசரே, இந்த ஆசனத்தில் அமருங்கள்!

(சேத்தூர் அரசன் அங்குள்ள ஓர் நாற்காலியில் அமர்கிறான். மந்திரி வேலைக்காரனைப் பணிக்க அவன் பானம் கொண்டுவந்து தருகிறான். அனைவரும் அதனை அருந்துகின்றனர்.)

மந்திரி :- சேத்தூர் அரசரே, நீர் கடந்து கொண்ட மூறை மிகவும் கண்ணியமானது. போற்றுதற்குரியது. எப்போதும் போல் நீர் கப்பம் கட்டிக்கொண்டு உமது ஆட்சியை செல்வனே நடத்தி வாரும். உமக்கு ஏதேனும் ஆபத்து என்றால் நாங்களிருக்கிறோம். நம் துணையரசுகள் இருக்கின்றன.

சேத்-சிற்:- சரி, அரசரே! நான் விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன்.

அரசன் :- நல்லது! சேனாபதி இவரை நீயே அழைத்துக்கொன்று சேத்தூர் கொண்டுபோய் விட்டுவா. மரியாதைக்காக ஒரு சிறிய சேனையையும் உடன் கொண்டுகொண்டுவார்.

சேனாபதி :- அப்படியே!

(வணங்கிச் செல்கிறான். சேத்தூரானும் உடன் செல்கிறான். சேவகன் விலங்கை எடுத்துக்கொண்டு மற்றொரு புறம் போகிறான்)

மந்திரி :- (சிரித்தபடி) நல்ல மார்க்கம் தேடினீர்கள் இப்பொழுது நமது பிரம்மகுரு, லஜ்ஜையின்றி வந்து செல்வார்.

அரசன் :- அவர் குறித்த நேரம் ஆயிற்றே; ஏன் இன்னும் வரவில்லை?

மந்திரி :- ஆச்சு, வந்து விடுவார்.

(ஒரு சேவகன் வந்து அரசனை வணங்குகின்றான்.)

சேவகன் :- அரசே, பிரம்மகுரு வருகிறார்.

அரசன் :- (மகிழ்வுடன்) வரட்டும் வரட்டும் (சேவகன் போகிறான். அரசனும் மந்திரியும் பிரம்மகுருவை எதிர்கொண்டு வணங்கியபடி அழைத்துவந்து ஆசனத்தில் அமரச் செய்கின்றனர். பிரம்மகுரு கை உயர்த்தி ஆசிர்வதித்த படியே வந்து அமர்கிறார். அவருடன் வந்தஇரு சிஷ்யர்களும் ஓர்புறம் அமர்கின்றனர்.)

மந்திரி :- எம்பெருமானின் அவதாரமுர்த்தியே, எங்களை ரட்சிக்க வந்த கருணாநிதியே அடியேன் நமஸ்காரம்!

அரசன் :- தபோவல்லமை மிக்க சர்வத்யான மகா குருவே அடியேன் நமஸ்காரம்!

பிர.குகு:- (ஆசீர்வதித்தபடி) சர்வ மங்களாம் உண்டாக்ட்டும். அமருங்கள்.

(அரசனும் மந்திரியும் தத்தம் இருப்பிடங்களில் அமர்கின்றனர்.)

அரசரே, உமது பக்திக்கும் அன்புக்கும் எமது மகிழ்ச்சி. உமது மனக்குறை நீங்க மைந்தன் பிறந்தான் என்ற செய்திகேட்டுச் சந்தோஷமுற் றோம். நீரும் உனது செங்கோலும் வாழ்க.

(ஆசீர்வதிக்கிறார்)

அரசன் :- மகரிஷியே மைந்தன் பிறந்து இன்றோடு பதினோரு நாள் ஆகிறது. இந்தச் சுக்கிரவார் சுபதினத்தில், அவன் பிறந்த நேரத்தைச் சாதகங் கணிக்கவும் அதன் பலாபலன்களை அறியவுமே தங்களை இங்கு எழுந்தருளச் செய்தேன்.

பிர.குரு:- (தாடியை தடவியபடி) ஆகா அதற்கென்ன?

(இச்சமயம் மந்திரி, பஞ்சாங்கம் தாள் முதலியவை கொண்டுவந்து பிரம்மக்கு மூன்பு வைக்கிறான். அவர் கிரக அமைப்பு வீடுபோட்டு)

பிர.குரு:- என்ன கிழமை மைந்தன் பிறந்தான்?

மந்திரி:- செவ்வாய்க்கிழமை

பிர.குரு:- (வெறுப்புடன்) செவ்வாய்க்கிழமை (குறித்துக் கொண்டு) மணிநேரம் என்ன?

மந்திரி :- சரியாக மூன்று மணி.

பிர.குரு:- (முகஞ்சனித்து) அடிப்படையே அவநம் பிக்கைக்கு இடமாக இருக்கிறதே!

அரசன் :- (திடுக்கிட்டு) ஏன்?

பிர.குரு:- செவ்வாய், வெறுவாய் என்பார்கள். அல்லாமலும் செவ்வாய் சுபதினமாகக் கருதப்படுவதில்லை. ரத்தக்குறியை உணர்த்தும் என்பார்கள். மேலும் சரியான ராகு காலம்! மிகவும் ஆபத்தான ஜாதகம் போல் இருக்கிறதே.

(அரசன் முகம் விசனத்தால் மாறுகிறது. அதையுணர்ந்த மந்திரி)

மந்திரி:- நீங்கள் எதற்கும் கவலைப்படாதீர்கள். பலன் நன்றாக இருந்துவிட்டால் ராகுகாலம் என்ன? செவ்வாய்க் கிழமைதான் என்ன?

(பிரம்மகுரு ஜாதகம் கணித்தபின், இடையிடையே முகத்தைச் சளிப்பதும், உதட்டைப் பிதுக்குவதுமாக இருக்கிறார். பின்னர் அரசனைப் பார்த்து சலிப்பாக)

பிர.குரு:- என்ன போங்கள். இவ்வளவு காலம்சென்று இந்தக் குழந்தை பிறந்தது. பிறந்தும் . . .

அரசன்:- (திடுக்கிட்டு) ஏன்? என்ன காரணம்?

பிர.குரு:- (மிகவும் துக்கமும் சலிப்பும் உற்றவனாய்) நாளூங் கோளும் நன்றாயில்லை. இந்த ஜாதக பலனைச் சொல்வதற்குக்கூட என் மனம் கூசுகிறது.

அரசன் :- ஆ. அப்படியா?

மந்திரி:- சுவாமி, என்ன தான் அப்படிப்பட்ட பலன்? சொல்லுங்களேன்!

பிர.குரு:- ஜாதகன் பிறந்தது சிம்மலக்கினம்। தாய் தந்தைக்குரிய ஸ்தானாதிபதி செவ்வாயும், 12-ல் வீழ்ந்து நீச்சம் பெற்றார். மேலும் புதனுடனும் சம்பந்தமாகி யிருக்கிறபடியால், பஞ்சமாதி அரசாங்கதிபதியுமான குருவும் நீச்சம் பெற்றுச் சத்ரு ஸ்தானத்தை அடைந்தார். ஆதலால், பெற்றோருக்கும் ஆட்சிக்கும் பேராபத்தை உண்டுபண்ணி விட்டான் ஜாதகன்।

அரசன் :- (திடுக்கிட்டு மனங்கலங்கி) ஆ! ரிஷிஸ்வரரே, என் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் மண் விழுந்ததா? ஜேயோ ஆசைக்கொரு பிள்ளை என்று அகமகிழ்வு கொண்டேனே! அது தீராத துன்பத்தையா கொண்டுவர வேண்டும். (மிக இரங்கிய உள்ளத்துடன்) ஆயினும் அதற்குப் பரிகாரம் ஒன்றுமில்லையா?

பிர.குரு:- (உதட்டைப் பிதுக்கித் தலையைசத்தபடி) அக்குழந்தை உயிரோடு இருக்குமளவும் உமக்கு வாய்த்த பேராபத்துத் தீர்ப்போவதில்லை.

மந்திரி :- (வருத்தமாக) இதென்ன சோதனைக்காலம்! (பிரம்மகுருவைப் பார்த்து) சுவாமி இப்பலன் என மனதை மிகவும் வருத்துகிறது. நிவர்த்தி மார்க்கம் ஒன்றுமில்லையா?

பிர.குரு:- (சிறிது கோபத்துடன்) எம்மால் சொல்லப்படுவதா இது? மகான்களாலும் ரிஷிஸ்வரர்களாலும் கூறப்பட்ட இச்சாதகப் பலன் பொய்க்குமா? உங்களுக்கு அவநம் பிக்கை இருந்தால் உங்கள் இஷ்டப்படி நடவுங்கள். யாம் சென்று வருகிறோம்.

(எழுந்திருக்கிறார்)

மந்திரி : - சுவாமி, கஷமிக்க வேண்டும்! அமருங்கள்.

(பிரம்மக்ரு மீண்டும் அமர்கிறார்)

அரசன் : - (கண்ணில் நீர் சோரத் தேம்பியபடி) சுவாமி குழந்தையை இழந்துவிட என்மனம் துணியவில்லையே! அன்றியும் பெற்ற தாய்க்கு நான் என்ன பதில் சொல்வேன்?

பிர.குரு : - ஆம். எனக்கும் அப்படித்தானிருக்கிறது. ஆயினும், என்ன செய்வது? பிள்ளைக்காகப் பார்த்து பேராபத்தில் சிக்கி மானம் ஆயிவதா?

அரசன் : - புது எனும் நரகத்தினின்று மீளப் புத்திரனில்லையே என்று தவங்கிடந்தேன். புத்திரன் பிறந்தும் அது தெய்வத்திற்குப் பொறுக்கவில்லையா? ஆ! ...

மந்திரி : - அரசே, வருந்துவதற் பயனில்லை எல்லாம் தெய்வச் செயல். அவனன்றி ஓரஜுவும் அசையாதென்பது ஆன்றோர் வாக்கல்லவா? என் செய்வது? அவனருள் அபபடியாயின் அதை நாம் எப்படி மீற முடியும்?

அரசன் : - ஆயினும் குழந்தையைக் கொல்வதா? மகாபாவமாயிற்றே!

பிர.குரு : - (சிறிது யோசிப்பவன் போல) ஆம் குழந்தையைக் கொன்றாலும், சிசுஹுத்தி தோஷத்திற்காளாக வேண்டும். ஆனால், இன்னொரு மார்க்கமிருக்கிறது. அதன்படி செய்தால் . . ?

அரசன் : - (ஆவலாய்) என்ன? என்ன மார்க்கம்? சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்.

பிர.குரு : - அக்குழந்தையை ஒரு பெட்டியில் அடக்கஞ்செய்து நமது வெள்ளாற்றில் விட்டுவிட்டால்அது நேரே கடவில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடும். பின்னர் அங்குள்ள மச்சங்களுக்குத்தானே அது இரை.

(அரசன் ஆ.. என வாய் விட்டலறுகிறான்)

மந்திரி : - ஆம். ஆம் நல்ல யோசனை. குழந்தை நம்மால் கொல்லப்படாமல் போவதால், நாம் அந்தப் பாபத்திற்கும் ஆளாக வேண்டி நேரிடாது. நல்ல யோசனையே! (சிறிது யோசிப்பவன் போல) ஆனால் அப்பெட்டியிலுள்ள குழந்தையை யாராவது எடுத்துக் காப்பாற்றினால் . . .?

பிர.குரு : - அதுவும் யோசிக்க வேண்டிய விஷயம் தான்! ஆயினும் பரவாயில்லை. அரசரின் ஆணைக்கடிதம் ஒன்று

அப்பெட்டிக்குள் வைத்துவிட்டால், அதை மீறி யாரும் நடக்க மாட்டார்கள் அல்லவா?

மந்திரி :- ஆம். நமது அரசரின் ஆணையை மீறுபவர் ஒருவரும் இல்லை. அப்படியே செய்யலாம்.

பிர.குரு:- அரசரே, எமக்கு நாழியாகிறது. கடவுள் உங்களைக் கைவிடமாட்டார். நீங்கள் இதற்காக மனங்களங்க வேண்டாம். மேலும் நீங்கள் வாவிப் வயதினர். யாம் ஒரு நல்ல நாள் பார்த்துச் சொல்வோம். அந்தச் சுபதினத்தில் நீங்கள் சேர்க்கை கொண்டால் இவ் உலகையே கட்டியானும் ஓப்பற்ற மைந்தன் பிறப்பான். வருந்தாதீர். சென்று வருகிறோம்.

(எழுந்திருக்கிறார். அரசன் துயரத்தோடு எழுந்து வணங்குகிறான். மந்திரி சென்று வழிகூட்டி விடப் பிரம்மகுரு செல்கிறார்)

காட்சி - 6

இடம் :- சீறூரிலுள்ள தவப்பெண் இல்லம்.

உறுப்பி:- தவப்பெண், நாகன், மாயன்.

(தவப்பெண் தன் இல்லத்தினருகேயுள்ள மரத்தடியின்கீழ், மேடையொன்றில் அமர்ந்து உலக நிலைக்கு வருந்திக்கொண்டிருக்கிறாள்)

த.பெண்:- (சவிப்புடன்) என்ன உலகமிது? அறிஞர்களால் ஆக்கப்பட்ட தூயமையறம் இருந்தும், அது புறக்கணிக்கப்படுகிறது. அறிவுக்கொவ்வா முறையே அறநெறியாகக் கருதப்படுகிறது. மக்களுக்குப் பகுத்தறிவிருந்தும், பயன்படவில்லை. சூழ்ச்சியும் புரட்டும் தோன்றிச் சுதந்தர உணர்வை மாய்க்கின்றன. தமிழர் மாண்பைக் காத்த செங்கோலும் கொடுங்கோலாகிவிட்டது. இந்த அறியாமை உலகத்தில் நாம் இருப்பதா? அன்றி இறப்பதா?

பாட்டு

[சோதரியான் செய்த மோசம் பொல்லாது; பொல்லாதது என்பது போல்]

தூயதோர் இன்பமே - எங்கும்
சூழ்ந்திட்ட என் தமிழ்நாடே! -நலம்
வாய்ந்திட்ட என் தமிழ்நாடே!

மாநிலம் போற்றவே - நீ
வாழ்வினிற் சுதந்தரம் கண்டாய்! - இங்குத்
தாழ்வின்றிச் சமத்துவம் கொண்டாய்!

ஆரியர் சேர்க்கையால் - உன்
ஆர்ந்தநற் புகிழலாம் போச்சே! - மிகத்
தேர்ந்தநல் அறிவெலாம் போச்சே!

என்று முன்னேறவாய்? - நீ
எதுமி ஸாதலநல் வாழ்வில் - கொடும்
பேதமிலாத நல்வாழ்வில்.

எனினும், முயற் சிதிருவினையாக்கும். என் கோரிக்கையும்
வீண்போகாது. என்றைக்கிருந்தாலும் ஒருநாள் வீணே
மண்ணோடு மண்ணாக மாண்டு மடியப்போகும் இவ்வடல்
ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்தாவது மறையட்டும். இதுவே
என் தவம். இதுவே என் கோரிக்கை.

(இச்சமயம், வேடுவர் தலைவனாகிய நாகன் ஒரு
கையில் வில்லும் மற்றொரு கையில் கனிவர்க்கமுமாக
அங்கு வந்து தவப்பெண்ணை வணங்கி)

நாகன் :- அம்மா இதோ கனிகள். அருந்திப் பசியாறுங்கள்.
(கனிகளைத் தவப்பெண்ணிடம் கொடுக்கிறான். அவள்
அதை வாங்கி அருகே வைக்கிறாள்.)

நாகன் :- சோழ மண்டலம் சௌந்தர மாயன், இன்னும் வரவில்லையா?

த.பெண்:- இல்லை; என்ன காரணமோ இன்னும் வரவில்லை.

நாகன் :- வந்துவிடுவான்

(தவப்பெண் முகச்சோர்வை கவனித்து)

அம்மா என் தங்கள் முகம் சோர்வடைந்திருக்கிறது? அதன்
காரணத்தை நான் அறியலாமா?

த.பெண்:- அப்பா நாகா, அதை நீ அறிந்தால் என்ன பயன்? அதனால்
எனக்கு மேலும் மேலும் மனக்கலக்கம்தான் ஏற்படும்.

நாகன் :- அம்மா தங்கள் பதில் என் உள்ளத்தை வருத்துகிறது.
தாங்கள் இங்குவந்த நாள் முதல் இந்த சீறூர்வாசிகளாகிய
நாங்கள் தங்கட்கு அன்புடன் பணிவிடை
செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அப்படியிருக்க தங்கள்
மனவருத்தத்திற்கு நாங்கள் ஏதேனும் காரணமாக
இருந்திருக்கின்றோமா?

- த.பெண் :-** அப்பா நாகா, உங்களால் எனக்கொரு மனக்குறையும் கிடையாது. நீங்கள் இதுவரை எனக்குச் செய்துவரும் பேருதவிக்கு நான் என்றும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.
- நாகன் :-** அம்மையே! நாங்கள் எங்களின் தொழிலின்படி இந்த வில்லும் அம்பும் ஏந்தியவர்களாயினும் தங்கள் பயிற்சி முறையால் சிறந்த வில் வீரர்களாகிவிட்டோம். அப்படிப்பட்ட நாங்கள் ஐநூற்றுவர் இங்கிருக்க தங்களுக்கு மனக்குறை ஏற்படுத்தியவர் வேறு யார்? தயவுசெய்து தெரிவித்தால் இதே கஷணம் சென்று அவர்களை அதாகதம் செய்துவருகின்றோம்.
- த.பெண்:-** நாகா, எனக்கு யாரும் பகைவரில்லை. அறியாமையும் அக்கிரமச் செயலும் உலகில் மிகுந்துவிட்டன. அவற்றை எண்ணித்தான் என் மனம் வருந்தியது.
- நாகன் :-** அப்படிப்பட்ட அக்கிரமக்காரர்களாவது எங்களது அம்புக்கு இரையாக்டுமே.
- த.பெண் :-** வேண்டாம். அவர்களைத் திருத்துவதுதான் நல்ல முறை.
- நாகன் :-** அக்ரமக் காரர்களை திருத்துவது என்பது அவ்வளவு சுலபத்தில் ஆகும் காரியமா?
- த.பெண் :-** அறியாமையும் சுயநலமும் ஒழிந்தால் என் ஆகாது?
- நாகன் :-** அவை ஒழிவதற்கும் பலியின்றி முடியுமென்று எண்ணுகிறீர்களா?
- த.பெண்:-** (சிறிது யோசித்து) ஆம். சங்கடந்தான் அதற்காகக் கொலைத் தொழிலை மேற்கொள்வதா?
- நாகன் :-** அவசியம் நேர்ந்தால்?
- த.பெண்:-** நாகா நீ சொல்வதும் ஞாயமே. சூழ்சியும் சுயநலமும் கொண்டு மக்களை ஏமாற்றி வாழ்பவர்கள், அவ்வளவு சுலபத்தில் அதைக் கைவிட மாட்டார்கள்தாம். நாம் அவற்றை ஒழிக்க முற்படும்போது அவர்கள் தங்கள் அதிகாரம், செல்வாக்கு, பலம் அத்தனையும் நம்மீது உபயோகப்படுத்தவே முன்வருவார்கள். நாம் அவற்றினின்று தப்பவும், உண்மையையை நிலைநாட்டவும் முற்படுவோமானால் அகிம்சையும் நமக்கு ஆபத்தாகவே முடியும். எனினும் ஒரு நல்ல காரியத்தைத் தோற்றுவிப்பதற்காக அவசியம் ஏற்பட்டால் சிறிது இம்சையை கைக்கொள்வதும் குற்றமல்ல. ஆனால் அம்முயற்சிக்கு ஏற்ற நாள் இதுவல்ல.

(இச்சமயம் மாயன் பெட்டியொன்றைத் தூக்கிக்கொண்டு அவசரமாக ஓடிவந்து)

மாயன் :- அம்மா, அம்மா இந்தபெட்டிக்குள் குழந்தை இருக்கிறது. சீக்கிரம் அதைக் காப்பாற்றுங்கள்.

(பெட்டியைத் தவப்பெண் அருகே வைக்கிறான்)

த.பெண் :- (பரபரப்பாக) அப்படியா? பெட்டியைத் திற சீக்கிரம்.

(மாயன் பெட்டியைத் திறக்கிறான். தவப்பெண் அவசரமாக பெட்டியிலிருந்த குழந்தையை வாரியெடுத்து சவாசத்தைக் கவனித்து)

த.பெண் :- உயிர் இருக்கிறது. நாகா, நீ சென்று பால் கொண்டுவா.

(நாகன் தவப்பெண் இல்லத்தில் நுழைந்து ஓர் பாத்திரத்தில் பால் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான். தவப்பெண் அதை வாங்கிக் குழந்தை வாய்க்குள் சிறிது சிறிதாக ஊற்றுகிறாள்)

மாயன் :- அம்மா, இக் குழந்தை சோழமண்டல அரசருடையது.

த.பெண் :- (திடுக்கிட்டு) ஆ. மெய்தானா?

மாயன் :- ஆம், இதோ கடிதச் சுருள் ஒன்று।

த.பெண் :- எங்கே?

(மாயன் கடிதச் சுருளைப் பிரித்துக் காட்டுகிறான். தவப்பெண் அதிலுள்ள விஷயங்களைக் கவனிக்கிறாள். பின் ஆத்திரத்துடன்)

த.பெண்:- சண்டாளீகள்! கொலைப் பாதகர்கள்! (மாயனைப் பார்த்து) மாயா இக்கடிதம் என்னிடமே இருக்கட்டும். நடந்த விஷயமென்ன?

மாயன் :- அம்மா, ஏராசர்க்கு இக்குழந்தை பிறந்து இன்றோடு பதினொரு நாள் ஆகிறதாம். இன்று இக்குழந்தைக்கு ஜாதகம் கணிக்க அரசர் பிரம்மக்குருவை அழைத்தாராம். அவர் இக்குழந்தையால் பெற்றோருக்கும் ஆட்சிக்கும் பேராபத்து என்று சொல்லி இதைக் கொன்றுவிடும்படி சொன்னாராம். அரசர்க்கு மனம் வராமையால் கடல் மீனுக்கு இரையாகுமாறு இப் பெட்டிக்குள் வைத்து வெள்ளாற்றில் விட்டுவிட்டார்கள்.

இதை நான் ரகசிய முறையில் அறிந்ததும், ஓடோடிச் சென்று ஆற்றில் கட்டுமரத்திலிருந்து கொண்டு பெட்டியை

எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பெட்டியும் மெல்ல மெல்ல அசைந்துகொண்டு வந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு நேரே இங்கு ஓடிவந்தேன்.

த.பெண் : - (ஆத்திரத்துடன்) ஈவிரக்கமற்ற பாதகர்கள்! குழந்தையைக் கொல்லத் துணிந்தவர்கள் வேறு என்னதான் செய்யமாட்டார்கள்?

(குழந்தையைக் கவனித்து)

வேறொன்றுமில்லை. ஆற்றில் அலைப்பட்டு வந்ததால் சிறிது மூர்ச்சையாகி இருக்கிறது. சீக்கிரம் தெளிந்துவிடும்.

நாகன் : - ஆகா, என்ன அழகாயிருக்கிறது இக்குழந்தை! என்ற தாய்க்குமா இக்குழந்தைமட்டில் இரக்கமில்லை?

த.பெண் : - அவளென்ன செய்வாள்? பாபம் அதிகாரம் அப்படிச் செய்கிறது. (இருவரையும் பார்த்து) நாகா, மாயா இந்தக் குழந்தையை நான் வளர்க்க ஆசைப்படுகிறேன். இவ்விஷயம் உங்களிருவரைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தெரியக் கூடாது. என்ன சொல்கிறீர்கள்?

நாகன் : - அம்மா, எங்களை அறிந்திருந்தும் தாங்கள் இப்படிச் சொல்கிறீர்களே; தங்கள் வாக்கினை நாங்கள் என்றாவது மீறியதுண்டா?

த.பெண் : - இல்லை பிறர் அறிந்தால், அதனால் எனக்கு ஆபத்து நேரிடும் என்பதற்காகச் சொன்னேன். (மாயனைப்பார்த்து) மாயா இப்பெட்டியைப் பழையபடியே ஆற்றில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடு. சீக்கிரம். (நாகனைப்பார்த்து) நாகா உன் மனைவியை அடிக்கடி வந்து இந்தக் குழந்தைக்குப் பால் தந்து போகச் சொல். நான் இல்லம் சென்று இக்குழந்தையின் மூர்ச்சையைத் தெளிவிக்கின்றேன்.

(எழுந்திருக்கின்றாள்)

நாகன் : - அப்படியா அம்மா. என் குழந்தைக்கு இக்குழந்தை துணையாக வாய்த்ததுபற்றி, எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியோ சென்று வருகிறேன்.

(மாயன் பெட்டியை எடுத்துச் செல்கின்றான். நாகனும் போகிறான். தவப்பெண் இல்லம் நுழைகிறாள்.)

કાર્ટી-7

இடம் :- சோழமண்டல அரண்மனையின் ஒர் பகுதி
உறுப்பி :- சந்தர்சா, சேனாபதி, இளையராணி.

(சேனாபதி இளையராணியைக் காண அரண்மனை வருகிறான். அவன் வரவைக்கண்ட இளையராணியின் தோழி சுந்தரா மிகக் மகிழ்ச்சியோடு)

சந்தரா : - வாருங்கள், வாருங்கள்! ஏது இவ்வளவு தூரம்? அத்தி பூத்தாற் போலிருக்கிறதே!

சேனாபதி :- தோழி, இளையராணியார் எங்கே?

சந்தரா :- அவர்கள் அந்தப்புரத்தில் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சேனாபதி : - (தனக்குள்) பாவம் (தோழியைப் பார்த்து) நான் அவர்களைக் காண வந்திருப்பதாகச் சொல்லிக்கூடியமா?

சந்தரா : - (புன்னகையுடன்) மிக்க அவசரமோ?

ଚେଣାପତ୍ରୀ :- ଗଳି ?

சந்தரா : - இல்லை. தங்களைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று நீண்டநாளாகவே எண்ணியிருந்தேன். சந்தரப்பம் வாய்க்கவில்லை. அதற்காகத்கான்.

சேனாபதி :- எதற்காக நீ என்னைச் சுந்திப்பது?

சந்தரா:- (நெட்டுடன்) ஒன்றும் தெரியாதவர்களான்।

சேனாபதி:- தெரியாமல்காண் கேட்கிறேன்.

சந்தரா : - மலர்ந்த மலர் ஒன்று இருக்கிறது. அதையறியாமல் உழுன்று கொண்டிருக்கும் வண்டை, அம்மலரே தன் மனத்தால் அழைப்பது தூர்மா?

చెనొపక్కి:- యారు కుండలమణ్ణార్కశీ?

சந்திரா:- இவ்வை; எதற்காக என்னைச் சந்திப்பது என்றீர்களே, அதற்காகச் சொன்னேன்.

చేణాపత్రి :- అప్పటియానాలు ఎన్నినెను ఉన్న వంటాకం కున్కాకున్నాయా?

சந்தரா : - (புன்னகையுடன்) ஆம்.

unit 6

[‘இந்த வன சிங்காரம்’ எ. மெட்டு]

தாங்கள் ஒரு வண்டிதான்! - உண்மை (தாங்) பாங்குடன் இந்தப் பாலையாம் மலைாப்

பற்றித் துவைத்திடவே - வந்த (தாங்)

இன்மாம் தேனை எண்ணிடம் நுகர்ந்தே

என்றால் களித்திடவே - வந்த (தாங்)

இந்த மலருக்கு நீர் ஓர் வண்டுதானே!

சேனாபதி:- (இகழ்ச்சி நகை செய்து பின் நெறியாக) தோழி, நீ ஓர் மலர்ந்த மலராக இருக்கலாம். ஆனால், அம் மலரில் விழும் வண்டல்ல நான், வீணே மதிமயக்கங் கொண்டு, வண்டல் வாத ஒன்றை வண்டாகக் கருதாதே!

சந்தரா :- ஆம், உண்மையில் எனக்கு மயக்கந்தான். அதைத் தீர்த்துவைப்பது தங்கள் கடமையல்லவா?

சேனாபதி :- என்னை மருத்துவனென்றா எண்ணிவிட்டாய்?

சந்தரா:- என் உள்ளத்தை வருத்திவரும் காதல் நோய்க்குத் தாங்கள்தானே ஏற்ற மருத்துவர்?

சேனாபதி:- தோழி, இதென்ன விளையாட்டு?

சந்தரா:- நம் களியாட்டத்திற்கு.

சேனாபதி:- (நெறியாக) போதும் நிறுத்து. என் வாழ்க்கையில் நான் எதைச் கொடிய விஷமென்று கருதுகிறேனோ அதில் ஒரு துளியாகிய உண்ணிடமா களியாட்டம்? வெகு நன்று.

சந்தரா:- (திடுக்கிட்டுப் பின் வருந்தியவளாய்) சேனாபதியாரே. என்னைத் தாங்கள் அப்படி நினைத்துவிடாதீர். என் வாழ்நாளில் நான் எதைச் சிறந்த பொக்கிஷமாகக் கருதுகிறேனோ அதுதான் தாங்கள். உண்மையாகவே சொல்கிறேன்.

சேனாபதி:- நீ என்னை எதுவாகக் கருதினாலும் சரி. உன் நேசம், பாம்புக்குப் பால் வார்த்து வளர்ப்பது போல்.

சந்தரா:- இல்லை. அடிமைக்குச் சோறிட்டு வளர்ப்பது போல்.

சேனாபதி :- அந்த நாயின் உதவி எனக்குத் தேவையில்லை. நீ சென்று இளையராணியாருக்கு என் வருகையைத் தெரிவி. எனக்கு நாழியாகிறது.

சந்தரா :- (சிறிது நெறியாக) அப்படியா .....! (பின் சாந்தமாக) வேண்டாம் இது அவசரப்பட்ட முடிவு. தானே வரும் சீதேவியைத் தள்ளிவிடுவது நல்லதல்ல. சிந்தித்துப் பாருங்கள். நான் சென்று இளையராணியாருக்குத் தங்கள் வருகையைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

(போகிறாள். சேனாபதி சிந்தனையோடு உலவுகிறான். பின்னர், இளையராணி சோகமிகுதியால் தள்ளாடியபடி அங்கு வருகிறாள். சேனாபதியைக் கண்டதும் ஆத்திரமும் அழுகையும் மீற)

இ.ராணி:- சேனாபதி! சேனாபதி! என் குழந்தையைக் கொலை செய்துவிட்டார்கள். குலக்கொடியை வேரறுத்து விட்டார்கள். என் செல்வத்தைச் சிதைத்துவிட்டார்கள். சித்திரத்தை உருவழித்து விட்டார்கள். ஐயோ இனி என்ன செய்வேன்? கொஞ்சி மகிழ் இருந்த என் உள்ளத்தைக் குழுறும் உள்ளமாக்கிவிட்டார்களே! இது நீதியா? நேர்மையா?

சேனாபதி:- (சோகத்துடன்) அம்மா, இக் கொடிய பாதகச்செயலைக் கேள்விப்பட்டதுமுதல், நான் அடைந்த துயருக்கு அளவேயில்லை.

(ஆத்திரத்துடன்)

சண்டாளர்கள்! நான் இருந்தால் இதைக் கண்டிப்பாக எதிர்ப்பேன் என்றல்லவா, என்னைச் சேத்தாருக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள்.

இ.ராணி:- ஐயோ, இந்தச் சூழ்ச்சி எனக்கு முன்பே தெரிந்திருந்தால், என் உயிர் போவதானாலும் குழந்தையைக் கொடுத்திருக்க மாட்டேனோ! அந்தப் பாவி பிரம்மகுரு குழந்தையைப் பார்க்க விரும்புகிறான் என்றல்லவா எடுத்துச் சென்றார்கள்.

சேனாபதி:- அம்மணி, அவர்களால் வந்ததுதான் இவ்வளவும். இக்குழந்தையால் பெற்றோருக்கும், ஆட்சிக்கும் பேராபத்து என்று சொல்லிக் கொலை செய்துவிட்டார்கள் கொடியர்கள். இந்த அபத்தத்தை நம்பி, அரசரும் மதியிழுந்தார். பெற்ற பிள்ளையைச் சித்திரவதைக்கு ஆளாக்கினார். என்னை இன்னாளென அறிந்திருந்தும், நான் உயிரோடிருக்கும்வரை இந்த நாட்டிற்கு யாதொரு ஆபத்தும் நேராதென்பதை உணர்ந்திருந்தும், அவர்கள் சூழ்ச்சிக்கு ஆளாகிவிட்டார் அரசர். அதனால் எவ்வளவு அனர்த்தங்கள். உங்களுக்கு முன்னிருந்த கோகிலராணியின் கதியையும் நினைத்துப் பாருங்கள். இதனால் அந்தப் பிரம்மகுரு கூட்டத்தின் நோக்கம் என்ன என்பது இப்பொழுதுதாவது உமக்குப் புரிகிறதா?

இ.ராணி:- ஆம் விஞ்சுபுகழ்த் தமிழருக்கு நஞ்சென வாய்த்தார்கள்

அந்த சண்டாளர்கள். இதை நினைக்க, எனக்கும் என்ன கதி ஏற்பட்டு மோதெயியவில்லையே.

சேனாபதி:- ஆம் அம்மா; அரசரின் மதி அவர்களுக்கு அடிமைப் பட்டிருக்கும்வரை, உங்களுக்கும் ஆபத்துத் தலைக்குமேல் என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள்.

இ.ராணி:- சேனாபதி இதற்கு என்ன செய்வது? அந்தப் பாவிகளை இந்நாட்டினின்றும் தொலைக்க முடியாதா?

சேனாபதி:- ஒரே நிமிஷத்தில் முடியும். ஆனால் என் வாளின் முதல் ஓச்சுக்கு அரசரே பலியாகவேண்டியிருக்கும். அதை எண்ணும் போதுதான், என் உள்ளம் நிலைகுலைகிறது!

இ.ராணி:- ஜேயோ, அதைவிட வேறுவழியில்லையா?

சேனாபதி:- இல்லை. அவர்கள் அரசசபையில் செல்வாக்குப் பெற்றுவிட்டனர். அதோடுமட்டுமல்ல. அவர்களே இந்த ஆட்சியை மறைமுகமாக நடத்துகின்றனர். அரசர் இன்று ஒரு பொம்மை. அன்றியும் அவர்களின் ஆஸ்ரமத்தில் ஏராளமான சந்நியாசிகளும் இருக்கின்றனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வில்லித்தை பயில்கின்றனர் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். இருக்கும் நிலையைப் பார்த்தால் இந்நாடு விரைவில் அவர்கள் வசம் ஆகிவிட்டாலும் ஆகிவிடக்கூடும்.

இ.ராணி:- (திடுக்கிட்டு) ஆ.. அப்படியா!

சேனாபதி:- ஆம் அந்த நிலையைப் போக்கவேண்டுமென்றால் தமிழர் நலத்திற்காகச் செய்யப்படும் முதற்பவி நமது அரசரும், கோடரிக் காம்புகளான சிவரூம்! பிறகுதான், அந்த ஆரியப் பூண்டுகள். என்ன சொல்கிறீர்கள்?

இ.ராணி:- (மிக வருந்தி) ஜேயோ, தமிழர் சமுதாயம் இவ்வளவு ஆபத்திலா சிக்கிவிட்டது? சேனாபதி, இந்த உன் கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல, என் மனம் துணியவில்லையே. அவ்வாரியர்களை மட்டும் தொலைப்பதற்கு வேறு வழியில்லையா?

சேனாபதி:- இல்லை. உயிரைப் போக்குவதற்கு, உடலை வருத்தித்தான் ஆகவேண்டும். என்ன செய்வது? நிலைமை அப்படி ஆகிவிட்டது. ஆயினும் நீங்கள் ஒன்று செய்யுங்கள். அரசரின் மதியை நம் வழியில் திருப்ப முயலுங்கள். சாதி மத சாஸ்தீரியப் புரட்டுகளினின்றும் அவரை மீட்டுவிட்டால், தமிழ்ச் சமுதாயம் நலனுற்று வாழ முடியும். இன்றேல், அதோகதிதான்!

இ.ராணி:- (சிறிது யோசித்து) ஆம் நான் அவரைத் திருத்த முற்படுவதும், நெருப்போடு விளையாடுவதையே ஒக்கும். என்ன செய்வது, முயன்று பார்க்கிறேன்.

சேனாபதி:- அம்மா, நடந்தது நடந்துவிட்டது. இனி குழந்தையைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். மேற்கொண்டு எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதில் கவனமாக இருங்கள். அப்போதுதான் நம் எண்ணம் ஈடேற முடியும். எனக்கு நாழியாகிறது. சென்று வருகிறேன்.

இ.ராணி:- என் மனக்கவரை தீர் மார்க்கமேது? சென்று வா.

(சேனாபதி போகிறான். இளையராணி வருந்தியபடி உள்ளே செல்கிறாள்)

காட்சி-8

இடம் :- சீராரிலுள்ள தவப்பெண் இல்லம்.

உருப்பி :- தவப்பெண், நாகன், வீரவர்மன், சாரணாதன்.

(தவப்பெண் தன் இல்லத்தருகேயுள்ள ஒரு மேடையில் அமர்ந்திருக்கிறாள்.)

பாட்டு

‘தமிழர் தன்மதிப்புப் பாடல்கள்’ என்னும் நூலிலுள்ள ‘சாதியும் பேதமும் வீணாகுமே’ என்ற பாட்டு

(பின்னர் நாகன் கனிவர்க்கங்களோடு வந்து தவப்பெண்னை வணங்கி அவளருகே அவற்றை வைக்கிறான்.)

த.பெண்:- நாகா, ஏதேனும் நூதனமுண்டா?

நாகன்:- ஒன்றுமில்லையம்மா. மாயைனைக் கோழுமண்டலம் அனுப்பியுள்ளேன். வந்தால்தான் தெரியும். எங்கேயம்மா குழந்தைகள்?

த.பெண்:- வில்லேந்தி வேட்டைக்குச் சென்றார்கள். அவர்களைக் காணவில்லையா?

நாகன்:- இல்லையம்மா. இதற்குள்ளாகவா காட்டிற்கு அனுப்பினீர்கள். சிறுவர்களாயிற்றே.

த.பெண்:- ஆம். சிறுவர்கள்தாம். எனினும் தற்காத்துக் கொள்ளும் திறமை அவர்களுக்குண்டு.

நாகன் :- மேலும், இம்மலை நாடு துஷ்ட மிருகங்களால் குழப்பட்டதாயிற்றோ!

த.பெண்:- அவர்களை இதற்குள் அந்தப் பகுதிகளுக்கு அனுப்புவேனா?

நாகன் :- அம்மா, தவக்கோலம் கொண்ட தாங்கள் வில்லித்தையில் தனக்கு நிகர் தானே என்று விளங்குகிறீர்கள். வாட்போர் முதலியவற்றிலும் அப்படியே. இது எங்களுக்குப் பெரும் ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

த.பெண்:- நாகா, அதோ குழந்தைகள்!

(10 வயதுடைய வீரவர்மனும், சாரணாதனும் கையில் வில்லுடன் வந்து)

இருவரும் :- தாயே, வணக்கம்!

(தவப்பெண்னை வணங்குகிறார்கள்.)

த.பெண்:- (மகிழ்ச்சியோடு) குழந்தைகளே, வேட்டை யாடினீர்களா? இருவரில் யார் நல்ல பயிற்சியுடன் விளங்குகிறீர்கள்?

வீரவர்மன்:- சாரணாதனுக்குச் சில சமயம் குறி தவறிவிடுகிறதம்மா.

சாரணாதன்:- அம்மா, நான் விடும் அம்பை வீரவர்மன் துணித்துவிடுகிறான். அதைப்போல் செய்ய என்னால் முடியவில்லை.

த.பெண்:- (சிரித்து) இன்னும் குறி நன்கு அமையவில்லை சாரணாதா. ஒருவர் விடுத்த அம்பை துணிப்பதென்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல. நீ விடுத்த அம்பை வீரவர்மன் துணித்துவிடுகிறான் என்றால் நீ எவ்வளவு வேகத்தில் அம்பைச் செலுத்துகிறாய் என்பதை முதலில் அவன் அறிந்து கொள்கிறான். பிறகு உள் அம்பு வெளிப்பட்டதும், அதை துணிப்பதற்குத்தன் அம்பினை எங்குக் குறிவைக்கவேண்டும் எவ்வளவு வேகத்தில் செலுத்தவேண்டும் என்பதையும் அறிந்து செலுத்துகிறான். அதனால்தான் துணித்துவிடுகிறான். நீயும் அக்குறிப்பை உணர்ந்து கொண்டால், எதிரிகளின் அம்பைத் துணித்துவிடுவாய் என்பதில் என்ன தடை?

சாரணாதன்:- சரிதானம்மா. அந்த முறைகளையெல்லாம் இன்னும் நன்றாக எனக்குக் கற்றுக்கொடுங்கள் அம்மா.

த.பெண்:- சரி. நாளைக் காலையில் கற்றுத்தருகிறேன்.

வீரவர்மன்:- அம்மா, சாரணாதன் இந்நேரம் ஒரு புலிக்கு இரையாக விட்டிருப்பான்.

த.பெண்:- (திடுக்கிட்டு) ஏன்? என்ன காரணம்?

நாகன் :- என்னப்பா விஷயம்? கீக்கிரம் சொல்லு.

வீரவீரமன் :- ஒரு புவி மலையடிவாரத்தில் படுத்துக்கொண்டிருந்தது. சாரானாதன் அதன்மீது அம்பைச் செலுத்தினான். அந்த அம்பு, புவியின் வயிற்றில் தைத்துவிட்டது. அதனால் ஆத்தீரமடைந்த புவி, சாரானாதனை நோக்கிப் பாய்ந்தது. நான் உடனே ஒரு அம்பை செலுத்தி அதன் வாயைப் பிளந்துவிட்டேன். புவியும் வீழ்ந்து மாண்டது.

த.பெண்:- (மகிழ்ச்சியுடன்) குழந்தைகளே, உங்கள் தீற்மையே திறமை. எதிர்காலத்தில் நீங்கள், ஓர் இணையற்ற வீரர்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

நாகன் :- (பெருமகிழ்ச்சியுடன்) அம்மா, நீங்கள் சொன்னது போலவேதான் குழந்தைகளும் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களை இந்தச் சிறுவயதில், இவ்வளவு தேர்ச்சிக்கு ஆளாக்கி வைத்திருப்பது போற்றக்கூடியதேயாகும்.

வீரவர்மன் :- அம்மா நீங்கள் கொடுத்த பாடங்களைக் காலையிலேயே படித்துவிட்டோம். இனிமேல் எங்கட்டு உலக விஷயம், ஆட்சி முறை, வாழ்க்கைமுறை ஆகியவற்றைச் சொல்லித்தருவதாகச் சொன்னீர்களே. சொல்லிக் கொடுக்கிறீர்களா?

த.பெண்:- குழந்தைகளே, சொல்லித் தருகிறேன் வாருங்கள்.

(தவப்பெண் தன் இல்லத்திற்குள் நுழைகிறாள். சிறுவர்களும் உடன் செல்கின்றனர். நாகனும் கனிவர்க்கங்களை எடுத்துக்கொண்டு பின் தொடர்கிறான்)

இடையே 10 ஆண்டுகள் கடக்கின்றன.

காட்சி-9

இடம்:- பிரம்மகுரு ஆஸ்ரமம்

உறுப்பி :- பிரம்மகுரு, மந்திரி, பிரதாபன், பூர்முகன்

(பிரம்மகுரு தன் ஆஸ்ரமத்தில் அமர்ந்து கொண்டு பழைய ஓலைச்சுவடி ஒன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அருகே பிரதாபன் தரையில் உட்கார்ந்து இருக்கிறான். அச்சமயம் மந்திரி அங்கு வர பிரதாபன் எழுந்து மந்திரிக்கு மரியாதை செய்கிறான்.)

பிரம்மகுரு:- (மந்திரியைப் பார்த்து) மந்திரி, வா. உட்கார். என்ன விசேஷம்?

மந்திரி:- விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. வடநாடு சென்ற பூர்முகன் வந்துவிட்டானா என்பதை அறிந்துபோகவே வந்தேன்.

பிரம்மகுரு:- அவன் இன்னும் வரவில்லை. ஏனோ காலதாமதம் செய்கிறான்.

மந்திரி:- காரணமின்றித் தாமதம் செய்யமாட்டான். வரட்டும்.

(பிரதாபனைப் பார்த்து)

பிரதாபா, உங்கள் பயிற்சி எந்த அளவில் உள்ளது?

பிரதாபன் :- நல்ல முறையிலேயே நடைபெற்று வருகிறது. ஆயினும், தேர்ச்சிபெறச் சில காலம் செல்லும்.

மந்திரி:- அதுசரி. காரியத்தில் சிறிது பொறுப்பிருக்க வேண்டும். அதையுணர்ந்தால் பயிற்சியின் காலம் நீடிக்காது.

பிரதாபன் :- நல்லது.

பிரம்மகுரு:- (சலிப்பாக) ஆமாம் ஆஸ்ரமத்துச் சந்தியாசிக் கூட்டம் விற்பயிற்சியுடைய வீரர்கள் கூட்டம்தான். ஆனால் அந்தச் சேனாபதியைக் கண்டால் மாத்திரம், அஞ்சிச் சாகிறது.

மந்திரி:- அவன் உண்மையிலேயே ஒரு சிறந்த வீரன் என்பதை நீங்கள் மறந்துவிடக்கூடாது. அல்லாமலும், அவனுக்காகத் துணைசெய்யும் நாட்டு மக்களும் மிகப் பெரும்பாலோர் அரசனே நம் சொற்படி ஆடாவிட்டால், இந்நேரம் செத்தவிடத்தில் புல் முளைக்கச் செய்திருப்பான் நம்மை.

பிரதாபன்:- அது கூடச் சந்தேகமா?

பிரம்மகுரு:- மந்திரி, எல்லாம் கைகூடிய காரியமாக இருந்தும், இந்தச் சேனாபதி ஒருவனாலன்றோ தடையாக இருந்து வருகின்றது. இவனைத் தொலைக்க ஒரு வழியும் உனக்குப் புலப்படவில்லையா?

மந்திரி:- (பெருமுச்செறிந்து) என்ன செய்வது! சேத்துரானுக்கு வாக்குத் தந்தும் பல ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அவன்தான் நம்மை என்ன நினைப்பான். சந்திராவும் தன் முயற்சியில் தோல்வியடைந்து வருகிறாள். இதையெல்லாம் நினைக்கும்போது. என் மனம் வேதனையடைகிறது தெரியுமா?

பிரம்மகுரு:- கைகூடுங்காலம், இன்னும் கிட்டவில்லைபோலும்.

மந்திரி:- இன்னொரு வழி இருக்கிறது. அதுதான் சேனாபதி விஷயத்தில் கடைசியாகக் கையாளும் முறை.

பிரம்மகுரு:- (சந்தோஷத்துடன்) வழி இருக்கிறதா? என்ன அது?

மந்திரி:- பிறகு சொல்கிறேன். மிகவும் ரகசியமாக இருக்கவேண்டும் அது.

(இச்சமயம் வடநாடு சென்ற ஸ்ரீ முகன் வந்து, பிரம்மகுருவையும் மந்திரியையும் வணங்கி நிற்கிறான்.)

மந்திரி:- (மகிழ்ச்சியுடன்) ஸ்ரீமுகாநீ சென்ற காரியமென்ன? பிங்கல ரிஷியைக் கண்டாயா?

ஸ்ரீமுகன்:- கண்டேன். விஷயத்தை விண்டேன். தங்களது முயற்சியைப் பாராட்டினார். அதற்குத் தம்மாலான உதவியெல்லாம் செய்வதாகக் கூறினார்.

மந்திரி:- மிகக் சந்தோஷம்!

பிரம்மகுரு:- வேறு ஏதேனும் தெரிவித்தாரா?

ஸ்ரீமுகன்:- சந்தர்ப்பமறிந்து சதுரபாயங்களையும் கையாள்வதில் தவறிவிடாதிருக்கும்படி ஞாபகப்படுத்தச் சொன்னார். தாம் இப்பொழுதே சில அரசர்களைக் கண்டு தங்கள் முயற்சிக்குத் தேவையான படைபலம் சேகரிப்பதாகவும் தெரிவிக்கச் சொன்னார்.

மந்திரி:- (மகிழ்ச்சியுடன்) பேஷ! இதுதானே ஆரியன் கடமை.

பிரம்மகுரு:- சரி ஸ்ரீமுகா, நீ மிகவும் களைப்பாயிருக்கிறாய். போய் போஜனம் அருந்து.

ஸ்ரீ முகன்:- நல்லது.

(வணங்கிப் போகிறான்)

மந்திரி:- நம் எண்ணாம் ஈடேற, இன்னும் சிறிது காலமே வேண்டியிருக்கிறது. பிங்கல ரிஷியின் முயற்சி நமக்குக் கண்டிப்பாக வெற்றிதரும்.

பிரம்மகுரு:- காலமென்ன காலம்! அது ஓடக்கூடியதுதானே. நமது வெற்றி மிகக் கீழ்க்கிரத்தில்!

மந்திரி :- சரி, நான் சென்றுவருகிறேன். பயிற்சியை ஒழுங்காகக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள்.

பிரம்மகுரு :- ஆகா!

(மந்திரி போகிறான்)

பிரதாபன் :- சுவாமி, போஜனத்துக்கு எழுந்தருளுங்கள்.

பிரம்மகுரு :- இதோ, இன்று வெகுநாழி ஆகிவிட்டது.

(எழுந்து செல்கிறார். பிரதாபனும் உடன் செல்கிறான்.)

காட்சி-10

இடம் :- நந்தவனம்

உறுப்பி:- சந்தர்ரா, சேனாபதி, பிரதாபன், பூஞ்சுகன்

(இளையராணியின் தோழி சந்தர்ரா நந்தவனத்திற்கு வருகிறாள்.)

சந்தர்ரா:- (தனக்குள் வருந்தியவளாய்) என்னே சோதனைக் காலம். என் உள்ளத்தை அவர் உண்மையிலேயே கவர்ந்துவிட்டார். அவரின் வீரத் தோளைத் தழுவ விரும்பி எவ்வளவோ முயன்றேன். பயன்படவில்லை. ஆயினும், தழுவக்கூடும் என்ற நம்பிக்கை, இன்னும் என்னைவிட்ட கலவில்லை. இந்த நிலையில் அவரைத் தண்டனைக்கு ஆளாக்கவன்றோ நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டிருக்கிறேன். ஜேயோ, என் உள்ளாம் இதனைச் சுகிக்கவில்லையே. இக் காரியத்திற்கு என்னைத்தானா அவர்கள் உபயோகப்படுத்த வேண்டும்.

ஆம் என் சமுகத்தாரின் கட்டளையை மீற வும் வலியில்லேன். உள்ளங்கவர்ந்த உத்தமனை இழக்கவும் துணிவில்லேன். அந்தோ காதல் ஒரு புறம். கடமை ஒரு புறம். எதை நான் நிறைவேற்றுவது?

(சற்றும் முற்றும் பார்க்கிறாள். சேனாபதி தூரத்தில் வருவதையறிந்து திடுக்கிட்டு)

அதோ அவரும் வருகிறார். என்ன செய்வதென்றே எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையோ... சரி சற்று நேரம் மறைந்திருப்போம்.

(ஒரு புதர்ப் பக்கம் சென்று மறைகிறாள். சேனாபதி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தவனாய் அங்கு வருகிறான்)

பாட்டு

‘தமிழர் தலைதிப்புர் பாடல்கள்’ என்னும் நூலில், சீரிழுந்த தமிழகம், என்னும் தலைப்பிலுள்ள

“தீந்தமி ழானசெந் தேன்மொழி நாடே” என்ற பாட்டு

சேனாபதி:- (தனக்குள் வருந்தி) உலகம் விழியாமுன்பே விழித்தெழுந்த ஏ தமிழ்நாடே. இன்று உறக்கத்தில் முதலிடம் பெற்றுவிட்டாயே. வாழ்விற்கு இலக்கணம் வகுத்த வளநாடே. இன்று வஞ்சகரின் மதச் சண்டையிலாழ்ந்து விட்டாயே. மான வாழ்வையே உயிரென மதித்த ஏ மறத்தமிழ் நாடே. இன்று ஈனவாழ்வை இனிதென ஏற்றுவிட்டாயே. அந்தோ ஈதுனக்குப் பெருமையா? ஈதுனக்குச் சிறப்பா? அறிவு மிகுந்த இடத்தில் அறியாமை. வீரஞ்சிசெறிந்த இடத்தில் கோழைத்தனம். முயற்சி மேம்பட்ட இடத்தில் விதி. ஜேயா கடமையை மறந்து மடமையைப் பெறுவதா? கண்ணை இழந்து புண்ணை ஏற்பதா?

ஆம், நானும் ஓர் வீரனாய்த்தான் விளங்குகின்றேன். அழிவைச் செய்யும் ஆரியத்தை, ஒழிக்கத் துணியாத வீரம் என்வீரம்? வீழ்ந்த தமிழகத்தை மேலுயர்த்த முடியாத வீரம் என் வீரம்! வெகு நன்று! வெகுநன்று!

இதற்கெல்லாம் காரணம் அரசரல்லவா? நகத்தால் கிள்ளி எறிவதைக் கோடரி கொண்டும் பிளக்கமுடியாதபடி ஆக்கிவைத்துவிட்டாரே! அதனாலன்றோ தூயதமிழ் வாழ்வு மாயமாய் மறைந்தது! சமத்துவ நோக்கம் புதைபட்டுப் போயிற்று! அந்தோ தமிழ்நாடே, இனி உன்கதி என்ன?

(வருந்தியபடி அங்குள்ள ஒரு சாய்வு நாற்காலியில் அமர்கிறான். அச்சமயம் சந்தர்ரா 'பாம்பு, பாம்பு' என்று ஓடிவந்து சேனாபதி அருகே நிற்கின்றாள், கையில் ழுமாலையுடன்.)

சேனாபதி :- (சந்தர்ராவை நோக்கி) எங்கே பாம்பு?

சந்தர்ரா :- (நாணமும் புன்னகையும் தோன்ற) அங்கே நான் இந்த மாலையைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தேன். அது என்னை நோக்கி வந்தது. நான் பயந்து ஓடிவந்துவிட்டேன். தங்களைக் கண்டபிறகுதான் பயம் நீங்கியது.

சேனாபதி :- அப்படியா நீங்கள் கூடவா பாம்புக்குப் பயப்படுவது?

சந்தர்ரா :- ஏன்?

சேனாபதி :- மாயமந்திரங்களில் சிறந்தவர்களாயிற்றே. அல்லாமலும், பல கடவுள்களும் உங்களது ஏவலர்களாயிற்றே.

சந்தர்ரா :- (நெட்டுடன் கொஞ்சலாக) நீங்கள் எப்பொழுதும் இப்படித்தான். அதிருக்கட்டும். இந்த மாலையை அணிந்துகொள்ளுங்கள்.

(அணிவிக்கப் போகிறாள்)

சேனாபதி:- (தடுத்து) எனக்கு வேண்டாம். நீ யாருக்காக இதைத் தொடுத்தாயோ அவருக்கே அணிவித்து மகிழ்ச்சியடை.

சந்தரா:- (புன்னகையுடன்) அவருக்கு அணிவதைத் தடைசெய்யலாமா?

சேனாபதி:- நான் தடைசெய்யவில்லையே. எனக்கு அணிய வந்ததைக் கூடாதென்றேன்.

சந்தரா:- என் உள்ளங்கவர்ந்த உங்களையன்றி, வேறு யாருக்கு நான் தொடுத்தேன்? அணிந்துகொள்ளுங்கள்.

(மீண்டும் அணியப் போகிறாள்.)

சேனாபதி:- (விலகியபடியே) அது எனக்கா தெரியும்?

சந்தரா:- என் காதல் கண்ணாளா. உம்மைத் தனிமையில் சந்திக்க எவ்வளவோ நான் தவங்கிடந்தேன்.

(அருகே நெருங்குகிறாள்)

சேனாபதி:- நீங்களாவ தவத்திற் சிறந்தவர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உன் தவம் கோரிய பலனைத் தராது.

சந்தரா:- என் யெளவனமும், அழகும் இப் பருவத்தில் வீண்போகலாமா?

சேனாபதி:- அதற்கு நான்தானா அகப்பட்டேன்?

சந்தரா:- என் உள்ளம் யாரை விரும்புகிறதோ அவரைத்தானே நான் நாடவேண்டும்.

சேனாபதி:- என் உள்ளம் உன்னை விரும்பவில்லையே அதற்கு நான் என்ன செய்வேன்?

சந்தரா:- குரியளைக் கண்ட தாமரை களிப்புடன் மலர்வதைபோல், தங்களைக் கண்ட என் தனங்களும் விமிதம் அடைகின்றன. ஏன் தாமதம்?

சேனாபதி:- சீ!

பாட்டு

[‘மாதவ மோகனனே’ என்ற பிரகலாதன் சினிமா மோட்டு]

தர்க்கம்

காமவி காரத்தினால்

கலங்கித் தியங்கிமன மாறலாமோ?

(கா)

தாமரை முகைத்தனம் காட்டி என்னிடம்
சரசமே புரிந்திட வேண்டாம்! வேண்டாம்!
தஞ்சுக்கிக் குலுக்கிடும் நங்கையே ஏகுவாய்! (கா)

சந்தரா:-

வாச மலர்மிகுஞ் சோலை தண்ணில்
மாதெனங்க் கூடிடு வீரே நீரே!
ஆசைமீற லாகினேன்; வாருமே! (கா)

சேனாபதி:- (கண்டிப்புடன்) தோழி, நீயார் என்பது எனக்குத் தெரியும்! மீண்டும் மீண்டும் என்னைத் தொந்தரவு செய்யாதே! சென்றுவிடு!

சந்தரா :- நான் அவ்வளவு கொடியவளா?

சேனாபதி:- நீ நல்லவளாயிருக்கலாம். ஆளால், உன் உடலில் ஓடும் ரத்தம் .....

சந்தரா:- மிகப் பொல்லாததோ! ரத்தப் பரிட்சை செய்தீராக்கும்.

சேனாபதி:- தெளிந்த ஒன்றைப் பரிட்சிப்பது எதற்காக?

சந்தரா:- (கெஞ்சிய குரவில்) அன்பரே! வேற்றினம் என்பதற்காக வெறுக்காதீர்!

சேனாபதி:- இனப்பற்றும் மதப்பற்றும், இன்னுயிர்க் காதலனையும் வெறுக்கச் செய்யும் என்பதை நீ எப்படி அறிவாய்?

சந்தரா:- என் விஷயத்தில், ஏன் இது விதிவிலக்காக இருக்கக் கூடாது?

சேனாபதி:- சந்தேக வாழ்க்கை, சஞ்சலத்தைத்தானே உண்டுபண்ணும்.

சந்தரா:- தாங்கள் என்னை மணந்து கொள்ளாவிட்டாலும், நம் இருவரின் கூட்டுறவுக்காவது வழிசெய்யுங்கள்.

சேனாபதி:- என் நட்புச் சாரும் இடமல்ல நீ. சென்று விடு.

சந்தரா:- உண்மைக் காதலால் சொல்கிறேன். தங்களை நான் மனமார விரும்புகிறேன். என்னால் தங்களுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேராது.

சேனாபதி :- (வாய்விட்டுச் சிரித்து) தீங்கு கூடச் செய்வாய் போலும். தோழி, உன்னால் ஏற்படும் நன்மையை விரும்புபவன் அல்ல நான். பதிலாகத் தீமையை வரவேற்பேன். நான் ஒரு மானமுள்ள வீரத் தமிழன் என்பது, உன் ஞாபகத்திலிருக்கட்டும்.

சந்தரா:- அதற்காகத்தான் சொல்கிறேன். தங்கள் கீர்த்தி சரித்திரத்தில் இடம்பெற வேண்டாமா?

சேனாபதி:- அதற்கு நீ என்ன முயற் சிப்பது. யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன்; இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன். அதேபோல் இச்சேனாபதி, மானத்தோடு இருந்தாலும் சரி; இறந்தாலும் சரி, எனக்குள்ள கீர்த்தி எப்போதும் இருக்கும்.

சந்தரா:- (கெஞ்சியபடி) நான் ஆணையிட்டும் என்னை நம்பவில்லை. நான் உங்கள் எதிரிகள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவள் என்றாலும், ஒப்பற்ற ஓர் வீரனை இவ்வுலகம் இழந்துவிட என் மனம் துணியவில்லை. தங்கள் தாளைப்பணிகளின்றேன். எனக்குத் தஞ்சமளியுங்கள்!

சேனாபதி:- (திடுக்கிட்டவனாய்) தோழி. புரிந்தது விஷயம். என் மட்டில் நீங்கள் என்ன எண்ணாம் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதை இப்போது உன் வாயினாலேயே அறிந்துகொண்டேன். நான் மானமிழந்து உயிர்வாழேன். மரியாதையாகச் சென்றுவிடு.

(நடக்கிறான். சந்திரா ஓடி மண்டியிட்டபடி அவனிரு தாள்களையும் தழுவி)

சந்தரா:- என் உயிரே, என்னைப் பழிக்கு ஆளாகச் செய்யாதீர். தங்கள் உயிருக்கு நான் ஓர் எமன் போல் வாய்த்தேன் என்று, இவ்வுலகம் என்னை ஏசும். என் சமுகத்தாரின் கொடிய நிரப்பந்தங்களினின்றும் என்னை விடுவித்துவிடுங்கள். என் ஆசைக்கு ஆதரவளியுங்கள்.

சேனாபதி:- (சிந்தித்து) சரி, எது நேரினும் நேரட்டும். விடு காலை.

சந்தரா :- வேண்டாம், என்னைப் புறக்கணிக்கவேண்டாம்.

(சேனாபதி தன் காலை உதறிச் செல்கிறான். மல்லாந்தபடி விழுந்த சந்தரா எழுந்து அமர்ந்து)

சந்தரா:- (ஆத்திரத்துடன்) சேனாபதி, என் காதலுக்கு வழியில்லையா?

சேனாபதி :- இல்லை.

(மேலும் போக முயற்சிக்கிறான்)

சந்தரா:- ஆ! ஜோ! இங்கு யாரும் இல்லையா?

(என உரக்கக் கத்துகிறாள். உடனே பிரதாபஜும், ஸ்ரீ முகனும் அங்கு ஓடிவந்து சந்தராவையும் சேனாபதியையும் பார்த்து)

பிரதாபன்:- ஆ! என்ன ஆநியாயம்! என்ன அநியாயம்! சேனாபதி, நீ இப்படியா காமவெறி கொண்டுவிட்டாய்?

ஸ்ரீமுகன்:- ஆகா; ஆரியப் பெண்ணின் கற்பினையா கெடுத்தனை. ஆண்டவன் தண்டனைக்கு ஆளாவாய் போ!

(இவற்றையெல்லாம் நின்று பார்த்த சேனாபதி சரிதான் எனத் தலையசைத்தபடியே செல்கிறான். பின்)

பிரதாபன்:- சந்த்ரா, வா கீக்கிரம். அரசனிடம் சென்று முறையிடுவோம்.

ஸ்ரீமுகன்:- உன்னை நன்றாக அவங்கோலப் படுத்திக்கொள் சந்த்ரா.

(அவள் கூந்தலை அவிழ்த்துவிடுகிறான். பின்னர் தன்னை அவங்கோலப்பட்டுத்தியபடியே, அவர்களோடு அரசவைக்குச் செல்கிறாள் சந்த்ரா.)

காட்சி-11

இடம் :- அரச சபை

உறுப்பி:- அரசன், மந்திரி, சந்த்ரா, பிரதாபன், ஸ்ரீமுகன், சேனாபதி, சேவகர்.

(அரசனும் மந்திரியும் அரச சபையில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். சேவகர் இருவர் காவல் புரிதின்றனர்)

மந்திரி:- அரசே, ஆரிய தர்மம் ஆண்டவனால் அருளப்பட்டது. அறிஞர்களாலும் ரிஷிகளாலும் போற்றி வணங்கப் படுவது. அரசர்களால் விரும்பிக் காப்பாற்றப்படுவது. இந்த உலக மக்களை உய்விக்க வந்த அச் சுதர்மம், தூர்ப்பாக்கியம் பொருந்திய இத் தமிழ்நாட்டில்தான் ஒருசிலரால் புறக்கணிக்கப்படுகிறது. இதை எண்ணி, எவ்வளவு வருந்துகிறார் தெரியுமா நமது பிரம்மகுரு.

அரசன்:- மந்திரி அதற்கு நானென்ன செய்வது? அவரவர் இஷ்டத்தைப் பொறுத்த தல்லவா இது? உங்கள் முயற்சிக்கு நான் ஏதால்லும் தடையாக இருந்தாலன்றோ அவர் வருத்தத்திற்குச் சரியான காரணமாகும்.

மந்திரி:- அதற்காகச் சொல்லவில்லை. தாங்கள் மனம் வைத்தால், முடியாததென்ன இருக்கிறது. யாவரும் அச் சுதர்மத்தைப் பின்பற்றும்படி தாங்கள் கட்டளையிட்டால் அதை மீறுவோர் உண்டா? அதனால் தங்களுக்கு எவ்வளவு புண்ணியம். எவ்வளவு கீர்த்தி.

அரசன் :- (புன்னைக்கட்டன்) சரி முயற்சிக்கிறேன்.

(இச்சமயம் தோழி சந்தராவும், இரு சந்நியாசிகளும் ஓடிவருகின்றனர். சந்தரா காயம்பட்ட உடம்போடு அலங்கோலத்துடன் காணப்படுகிறாள்.)

பிரதாபன் :- இந்த ஆட்சியில் இப்படிப்பட்ட (இரு கைகளையும் நீட்டிச் சந்திராவைக் காட்டி) அக்கிரமங்களும் நடக்குமா? இது என்ன கொடுமை! இது என்ன கொடுமை!

அரசன் :- (திடுக்கிட்டு) மந்திரி என்ன இது?

ஸ்ரீமுகன் :- வேவியே பயிரை மேய்ந்தால், நாங்களென்ன செய்வோம்?
(சந்தராவின் தோளைப் பிடித்து முன்னும் பின்னுமாகச் சமூற்றிக் காட்டி)

இதோ பாருங்கள், அந்தச் சண்டாளன், சேனாபதி செய்த அக்கிரமத்தை.

மந்திரி :- (ஆத்திரத்துடன்) ஆ, அப்படியா! சேவகா, நீ சென்று சேனாதிபதியை அழைத்துவா.

சேவகன் :- அப்படியே.

(உதட்டைப் பிதுக்கித் தலையைசத்தவாரே செல்கிறான்.)

அரசன் :- தோழி, என்ன இது? என் இந்த அலங்கோலம்?

சந்தரா :- (அழுதபடி) அரசே இந்த அக்கிரமம் எங்கு அடுக்கும். அதுவும் தங்கள் அரண்மனைத் தோழி என்றும் பாராமல் அந்தச் சேனாபதி இப்படிச் செய்துவிட்டார்.

மந்திரி :- கவியாணமாகாத காளையல்லவா? காம வெறி தலைலக்கேறிவிட்டது போலும்.

(இச் சமயம் சேனாபதி வந்து அரசனைப் பணிந்து தன் இருப்பிடத்தில் அமர்கிறான்)

அரசன் :- (வெறுப்புணர்ச்சி தோன்ற) சேனாபதி (சந்தராவைக் காட்டி) இது என்ன அக்கிரமம்?

சேனாபதி :- அரசே எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லை. அவர்களையே கேளுங்கள்.

(இதைக் கேட்டதும் பிரதாபன் ‘ஆ’ ஆ’ வென வாயைப் பொத்தி)

பிரதாபன் :- அரசே, நாங்களிருவரும் இந்த அக்கிரமத்தைக் கண்டோம். சேனாபதியையும் அங்கேயே கண்டித்தோம். நாங்கள் அங்கே சென்றிராவிட்டால், இவள் பாடு ஆபத்தாகவே முடிந்திருக்கும்.

மந்திரி:- தோழி நடந்த விவரத்தைச் சொல்!

சந்தர்ரா:- அரசே சேனாபதி என்மீது பலநாளாகவே கெட்ட எண்ணம் கொண்டிருந்தவர். இன்று நான் நந்தவனம் சென்றிருந்தேன். சற்று நேரத்துக்குப்பின் அவரும் அங்கே வந்தார். என்னைக் கண்டு காழுற்றதாகக் கூறி. வற்புறுத்தினார். நான் மறுத்தேன். பிறகு இந்த அவங்கோலத்துடன் என்னை பலாத்காரப் படுத்தி விட்டார்.

(சேனாதிபதியின் முகம் சிவக்கிரது)

மந்திரி:- (கோபத்துடன்) ஆ! சண்டாளா! ஆரியப்பெண்ணின் கற்பையா அழித்தனை? உன் கர்வம் மண்டைகாண்டு போயிற்றா? இந்நாட்டின் அழிவுகாலமா இது?

சேனாபதி:- மந்திரி, அதிகம் பேசுகிறாய் ஜாக்கிரதை. உன் வாரத்தைப்படி இந்நாட்டின் அழிவுக் காலத்திற்குத்தான் இச்சூழ்ச்சி.

அரசன்:- சேனாபதி, நடந்ததென்ன? கூறு.

சேனாபதி :- அரசே, நான் நடந்ததைக் கூறித்தான் என்னபயன்?

மந்திரி:- அரசு சபையையும் அவமதிக்கும்படி உனக்கு அவ்வளவு திமிர் ஆயிற்றா?

சேனாபதி:- அரசே, நான் அரசு சபையை அவமதிக்கவில்லை. முன்னேற்பாட்டுடன் பேடித்தனமாக நடைபெறும் இச்சூழ்ச்சியில் கலந்துகொள்ள நான் விரும்பவில்லை.

அரசன்:- சேனாபதி, என்ன உன் வாரத்தையெல்லாம் வெகு முடுக்காகவே இருக்கிறது. உன்னுடைய நியாயத்தைக் கூறமாட்டாயா?

சேனாபதி:- அரசே, இவள் என்னைப் பல நாளாகவே காதவித்து வந்தாள். நான் அப்போதெல்லாம் மறுத்துவந்தேன். இன்று நந்தவனத்தில் என்னைப் பலாத்காரப் படுத்தினாள். நான் மறுத்து வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். உடனே இவள் கூச்சவிட்டாள். இதோறிந்கும் இவர்கள் இருவரும் அங்குத் தோன்றி நான் இவளைப் பலாத்காரம் செய்துவிட்டதாகப் பழி கூறினார்கள். இதுதான் நடந்த விஷயம்.

ஸ்ரீமுகன்:- ஜேயோ! ஜேயோ! நாங்கள் கண்முன் கண்டது பொய்யா? சேனாபதி நீ ஒரு தமிழனல்லவா? என் இப்படிப் பொய் கூறுகிறாய்?

பிரதாபன்:- விஷயம் வெளிக்கு வந்துவிட்டதே, தண்டனை கிடைக்குமே என்று ஏட்டைத் திருப்பி விட்டார். லீரால்லவா அவர்!

சேனாபதி:- (கோபமாய்) சீ, பேடிகளே அரச சபையென்றா அகங்காரங்கொண்டு பேசுகிறீர்கள்?

அரசன் :- (நெறியாக) சேனாபதி அடங்கு!

மந்திரி:- அரசே, தங்கள் முன்பாகவே இவ்வளவு அனர்த்தம் ஆபாசமொழி, இதை நமது பிரம்மகுரு அறிந்தால் என்ன ஏற்படும் தெரியுமா?

சேனாபதி:- ஒன்றும் ஏற்படாது. அது எனக்குத் தெரியும்.

மந்திரி:- பாருங்கள்! பாருங்கள்!

அரசன்:- (கோபமாய்) சேனாபதி, பெரியோர் மட்டில் உனக்கு மரியதையில்லை. வரவர உன் போக்கும் பிடிக்கவில்லை. குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்கிறாயா என்ன?

சேனாபதி:- நான் குற்றவாளி அல்லவே!

(மந்திரி சந்தராவுக்கு ஜாடை காட்டுகிறான். சந்தரா பயந்தவளாய் சேனாபதியைப் பார்த்து)

சந்தரா:- சேனாபதி, நீ என்னைப் பலாத்காரப் படுத்திக் கற்பழிக்கவில்லையா? நீ பொய் சொன்னாலும் இதோ என் மேனி கொண்ட அடையாளங்கூடப் பொய்க்குமா?

சேனாபதி:- (சந்தராவைப் பார்த்து) பாம்புக்குப் பால்வார்த்து வளர்ப்பது போன்றது உன் நேசம் என்று அன்று உன்னை மறுத்தபோதே கூறினேன். இன்று கண்டேன்; நான் உன்னோடு நேசங்கொள்ளா முன்பே விஷம் தந்தாய் என்பதை!

(சந்திரா விழிக்கிறாள் தலைகுனிந்து. அதையறிந்த மந்திரி)

மந்திரி : - அரசே, திருடியவன் தன்னைத் திருடன் என்றே ஒப்புக்கொள்ள மாட்டான். இது நாம் அடிக்கடி காணும் அனுபவம். அன்றியும், ஆண்டவன் அருள் பெற்ற ஆரியர்கள் ஒருபோதும் பொய் சொல்ல மாட்டார்கள். தாங்கள் மேற்கொண்ட விஷயங்களைக் கவனியுங்கள்.

அரசன்:- ஆம். (சேனாபதியைப் பார்த்து) சேனாபதி, நீ தோழியைப் பலாத்காரம் செய்தது உண்மையென்றே ஆகிறது. அதற்குச் சான்று இந்த இரு சந்நியாசிகளும், இவருடைய அவங்கோலமும். ஆகையால் நீ குற்றத்தை கண்டிப்பாக ஒப்புக்கொள்.

(சேனாபதி மெளனமாக இருக்கிறான்)

அரசன்:- என் வார்த்தைக்கும் அவமதிப்பா?

சேனாபதி:- அவமதிப்பில்லை! நியாயமற்ற இடத்தில் மவுனமே மேல்.

மந்திரி:- இது என்ன கொடுங்கோவாட்சியா?

சேனாபதி:- நானா கூறுகிறேன்? சம்பவம் விளக்குமே

அரசன்:- (அளவு கடந்த கோபத்துடன்) சேனாபதி, இதுவரை உனக்கு மரியாதை தந்தேன். ஏது உன் கர்வம் அளவுமீறிவிட்டது?

(மந்திரியைப் பார்த்து)

மந்திரி, இக்குற்றத்திற்கு என்ன தண்டனை?

மந்திரி:- அரசே, ஆரியப் பெண்ணைக் காமம் கொண்டு தழுவினால், அப்படித் தழுவிய கைகள் துணிக்கப்படவேண்டும் என்பது சாத்திரம்.

அரசன்:- சரி. சேனாபதி, உன் இரு கரங்களும் நாளை குரியோதயத்தில் துணிக்கப்படும்.

சேனாபதி:- கொடுமை! கொடுமை!

அரசன்:- அதிகம் பேசாதே.

சேனாபதி:- ஏ, ஆரிய குழ்ச்சிக்கு அடிமைப்பட்ட அரசனே. உன் கொடுங்கோல் முற்றிலும் கோணிற்று. இனி உண்மைக்கு இந்த நாட்டில் இடமில்லை. என்னை இன்னாளென நீ அறிந்திருந்தும் கேவலம் இவளை நான் கற்பழித்ததாகக் குற்றம்சாட்டி இதுவரை உன் ஆட்சிக்கு யாதொரு ஆபத்தும் வராதவாறு காத்துவந்த இக் கரங்களை துணித்துவிடும்படிக் கூறிவிட்டாய். உன் தண்டனைக்கு நான் பயப்படவில்லை. நீ ஓர் அரசன் - நான் உனக்குச் சேனாபதி என்ற முறையில் உன் அந்திக்கும் அடிபணிகின்றேன். நாளைக் காலை நான் இறந்துபடுவதும் நிச்சயம். ஆயினும் கடைசியாக உனக்கு ஒன்று கூறுகிறேன்.

நான் எனது உண்மையை இங்கு நிலைநாட்டிட எண்ணியிருந்தால், இந்நேரம் அரசனை என்னாகியிருக்கும் என்று எண்ணிப்பார். பழிக்கு அஞ்சியே உன் கொடிய தண்டனையை வரவேற்கிறேன். வேண்டுமானால் இப்போது உத்தரவிடு. நீயல்ல; உன் சேனா சைனியமல்ல; ஆளை வஞ்சிக்கும் இந்த ஆரியக் கூட்டமல்ல. அதாகதம் செய்து காட்டுகிறேன். நான் இறந்தபிறகு, என் தமிழர் சமுதாயம் உங்களால் அலக்கழிக்கப்பட்டு

அழிந்துபோவதைவிட, உங்களை ஒழித்துவிட்டேனும் என் உயிரைப் போக்கிக் கொள்கிறேன். என்ன சொல்கிறாய்?

(அனைவரும் அஞ்சகின்றனர்)

மந்திரி :- அரசே வீண்பேச்சுக்கு இங்கு இடமேன்?

(அரசன் மவுனமாயிருக்கிறான்.)

சேனாபதி:- ஏ, மதியிழுந்த மன்னனே! ஒப்பற்ற வீரனை இழுந்துவிட உன் மனம் துணிந்ததா? ஐயோ, உன் நிலைமைக்கும் வருந்துகிறேன். நான் மறைந்த பிறகு, எத்தனை நாளைக்கு இந்த ஆட்சி உனக்குச் சொந்தமாயிருக்கும்? நீ அடையப்போகும் சித்திரவதைதான் கொஞ்சமா? அதை அனுபவிக்கும் போதுதான், என்னை இழுந்த நஷ்டம் உனக்குத் தெரியும். இந்த ஆரிய சூழ்ச்சிக்கு நீ பவியாகும்போதுதான் என் உயர்வு, உனக்கு விளங்கும்.

(மந்திரி முதலியோரைப் பார்த்து)

பேடிகள்! பேடிகள்! நேரில் வெல்வதற்கு நெஞ்சுறுதியற்று, வஞ்சச் செயலைத் தஞ்சம்புகும் பேடிகள்! மதங்களையும், கடவுள்களையம் கூறி மானமற்று வாழும் பேடிகள். சுயநவத்தையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு சூழ்ச்சியைக் கையாளும் பேடிகள்!

ஐயோ, மக்களை ஏமாற்றி மானமற்று வாழும் ஒரு கூட்டத்திற்குத் தமிழ்நாடு பவியாகிறதே.

அரசன்:- (அச்சத்துடன்) சேனாபதி, போதும் உன் பேச்சு. நாழியாகிறது. சபை கலையவேண்டும்.

சேனாபதி:- எனக்கென்ன கட்டளை?

அரசர்:- தண்டனை நிறைவேற்றும்வரை நீ ஞாயப்படி சிறையில் இருக்கவேண்டும்.

சேனாபதி:- சரி செல்கிறேன், என்கதியே உனக்கும் கூடிய சீக்கிரம் என்பதை மறந்துவிடாதே!

(செல்கிறான்)

மந்திரி:- (சேவகர்களைப் பார்த்து) சேவகர்களே, நீங்கள் உடன் சென்று சேனாபதியைச் சிறையிடுங்கள்.

(சேவகர்கள் வணங்கிப் போகிறார்கள். துக்கமுய ஆத்திரமும் கொண்டவர்களாய்)

மந்திரி:- அரசே, சேனாபதியை நாளைக் காலை தண்டிக்கு முற்பட்டால் நாட்டு மக்கள் ஒன்று கூடி, அவன் மனக்

மாற்றிவிடவும் கூடும். அவன் மனம் மாறினால் நம் கதி அதோகதிதான். ஆகையால், பிறர் அறியாவண்ணம், இன்றிரவே அவன் தண்டனையை நிறைவேற்றி விடவேண்டும். என்ன சொல்லுகிறீர்?

அரசன்:- ஆம், ஆம், நானும் அதுபற்றி யோசித்தேன். மந்திரி, நீயே அக் காரியத்தைக் கவனித்துக்கொள்.

(சந்தர்ராவைப்பார்த்து)

தோழி, அக்கிரமம் செய்தவன் தண்டிக்கப்பட்டான். நீங்கள் யாவரும் மனவருத்தமின்றிச் செல்லுங்கள்.

சந்தர்ரா:- அரசே, சென்று வருகிறேன்.

பிரதாபன்:- மனுமுறை பிறழா மன்னரே, மகிழ்ச்சி. சென்று வருகிறோம்.

அரசர்:- சென்று வாருங்கள்.

(அனைவரும் போகின்றனர். அரசன் உள் செல்கின்றான். மந்திரியும் உடன் செல்கின்றான்.)

காட்சி-12

இடம்:- மலைநாட்டை அடுத்த காடு

உறுப்பி :- பூங்கொடி, அஞ்சகம், வீரவர்மன், சாரணாதன்

(மலைநாட்டின் அரசு குமாரியான பூங்கொடியும், அவன் தோழியான அஞ்சகமும் காட்டிற்கு வேட்டையாட வருகின்றனர்)

பூங்கொடி:- அஞ்சகம் நாம் நெடுந்தூரம் நடந்து வந்து விட்டோம். சற்றுநேரம் இங்கு தங்கி இளைப்பாறுவோமா?

அஞ்சகம்:- ஆம், எனக்கும் கால் நோகின்றது. பூங்கொடி, இந்த இடத்தின் எழிலைப்பார்த்தாயா? இதோபார். பொன்னிறப் பாதிரிப் பூக்கள், தம் வண்ணத்தால் நம் கண்ணைப் பறிக்கின்றன. சந்தனம், குங்குமம் ஆகிய மரங்களின் வாசமும் மனதை மகிழ்விக்கின்றன. தென்றலும், தேகத்திற்கினிமை செய்கின்றது.

பூங்கொடி:- ஆம், நாம் வேட்டையாடுவதற்கும் இதுவே ஏற்ற இடம்.

(சற்றிப் பார்க்கிறாள் பிறகு)

அஞ்சகம், அதோபார் அந்த மயில்களின் நடனத்தை. அதற்கேற்றவாறு பாடும் இந்தக் குயிலின் கீத்ததைக் கேள். இவையாவும் நம் செவிக்கும் மனதிற்கும் சிறந்த விருந்தன்றோ அளிக்கின்றன.

- அஞ்சுகம்:- உண்மை! இந்த இயற்கையின் காட்சிகளை என்னென்றுரைப்பது?
- பூங்கொடி:- நாம் புலமையுடையோராயிருந்தால் அழகுபெற வருணித்துச் சொல்லலாம்.
- அஞ்சுகம்:- ஏன் பூங்கொடி, உன் புலமைக்கென்ன?
- பூங்கொடி:- நான் புலமையுடையவளாக உனக்குத் தோன்றுகிறேனா?
- அஞ்சுகம்:- ஒரோ, கற்றதுகைமண்ணளவோ! அதிருக்கட்டும். உன்னை ஒன்று கேட்கிறேன் பதில் சொல்கிறாயா?
- பூங்கொடி:- என்ன கேட்கப் போகிறாய்? கேளேன்.
- அஞ்சுகம்:- இந்த இயற்கைக் காட்சியினால் உண்டாகும் பயனென்ன?
- பூங்கொடி:- பயனா.....? துன்புற்ற உள்ளத்திற்கு இன்பமும், சுகம்வேண்டும் உள்ளத்திற்கு இன்னலும் தருவதுதான். வேறென்ன?
- அஞ்சுகம்:- என்ன சுகம்வேண்டும் உள்ளத்திற்கு எப்படித் துன்பம் தரும்?
- பூங்கொடி:- வாழ்வில் சிறந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியாமல் தவிப்போர்க்கு, இக்காட்சிகள் இன்பத்தையா அள்ளித்தரும்? மென்மேலும் துன்பத்தை அளித்து துயரில் ஆழ்த்தும்.
- அஞ்சுகம்:- சரிதான், உன்போன்றார் உள்ள நிலையைப் படம் படித்துக் காட்டுகிறாயோ!
- (சிரிக்கிறான், பூங்கொடி நாணப்பட்டவளாய்ப் பிறகு நெறியாக,
- பூங்கொடி:- என்னடி அஞ்சுகம், விளையாடுகின்றாயா?
- அஞ்சுகம்:- (சிரித்தபடி) விளையாடத்தானே இங்கு வந்தோம்!
- பூங்கொடி:- சரி வா, வேட்டைக்குச் செல்வோம்!
- அஞ்சுகம்:- செல்வது பிறகிருக்கட்டும். (ஒரு மரத்தைக் காட்டி) அதோ உச்சிக்கிளையைப்பார். அந்தப்பாதிரிப் பூ என்ன அழகாக இருக்கிறது! அதற்குச் சேதமுறாமல் அம்பைச் செலுத்திக் கீழே வீழ்த்துப்பார்ப்போம்.
- பூங்கொடி:- சரி, இதோ! (வில்லை நாணேற்றி அம்பைச் செலுத்துகிறான். பூ கீழே விழுகிறது. அஞ்சுகம் அதை எடுத்து வந்து)

அஞ்சுகம்:- பொன்னால் செய்தது போலத்தான் பொவிவற்று விளங்குகிறது!.....ஆமாம், நிலையான பொருளைத்தான் குறிவைத்து அடிப்பாயோ?

பூங்கொடி :- ஏன்?

அஞ்சுகம்:- அதோ ஆகாயத்தில் வட்டமிடும் அந்தப்பருந்தைப்பார்! அதை வீழ்த்துப் பார்ப்போம்!

பூங்கொடி:- ஆகா, இதோ வீழ்த்துகிறேன்.

(குறிபார்த்துக்கொண்டே ஒரு புறஞ்செல்கிறாள். அஞ்சுகமும் உடன் செல்கிறாள்.) (இச்சமயம் வீரவர்மனும் சாரணாதனும் அங்கு வருகிறார்கள்.)

வீரவர்மன்:- (அவ்விரு பெண்களையும் பார்த்து) சாரணாதா, அதோ இரு பெண்கள் அவர்கள் யார்?

சாரணாதன்:- (உற்றுப்பார்த்து) ஆம். வில்லேந்தியவள் இந்நாட்டின் இளவரசி. உடனிருப்பவள் அவள் தோழி.

வீரவர்மன்:- சரிதான். அவள் எதற்கோ குறிவைக்கிறாளே!

சாரணாதன்:- ஆம் ஆம். (அவள் குறியின் வழி வானத்தைப்பார்த்து) அதோ ஆகாயத்திற் பறக்கும் அப்பருந்துக்கு.

வீரவர்மன்:- அவ்வளவு திறமைசாலியா?..... (மேலும் உற்றுப்பார்க்கிறான். பின்) சாரணாதா, அவள் குறி தவறி நிற்கிறது. நான் என் அம்பைச் செலுத்தி, அவள் கணையைத் துணித்துவிடுகிறேன்.

(வில்லை நாணேற்றி அம்பைச் செலுத்துகிறான். பின், சாரணாதன் மகிழ்ச்சியுடன் வீரவர்மன் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தபடி,)

சாரணாதன்:- வீரவர்மா, உன் திறமையே திறமை! (பின் பயந்தவனாய்) ஜேயோ! அவள் வந்து கோபிப்பாளே!

வீரவர்மன்:- சும்மா இரு. இங்குத்தான் ஓடிவருகிறன்,

(பூங்கொடியும் அஞ்சுகமும் கோபத்தோடு இவர்களை நோக்கி ஓடிவருகிறார்கள். பின்)

பூங்கொடி:- (சீற்றத்துடன்) என் அம்பைத் துணித்தவன் யார்?

வீரவர்மன்:- ஏன்? நான்தான்!

பூங்கொடி:- எதற்காகத் துணித்தாய்?

வீரவர்மன்:- உன் அம்பு குறிதவறிவிட்டது. அதனால் உன் மனம் நோகுமே என்றுதான் அதைத் துணித்தேன்.

அஞ்சுகம்:- இப்பொழுது கோபத்தை யுண்டுபண்ண வில்லையா?

வீரவர்மன்:- ஆம். மனக்கவலையை விடக் கோபம் மேல்லவா?

அஞ்சுகம்:- ஒரோ, தத்துவம் பேசுகிறோ?

வீரவர்மன்:- தத்துவமல்ல; கோபம் சீக்கிரத்தில் ஆறிவிடும். மனக்கவலை அப்படி மாறாதே!

(பூங்கொடி:- என் அம்பு குறி தவறிவிட்டது, உனக்கு எப்படித் தெரியும்?)

வீரவர்மன்:- தெரிந்துதான் அதைத் துணித்தேன்.

பூங்கொடி:- நீ யார்? எங்கிருப்பது?

வீரவர்மன்:- ஏன் கேட்கிறாய்?

அஞ்சுகம்:- (பூங்கொடியைக்காட்டி) இவர்களை இன்னாரென்று உங்களுக்குத் தெரியாது போலும்!

வீரவர்மன்:- சற்று முன், என் தோழனால் தெரிந்துகொண்டேன், இந்நாட்டின் இளவரசி என்று!

(பூங்கொடி, வீரவர்மனை உறுத்திப் பார்க்கிறாள்)

அஞ்சுகம்:- (சாரணாதனைப்பார்த்து) நீங்கள் எங்கிருப்பது?

சாரணாதன்:- இதோ இந்த மலைச்சாரலுக்கு அப்பக்கத்தில்.

அஞ்சுகம்:- அப்படியென்றால், காட்டில் வாழ்பவர்களா?

சாரணாதன்:- நாங்களென்ன மிருகமா?

அஞ்சுகம்:- நானா அப்படிச் சொல்லுகிறேன்?

(பூங்கொடி சிரிக்கிறாள். அவர்கள் வெட்கத்தால் நானுகின்றனர். பின்,)

சாரணாதன்:- அங்குச் சீறாரில் வசிக்கிறோம்.

அஞ்சுகம்:- ஒரோ நீங்கள் வேடுவர்களோ?

சாரணாதன்:- நான் வேடுவன்.

அஞ்சுகம்:- இவர்?

சாரணாதன்:- இவர் வேடுவரல்ல.

அஞ்சுகம்:- பின் யார்?

சாரணாதன்:- எனக்குத் தெரியாது. அவரையே கேளுங்கள்.

அஞ்சுகம்:- (வீரவர்மனை நோக்கி) நீர் யார்?

வீரவர்மன்:- நான் ஒர் மனிதன். பெயர் வீரவர்மன்.

அஞ்சகம்:- (அலட்சியமாக) வீரவர்மன்! பெயரெப்பார்!

(மேலும் அவனைப் பார்த்து)

சரி. உம் தாய் தந்தையர் யார்?

(வீரவர்மன் யோசனையோடு மவனமா யிருக்கிறான்)

அஞ்சகம்:- என் விழிக்கிறீர்?

வீரவர்மன்:- என் தாய் ஒரு தவப்பெண்.

பூங்கொடி:- தவப்பெண்ணா? இந்தச் சிற்றூரிலா இருக்கிறார்கள்?

வீரவர்மன்:- ஆம்.

அஞ்சகம்:- உம் தந்தை?

வீரவர்மன்:- இது விஷயங்களை என் தாயாரைக் கேட்டால்தான் தெரியும்.

அஞ்சகம்:- (கடகடவனச்சிரித்து) தலை தெரியா வால்தானா! இதற்குத்தானா இத்தனை வீராப்பு!

வீரவர்மன்:- (சிறிது கோபமாய்) தோழி, நாவடக்கிப்பேசு. நான் ஓர் வீரத்தமிழன் என்பது உன் ஞாபகத்திலிருக்கட்டும்!

அஞ்சகம்:- நாங்கள் மட்டும்?

பூங்கொடி:- அஞ்சகம், நிறுத்து உன் பேச்சை. (வீரவர்மனைப்பார்த்து) ஐயா, நீர் ஓர் வீரத்தமிழன் என்பதற்காக மகிழ்ச்சியடைகிறேன். உம் வீரம் எத்தகையது?

வீரவர்மன்:- சற்றுமுன் தெரிவித்தேனே!

அஞ்சகம்:- நாங்கள் தமிழச்சியல்லவா? எங்கள் வீரம் மட்டும் குறைந்துவிடுமா?

வீரவர்மன்:- அறிந்தேன், சற்றுமுன் குறி தவறிச்சென்றதை!

பூங்கொடி:- (கோபமாகத்தன வில்லை வளைத்து) இப்பொழுது?

வீரவர்மன்:- பரிசீத்துவிடுவோம்! இதோ, என் கணையைத்துணி!

(அம்பைச் செலுத்துகிறான். அவள் அந்த அம்பைத்துணிக்கத் தன் அம்பை விடுகிறாள், குறி தவறிவிடுகிறது.)

வீரவர்மன்:- (சிரித்து) எங்கே உன் திறம்?

பூங்கொடி:- (கோபத்துடன் நாணேற்றி) இதோ! உன் திறமையைக் காட்டு!

(அம்பைச் செலுத்துகிறாள். ‘ஆகா’ என்று சொல்லியபடியே வீரவர்மன், தன் அம்பால் அவளின் விடுபட்ட அம்பைத் துணித்துச் சிரிக்கிறான். பூங்கொடி கோபமேவிட்டவளாய்ச், சீ! எனத் தன் வில்லையும் அம்புறாத் தூணியையும் தூரத்தே எறிந்துவிட்டு, ஓர் புற ஞ்சென்று வருத்தத்தோடு நிற்கிறான். அவள் நிலைக்கு வீரவர்மன் இரக்கங்கொள்கிறான்.)

சாரணாதன்:- (அஞ்சுகத்தைப்பார்த்து) தோழி, உனக்கு வில்வித்தை தெரியுமா? எங்கே, உன் கையிருப்பை என்னிடம் காட்டுப்பார்ப்போம்!

அஞ்சுகம்:- ஆம். எனக்கு மட்டும் வில்வித்தை தெரிந்திருந்தால், இந்நேரம் உன்னைக் கரணம் போடசெய்திருப்பேன்!

சாரணாதன்:- இப்போ, நீ கரணம் போட்றாயா?

அஞ்சுகம்:- சீ, அதிகம் பேசாதே! உன்னைச் சிறையிலடைத்துவிடச் செய்வேன்!

சாரணாதன்:- அட்டடா! நீ ராசாலுட்டுத்தோழி என்பதை மறந்தேபுட்டேனே, கோவிச்சிக்காதம்மா, மன்னிச்சிக்கா

(அஞ்சுகம் அவனை முறைத்துப் பார்க்கிறான். அவனும் அவளை முறைத்தபடியே நிற்கிறான்.)

வீரவர்மன்:- (பூங்கொடியை நெருங்கி) அரசு குமாரியே, உன் வில்லும் அம்பும் என்ன செய்யும்? நீ அவற்றின் மீது கோபங்காள்வது ஞாயமா? உனக்குப் பயிற்சி யளித்தவரின் தீற்ம் அவ்வளளவுதான்.

(பூங்கொடி தலை குனிந்தபடியே வீரவர்மனை ஏற இறங்கப் பார்க்கிறான்)

பாட்டு

[கண்ணே என் கண்மணிகாள் எ. மெட்டு]

வீரவர்மன்:- (பல்லவி எடுப்பு)

வாட்டம் நீ கொண்டதேனோ வாடா வதனமதில்?

மாதரசே! -மனந்

தாளேனே நான்

மாசோக மாகுதே விடுவாய்! (வாட்)

பூங்கொடி:- (பல்லவி)

வேட்டைக்கேன் வந்தே ணன்யோ!- என்

വേദാന്തയേ - മിക

வோங்கிடுதே!

வாட்டங்குடிகொண்டு வாடுறேன் (வெட)

வீரவர்மன்:- உனக்கு வீணை வருத்தத்தை யுண்டு பண்ணிவிட்டேன். அதனால் உள் வாடா மலர் வதுனம் வாடியது கண்டு, என்றால் வருந்துகின்றது! இப்படி நேருமென்று தெரிந்திருந்தால்.....

ழங்கொடி:- (கோபந்தணிந்தவளாய்ச் சாந்த மொழியில்) உமக்குப் பயிற்சி யளித்தவர் யார்?

வீரவர்மன்:- என் தாயார்தாம். இதுமட்டுமல்ல; எல்லா வித்தைகளிலும் எனக்குத் தேர்ச்சியை யுண்டு பண்ணியவர்களும் அவர்களே!

(பூங்கொடி, மேலும் அவனை ஏற இறங்கப்பார்கிறாள். பின் நாணித் தலைகுனிகிறாள். இதையறிந்த அஞ்சுகம்.)

அஞ்சகம் :- பூங்கொடி, நமக்கு நாழியாகவில்லையா? அரண்மனை செல்வோம் வா.

(கீழே கிடக்கும் வில்லையும் அம்புறாத்துணியையும் எடுக்கிறாள்)

சாரணாதன்:- வீரவர்மா, நல்ல வேட்டைக்கு வந்தோம்; வா, உன் தாயார் தேடமாட்டார்களா?

பூங்கொடி:- (வீரவர்மனைப்பார்த்து) ஜயா, உம் வித்வத்திறமைக்கு என் வணக்கம். சென்று வருகிறேன்.

(இருவர் கண்களும் ஒன்றையொன்றுதழுவுகின்றன)

அஞ்சகம்:- பூங்கொடி, வா.

(பூங்கொடியின் கரத்தைப்பற்றி அழைத்துச் செல்கிறாள். அவள் வீரவர்மனைத் திரும்பிப் பார்த்தபடியே செல்கிறாள். அவர்கள் சென்றபின்)

வீரவர்மன்:- சாரணாதா, அவள் பிரியா உள்ளத்தோடு பிரிந்துசெல்கிறாள்! அவள் பிரிவு, என் உள்ளத்தை மிகவும் வருத்துகின்றது! மீண்டும் அவளை நாம் காணமுடியுமா?

சாரணாதன்:- ஏன்? அவளைக் காணுவதால் என்ன நன்றைம?

வீரவர்மன்:- அநேக நன்மைகள்!

பாட்டு

[தூயே எனக்கு விடை தாழும் ஏ. மெட்டு]

தேன்போல் இனித்திடும் தீஞ்சுவைத் தமிழினாள்

தெரிசனம் கிடைத்திடலோ - கவலைபோமே! (தேன்)
மாண்விழி போலே மருண்டிடும் கண்ணாள்!

வஞ்சிக்கொடியிடையாள்! - முகைத் தனத்தாள்! (தேன்)

வான்மதி போலே வாய்ந்த நன் முகத்தாள்!

மலருடல் எழிலுடையாள்! - உளங்கவர்ந்த (தேன்)

கான்மயில் போலே களித்திடும் அவளைக்

கட்டியணையாவிடில் - உயிர் பிரியும்! (தேன்)

அன்றியும், அவள் ஆழகுச் சித்திரம். என் உள்ளச் சட்டத்தில்
இடம் பெற்றுவிட்டாள்!

சாரானாதன்:- அடேயப்பா! இந்தே பெரிய எண்ணமா
கொண்டுவிட்டாய்? அதெல்லாம் ராசா வீட்டு விஷயம்பா!
நம் மத தலைக்கே ஆபத்து வந்துவிடும். வா, உன்னைக்
கொண்டு போய் உன் தாயோடு பின்னையாய்ச்
சேர்த்துவிடுகிறேன். (போகிறார்கள்.)

காட்சி 13.

இடம்:- வழி

உறுப்பி:- வேலன், முருகன்

(வேலனும் முருகனும் வழியில் எதிர்படுகின்றனர்)

வேலன்:- எங்கேயப்பா அவசரமாகச் செல்கிறாய்.

முருகன்:- கழகத்திற்கு நீ அங்கிருந்துதான் வருகிறாயோ?

வேலன்:- ஆமாம். நீ கூட்டத்திற்கு வந்தில்லையா?

முருகன்:- இல்லை. அயலூருக்குச் சென்றிருந்து இப்பொழுதுதான் வந்தேன். கூட்டம் என்று கேள்விப்பட்டு, இதோ வருகிறேன்.

வேலன்:- ஒகோ, உனக்கு விஷயமென்றந் தெரியாதோ?

முருகன்:- என்ன, என்ன விஷயம்?

வேலன்:- நம் சேனாபதி யின் கரங்களை நாளைச் சூரியோதயத்தில் துணித்துவிடும்படி அரசர் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்.

முருகன்:- (திடுக்கிட்டு) ஆ! நம் சேனாதிபதி யின் கரங்களையா? ஏன், எதற்காக?

வேவன்:- அதுதான் ஆரிய குழ்ச்சி! அரண்மனைத் தோழி இருக்கின்றானே சந்தரா, அவளை நம் சேனாபதி பலாத்காரப்பட்டுத்தி விட்டதாகப் பொய்க்குற்றஞ் சாட்டி, இந்த நீதி வழங்கியிருக்கின்றார்கள்!

முருகன்:- என்ன! இதைக் கேள்விப்பட்டுமா சும்மா இருக்கிறீர்கள்? எதற்காக நாமெல்லாம் உயிர் வாழ்வது?

வேவன்:- அவசரம் வேண்டாம் முருகா, இதே முடிவைத் தான் கழகத்திலும் செய்துள்ளார்கள்.

முருகன்:- எப்படி?

வேவன்:- நாளைக் காலை நாம் அனைவரும் கொலைக்களம் சென்று, சேனாதிபதியை மீட்க வேண்டும். இன்றேல், நம் அனைவரின் உயிரும் அங்கேயே மாயவேண்டும்.

முருகன்:- பேஷ! இதுதானே தமிழன் வேண்டுவது! அக் கிரமத்திற்கு அரசன் அடிமைப்படலாம். நாமும் அப்படி யாக வேண்டுமா? நம் உடலில் சாக்கடைத் தண்ணீரா ஓடுகிறது?

வேவன்:- முருகா, நாளை வைக்கறையிலேயே கொலைக் களத்தை முற்றுகையிட வேண்டும். மறந்து விடாதே! வாழ்வதா, சாவதா? என்ற இறுதிப் போருக்கு, நான் சென்று போதிய படை திரட்ட வேண்டும். சென்று வரட்டுமா?

முருகன்:- நானும் வருகிறேனே!

வேவன்:- சரி, வா போவோம்।

(போகின்றனர்)

காட்சி - 14

இடம்:- கொலைக்களம்

உறுப்பி:- சேனாபதி, மந்திரி, சேவகர்கள், இரு கொலையாளிகள், கறுப்புடைக் கூட்டத்தினர்.

(நடு நிசியில், இரு கொலையாட்கள் சேனாபதியைக் கொலைக் களத்திற்கு அழைத்து வருகின்றனர். சேவகர்கள் முன்னும் பின்னும் காவலோடு வருகின்றனர். மந்திரியும் உடன் வருகிறான். கொலைக்களம் வந்தபின்)

மந்திரி:- (சேனாபதியைப் பார்த்து) சேனாபதி, கடைசி முறையாக நீ ஏதேனும் தெரிவித்துக் கொள்வதாயிருந்தால், தெரிவித்துக்கொள்.

சேனாபதி:- (வருத்தமாக) நான் யாருக்கு என்ன தெரிவிக்கப் போகின்றேன்... நாளைச் சூரியோதயத்தில் என்கரங்களைத் துணிப்பதாகக் கூறி, உலகமே நித்திரையிலாழ்ந்திருக்கும் இந்த நடு நிசியில், என்னைக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறீர்கள். இது உங்கள் பேடித்தனத்தையும், பிறவிச் சூழ்சியையுமே காட்டுகின்றது. ஆயினும், என் உடல் ரத்தச் சேற்றில் உழல்வதை, நாட்டு மக்களைனவரும் கண்ணாரக் காணவேண்டும். இதுதான் என் கடைசி வேண்டுகோளாகும்.

மந்திரி:- சேனாபதி, உன்னை இந்த நள்ளிரவில் இங்குக் கொண்டுவந்தற்கே காரணம், உன் தண்டனையைப் பிறர் அறியாதிருக்கவும், நாட்டில் அமைதியை உண்டு பண்ணவுமே யாகும். ஆகையால், இந்த உன் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற முடியாமைக்கு வருந்துகின்றேன்.

சேனாபதி:- (அலட்சியச் சிரிப்புடன்) ஆம். இது எதிர்பார்த்ததே. இறக்கப்போகும் ஒருவனின் கடைசி வேண்டுகோளைக்கூட, எங்ஙனம் பேடிகளால் நிறைவேற்ற முடியும்?

(தலைகுனிகிறான். பின் நிமர்ந்து)

என் அன்பிற்குரிய தமிழர்களே,

நீங்கள் என் நிலையையறிந்து, ஆத்திரமும் ஆவேசமும் அடைவீர்கள். அன்றியும், நீதியை நிலைகாட்டமல், அந்திக்கு ஆட்பட்ட என்னையும் வெறுப்பீர்கள். என்செய்வேன்! பகையை வீழ்த்து முன், கோடரிக் காம்புகளையே வீழ்த்த வேண்டியிருக்கிறது। அதை எண்ணியே என் மனமும் வாழும் தயங்கினா! அதனால் தான், இத் தண்டனையையும் மனமார வரவேற்றேன்.

இன்று துணிக்கப்படுவது என் கரங்கள் மட்டுமல்ல; தமிழர் வாழ்வு, கலை, நாகரிகம் ஆகியஅனைத்தையுமே துணிப்பதாகும். என் இரத்தத்தால், ஆரிய அநாகரிகம் இனித் தழைத் தோங்கப் போகிறது। அதையறிந்தும், நான் அவ்வாரியத்திற்கு உதவி செய்கிறேன்।

அந்தோ! அரசன் ஆரிய மதுவை யருந்தினான்! அறிவிழுந்தான்! தன்மான மிழுந்தான்! அந்தியைத் தழுவினான்! இனி நீங்கள் என்றென்றும் சூத்திரர்களாய் - ஆரியர்க்கு வேசிமக்களாய் இருக்கப் போகிறீர்கள்! இந்த

இழிவான நிலையில் - மானமற்ற நிலையில், உங்களை விட்டு நான் பிரிகிறேன். என் வீரம், உங்களையும் - உயிர்போன்ற தமிழையும் காக்க உதவவில்லை அதற்காக நானுகின்றேன்! வெட்கப்படுகின்றேன்! தமிழர் சிலரைப் பலியிட்டுத் தமிழ் வாழ்வைக் காப்பதா என்பதை எண்ணும்போது, என் உள்ளம் நிலைகுலைகிறது! வீரம் மாயமாய் மறைகிறது! இந்த ஒரு காரணந்தான், இன்று என்னை இறப்புலகிற் சேர்க்கிறது! இதுவரை சிம்ம சொப்பனங் கண்டு வந்த இந்த ஆரியக்கூட்டம், இனி மகிழ்ச்சிக் கட விலாழ்ந்திக் களிக்கும்! என் செய்வது.

ஆயினும், என் பிரிவுக்காக நீங்கள் வருந்தாதீர்கள். அதனால், ஆத்திரமும் ஆவேசமும் அடைந்து, வீணை ஆபத்துக்காளாக்காதீர்கள்! உங்கள் தன்மான உணர்ச்சி, நேரிய முறையில் வளைந்த கோலை நிமிர்த்தட்டும்! கொடுங்கோலைச் செங்கோலாக்கட்டும்! தமிழ்நாடு தமிழர்க்கே என்ற நிலையை உண்டு பண்ணட்டும்! என் உடம்பினின்று வெளியாகும் ஒவ்வொரு துளி இரத்தமும், உங்களை வீரர்களாக்கி, அநீதியை அழிக்கத் தூண்டும் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு!

ஏ, தமிழ்நாடே! தண்டமிழ் வளர்த்துத் தன்னிகரற்றுத் தனிப்புகழ் கொண்ட தாய்நாடே! நான் இறக்கப் போகின்றேன்! ஆரிய சூழ்ச்சியை இவ் வுலகம் அறிந்து கொள்வதற்காக, என் ஆவியை அர்ப்பணிக்கின்றேன்! “அனாலுக்கு இடம் விட்டால் இவ்விடம்பாழ்” என்னும் பழெமாழிக் கிணங்க, நீ பிறருக்கு இடம் கொடுத்ததன் விளைவையறிந்து, இனியாவது திருந்து! திருந்து!!

(சிறிது யோசித்து)

ஆம். தனக்கு நிகர் தானே என விளங்கிய யான், கொலையாளிகளால் கொலைசெய்யப் படுவதா? அது என் வீரத்திற்கழகாகுமா?....

(கொலையாளிகளைப் பார்த்து)

கொலையாளிகளே, உங்கள் வாளைக் கொடுங்கள். நானே என் உயிரைப் போக்கிக் கொள்கின்றேன்.

(அவர்கள் விழிக்கிறார்கள்)

என் விழிக்கிறீர்கள்? பயப்படாது கொடுங்கள்!

கொடுக்காதீர்கள்.

மந்திரி:-

சேனாபதி:- வீரத் தமிழன் பேடிச் செயலை விரும்பமாட்டான். மந்திரி, நீயாவது உன் வாளைக் கொடு!

மந்திரி:- முடியாது. கொலையாளிகள் தான் உன் கரங்களைத் துணிக்க வேண்டும்!

சேனாபதி:- சரி, துணியுங்கள்!

(கொலையாளிகளுக்கு எதிர்முகமாக இருந்து, இரு கரங்களையும் விரித்து நீட்டி நிற்கிறான்)

இரு கொலையாளி:- ஜயா, திரும்பி நில்லுங்கள்!

சேனாபதி:- நான் கோழையல்ல; நீங்கள் துணிப்பதை நான் பார்க்க வேண்டும்!

மந்திரி:- சரி, கொலையாளிகளே, உங்கள் வாள் தயாராகட்டும்!

கொலையாளிகள்:- ஆகா!

(வாளை ஒங்கியபடியே மந்திரியின் உத்தரவை எதிர்பார்க்கின்றனர் கொலையாளிகள். உடனே அவ்விருவர் மீது அம்புகள் பாய, இருவரும் 'ஆ' என அலறிக் கீழே விழுந்து மாய்கின்றனர். மந்திரியும் போர்ச் சேவகர்களும் திடுக்கிட்டு, தத்தம் வாட்களை உருவுகின்றனர். இச்சமயம் கறுப்புடை தரித்த கூட்டம் ஒன்று, அவர்கள் மீது அம்புகளைச் செலுத்தியபடியே பாய்கின்றன! அதையறிந்த மந்திரியும் போர்ச் சேவகர்களும் பயந்து ஒட்டமெடுக்கின்றனர்.)

க.த.பெண்:- ஒடுங்கள்! ஒடுங்கள்!

கறுப்-வீர:- திரும்பாமல் ஒடுங்கள்!

(மந்திரி முதலியோர் ஒடி மறைகின்றனர். அவர்கள் ஒட்டத்தைத் கறுப்புடைக்கூட்டம் கண்டு சிரிக்கிறது. இவற்றையெல்லாம் கண்டசேனாபதி, கோபத்தோடு கறுப்புடைக்காரரை நெருங்கி)

சேனாபதி:- நீங்கள் யார்? எதற்காக என்னை இத் தண்டனையினின்றும் தப்புவித்தீர்கள்?

கறு-தவப்:- நாங்கள், தமிழர்கள்! தமிழ்வாழ்வு காக்க, தமிழர் நலன் காக்க, உன்னைத் தப்புவித்தோம்!

சேனாபதி:- (தனக்குள் யோசித்தவனாய்) தமிழ் வாழ்வு காக்க; தமிழர் நலன் காக்க!

(கறுப்புடை முகமூடிகளைப் பார்த்து)

நீங்கள் தமிழர்களா? இச்செயல்: உங்கள் பேடித் தனத்தை யுணர்த்தவில்லையா?

கறு-தவப்:- இவ்வை. பேடித்தனத்தின் வீழ்ச்சியை யுணர்த்தும்!

சேனாபதி:- நீங்களென்ன வீரர்களா?

கறு-தவப்:- ஆம், வீரர்கள்தாம்!

சேனாபதி:- (சினத்துடன்) அப்படியானால், உங்கள் வீரத்தை என்னிடம் காட்டுங்கள்!

கறு-தவப்:- சேனாபதி, எங்கள் வீரம், தமிழர் வாழ்வையும் நவனையும் காப்பதற்குத்தான் உபயோகப்படும். வீணே உன்னிடம் காட்ட நாங்கள் விரும்பவில்லை. அன்றியும், நீயார்? உன் வீரம் எத்தகையது? என்பதும் எங்கட்குத் தெரியும். நம் அனைவரின் நோக்கமும் ஒரே இலட்சியத்தைக் கொண்டதாக இருப்பதால், அந்த லட்சியம் ஈடேற நம் வீரத்தைப் பயன்படுத்துவோம். அதுதான் சிறந்ததாகும்.

சேனாபதி:- என்னை நீங்கள் அறிவீர்களா?

கறு-தவப்:- ஒ, நன்கு அறிவோம்.

சேனாபதி:- அப்படியானால், உங்கள் சொந்த உருவைக் காட்டுங்கள்.

(தவப்பெண் தன் முகமுடியையும் கறுப்புடையையும் களைகிறாள். மற்றவர்கள் முகமுடியை மட்டும் களைகிறார்கள். சேனாபதி ஆச்சரியத்துடன் தவப் பெண்ணைப் பார்த்து)

சேனாபதி:- என்ன நீர் ஓர் பெண்! அதிலும் தவக்கோலம்!

தவ.பெண்:- ஆம், இதோ இந்த மலைநாட்டைச் சார்ந்த சீறூரில் நான் இருந்து வருகிறேன்.

(வீரவர்மனைக் காட்டி)

இவன் என்மகன், மற்றவர்கள் அச் சீறூரிலிருப்பவர்கள்.

சேனாபதி:- அம்மையே, தமிழர்க்குத் தவக்கோலம் தருமா? அன்றியும், நீங்கள், வாவிப் பயதுடையவராயிருக்கிறீர்! இச் சிறு பயதில் இக்கோலம் பூண்டதற்குக் காரணமென்ன?

தவப்பெண்:- என் கோரிக்கை ஒன்று.

சேனாபதி:- என்ன கோரிக்கை? அதை நான் அறியலாமா?

தவப்பெண்:- ஆரிய சூழ்ச்சியினின்றும், தமிழர்களைக் காப்பது. இதுவே என் கோரிக்கை!

சேனாபதி:- ஆரிய சூழ்ச்சியை ஒழிக்க, ஆரியக்கோலம் அவசியமா?

தவப்பெண்:- அதற்கல்ல இக்கோலம். நான் என் இக் கோலம் தாங்கினேன் என்பதற்குக் காரணம், பின்னால் அறிவீர்கள். அப்போது இதற்காக என்னைக் குறைக்குறமாட்டார்கள்.

சேனாபதி:- தங்கள் கோரிக்கை நிறைவேற்றத்தான், என்னை இக் காலையினின்றும் காத்தீர்களோ?

தவ.பெண்:- ஆம். தமிழர் சமுதாயம் மேன்மையடைய, உன்னைத் தவப்புதல்வனாகப் பெற்றது இந் நாடு. ஆதலால், அது உன்னை இழந்துவிட ஒப்பவில்லை.

சேனாபதி:- இருக்கலாம். இதனால், ஓர் வீரத்தமிழனுக்கு என்று மழியாப் பழியைத் தேடிவைத்தீர்களே, ஞாயமா?

தவ.பெண்:- இல்லை. அழியாத புகழை அளிப்பதற்காகத் தான், இக் காரியஞ்செய்தோம்.

சேனாபதி:- அம்மா, தங்கள் வார்த்தை, என் மனதிற்குச் சாந்தியை யுண்டுபண்ணவில்லை. கேவலம் உயிரைக் காக்கும் பொருட்டுக் கொலையாளிகளிடம் தப்பிச் சென்றான் சேனாபதி என்று, உலகம் என்னைத் தூற்றும்! ஆகையால், உங்கள் கையம்பினாலேயே என்னையும் வீழ்த்தி விடுங்கள்!

தவப்பெண்:- சேனாபதி, நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே. உலகம் உன்னை இகழுமென்றால், எம்மையும் இகழ்ந்ததாகும். என் வார்த்தையை நம்பு. உன்னைப் பழி சாராதபடி காப்பதே, என்கடமை!

சேனாபதி:- (வீழ்ந்து கிடக்கும் கொலைஞரைப் பார்த்து) அம்மா, நீங்கள் தவக்கோலம் பூண்டிருந்தும், இதோ இக் கொலையாளிகளின் உயிரைப் போக்கினீர்களே, இது ஞாயமா?

தவப்பெண்:- சேனாபதி, என்ன செய்வது! இதற்காக நானும் வருந்துகிறேன். ஆயினும், ஒப்பற்ற ஓர் வீரனை, இவ்வுலகம் இழந்து விட வேண்டுமா? உன் மறைவினால், தமிழர் சமுதாயத்திற்குப் பேராபத்து நேரப்போவதை நீ யறியமாட்டாயா? அதன் நிவர்த்திக்கெனச் செய்யப்பட்ட இக்கொலை, அறிஞர்களால் குற்றமாகக் கருதப்பட மாட்டாது. ஆகையால் நீ இதற்காக மனங்கவல வேண்டாம்!

சேனாபதி:- என் தண்டனை விவரம் உங்கட்டு எப்படித் தெரியும்?

தவப்பெண்:- சேனாபதி, ஆரிய சூழ்ச்சியால் அவக்கழிக்கப்பட்டு வரும் சோழமண்டல நிகழ்ச்சியை, நான் அறிந்துகொள்ளும் வசதி

பெற்றிருக்கிறேன். அதனால்தான், உன் தண்டனை விவரங்களை அறிய முடிந்தது. அல்லாமலும், குறித்த காலத்தில் உன் தண்டனையை நிறைவேற்றினால், நாட்டில் புரட்சி ஏற்படும் என்பதை அவர்கள் அறியாதவர்கள்லவர். அவர்களின் வஞ்சக மனப்பான்மையையறிந்த நான், நீ இருக்கும் சிறையருகே ஒற்றாள் வைத்திருந்தேன். உன்னை நடுநிசியில் சிறையினின்றும் வெளிப்படுத்திக் கொலைக்களம் கொண்டுவருவதையறிந்த அவர், ஓடோடி வந்து எம்மிடம் தெரிவித்தார். நாங்களும் இதோ ஒடி வந்தோம். இன்னும் சற்று நேரம் நாங்கள் தாமதித்து வந்திருந்தால், ஒரு பெரிய நஷ்டத்திற்காளாயிருப்போம்!

சேனாபதி:- அம்மா, சோழமண்டலத்தின்மீது தங்கட்கு அளவு கடந்த பற்றிருப்பதையறிகிறேன். தங்களின் உண்மை வரலாற்றை நான் அறிந்து கொள்ளலாமா?

தவப்பெண்:- அதைப் பிறகு கூறுகிறேன். இனி நாம் இங்குத் தாமதிப்பது கூடாது. செல்வோம் வா.

சேனாபதி:- என் நிலையை, என் நாட்டுத் தமிழர்கள் அறியமாட்டார்கள். அதனால், நான் இறந்ததாக எண்ணி, ஆவேசத்தின் காரணமாக ஒரு சமயம் புரட்சியைத் தொடங்கிவிட்டால்?

தவப்பெண்:- சேனாபதி. அப்படி ஒன்றும் நடைபெறாதபடி தக்க ஏற்பாடு செய்து விடுகிறேன். நாட்டில் அமைதி நிலவும். வா போகலாம்.

(அனைவரும் போகிறார்கள்)

காட்சி-15

இடம்:- மலைநாட்டரசனின் அரண்மனையின் ஓர் பகுதி.

உறுப்பி:- பூங்கொடி, அஞ்சுகம்.

(பூங்கொடி, சிந்தனையோடுதன் அறைக்கு வருகிறாள்)

பூங்கொடி:- என்ன, என் மனம் அவனையே தஞ்ச மடைந்து விட்டதே! அந்த ஆண்டுகளை நான் அடைய முடியுமா? அவன் கம்பீரத் தோற்றமும், பீடு நடையும், ஓர் அரசு குமாரனைப்போலன்றோ இருக்கின்றன. இவர்கள் அச்சீறாரில் இருப்பதற்குக் காரணமென்ன? ஒன்றும் புலனாக வில்லையே.....

(எதிரே, கூண்டிவிருக்கும் கிளியைப்பார்த்து)

ஏ கிணியே, கானகத்தில் கண்ட அக் கட்டழகனை, நான் கடிமணம் புரிவேனா? அவனால் ஓர் உயிர் இங்கு வாடி வருந்துகின்ற தென்பதை, நீ ஓடி அவனுக்குத் தெரிவிக்க மாட்டாயா?...

என்ன, ஊமையன் கண்ட கனவு போல், எத்தனை நாளைக்கு இதை நான் மறைந்து வைத்திருக்க முடியும்? அந்தோ! நான் மறைத்தாலும், என்மேனி கொண்டபசலை நோய், என் உள்ளத்தைக் கள்ளமின்றி வெளியிட்டு விடுகிறதோ காதல் தீயின் கொடுமையை, என் மெல்லிய மலருடன் எப்படித் தாங்கும்? தேக உறுப்பின் நலனழிய, நான் வாடி வருந்துவதா? ஜேயோ!

(சோர்வுடன் அங்குள்ள கட்டிலொன்றில் சாய்ந்து விடுகிறான். தோழி அஞ்சகம் அங்கு வந்து பூங்கொடியைக் கவனித்து)

அஞ்சகம்:- பூங்கொடி, என்ன இது? என் இப்படிச் சோர்வுடன் காணப்படுகிறாய்? தாமரை முகத்தில் சஞ்சலமா?

பூங்கொடி:- ஆம் அஞ்சகம். மனதிற் குறையிருந்தால், அது தீரும் வரை சஞ்சலந்தானே!

அஞ்சகம்:- (வியப்புடன்) உனக்குக்கூடவா குறை? நீயோ அரசு குமாரி! எதை விரும்புகிறாயோ, அதையெல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்க, பெற்றோர் இருக்கின்றனர்!

பூங்கொடி:- (வெறுப்புடன்) சீ! நான் என்ன குழந்தையா?

அஞ்சகம்:- குழந்தையென்று யார் சொன்னது? குமரி தான்!... ஆமாம். நீ விரும்புவது பொருளால்ல வென்றால், வேறு என்னதான் உன் மனதைக் குறைப்படுத்திற்று?

பூங்கொடி:- அதையெல்லாம் நீ ஏன் கேட்கிறாய்? உன் வேலையைப் போய்ப் பார்!

அஞ்சகம்:- சரிதான், எனக்குத் தெரியும் அது!

பூங்கொடி:- (கோபமாய்) என்னடி தெரியும்?

அஞ்சகம்:- தெரியும் எனக்கு! வேட்டைக்குச் சென்று வந்தது முதல், உன் உள்ளத்தில் வாட்டம் குடிபுகுந்து விட்டது! ஏன் சரிதானே!

பூங்கொடி:- (மகிழ்வுடன்) ஆம் அஞ்சகம். அந்த வாட்டந் தீர வழியிருக்கிறதா?

அஞ்சகம்:- ஜயையோ! என்னால் முடியாதம்மா! அதனால் எனக்குப் பழிவந்து சேரும்!

பூங்கொடி:- (சினந்து) என்னடி உள்ளுகிறாய்?

அஞ்சுகம்:- (திடுக்கிட்டு) பூங்கொடி, நான் என்ன தவறாகச் சொல்லுகிறேனா? உன் உள்ளக் குறை, அன்று காட்டில் சந்தித்த அவனால் ஏற்பட்டது தானே?

பூங்கொடி:- ஆமாம்.

அஞ்சுகம்:- அதைத்தான் நானும் சென்னேன். அதற்காகச் சீரி விழுகிறாயோ அரசர் அறிந்தால், என்னைத் தண்டிக்க மாட்டாரா?

பூங்கொடி:- அடி பைத்தியமே, எதற்காகத் தண்டிப்பார்?

அஞ்சுகம்:- (விழித்து) நீ அவன் மட்டில் கொண்ட எண்ணம் சரியல்ல!

பூங்கொடி:- என்னடி அவன் ஓர் வீரனால்லவா?

அஞ்சுகம்:- வீரன்தான், ஆனால், தகுதி வேண்டாமா?

பூங்கொடி:- என்னடி தகுதி? எதற்குத் தகுதி?

அஞ்சுகம்:- அவன் ஓர் அரசு குமாரனால்ல!

பூங்கொடி:- அதற்காக?

அஞ்சுகம்:- அவனை நீ மறந்து விடவேண்டும். இன்றேல், உன் தந்தையிடம் சொல்லிவிடுவேன்!

பூங்கொடி:- சீ உன்னைப்போல் பைத்தியக்காரி இந்த உலகத்திலேயே இருக்க மாட்டாள்! நா எனான்று சொல்ல நீ யொன்று உள்ளுகிறாயோ!

அஞ்சுகம்:- (திடுக்கிட்டு) உன் உள்ளத்திலிருப்பதைக் கள்ளமின்றி யுரைத்தால்தானே எனக்குத் தெரியும்!

பூங்கொடி:- அஞ்சுகம்,

(அவள் தோள்மீது கைபோட்டபடி)

அன்று கானகத்தில் என்னைத் தலையகுனியச் செய்தானே, அவனால் நேர்ந்த குறைதான் எனக்கு!

அஞ்சுகம்:- பூங்கொடி, உன் வார்த்தை எனக்கு விளங்கவில்லை. முன்னமே, நான் என்ன குழந்தையா என்று கோபித்தாய். குமரியின் வார்த்தையாகவே கொண்டால், நான் சந்தேகித்து ஏதாவது உள்ளிவிடக்கூடும். ஆகையால், எனக்கு வெள்ளையாகச் சொன்னால்தான், இனி உன்னோடு பேசுவேன்.

பூங்கொடி:- (சிரித்து) அஞ்சுகம், அவன் வில்லித்தையின் திறம் என்னை நாணாச் செய்துவிட்டது! அவனைப்போல் நானும், நன்கு

பயிற்சிபெற்று விளங்கவேண்டும். அல்லாதவரை, என் உள்ளக் குறை அகலாது.

அஞ்சுகம்:- அடேயப்பா! இதை முன்னமேயே சொல்லி விடக்கூடாதா? இதற்குத்தானா இத்தனை விபரீதம்?

பூங்கொடி:- இதை யறிந்துதான் நானும் சொன்னேன், உன்னிடம் சொல்லிப் பயனில்லை யென்று!

அஞ்சுகம்:- உனக்கு அவ்வளவு உபகாரம் செய்வதில்லையா நான்? ஏன் பூங்கொடி, என் மீது வீணே பழி சுமத்துகிறாய்? நீ விற்பயிற்சி பெறுவது, எனக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியாயிற்றே! (யோசித்து)

ஆமாம். அவன் யாரிடம் கற்றானோ, அவர்களிடம் கற்றால் தானே உனக்கும் அப்பயிற்சி யுண்டாகும்?

பூங்கொடி:- ஆம். அவன் தன் தாயாரிடத்திலேயே கற்றானாம். அதனால்தான், அந்தத் தவப்பெண்ணிடம் சென்று, என் குறையைத் தெரிவிக்கலா மென்றிருக்கிறேன்.

அஞ்சுகம்:- சரி, அப்படியானால், போய் வருவோமே.

பூங்கொடி:- எப்பொழுது? உடனே புறப்படவேண்டும்! என் பெற்றோரிடம் வேட்டைக்குச் சென்று வருவதாகத் தெரிவித்துச் சீக்கிரம் ஓடிவா உம்!

(அஞ்சுகம் போகிறாள். பூங்கொடி மற்றோரறைக்குச் செல்கிறாள்)

காட்சி 16

இடம்:- காட்டுவழி

உறுப்பி:- பூங்கொடி, அஞ்சுகம்.

(பூங்கொடி வேட்டை உடையுடன், அஞ்சுகத்தோடு காட்டு வழியே வருகிறாள்)

பூங்கொடி:- அஞ்சுகம், இதோ மலைநாட்டை அணுகிவிட்டோம். ஆயினும், அந்தத் தவப்பெண்ணின் இடத்தைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டுமே!

அஞ்சுகம்:- ஆம். தேடிப்பார்ப்போம்.

பூங்கொடி:- இருவரும் ஒரே வழிச் சென்று தேடுவதால் நாழியாகாதா? ஆகையால், நான் இதோ இவ்வழியாகவே செல்கிறேன். நீ, அதோ அம் மலையடிவாரமாகச் செல்லும் அவ்வழியாகவே வா, சீக்கிரம் கண்டுபிடித்துவிடலாம்.

அஞ்சுகம்:- சரி. நீ வழி தவறிவிடப்போகிறாய், ஜாக்ரதை நான் இதோ ஒரு நொடியில் வந்துவிடுகிறேன். (இருவரும் பிரிந்து போகின்றனர்.)

காட்சி17

இடம்: தவப்பெண் இல்லம்

உறுப்பி: வீரவர்மன், பூங்கொடி, தவப்பெண், சேனாபதி, அஞ்சுகம், சாரானாதன், நாகன், மாயன் முதலியோர்.

(வீரவர்மன், தன் இல்லத்தினருகே வில்லைத் தரையில் ஊன்றியபடி சோகமாக நின்று கொண்டிருக்கிறான்)

வீரவர்மன்:- (தனக்குள்) அந்தக் கட்டழகியை, நான் என்று மீண்டும் காண்பேன்! என் உள்ளத்தை அள்ளிச் சென்ற அவளின் பிரிவு, என்னால் ஒரு நொடியும் சகிக்க முடியவில்லையே! சீதமதி போன்ற அவளின் செவ்விய வதனத்தை, எப்படி மறந்திருப்பது? அந்தோ! அவள் நினைவே சதா என்னை வருத்துகின்றதே!

பாட்டு (இருவரும்)

வீரவர்மன்:-

[வேத கான என்ற பக்த துருவன் சினிமா மெட்டு] கானில் கண்ட காரிகையாள் மீதேயுள்ளம் ஒடுதே! காதல் மீற லானேன் என்றஞ் தேகமெல்லாம் வாடுதே! வானில் தோன்றும் மதிமுகத்தாள் தன்னை மீண்டும் காண்பெனோ?

பூங்கொடி:-

வருந்த வேண்டாம் நாடிவந்தேன் மாதெனையாட் கொள்விரே!

(வீரவர்மன் அவளை உறுத்திப் பார்க்கிறான். இருவர் கண்களும் ஒன்றை யொன்று தழுவுகின்றன.)

வீரவர்மன்:- (வியப்புடன்) ஆ! அரசகுமாரியா!

பூங்கொடி:- ஆம். (நாணத்துடன் தலைகுனிகிறாள்)

வீரவர்மன்:- (அளவிலா மகிழ்ச்சியுடன்) நான் செய்த பாக்யம், மீண்டும் உன்னைக் காணப் பெற்றேன்! (அவளை நெருங்குகிறாள்)

பூங்கொடி:- இங்கு யாருமில்லையா? உம் தாயார் எங்கே?

வீரவர்மன்:- இல்லை. இங்கு யாருமே இல்லை. எல்லோரும் மலையடிவாரம் சென்றிருக்கிறார்கள்!

பூங்கொடி:- (மகிழ்ச்சியுடன்) தங்களைத் தனிமையில் சந்தித்தேன்! ஆதலால், தங்களை விட நானே பாக்யசாவி!

வீரவர்மன்:- மிக்க மகிழ்ச்சி! பூங்கொடி, இங்கு நீ வந்த காரண மென்ன? பூங்கொடி:- அன்று உம்மால் ஏற்பட்ட குறை, இன்று என்னை இங்கு வரச்செய்துவிட்டது.

வீரவர்மன்:- (இரக்கத்துடன்) ஆம். உண்மையில் நான் அன்று உளக்கு மனவருத்தத்தையே உண்டுபண்ணிவிட்டேன்! ஆயினும், நீ விரும்பினால், அக்குறையை நானே தீர்த்துவைப்பேன்!

பூங்கொடி:- அப்படியானால், என் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை!

வீரவர்மன்:- ஆனால், உன்னால் ஏற்பட்ட ஒரு குறை, என் உள்ளத்தை மிகவும் வருத்துகின்றது!

பூங்கொடி:- (புன்னகையுடன்) என்ன அப்படிப்பட்ட குறை?

பாட்டு (இருவரும்)

(உண்ணழகைக்காண இரு எ.மெட்டு)

வீரவர்மன்:-

வேல்விழிகொண் பெண்ணி தயம்
பிளந்து விட்டாயே! - நீ
மிகுதுயரால் வாடுகின்றேன்
நானென்ன செய்வேன்! - ஆகா
நானென்ன செய்வேன்!

பூங்கொடி:-

மால்தருமோர் வீரமுகம்
மலைத்தோருங் கண்டேன்! - நான்
மலைத்தோருங் கண்டேன்! இந்த
மங்கை யெனக் களித்த துயர்
கொஞ்ச மாகுமோ? - துயர்
கொஞ்சமாகுமோ?

என்ற னுள்ளந் தனிலமர்ந்த
என்னுயிர் ரணையீர்! - நல்ல
இன்னுயிர் ரணையீர்!
இனியானும்மை மற்றே னுண்மை
ஏனோ விசாரம்? - உமக்
கேனோ விசாரம்?

வீரவர்மன்:-

மின்னற் குலம் போலே வந்த

மென்மொழி மாதே! - நல்ல
 மென்மொழி மாதே! - உளம்
 மேவுந் துயர் ஏகிடவே
 நீ மனம் இசைவாய்! - கண்ணே
 நீ மனம் இசைவாய்! (வேல்விழி)

வீரவர்மன்:- அன்று உன் கணையைத் துண்டித்து, உனக்கு நான் அதிக வருத்தத்தை உண்டு பண்ணினேன். நீயோ, உன் விழிக்கணையை என் இதயத்திற் பாய்ச்சி, எனக்கு அளவு கடந்த வேதனையை உண்டு பண்ணிவிட்டாய்!

பூங்கொடி:- (நாண்ததுடன்) தங்களின் வீரப்பார்வையும் வெற்றித் தோரும், எனக்கு விளைத்த துன்பத்தைவிட அது பெரிதா!

வீரவர்மன்:- (கஞ்சகதலாய்) கண்ணே, இருவர் குறையும் தீர்ந்து இனிதாக வாழி, நீ இடந் தருவாயா?

பூங்கொடி:- (தன் வசமிழுந்தவளாய்) காதற் கண்ணாளா, தங்களைக் கண்டதும், என் உள்ளத்தே காதல் அரும்பிற்று! ஆதலால் தங்களையன்றி வேறொருவரை எப்படி என் மனம் நாடும்?

வீரவர்மன்:- கரும்பின் சுவையே! உன்னால் என் வாழ்வு புனித மாயிற்று! நம் இருவர் உள்ளமும் ஒன்றிய இந்நாளே, நமக்கு நன்னாளாகும்! எங்கே, உன் தேனிதழ் தந்து வேதனை நீக்கு!

பாட் ⑥

(கை டியர் இந்திரா எ.மெட்டு)

வீரவர்மன்:-

தந்திடு வாயேஉன் செந்துவர் வாயிதழ்!

பூங்கொடி:-

தா மத மேன் சுவை யிதழே
 தந்தேன் வந்தே நலம் பெறுவீர்!

வீரவர்மன்:-

சக மெலாம் இதற் கிணையோ!

(இருவரும் ஒருவரை யொருவர் தழுவி முத்தங் கொடுத்துக் கொள்கின்றனர். இச் சமயம், தவப் பெண்ணும் அஞ்சகமும் அங்கு வந்து, இவர்கள் செய்கையைப் பார்த்துவிடுகின்றனர். இவ்விருவரும், அச்சமும் நாணமும் மேவிட்டவர்களாய் விலகித் தலைகுனிந்து நிற்கின்றனர்).

அஞ்சுகம்:- (கோபத்துடன்) பூங்கொடி, என்ன காரியஞ் செய்தாய்? தகாத ஒருவளிடம் சரசங் கொண்டு, எனக்குப் பழிவிளைத்துவிட்டாயோ! உன் மதி மயங்கிவிட்டதா? இதற்குத் தானா என்னை இங்கு அழைத்துவந்தாய்?

(பூங்கொடியும் வீரவர்மனும் நட்டதலை நிமிர்த்தாமல் இருக்கின்றனர். இதையறிந்த தவப் பெண்)

தவ.பெண்:- அஞ்சுகம், கோபியாதே! உன் அரசி, தகாத ஒருவளிடம் காதல் கொண்டுவிடவில்லை. உள்ளம் ஒன்றிய இவர்களின் காதலே, மிகவும் உயர்வானது!

(இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட பூங்கொடியும் வீரவர்மனும், ஒருவரையொருவர் ஜாடையாகப் பார்க்கின்றனர். பின்,)

பூங்கொடி:- தாயே, என்னை மன்னித்து ஆதரவளியுங்கள்!

(இடித் தவப்பெண் கால்களைத் தழுவிக் கொள்கிறாள்)

வீரவர்மன்:- அம்மா, என்னை மன்னிக்கவும்! (வணங்கி நிற்கிறான்)

தவ.பெண்:- (இருவரையும் பார்த்தபடி) உங்களை மன்னிப்பதற்கு, நீங்கள் குற்றவாளிகளால் பூங்கொடி, எழுந்திரு!

(பூங்கொடி மகிழ்ச்சியோடு எழுந்திருக்கிறாள். வீரவர்மனும் மகிழ் வெய்துகிறான்)

ஒத்த அன்பால்ட ஒருவனும் ஒருத்தியும் கொள்ளும் காதலே, உயர்வானது! இதுவே தமிழர் முறை! உங்கள் காதல் நீட்டியில் வாழ்க!

(பூங்கொடியும் வீரவர்மனும் மகிழ்ச்சிப்பார்வை செலுத்திக்கொள்கின்றனர்.)

அஞ்சுகம்:- (வருத்தமாக) தாயே, இதை அரசர் அறிந்தால், என்னை என்ன நினைப்பார்? அவர் என்னிடம் ஒப்புவித்ததற்கு மாறாக, நான் இடந்தந்துவிடுவதா?

தவ.பெண்:- அஞ்சுகம், இப்பொழுது என்ன முழுகி விட்டது? இருவர் உள்ளத்திலும் காதல் அரும்பிற்று! அது மலர்ந்து மணம் பெறுவதற்கு இன்னும் நான் இருக்கிறது. அப்பொழுது உன் அரசரே, அகமகிழ்வோடு இதை அங்கீகரிப்பார்!

(இச்சமயம் சேனாதிபதி, நாகன், சாரானாதன் முதலியோர், கனிவர்க்கங்களோடு அங்கு வருகின்றனர்)

அஞ்சுகம்:- தாங்கள் யார் என்பதை யறிந்தாலும், என் மனம் நிம்மதியோடிருக்கமுடியும். தயவு செய்து தங்கள் வரலாற்றைச் சொல்லுங்கள்!

தவ.பெண்:- (அங்குள்ள அனைவரையுங்காட்டி) இவர்கள் யாவரும் என் வரலாற்றை யறிய அவாவற்றவர்களே! ஆயினும், அதை நான் இப்பொழுது சொல்லக்கூடாத நிலையிலிருக்கிறேன். தமிழர் வாழ்வு என்று தன்மதிப்போடு விளங்குகிறதோ அன்றுதான் என் வரலாறும் அறிவிக்கப்படும். ஆகையால், அது பற்றிக் கவலைப்பட்டவேண்டாம். (அனைவரையும் பார்த்து) என், எல்லோரும் அமருங்கள்! நாகா, அனைவர்க்கும் கனிகள் வழங்கு!

நாகன்:- அப்படியே! (எல்லோரும் அமர்கிறார்கள். நாகன் அனைவருக்கும் கனிகள் வழங்குகிறான். ஏன், தானும் அமர்ந்துஅனைவரோடும் புசிக்கிறான்.)

தவ.பெண்:- சேனாபதி,(பூங்கொடியைக்காட்டி) இதோ அமர்ந்திருக்கும் இப்பெண், இம்மலைநாட்டரசரின் குமாரி. பெயர் பூங்கொடி. (அஞ்சுகத்தைக் காட்டி,) இப்பெண் பூங்கொடியின் தோழி.

சேனாபதி:- அப்படியா, நல்லது!

தவ.பெண்:- இன்னொன்று, பூங்கொடி, வீரவர்மனின் காதலி! என் மருமகள்!

சேனாபதி:- சரிதான். நாம் அருந்துவது மணவிருந்து போலும்। (அனைவரும் சிரிக்கின்றனர். பூங்கொடி நாணத்தால் தலைகுனிகிறாள்)

சார் :- வீரவர்மா, நீ அதஷ்டக்காரன்! கோரியதை அடைந்துவிட்டாயே (அஞ்சுகத்தைப்பார்த்து,)தோழி, நீ பாபத்தைச் செய்தவள்!

அஞ்சுகம்:- (வெறுப்பாக) போதும் வாயை மூடு. நீ ஓரு வாய்ப்பட்டி என்பதை அன்றே தெரிந்துகொண்டேனே! (அனைவரும் சிரிக்கின்றனர்.)

தவ.பெண்:- பூங்கொடி, (சேனாபதியைக்காட்டி) இவர் சோழமண்டலத்தின் சேனாபதி ஆரிய சூழ்ச்சியால், அக்ரமாகக் கொலைத்தண்டனைக்காளாக்கப்பட்டவர். நாங்கள் அத்தண்டனையினின்றும் இவரை மீட்டு வந்தோம்.

பூங்கொடி:- அப்படியா! அவரின் வீரபரதாபத்தை நான்

கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது தான் நேரில் பார்த்தேன். (சேனாபதியைப்பார்த்து.)

சேனாபதியாரே, வணக்கம்!

சேனாபதி:- பூங்கொடி, நீஇம்மலைநாட்டரசரின் மகள் என்பதையறிந்து மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அன்றியும் எங்கட்டு உறவானதுபற்றி, என் மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே யில்லை.

தவ.பெண்:- பூங்கொடி, சேனாபதியின் தலையைக் கொண்டு வருபவருக்கு ஆயிரம் பொன் பரிசளிப்பதாகச், சோழ மண்டல அரசர் விளம்பரப்படுத்தியிருக்கிறார்.

பூங்கொடி:- (திடுக்கிட்டு) ஆ, அப்படியா!

சேனாபதி:- என் தலைக்கு அவ்வளவு மதிப்பு ஏற்பட்டிருப்பதுபற்றி, நான் பெருமையடையத்தானே வேண்டும்! இந்த அதிர்ஷ்டம் உங்கள் தலைகளுக்குண்டா? (அனைவரும் சிரிக்கின்றனர்)

தவ.பெண்:- சேனாபதி, அந்தப் பிரம்மகுரு விழா நடத்துவதுபற்றி, நீ என்ன நினைக்கிறாய்?

சேனாபதி:- என்ன நினைப்பது? மேலும், வட நாட்டிலிருந்து ஆரிய ரிஷிகள் பலர், கும்பல் கும்பலாக வந்து குவிகின்றனராம்.

தவ.பெண்:- இது, தமிழர் வீழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு. இன்னுங்கூடிய சீக்கிரத்தில், சோழமண்டலம் ஆரியர் வசம் ஆகப் போவதைக் கேள்விப்படப் போகிறோம் பார்!

பூங்கொடி:- பாபம், சோழமண்டல அரசர் நிலை, மிகவும் பரிதாபத்துக் குரியதாயிருக்கிறதே!

தவ.பெண்:- மதியை இழந்தால், வருவது பழிமட்டுமா? மற்றெல்லாமுந்தான்! (இச்சமயம் மாயன் அவசரமாக ஒடிவந்து,)

மாயன்:- அம்மா, போச்சத் தமிழர் வாழ்வு! வீழ்ந்தது சோழமண்டலம்!

சேனாபதி:- ஆ, அப்படியா! (ஆத்திரத்தோடு எழுந்திருக்கிறான். மற்ற வரும் எழுந்திருக்கின்றனர்)

தவ.பெண்:- சேனாபதி, அவசரப்படாதே. (மாயனைப் பார்த்து) மாயா, என்ன நடந்தது?

மாயன்:- அந்த மந்திரியும் ஆரியச் சந்தியாசிகளும், அவர்கட்டுத் துணையாகச் சேத்தூர் அரசனும் ஒன்று கூடிப் படையெடுத்து அரசைக் கைப்பற்றிவிட்டனர். அரசரும்

இளையராணியும், சிறையில் வைக்கப்பட்டனர்। ஏராளமான சேனாசைனியங்கள் நாட்டைக் காவல்புரிகின்றன!

தவ.பெண்:- அப்படியா, நாட்டுமக்கள் நிலை என்ன?

மாயன்:- திடீரென அரசைக் கைப்பற்றியதால், நாட்டு மக்கள் தீகிழும் அச்சமுங்கொண்டு தீகைப்புற்றிருக்கின்றனர். அல்லாமலும், சோழமண்டலம் அந்த மந்திரிக்குச் சொந்தமான ஓர் சிற்றரசாக இருக்குமாம். சேத்தூரே, இனியாவற்றிற்கும் தலைமை நாடாக விளங்குமாம்!

தவ.பெண்:- சரிதான். துணையரசைத் தடைப்படுத்தும் குழ்ச்சி இது.

சேனாபதி:- ஆகா, அந்தச் சேத்தூரானை நான் படுத்திய பாடு கொஞ்சமா? என்ன கர்வம் அவனுக்கு! (தவப்பெண்ணைப் பார்த்து) ஏன் இன்னும் வாளாவிருக்கின்றீர்கள்?

தவ.பெண்:- சேனாபதி, உன்னைவிட இதில் எனக்கு அதிகக் கவலையுண்டு என்றாலும், அந்த ஆரியர் வார்த்தையைத் தேவ வாக்கெனக்கொண்ட அரசின் மூளை திருந்தட்டும், அதற்காகச் சிறையில் சிறிது நேரம் வருந்தட்டும்! அப்போதுதான் அவர் நம் தொண்டைச் சிறந்ததாகக் கருதுவார்! ஆயினும், நாளைச் சூரியோதயத்தில் நம்மால் மீட்கப்பெறும் சோழமண்டலம்! இது உறுதி. (உடனே தவப்பெண், தன் இல்லத்திற்குட்சென்று, இருக்கடிதங்களைப் பார்! (கொடுக்கிறான். சேனாபதி அவற்றை வாங்கிப் பிரித்துப் பின்வருமாறு படிக்கிறான்,)

கடிதம் 1

சோழமண்டல ஆரிய அமைச்சனுக்கு,

வஞ்சனையே உருக்கொண்ட மந்திரியே,
பேடித்தனத்தால் உன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டாய்.
ஆயினும், சோழமண்டலத்தைக்காக்குந் திறன்
உனக்கிருக்குமானால், நாளைச் சூரியோதயத்தில் நீபோருக்குத்
தயாராகு!

இப்படிக்கு,
கறுப்புடை முகமுடிகள்.

கடிதம் 2

அங்குள்ள தமிழ்ர் பாதுகாப்புக் கழகத்தாருக்கு,

தோழர்களே, சோழமண்டலம் ஆரிய சூழ்சிக்குப் பலியாகி நிட்டதெனத் துயரெய்த வேண்டாம். நானைள் குடியோதுயத்தில், அது எங்களால் ஸ்கப்போறும்! தமிழ்நாடு தமிழர்களே என்ற நிலை மீண்டும் நிலைப்பெறும்.

இங்வனம், உங்களன்புக்குரிய

கறுப்புடை முகமுடிகள்.

சேனாபதி:- சரிதான். அனுப்பிவிடுங்கள்.

தவ.பெண்:- மாயா, இக்கடித்தை ஆரிய மந்திரியிடமும், இதனைத் தமிழ்ப்பாதுகாப்புக் கழகத்தாரிடமும் சேர்த்து விடு. சீக்கிரம்!

மாயன்:- (கடிதங்களைப் பெற்று) அப்படியோ (போகிறான்)

தவ.பெண்:- (நாகனைப்பார்த்து) நாகா, நீங்கள் எதிர் பார்த்திருந்த விருந்து நாளைக் காலையில் ஆகையால் நம் வீரர்கள் ஜன்னாற்றுவரையும் ஆயத்தப்படுத்திவை!

நாகன்:- அப்படியோ!

பூங்கொடி:- அம்மா, அந்த விருந்தில் எனக்குப்பங்கில்லையா? ஆகையால், நானும் வருகின்றேனே உம்மோடு!

தவ.பெண்:- (பூங்கொடியின் தலையைத் தடவிக்கொடுத்தபடி) பூங்கொடி, உன் ஆர்வம் எனக்கு அகமகிழ்ச்சியை விளைவிக்கிறது. ஆயினும், நீயோ சிறு பெண்! மேலும், போர் அறியாதவள்! அந்தச் சோழமண்டலத்தைக் கைப்பற்ற, நாங்களே போதும்.

பூங்கொடி:- ஆம், சிறுபெண்தான்! ஆயினும், மறக்குவத்தில் தோன்றிய மகளிரல்லவா யான்? எனக்கு மட்டும், தமிழ் வாழ்வைக் காக்கும் பொறுப்பு விலக்கா!

தவ.பெண்:- ஆமாம், உன் தந்தையார் தேடுவாரே?

பூங்கொடி:- அவர் தேடாமலிருக்க ஆன் அனுப்பிவிடுவோம். (நாகனைப்பார்த்து) நாகா, அம்மையார் இல்லத்தில், அவர்கள் வேண்டுகோட்டபடி நாங்கள் தங்கி யிருப்பதாகவும், நாளையதினம் வீடுவருவதாகவும் என் பெற்றோரிடம் தெரிவித்துச் சீக்கிரம் வா (தோழியைப் பார்த்து) அஞ்சகம், நீயும் போகிறாயா?

அஞ்சகம்:- உன்னை விட்டுவிட்டு நான் மட்டும் போவதா? அதெல்லாம் முடியாது.

தவ.பெண்:- சரி, வாருங்கள், நாளைக்காக வேண்டிய காரியங்களைக் கவனிப்போம். (அனைவரும் தவப்பெண் இல்லத்திற்குள் நுழைகின்றனர். வீரவர்மன் பூங்கொடியைப் பார்த்து.)

வீரவர்மன்:- பூங்கொடி என் மனக்குறை தீர் மார்க்கங்கிடைத்தது. உன் மனக்குறை தீர் வில்லித்தை பயில்வோம் வருகிறாயா?

பூங்கொடி:- (மகிழ்வுடன்) தங்களோடு வருவதை நான் மறுக்கமுடியுமா? அதைவிடச் சிறந்த இன்பம், எனக்கு வேறென்ன இருக்கிறது?

வீரவர்மன்:- சரி, வா, (இருவரும் தவப்பெண் இல்லம் நுழைகின்றனர்)

காட்சி 18

இடம்:- சோழமண்டலச் சிறைச்சாலை.

உறுப்பி:- அரசன், இளையராணி, கறுப்புடைக்காரர்கள், மந்திரி, பிரம்மகுரு, சேத்தூர் அரசன், சந்நியாசிகள், சேவகர், நாட்டுமக்கள்.

(சோழமண்டல அரசரும் இளையராணியும் சிறையில் வருந்திக்கொண்டிருக்கின்றனர். இரு சேவகர் காவல் புரிகின்றனர்)

அரசன்:- அந்தப்பாழும் ஆரிய சூழ்சியை யறியாமற் போனேனோ! உலகம் புகழ் சக்ராதிபதியாய் வாழ்ந்துவந்த எனக்கு, இக் கதியா நேர வேண்டும்? ஜயோ, என் மானம் பறிபோயிற்றே! இனி நான் உயிரோடு வாழ்வதா?

பாட்டு

இளையராணி:-

[சகியே நீ என நை வாதிப்பதேனோ? எ. மெட்டு]

சிறையினில் வாடிடக்காலமுமாச்சே!

சீர்மிகும் வாழ்வின்றித் துயர்கொள லாச்சே!

குறையது புரிந்தீர்!

குடிகளை மறந்தீர்!

கோதிலா நம்சேனா

பதியைந் ரிழந்தீர்!

கொடுஞ்செயலாரியர் படுமொழி ஏற்றீர்!

கொஞ்சமோ நம்துயர் அந்தோ நாதா! (சிறை)

சோழமண்டல அரசரே, இளையராணியே, வெளியே வாருங்கள்।

(அரசனும் இளையராணியும் வெளியே வருகின்றனர்.)

அரசன்:- ஐயா, நீங்கள் எங்கள் மானத்தை மீட்டார்கள்! (மந்திரி முதலியோரைக் காட்டி,) இதோ இந்தப் பேடிகள், எங்களைத் திட்டிரனக் கைது செய்து சிறைப்படுத்தி விட்டனர்! அதனால், நாட்டைக் காப்பதற்கு என்னால் முடியாதுபோயிற்று!

தவப்-முக:- சரி.இப்பொழுதாவது ஆரிய சூழ்சியை அறிகின்றீர்களா? அல்லது, அவர்கள் வாக்கே தேவ வாக்கென இன்னமும் நம்புகின்றீர்களா?

அரசன்:- அப்படி நம்பியதன் பயன்தான், இதோ அனுபவித்தேனே இனியுமா? தமிழர் நெறியை மறந்ததற்குச் சரியான தண்டனையல்வோ பெற்றேன்!

தவப்-முக:- (தான் பிடத்திருந்த மந்திரியை நோக்கி) ஏ, வஞ்சகத்தின் உருவே! வடித்தெடுத்த நஞ்சே! தந்திரத்தால் தமிழரின் உரிமையைப் பறித்துப், பேடித்தனத்தால் இந்நாட்டை யுாளப் பார்த்தாய்! இதோ, இச்சிறைச் சாலையை ஆண்டுகொண்டிரு!

(கழுத்தில் கைகொடுத்துச் சிறைக்குள் நெட்டித் தள்கிறாள்)

கறுப்-வீர:- (தான் பிடித்திருந்த பிரம்மகுருவை நோக்கி) மக்களை ஏய்த்து, அவர்கள் உழைப்பில் உண்டு கொழுக்கும் ஏ மாமிசப்பிண்டமே! உன் தெய்வீக சக்தி எங்கே? மாய மந்திரங்கள் எங்கே? எதிரியைச் சுட்டிடாரிக்கும் தபோ வலிமை எங்கே? இதோ, இதுதான் உனக்கு ஆஸ்ரமம். செல்!

(நெட்டித் தள்ளுகிறாள் சிறைக்குள்)

கறுப்-சே:- (தான் பிடித்திருந்த சேத்தூர் அரசனை நோக்கி) ஏ, குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக்காம்போ! தமிழர் வாழ்வை நக்கக், நீ ஒரு தமிழன் உதவவேண்டுமா? வெட்கமற்ற உனக்கு வெஞ்சிறைதான் கதி செல்! (நெட்டித்தள்ளுகிறாள் சிறைக்குள், நாட்டு மக்கள், சிறைக்குள் அவர்களைத் தள்ளும்போதெல்லாம், வெட்கம், வெட்கம் எனக் கூவுகின்றனர். ஆரியச் சந்தியாசி முதலியோரையும், எனைய கறுப்புடைக் கூட்டம் சிறைக்குள் தள்ளுகிறது.)

கறுப்பு-தவு:- (சிறைக்காவலனைப் பார்த்து) சேவகா, சிறையைத் தாளிடு!இனி எங்கள் உத்தரவின்றி, இவர்களை வெளியில் விடாதோ ஜாக்கிரதை.

சேவகன்:- அப்படியோ (சிறைக் கதவைப் பூட்டுகிறான்)

கறுப்பு-தவு:- (தன் வாகை உருவி உயர்த்தி)தமிழ் நாடு

மற்றவர்கள்:- (தம் வாட்களை உயர்த்தி) தமிழர்க்கே!

கறு.தவு:- ஆரிய சூழ்ச்சி,

மற்றவர்கள்:- அழிகா (இவற்றையெல்லாம் கண்ட அரசன், மகிழ்ச்சியுடன் அனைவரையும் பார்த்து)

அரசன்:- தோழர்களே, எதிர்பாராத இப்பேருதவிக்கு என நன்றி உரித்தாகுக! உங்கள் தமிழாரவும், எனக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கிறது. ஆயினும், உங்களையெல்லாம் நான் இன்னாரென அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

கறு.தவு:- அரசே, எங்களையறிந்து கொள்வது பிறகிருக்கட்டும். உமதுவீழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்ன என்பதை, நீர் அறிந்துகொண்டாரா?

அரசன்:- அறிந்தேன். ஆரிய சூழ்ச்சி என்பதை!

கறுப்பு-தவுப்:- இனியும் அதற்கு இடங்கொடுப்பீரா?

அரசன்:- இல்லை? தமிழர் நலமே எனது உயிர்!

கறுப்பு-தவுப்:- சரி, உமது வீழ்ச்சிக்கு மற்றொரு காரணமென்ன?

அரசன்:- (சிறிது யோசித்து) ஆம், ஒப்பற்ற வீரனை - தீர மிக்க என் சேனாபதியை, இழந்தேன், அதுதான்.

கறுப்பு-தவுப்:- (இகழ்ச்சி நகை புரிந்து) தன் உயிரைக் காக்கக் கொலையாளிகளிடம் தப்பிச் சென்ற ஒருவர், ஒப்பற்ற வீரரா? நன்றாயிருக்கிறது உம் கூற்று!

அரசன்:- (நெறியாக) ஜயா, உமது இகழ்ச்சி தவறாகும். அவன் உண்மையில் ஓர் வீரன்! அவனுக்கு நிகர் அவனே! கொலையாளிகளிடம் அவனாகத் தப்பிச் செல்லவில்லை. இது அவன் குற்றமன்று.

கறுப்பு-தவுப்:- அப்படியானால், அவரை மீட்டுச் சென்றோரின் குற்றமா?

அரசன்:- அவர்கள் நோக்கத்தை யறியாமல், அதை நான் எப்படிக் குறைக்க முடியும்?

கறுப்பு-தவுப்:- சரி. இப்பொழுது அவர் எங்கிருக்கிறார் என்பதையாவது அறிவீரா?

அரசன்:- அதற்காகச் செய்த முயற்சியெல்லாம் வீணாயிற்று.

கறுப்-தவப்:- அவருடைய தலையைக் கொண்டுவருபவருக்கு ஆயிரம் பொன் பரிசளிப்பதாகக் கூறியதுண்டா?

அரசன்:- ஆம், கூறினேன்.

கறுப்-தவப்:- இப்பொழுது நான் கொண்டுவருகின்றேன். பரிசளிக்கின்றோ?

அரசன்:- முடியாது. என் முதல் வேலை, எங்கிருந்தாலும் சேனாபதியைத் தேடி இங்கு அழைத்து வருவதுதான்! (தவப்பெண் ஜாடையாகச் சேனாபதியைப் பார்க்கிறாள்)

சேனாபதி:- அரசே. சேனாபதியை நீர் தேடிச் செல்ல வேண்டியதில்லை. கடமையும் பொறுப்பும் அவனுக்குண்டு. இதோ சேனாபதி! (தன் கறுப்புடைகளைக் களைகிறான். அரசன் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து, 'ஆ சேனாபதி' என ஓடித் தழுவுகிறான். நாட்டு மக்கள், 'வாழ்க சேனாபதி' என மகிழ்ச்சியுடன் ஆரவாரஞ் செய்கின்றனர். சிறைக்குள் இருப்போர், பயத்தால் விழிக்கின்றனர்).

அரசன்:- சேனாபதி, உனக்கு நான் செய்த தீமைகளை மறந்து, என்னை மன்னித்துவிடு. உன் உயர்வு - இன்றியமையாமை ஆகியவைகளை யறிந்திருந்தும், பாவி யான் மதியிழுந்தேன். அதற்கு ரிய தண்டனையையும் பெற்றுவிட்டேன்!

சேனாபதி:- அரசே, நீர் எனக்கு மனமாரத்தீங்கு செய்யவில்லை. என்ன செய்வது. நடந்ததைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். நான் இதுவரை உயிரோடிருக்க ஒருப்பட்டதும், நாட்டின் எதிர் கால நிலையை எண்ணியேயாகும்.

இ.ராணி:- சேனாபதி, இனி உன்னைக் காண்முடியாதென்றே எண்ணினேன். மாறாக, ஆரிய குழ்ச்சியை இனிக் காண முடியாதவாறு கண்டேன். கழிபேருவகை கொண்டேன்!

சேனாபதி:- இளையராணியாரே, திருந்திய அரசரைக்கண்டேன், சித்தங் களித்தேன். இனி எனக்கு என்ன குறை?

அரசன்:- (வீரவர்மனனக்காட்டி) இவர் யார்?

கறுப்-தவப்:- அதிருக்கட்டும். நீர் இந் நாட்டின் அரசர், உமக்குப் பிற்காலம் இந்த ஆட்சியை யாள்வது யார்?

அரசன்:- (துயரமாக) யாருமில்லை. நான் சந்ததி யற்ற பாவி!

கறுப்-தவப்:- ஏன்? இதுவரை உமக்குக் குழுந்தையே பிறக்கவில்லையா?

அரசன்:- பிறந்தது. ஆனால் அதை இழந்தேன்.

கறுப்பு-தவப்:- இழந்தீரா! ஏன்? எதற்காக?

அரசன்:- அக் குழந்தை பிறந்த நேரம் பொல்லாததென்றும், அதனால் ஆட்சிக்கும் எங்கட்கும் ஆபத்துண்டாகு மென்றும் சொல்லி (சிறையிலுள்ளவர்களைக் காட்டி) இதோ இந்தப் பாவிகள்தாம் இழக்கும்படி செய்துவிட்டார்கள்!

கறுப்பு-தவப்:- (திடுக்கிட்டவளாய்) ஆ, அப்படியா! அக் குழந்தையை என்ன செய்தீர்?

அரசன்:- ஒரு பெட்டிக்குள் வைத்து, இந்த வெள்ளாற்றில் விட்டு விட்டோம். அது நேரே கடவிற்கொண்டு சேர்த்துவிட்டது.

கறுப்பு-தவப்:- என்ன பரிதாபம்!... அக் குழந்தையை இழந்ததனால் தான், உங்கட்கும் ஆட்சிக்கும் ஆபத்தேற்பட்டதென்பதை இப்பொழுதாவது உணர்கின்றீரா!

அரசன்:- ஆம். அவர்கள் குழ்ச்சியை இப்பொழுதுதான் உணர்ந்தேன்.

கறுப்பு-தவப்:- உங்கள் ஆபத்தை நீக்கிக் காத்த இதோ இவனே (வீரவர்மனைக் காட்டி) இந்நாடு இழந்த பொக்கிணங்ம்!

அரசன்:- (வியப்புடன்) என்ன, என் நாடு இழந்த பொக்கிணாமா?

கறுப்பு-தவப்:- ஆம். இவன்தான் உங்கள் மகன் வீரவர்மன்!

(வீரவர்மன் தன் கறுப்புடைகளைக் களைகிறான். அரசனும் இளையராணியும் அவனை உறுத்தி, ஆச்சரியத் துடன் பார்க்கின்றனர்)

அரசன்:- உண்மையாகவா?

கறுப்பு-தவப்:- சந்தேகமேன்? பெட்டிக்குள் குழந்தையுடன் வைத்திருந்த உங்கள் கடிதம் இதோ!

இடையிற் செருகி வைத்திருந்த கடிதச் சுருளை எடுத்து அரசனிடம் கொடுக்கிறாள். அசரன் ஆவலோடு வாங்கி அதைப்பிரித்துப் பார்த்ததும் “ஆ மகனே” எனத் தழுவிக் கொள்கிறாள். இளைய ராணியும் ஓடித் தழுவிக் கொள்கிறான். இதனைக் கண்ட நாட்டு மக்கள் “வாழ்க வீரவர்மன்” என ஆரவாரிக்கின்றனர்)

இ.ராணி:- (வீரவர்மன் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தபடி) என் செல்வமே! உன்னை யான் மீண்டும் பெற்றேனா! என் உயிருக்கு உறுதி தந்தாயா! ஜயோ, உன்னைப் பிரிந்ததால், எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன் தெரியுமா!

வீரவர்மன்:- (மகிழ்வுடன்) தாய் தந்தையர்களே, வணக்கம்! இந் நாள் வரை நான் என்னையறிந்துகொள்ளாமலேயே வாழ்ந்து வந்தேன்! இப்பொழுது என் நிலையையறிய, நான் உண்மையிலேயே பெருமகிழ்ச்சி யடைகின்றேன்!

அரசன்:- ஜயா, (பூங்கொடியைக் காட்டி) இவர் யார்?

கறுப்-தவப்:- இவரா? ஓர் பெண்! அடுத்துள்ள மலைநாட்டரசரின் மகள். பெயர் பூங்கொடி. உங்கள் மருமகள்!

அரசன்:- ஆ, அப்படியா மிக்க சந்தோஷம்.

(பூங்கொடி, தன்கறுப்புடைகளைக் கழற்றுகிறாள்)

இ. ராணி:- (மகிழ்ச்சியுடன்) கண்ணே பூங்கொடி, அருகே வா!

பூங்கொடி:- மாமா, மாமி, அடியாள் வணக்கம்.

(இளையராணியி னாருகே செல்கிறாள். அவள் பூங்கொடியை அணைத்தபடி தலையைத் தடவிக் கொடுக்கிறாள்)

பூங்கொடி:- (வீரவர்மனைப் பார்த்து) நாதா, அன்று அம்மையார் சொன்னது உண்மையாயிற்று. நீர் எனக்குக் காதலராக வாய்த்தது பற்றி, எனது மகிழ்ச்சிக்கோர் எல்லையே இல்லை!

வீரவர்மன்:- சித்திரப் பாவையே, உன்னை நான் காதலியாகப் பெற்றேன். அதனால், எல்லாம் பெற்றவனானேன்.

அரசன்:- (மிக்க ஆச்சரியத்துடன்) உங்கள் ஓவ்வொருவரையும் இன்னாரென அறியும்போது, எனக் கேற்படும் மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. (தவப்பெண்ணைப் பார்த்து) ஜயா, தாங்கள் யார்?

கறுப்-தவப்:- நானா? இந்த மலைநாட்டைச் சேர்ந்த சீறுரில் வாழும் ஓர் தவப்பெண்.

(தன் கறுப்புடைகளைக் கழற்றி ஏறிந்து, காவி உடையுடன் விளங்குகிறாள். பின்னர் நாகன் முதலியோரைக் காட்டி)

இதோ இருக்கும் கறுப்புடைகாரர்கள் யாவரும், அச்சீறுரில் வசிக்கும் வேடுவர்களாவர். இவர்களது உதவியினால் தான், இந் நாட்டை மீட்கும் வாய்ப்பு எங்கட்டுக் கிடைத்தது.

அரசன்:- (மகிழ்வுடன்) அப்படியா (நாகன் முதலியோரைப் பார்த்து) வேட்டுவ வீரர்களே, உங்கள் உதவிக்கு என் நன்றி!

நாகன்:- அரசே, எங்கள் உதவி பெரிதல்ல; எல்லாம் அம்மையாரின் முயற்சியே!

அரசன்:- (வியப்புடன்) அப்படியா! (தவப்பெண்ணைப் பார்த்து) தவக்கோலம் பூண்ட தாயே, நீர் யார்? எதற்காக இக் கோலம் பூண்டார்?

தவ.பெண்:- அரசே, ஆரிய குழ்ச்சி இந் நாட்டை விட்டகல்வதற்கும் தமிழர் வாழ்வு தழைப்பதற்கும் இக் கோலம் பூண்டேன். இன்றோடு என் கோரிக்கையும் தீர்ந்தது. இனி நீங்கள் யாவரும், தமிழர் நெறியாகிய சமதர்ம முறையில் தழைத்தோங்கி வாழுங்கள் யான் சென்று வருகிறேன்.

(இரண்டடி நடக்கிறாள். எல்லோரும் திடுக்கிடுகின்றனர். உடனே வீரவர்மன் ஓடி வழி மறித்து)

வீரவர்மன்:- அம்மா, எங்கே செல்கின்றீர் என்னை விட்டு?

பாட்டு (இருவர்)

(‘அரேபாண்டு ரங்கா’ எ. சக்குபாய் சினிமா மேட்டு)

தவப்பெண்:-

எனதாசை மைந்தா வழி விடுவாய்!

வீரவர்மன்:-

எனை - இங்கு விட்டுத் தனியே நீரும்
எங்குச் செல்கின்றீர்? - அம்மா
எங்குச் செல்கின்றீர்?

தவப்பெண்:-

மலைநாடு செல்வேன் மறித்திடாதே!

வீரவர்மன்:-

கலை-யாவுங் கற்றுந் தேர்ந்த தாயே
கலங்கச் செய்வதேன்? - என்னை
மலங்கச் செய்வதேன்?

தவப்பெண்:-

உன்-தந்தையர் தாயரும் சித்தை மகிழ்ந்திடத்
தரணியை யாண்டிடுவாய்! - மணம்
புரிந்து நீ வாழ்ந்திடுவாய்! (எனதாசை)

தவ.பெண்:- அப்பா வீரவர்மா, நீ உன் பெற்றோரோடு பிள்ளையாகச் சேர்ந்துவிட்டாய்! இனி நீ, பூங்கொடியை மணந்து இன்பமாக வாழ்க்கை நடத்து. நான் என் இருப்பிடம் செல்கின்றேன்.

வீரவர்மன்:- (கலங்கிய உள்ளத்தால்) அம்மா, இவர்கள் பெற்றவர்களாயினும், இந்நாள் வரை என்னை சீராட்டிப் பாராட்டிச் சீரிய நிலையில் ஆக்கி வைத்தவர் தாங்கள்லவா? உம்மைப் பிரிந்து, இங்கு நான் ஒரு நிமிஷமும் வாழ முடியாது. இது நிச்சயம்.

பூங்கொடி:- தாயே, எங்கள் காதலுக்கு ஆதரவு தந்தீர்! இப்பொழுது எங்கள் திருமணத்தை வாழ்த்தாமல், தாங்கள் செல்வது ஞாயமா?

சேனாபதி:- அம்மா, தங்கள் வரலாற்றை யறிய ஆசைப் பட்டோம். பிறகு சொல்வதாகச் சொல்லி மறுத்துவிட்டார். இப்பொழுதாவது தங்களை இன்னாரென நாங்கள் அறிந்து கொள்ளக் கூடாதா?

நாகன்:- தாயே, இவ்வளவு நான் உம்மோடு பழகினோம். ஆயினும், உமது வரலாற்றைப் பல முறை யறிய ஆசைப்பட்டும், வீணாயிற்று. இப்பொழுதாவது சொல்லுங்களம்மா.

தவ.பெண்:- தோழர்களே, உங்களின் இந்த வேண்டுகோளை என்னால் மறக்க முடியவில்லை. ஆயினும், நான் ஓர் பாவி! உலக சுகம் மறுக்கப்பட்ட ஓர் அநாதை! ஆகையால், நீங்கள் என் வரலாற்றை யறிய விரும்பாமல், எனக்கு விடை தாருங்கள்.

வீரவர்மன்:- (மனங் கலங்கி) அம்மா, நீங்கள் எனக்குப் பெரிதே யொழிய, இவ் வரச போகம் பெரிதல்ல. ஆகையால், நானும் தங்களோடே வந்து விடுகிறேன்.

பூங்கொடி:- நீங்களின்றி எனக்கு மட்டும் இங்கென்ன வேலை? நானும் வருகிறேன்.

இ.ராணி:- அம்மா, இத்தனை விபரீதத்திற்குத் தாங்கள் இடந் தருவதா? தங்கள் வரலாற்றை நாங்கள் அறிந்து கொள்வதால், தங்கட்கு என்ன குறைநேர்ந்து விடும்? தயவு செய்து சொல்லுங்களம்மா?

தவ.பெண்:- (கண்களில் நீர் பெருக, வீரவர்மன் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தபடி) குழந்தாய், நான் வாழ்வுக்குத் தகுதியற்றவெளன்று, சாத்திரங்களால் புறக்கணிக்கப் பட்டவள்! என் நாதரால் வெறுக்கப்பட்டவன்! அதனால், அவரின் கொடிய தண்டனைக் காட்பட்டு, அத்தண்டனையினின்றும்....

அரசன்:- (திடுக்கிட்டு) ஆ, கோகிலராணியா?

தவ.பெண்:- ஆம், அந்தப் பாவிதான் நான்! (தன் காவி உடையைக் கழற்றுகிறான்)

(கோகிலராணி என்பதை யறிந்ததும், நாட்டு மக்கள் முதலியோர், “வாழ்க் கோகிலராணி” என ஆரவாரிக்கிள்ளனர். அரசன் நிலை கலங்கி நிற்கிறான்.)

சேனாபதி:- (வியப்புடன்) அம்மா கோகிலராணி, நீர் இறந்த தென்பது பொய்தானா?

இ.ராணி:- அக்கா, அன்று ஏரிக்கப்பட்டது வேறோருடலா?

கோ.ராணி:- அப்படியா! இவையாவும் ஆரிய சூழ்சியின் விளைவன்றி வேறென்ன!

அரசன்:- (அழுகை கலந்த உள்ளத்தோடு கோகிலராணியை நெருங்கி) கோகிலராணி என்னை மன்னிப்பாய்! என்னை மன்னிப்பாய்! (சிறையைக்காட்டி) இந்தப் பாவிகளின் போதனையை நம்பி, நான் உனக்குப் பெருந்தீங்கிழழுத்துவிட்டேன்! உன் வாழ்நாளைச் சித்ரவதை செய்து விட்டேன்! ஜயோ, அதை நினைக்கவும் என் நெஞ்சும் கூசுகிறதே!

பாட்டு (இருவர்)

[ஆதரவற்றவருக்கெல்லாம் எ.மெட்டு]

அரசன்:-

வீண்மத போதனையை நம்பி - உனை
வேதனைக்கா எாக்கினேன் பாவி!
மாண்புறும் தமிழ்பெற்ற தேவி - எனை
மன்னிப்பாய் இன்றே லேகும் ஆவி!

கோகிலராணி:-

நானும்மை மன்னித்த லாமோ? - என்றன்
நாதரே இதுசரி யாமோ?
கோன்முறை மீறினேன் நானே! - என்றன்
குறைபொறுத் தாண்டிட்டு விரே நீரே!

கோ.ராணி:- நான் தங்களை மன்னிப்பதா? இல்லை, இல்லை, தங்கள் தண்டனையை மீறியதால், தங்களையும் மீறியவளானேன். இதனால், தங்கட்டும் என் குடும்பத்திற்கும் பழுவிளைத்தேன். இப் பழிகாரியை மன்னிப்பது யார்?

அரசன்:- கோகிலராணி, நீ என் கட்டளையை மீறவில்லை. அந்தியை மீறினாய்த் தீர்மானம் அடையாத அரசனால் இப்பொழுது, நாட்டையும் என்னையும் ஆபத்தினின்றும் காத்தாய!

மானத்தை மீட்டாய்! இனி உன் வருத்தத்தை யெல்லாம் விடுத்து, எனக்கு ஆதாவு செய்ய அருகில் வா!

கோ.ராணி:- நாதா, அன்று தங்களால் வெறுக்கப்பட்டேன்! இன்று விரும்பப்பட்டேன்! இதைவிட மகிழ்ச்சி தருவது எனக்கு வேறென்ன இருக்கிறது?

(அரசன் அருகே செல்கிறான். அவன் அவளைத் தழுவித் தலையைத் தடவிக் கொழுக்கிறான்)

இ.ராணி:- (மகிழ்ச்சியுடன்) அக்கா, உம்மால் எங்கள் துன்பங்தொலைந்தது. வாழ்வசிறந்தது! இனி நமக்கு என்ன குறை?

சேனாபதி:- அம்மா கோகிலராணி, உம்மோடு பழகியும், உம்மை இன்னாரென அறிந்துகொள்ளாமலேயே போனது. எனக்கு ஆச்சரியத்தையே உண்டுபண்ணுகிறது. அன்றியும், உம்மால் சோழமண்டலம் மீட்சியற்றது. இனித் தமிழகத்திலேயே, ஆரிய சூழ்ச்சிக்கு இடமில்லாத நிலையும் வாய்த்தது! நீரும், உமது வீரமும் நீடுழி வாழ்க!

கோ.ராணி:- வீரவர்மா, பூங்கொடி, மற்றும் வேட்டுவத் தோழர்களே, உங்கள் விருப்பப்படி என் வரவாற்றைச் சொல்லுகிறேன். கேளுங்கள்.

நான் கூடற் கோமானின்கள் மகள். என்னை இவ் வரசர், பதினெந்தாவது வயதில் மணந்தார். நான்கு ஆண்டுகள் கழிந்தன. எனக்குக் குழந்தையில்லை என்ற குறையால், (சிறையிலிருப்பவர்களைக் காட்டி) இதோ இந்த வஞ்சகப் பேய்களிடம் யோசனை கேட்டார். நான் ஆரிய சூழ்ச்சிக்கு எமனாக இருந்ததை யறிந்த இக் கூட்டம், என்னை எப்படியாவது தொலைத்துவிடவும், இந் நாட்டை அவர்கள் கைப்பற்றவும் எண்ணியிருந்த எண்ணத்திற்கு இது ஒரு நல்ல வாய்ப்பாயிற்று. அதனால், நான் பூப்பெய்திய காலம் பொல்லாத தென்றும், என் வயிற்றில் குழந்தை பிறந்தால், அன்றே அரசர் மாண்டுவிடுவாரென்றும், இவருக்குப் பயழுட்டி, என்னைக் கொன்றுவிடும் அளவுக்கு இவர் மதியை மருட்டிவிட்டனர். இவர்கள் வாக்கைத் தேவ வாக்கெனக் கொண்ட அரசரும் அன்று முதல் என்னை சிறையலடைத்துப் பட்டினியால் இறக்கும்படி விட்டுவிட்டார். நான் ஒரு வாரம் வரை, தண்ணீர் கூட அருந்துவதற்கின்றித் தடுக்கப்பட்டிருந்தேன். இச் செயல் வேறு யாருக்கும் தெரியாமல் மிக இரகசியமாகவே செய்யப்படுவதையும் அறிந்தேன்.

பிழைக்க வந்த ஒரு கூட்டம் நம்மைப் பேதப்படுத்தி, அறிவை மாய்த்து, வாழ்வைப் போக்கி நாசஞ்செய்வதை எண்ணும் போது, அது எனக்குச் சகிக்க முடியாததாகவே இருந்தது. அன்றியும், அவர்களால் இந் நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் பேராபத்து ஏற்படும் என்பதை யுணர்ந்த பிறகும், விணை எண்ணுயிரை இழப்பது சரியல்ல வெனத் துணிந்தேன். தமிழர் சமுதாயத்தை எப்படியேனும் ஆரிய சூழ்ச்சியினின்று காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற உறுதியினாலேயே, நான் சிறையினின்றும் தப்பிச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. இதை யறிந்த அவர்கள், என்னைக் கண்டுபிடிக்க எவ்வளவோ முயற்சி எடுத்துக் கொண்டனர். ஆயினும், அவர்கள் முயற்சியெல்லாம் வீணாகவே, நான் இறந்ததாகக் கூறி, வேறோர் உடலை எரித்திருக்கின்றனர் என்பதை, இப்பொழுதுதான் உங்களால் அறிந்தேன்.

நான்   **சிறையைவிட்டுத்**   **தப்பிச் சென்றபின்,**
தவக்கோலத்துடன் உங்கள் சீறுகர வந்து அடுத்தேன்.
நீங்களும் எனக்குப் பல உதவிகள் செய்து; என்னை
ஆதரித்து வந்தீர்கள். அதன் பிறகு நடந்தவை உங்கட்குத்
தெரியும். இதுதான் என் வரலாறு.

வீரவர்மன்:- ஜூயோ, என்ன பரிதாபம்! அன்பான மனைவியையும்,
ஆசைக்கொரு பிள்ளையையும் இழக்கும்படி அவ்வளவு
கல்மனதை உண்டாக்கிவிட்டதா அந்த ஆரியம்! என்னே
அதன் சூழ்ச்சியின் வலிமை!

(கோகிலராணியைப் பார்த்து)

அம்மா, தங்கள் வரலாற்றை யறிந்த பிறகு, என்னைவிட
மகிழ்ச்சியடைவோர் வேறு யார்?

அரசன்:- இரு கண்ணும் குருடாகி மீண்டும் பார்வை பெற்றவனைப்
போல், நான், இந் நாட்டின் இழுந்த பொக்கிஷத்தையும்
மறைந்த பொக்கிஷங்களையும் மீண்டும் பெற்றேன்.
ஆகையால், என்னைவிடப் பாக்கியசாலி இந்த உலகத்தில்
வேறு யாருமிக்கமாட்டார்கள்!

(கோகிலராணியைப் பார்த்து) கோகிலராணி, இனி
மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டியதென்ன?

கோ.ராணி:- வீரவர்மன் திருமணந்தான்.

அரசன்:- ஆம். இனி நான் நாட்டையாள்வதும் சரியல்ல. திருமணத்
தன்றே வீரவர்மனுக்குப் பட்டத்தையும் சூட்டிவிடுவோம்.

கோ.ராணி:- சரி. நாளைய தினமே யாவும் நடைபெற ஏற்பாடு செய்வோம்.

அரசன்:- ஆகா. மிக்க மகிழ்ச்சியே!

கோ.ராணி:- சேனாபதி, பட்டாபிஷேக காலத்தில் கைதிகளைச் சிறைவைத்திருப்பது ஞாயமா? எல்லோரையும் மன்னித்து அனுப்பிவிடுவோம்.

சேனாபதி:- தங்களிஷ்டம்!

கோ.ராணி:- சேத்தூர் அரசரே, இங்கு வாரும்.

(சேவகன் சிறைக் கதவைத் திறக்க, சேத்தூர் அரசன் வெளிவந்து பணிந்து நிற்கிறான்)

இனி உமது பகைமை எண்ணத்தை மறந்து, எப்போதும் போல், நேச உணர்வோடு நடந்து கொள்ள வேண்டும். என்ன சொல்லுகிறீர்?

சே.அரசன்:- அம்மா, இந்த மந்திரியின் பேச்சைக் கேட்டே நான் கெட்டேன். இனித் தாங்கள் ஆட்சிக்கு மாறாக நான் நடந்து கொள்ளவே மாட்டேன். தமிழர் நெறியைக் காப்பதே என்கடன்!

கோ.ராணி:- சரி. உண்மை மன்னித்தோம். நாளை விழாவிற்குப் பிறகு, நீர் உமது நாடு செல்லலாம். அது வரை எங்கள் விருந்தினராக இருங்கள்.

(மந்திரி, பிரம்மகுரு முதலியோரைப் பார்த்து)

ஏ. விஷப் பூச்சிகளே, இங்கே வாருங்கள்.

(அனைவரும் வந்து பயத்துடன் நிற்கின்றனர்)

நீங்கள் யாவரும் இனிப் பிறரைச் சாத்திர மதங்களால் ஏமாற்றுவதும், அவர்கள் உழைப்பில் உண்டுகளிப்பதுமான ஈனக் கெயல்களை விட்டுவிட்டு, இந்நாட்டு மக்களோடு சமத்துவமாக வாழ வேண்டும். இதற்கு உடன்படுவோர், இன்றே எங்கட்கு விண்ணப்பித்து, எங்கள் அனுமதிபெற்ற அடையாளச் சீட்டுப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கிணங்காதவர், தங்கள் சாத்திர சம்பிரதாயங்களை யெல்லாம் மூட்டை கட்டிக்கொண்டு, உடனே வெளியேறிவிடவேண்டும். நாளைய மறுதினம், நீங்கள் சோதனைக் குட்படுவீர்கள். எங்கள் அனுமதிச் சீட்டுப் பெற்றில்லாதவர்கள் கடுமையான தண்டனைக்கு ஆளாக நேரிடும். செல்லுங்கள்.

(மந்திரி முதலியோர் குனிந்த தலையோடு உதட்டைப் பிதுக்கியபடியே செல்கின்றனர். மற்றவர்கள் சிரிக்கின்றனர். பிறகு, சேனாபதியைப் பார்த்து.)

சேனாபதி, நமது வெற்றிச் செய்தியை யாவரும் அறிந்து கொள்ளும்படி ஏற்பாடு செய்துவிடு. அன்றியும், நாளைய தினம் வீரவர்மனுக்குத் திருமணமும் முடி குட்டலும் நடைபெறப்போகும் செய்தியையும், ஊராருக்கும் நேசதேசத்தரசர்களுக்கும் தெரிவிக்கக்கட்டளை யிட்டுவிடு.

சேனாபதி:- அப்படியே.

கோ.ராணி:- நாதா, மலைநாட்டரசரிடம் விஷயந்தெரிவித்து, அவரை உடனே அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அன்றியும், நாளைக்காருங் காரியங்களையும் கவனிக்கவேண்டும். ஆதலால், எல்லோரும் அரண்மனை செல்வோம் வாருங்கள்.

அரசன்:- ஆகா. (அனைவரும் செல்கின்றனர்.)

காட்சி 19

இடம்:- அரசவை

உறுப்பி:- அரசன், கோகிலராணி, இளையராணி, சேனாபதி, வீரவர்மன், பூங்கொடி, மலைநாட்டரசர், சேத்தூர் அரசன், நாகன், குடிமக்கள் முதலியோர்.

(அரசன் முதலியோர் அரசவையில் வீற்றிருக்கின்றனர். சாரணாதனும் அஞ்சகமும், வீரவர்மனையும் பூங்கொடியையும் மனக்கோலத்துடன் அழைத்துவந்து அமரச்செய்கின்றனர்.)

அரசன்:- சேனாபதி, திருமண நிகழ்ச்சி ஆரம்பமாக்கட்டும்.

சேனாபதி:- சரி. (வீரவர்மனைப்பார்த்து) இளவரசர் வீரவர்மன் அவர்களே, மலைநாட்டரசர் மகள் பூங்கொடியை மணந்து கொள்ள உமக்குச் சம்மதந்தானே?

வீரவர்மன்:- சம்மதம்.

சேனாபதி:- இளவரசி பூங்கொடியவர்களே, இச்சோழமண்டல அரசரின் குமாரர் வீரவர்மன் அவர்களை மணந்து கொள்ள உமக்குச் சம்மதந்தானே?

பூங்கொடி:- சம்மதம்.

சேனாபதி:- சரி, நீங்கள் வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதற் கறிகுறியாக, எல்லோர் முன்னிலையிலும் இம்மணமாலையை மாற்றிக்கொள்ளுங்கள்।

(தன்னிடத்திலிருந்த மாலையைத் தர, மணமக்களிருவரும் அதை வாங்கி மாற்றிக்கொள்கின்றனர். மணமாசம் ஒவிக்கிறது. மக்களும் வீரவர்மன் வாழ்க! பூங்கொடி வாழ்க! என ஆரவாரிக்கின்றனர்.)

அரசன்:- சேனாபதி, முடிகுட்டு விழாவும் நடைபெற்றும்.

சேனாபதி:- அப்படியே. (ஒருவன், மணிமுடியும் உடைவாளும் வைத்திருந்த தாம்பளத்தை ஏந்தியபடி சேனாபதி அருகே வந்து நிற்கிறான்.)

சேனாபதி:- அறிஞர்களே, நேசதேசத்தரசர்களே, மற்றும் குடிமக்களே, இச்சோழமண்டலம் இதுவரை இதோ வீற்றிருக்கும் நம் அரசரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. இன்று, அவர் திருக்குமாரராகிய வீரவர்மன் அவர்கட்டு, முடிகுட்டுவிழா நடைபெறப்போகிறது. இன்றுமுதல் இந்நாடு, வீரவர்மன் ஆளுகையில் இருந்து வரும். மக்களுக்கு, இன்றியமையாத சீர்திருத்தத் திட்டங்கள், இனி நடைமுறைக்கு வரும். ஆதலால், நேசதேசத்தரசர்களும் குடிமக்களும் வழக்கம்போல் இவ்வாட்சிக்குட்பட்டு நடந்துகொள்ளவேண்டுவதோடு, இவரது ஆட்சி செங்கோன்மையுடன் நீடு வாழ வாழ்த்துமாறும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். (வீரவர்மனுக்கு மணிமுடிகுட்டி, உடைவாளைக் கொடுக்கிறான். அனைவரும் வீரவர்மன் வாழ்க! என வாழ்த்தி ஆரவாரஞ்செய்கின்றனர்.)

வீரவர்மன்:- (எழந்து நின்று) அன்பார்ந்த பெரியோர்களே, குடிமக்களே, நேசதேசத்தரசர்களே, உங்கள் அனைவரின் அன்பான வாழ்த்துதலோடு, என் திருமண விழாவும் முடிகுட்டுவிழாவும் இனிது நடைபெற்றன. இன்றுமுதல், இந்நாட்டின் அரசன் நான். என் ஆட்சி, செங்கோன்மையினின்றும் வழுவாது. குடிகள் நலனே எனது நலன்! தமிழர் உயர்வே என் உயர்வு! இவற்றைக்காப்பதே என் கடமை.

இனி, இந்நாட்டிலோ, பொதுவாகத் தமிழகத்திலோ ஆரிய சூழ்ச்சிக்கு இடமேயிருக்காது. அதற்கான நடவடிக்கை உடனே தொடங்கப்படும். மக்கள் வாழ்வும், முன்னேற்றம் நோக்கி மாறுதலடையும். இவற்றிற்கெல்லாம் காரணமாக இருந்த என் தாயார் கோகிலராணியார்க்கும்

சேனாபதி யவர்கட்டும் என் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்வதோடு, உங்களனைவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியறிதலையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(அமர்கிறான்)

நாட்டுமக்கள்:- ஷீரவர்மன் வாழ்க!

சோழமண்டலம் வாழ்க!

தமிழ்நாடு தமிழர்க்கே!

(இந்த வாழ்த்தொலியுடன் நாடகம் இனிது முடிவடைகிறது.)

சமுக சேவை

1941

1941 இல் மேடையேற்றம் கண்ட இந் நாடகம், அச்சில் வந்ததாகத் தெரியவில்லை. கையெழுத்துப் படியும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இந்நாடகப் பாட்டுக்கள் அச்சியற்றப் பட்டுள்ளன. உப்பளம் சீர்திருத்த வாலிபர் சங்கத்தினரால் இந்நாடகம் நடத்திக் காணபிக்கப்பட்டபோது, அச்சங்கத்தினராலேயே இந்நாடகப் பாட்டுகள் அச்சியற்றப்பட்டு, நாடகத்தின்போது விநியோகிக்கப் பட்டதாகத் தெரிகிறது. நாடகத்தின் பிரதி கிடைக்காததால் அந்நாடகப் பாட்டுகள் நூலில் இருக்கும் கதைச் சுருக்கம் இங்குத் தரப்பட்டுள்ளது.

சமுக சேவை

கதைச் சுருக்கம்

ஒர் ஜமீன் ஆட்சிக்குட்பட்ட பள்ளி மாணவ மாணவிகளிற் சிலர் ஒன்றுகூடிப் “பகுத்தறிவுச் சங்கம்” தோற்றுவிக்கிறார்கள். அவர்கள் அச்சங்கத்தின் மூலம், மக்களின் மூட நம்பிக்கைகளையும் அறியாமைகளையும் போக்க ஞாயமான முறையில் முயல்கின்றனர். பள்ளிக்கூட மாணவியும், எதிர்காலத்தில் அந்த ஜமீனுக்குப் பட்ட மகிழியாய் வரப்போகின்றவருமான பத்மா என்பவருக்கும், பகுத்தறிவுச் சங்கத்தைச் சேர்ந்த சீதா என்பவருக்கும் உயர்வு தாழ்வு பற்றிய வாதம் நடக்க, சீதா தன் சினேகிதையான ஆதிதிராவிடக் கமரை என்பவளைக் கொண்டு உன் ஜாதி உயர்வைப் போக்குகிறேன் என்கிறாள். அதற்குப் பத்மா உங்களிருவரையும் அதோகதியாக்குகிறேன் எனச்சினந்து, தன் மாமியாகிய ஜமீன் தாரணியிடம் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைக் கூறுகிறாள். உடனே ஜமீன்தாரணி பத்மாவுக்குத் தேறுதல் கூறி, அந்தச் சீதாவையும் கமலாவையும் அழைத்து வரச்செய்து, சவுக்கால் அடித்துச் சிறைவைக்கிறாள். இதைக் கேள்விப்பட்ட சங்கத்தார் வருந்திக் கொண்டிருக்கையில், அவர்கள் நண்பனும், ஜமீன்தார் மகனுமான சுருணன், தன் செல்வாக்கினால்

அவர்களே ஓச் சிறைம் ஞம் படி செய்கிறான். இதையறிந்த ஒழுமீன்தாரணி ஆத்திரம் அடைகிறாள். மீண்டும் அவர்கள், சங்கத்தார் யாவரும் சிறை வைக்கப்படுகின்றனர். பின் அவர்கள் குக் கொடியாதும்தான் என விதிக்கின்றனர்.

அச்சமயம் சுருணன் அவர்கள் குற்றமற்றவர்களென்றும், விசாரணை நடத்த வேண்டுமென்றும் தாய் தந்தையர்களைக் கேட்கிறான். அவர்கள் ஒருப்படவில்லை; பின், அவன் நானும் அக்கொள்கையை யுடையவன்; ஆதையால் அத்தண்டனை எனக்கும் உண்டு; முதலில் அத் தண்டனையை என்னிடம் நிறைவேற்றுங்கள் என்கிறான். பெற்றோர்கள் பின்னையை இழுக்கச் சம்மதிப்பார்களா? மைந்தன் வேண்டுகோட்டபடி விசாரணை நடைபெறுகிறது. பத்மாவின் வீணை துவேஷங்காரணமாக இச் சம்பவம் நடந்தது என்ற முடிவை அனைவரும் அறிந்தனர். குற்றவாளிகளைக் கருதப்பட்டோர் விடுதலை பெற்றனர். பத்மா தன் மன்னிப்பைபக் கூறிக் காதலனைத் தழுவினாள். சுருணனுக்கும் பத்மாவுக்கும் திருமணமும் பட்டாபிஷேகமும் நடைபெறுகிறது. சீர்திருத்தம் நாட்டில் செழிப்புறுகிறது.

வீர நந்தன்

கையெழுத்துப் படியாக, இந்நாடகத்தின் கதை உருவாக்கம் மட்டுமே கிடைத்துள்ளது. வரிசையாக 22 காட்சி அமைப்பில் உருவாக்கப் பட்டுள்ள இந் நாடகக் கதை பின்னர் நாடகமாக எழுதப் பெற்றதா என்பதும், நடிக்கப் பட்டதா என்பதும் தெரியவில்லை. இது எழுதப்பட்டிருந்த தான்களைக் கொண்டு மதிப்பீடு செய்ததில் இந்நாடகக் கதை, 1940-1945 காலகட்டத்திற்குள் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்று அறிய முடிகிறது.

வீரநந்தன்

காட்சி -1

ஓர் பாகவதர், கதாகால்ட்சேபம் செய்கிறார். கூட்டத்தில் உள்ள ஒருவன், பாகவதனை நோக்கி, நந்தன் வரலாறு பற்றிக் கேள்வி கேட்கிறான். பாகவதர், கதையில் உள்ளதை உண்மையென்று கூறுகிறார். அவன் அதை மறுத்து, நடந்த நிகழ்ச்சியைக் கேள் என் சொல்லுகிறான். நந்தன் நாடகம் துவங்குகிறது.

காட்சி -2

நந்தன் பெற்றோரிடம் ஒருவர் நந்தனை ஜயமார் அடிப்பதாகக் கூறுகிறார். அவர்கள் நடுங்குகிறார்கள். நந்தன் ஊர் குளத்தில் குளித்தாகக் குற்றம் சாட்டி அவனை மரத்தில் கட்டச் செய்து வேதியர்கள் பலர் குழந்து மிளாறுகளால் அடிக்கின்றனர். நந்தன் பெற்றோர் ஓடி வந்து மன்னிப்புக் கேட்கின்றனர். நந்தன் அடிதாளாமல் சோர்ந்து வீழ்ந்து விடுகிறான். பின் அவனைச் சேரிக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போகச் சொல்கின்றனர்.

காட்சி -3

நந்தன் வீட்டுத் தெரு வாயிலில் படுத்துக் கொண்டு அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். அவன் பெற்றோரும் மற்றோரும் அவனுக்கு புத்தி சொல்கின்றனர். அவன் ஏதும் பேசாமல் இருக்கின்றான்.

காட்சி-4

நந்தன் ஒரு தோப்புக்குச் செல்கிறான். அங்கு அவனது நண்பர்கள் வந்து ஓடி, அவன் குளத்தில் குளித்தது தவறு என்று சொல்லி, அவன் நிலைக்கு இரங்குகின்றனர். அவன் அவர்கட்டு, பறவை குளிப்பதையும், நாய்கள் நீர் அருந்துவது போன்ற வைகளையும் உதாரணம் காட்டி மனிதன் அந்த நிலையிலும் தாழ்ந்தவனா என்கிறான். அவர்கள் சமுதாய வழிக்கத்தை வலியுறுத்துகின்றனர். நந்தன் அதை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

காட்சி-5

பெளத்த பிட்சு, பெளத்த தர்மத்தைப் போதிப்பதை நந்தன் தூரத்திலிருந்து கேட்கிறான். ஒன்றே குலம் ஒருனே தேவன் என்ற உண்மை, அவன் மனதில் நன்கு பதிகிறது.

காட்சி -6

ஆதனார் ப்பார்ப்பான் நந்தன் பெற்றோரிடம், தம் மகனை அடிமை வேலைக்கு விடுமாறு வற்புறுத்துகிறான். அவர்கள் அவன் வேலை செய்தறியாதவன் என்ற நிலையை உணர்த்தி, தங்கள் கல்யாணக் கடனைத் தாங்களே தீர்த்துவிடுவதாகக் கூறுகின்றனர். நந்தனும் வேலை செய்தால்தான், சீக்கிரம் கடன் தீரும் என வேதியன் வற்புறுத்த பெற்றோர் இனங்குகின்றனர்.

காட்சி-7

வேதியன் நந்தனைக் கடும் வேலை வாங்குதல்.

காட்சி -8

நந்தன் தன் நண்பர்களுடன் உலக இயற்கை நீதியைப் பற்றி விளக்கி, அவர்களைத் தன் பக்கம் சேர்த்துக் கொள்கிறான். அதன் பயனாக அவர்கள் ஊரில் தம் மக்கள் கொண்டாடும் மூடநம்பிக்கை கொண்ட பழக்க வழக்கங்களை ஓழித்துக் கட்ட முடிவு கொள்கிறார்கள்.

காட்சி-9

சேரி மக்கள் மாரியம்மனுக்கு ஆடு, கோழி வெட்டி பொங்கல் படைக்க முயல்கின்றனர். அங்கு நந்தன் நண்பர்களுடன் சென்று அவர்கள் மூடத்தனத்தை விளக்கிப் பலியிடுவதை நிறுத்துமாறு கூறுகிறான். அவர்கள் மறுக்கின்றனர். தன்னைப் பலியிடச் சொல்கிறான். பிறகு பலாத்காரத்தால் விழாவைத் தடைசெய்கிறான்.

காட்சி-10

ஊர் மக்கள் நந்தன் பெற்றோரிடம் முறையிடுகின்றனர். நந்தன் விளக்கம் கூறுகிறான். அவர்கள், “நமக்குத் தெய்வம் வேறு; உயர்சாதிக் காரனுக்குத் தெய்வம் வேறு” என்று சொல்லி நம் வழக்கப்படி நாம் செய்வோம் என்கின்றனர். அதை அவன் மறுத்து தெய்வம் ஒன்றே என்கிறான். பிறகு நமக்குக் கோயில் செல்லும் உரிமை இல்லை என்கின்றனர். அதை அடைவதே நமது கடமை என்கிறான். பலர் அதை ஒப்புகின்றனர். தில்லைக் கடவுளைத் தரிசிக்க முடிவு செய்கின்றனர்.

காட்சி -11

சிவர் வேதியனிடம் நந்தன் முடிவைக் கூறுகின்றனர். வேதியன் ஆத்திரப்படுகிறான். நந்தன் ஆண்டையைத் தில்லைக்குப் போய்வர

உத்தரவு கேட்கிறான். அவன் கேவிசெய்து, மறுத்துக் கடின வேலை செய்ய உத்திரவிடுகிறான்.

காட்சி - 12

நோயாளிக்குச் செய்து கொண்ட பிரார்த்தனைப் படி சிறுதெய்வ வழிபாடு நடக்கிறது. நந்தன் வருகையைக் கேள்விப்பட்டு, பூசாரிமுதல் அனைவரும் ஓட்டம் எடுக்கின்றனர்.

காட்சி - 13

வேதியன் தன் மனைவியோடு மகிழ்வாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான். அச்சமயம் நந்தன் அங்குவந்து சிதம்பரம் போக விடைகேட்கிறான். வேதியன், அங்கு தாழ்ந்தவன் வருவது கூடாது என மறுக்கிறான். நந்தன், தெய்வத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்கிறான். வேதியன் திகைத்து வேலைகள் முடியட்டும், பிறகு போகலாம் என்கிறான்.

காட்சி - 14

ஊர் மக்கள் கூடி நந்தனையும், அவன் நண்பர்களையும் கட்டுப்படுத்துகின்றனர். அவர்களோ, ஊராளின் மூடக் கட்டுப்பாட்டிற்கு அடங்க மறுத்துவிடுகின்றனர். சிதம்பரம் கோயிலுக்குச் செல்வது என்று உறுதி செய்கின்றனர்.

காட்சி - 15

வேதியனிடம் சிலர் இந்த உண்மையைக் கூறுகின்றனர். பின் நந்தன் வந்து உத்திரவு கேட்கிறான் வேதியனை. வேதியன், “என் அடிமை நீ, என் வார்த்தையை மீறக்கூடாது” என்கிறான். “நான் உன் அடிமை அல்ல; என் தந்தை செய்த தவறுக்கு நான் உட்படமுடியாது” என மறுத்து சிதம்பரம் போவதாக உறுதி செய்கிறான். வேதியன் நந்தனின் உறுதி கண்டு, நயவஞ்சகமாக, “நந்தா உன் உறுதிக்கு மகிழ்கிறேன். நான் ஊருக்குச் செல்ல வேண்டியதிருக்கிறது. ஊர் போய் வந்ததும் அனுப்புகிறேன். அதுவரை நீ வேலை செய்” என்கிறான். நந்தன் ஒப்புகிறான்.

காட்சி - 16

தீவிலை தீட்சதூர்களிடம், வேதியன், நந்தன் நிலை கூறுகிறான். அவர்கள், நந்தனையும் அவன் கூட்டத்தாரையும் எப்படியாவது அடக்க வேண்டுமெனச் சூழ்ச்சி செய்கின்றனர். பின் எல்லோரும் ஒரு முடிவுக்கு வருகின்றனர்.

காட்சி - 17

நந்தன் வீட்டின் முன் நண்பர்களுடன் இருக்கிறான். வேதியன் ஓடி வந்து நந்தன் காவில் விழுந்து, நடராஜர் தன் கனவில் தோன்றி நந்தனைத்

தில்லைக்கு அனுப்பிவைக்குமாறு கூறியதாகக் கூறி, அவனைப்போற்றிப் புகழ்ந்து, தில்லைக்குச் சென்று வர விடைகொடுக்கிறான். தன் நோக்கம் நிறைவேறுவது கண்டு நந்தனும் மசிழ்கிறான். நண்பர்களுடன் தில்லை செல்ல முடிவு செய்கிறான்.

காட்சி - 18

நந்தனோடு சேரி மக்களும் தில்லைக்குப் போகின்றனர்.

காட்சி - 19

தில்லை தீட்சிதர்கள் நந்தன் முன் ஓடி வந்து, அவன் காவில் விழுந்து, இரவு கண்டகனவைக் கூறி, நந்தனை மட்டும் கோயிலுக்குள்ளே வருமாறு அழைக்கின்றனர். மற்றவர் வெளியேயே நிற்க, நந்தன் உள்ளே செல்கிறான்.

காட்சி - 20

பெரிய அக்கினி குண்டத்தின் முன் நந்தன் அமர்ந்திருக்கிறான். தீட்சிதர்கள் வேதம் ஒதுக்கின்றனர். பின் அனைவரும் அக்கினி குண்டத்தை வலம் வருகின்றனர். தீட்சிதன் ஒருவன் நந்தனை அக்கினிக் குண்டத்தில் தள்ளி விடுகிறான். நந்தன் வெந்து நீரானபின் தீட்சிதர்கள் வெளியே ஓடி வருகின்றனர்.

காட்சி - 21

கூடியிருக்கும் சேரி மக்கள் முன் நந்தனைப் புஷ்பப் பல்லக்கு வந்து கயிலைக்கு அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறுகின்றனர். வேதியர்கள் அதோ! அதோ! என்று வானத்தைக் காட்டி நந்தா! நந்தா! எனப் பக்திப் பரவசத்துடன் அழைக்கின்றனர். சேரி மக்கள் ஒன்றும் தோன்றாது திகைத்து வீடு திரும்புகின்றனர்.

காட்சி - 22

பாகவதன், நடுங்கிய பாவனையில், “நான் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காரர். என்னை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்” என்கிறான். வீரன், ஆரியப் பார்ப்பனரின் கபட நாடகங்களை விளக்கி, இதுபோன்ற அக்ரமக் கதைகளை எங்கும் பேசக் கூடாது என எச்சரித்து அனுப்புகின்றான்.

காந்திமதி

(அல்லது)

கல்வியின் மேன்மை

முழுமையான 18 காட்சிகள் கொண்ட நாடகக் கலை அமைப்பும், இந்நாடகத்தின் இரண்டு காட்சிகளும் மட்டுமே கையெழுத்துப் பிரதியாகக் கிடைத்துள்ளன. மிகவும் சிறைதந்த நிலையில் இருப்பதால் சில பகுதிகள் தெளிவாக இல்லை. இந்நாடகம் நடைபெற்றதா என்பதும் தெரியவில்லை. இந் நாடகம் 1940 களின் முற்பாதியில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம்.

காந்திமதி

காட்சி - 1

(புத்தூர் என்னும் ஊரில் கோபால்ராம் என்னும் செல்வந்தன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் மனைவி புவனசுந்தரி. இருவருமே குருட்டு நாகரிகத்திற் குதூகவிப்பவர்கள். அவர்கட்டு ஒரே பிள்ளை தாமோதர் என்பவன்.)

ஒருநாள் கோபால்ராம் தன் வீட்டின் ஒரு பகுதியில் நண்பர்களுடன் சீட்டாட்டம் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறான். பின் ஒருவன், இதெல்லாம் பணம் வைத்து விளையாடினால்தான் குஷியாயிருக்கும் என்கிறான். கோபால்ராம் அவனைப் பந்தயம் வைக்கக் கொல்கிறான். மற்றொருவன் அவனைக் கேவி செய்துவிட்டுக் கோபால்ராமைப் பார்த்து, “ஆண்டவன் சுகத்தை அனுபவிக்கப் பணம் கொடுக்கிறான். அப்பணத்தை நீ பெற்றதால், உன் அன்பால் நாங்களும் அச்சுகத்தை அனுபவிக்கிறோம்” எனாப் புகழ்கிறான். பின் கோபால்ராம் விருப்பப்படியே பந்தயம் வைத்து விளையாட வேறு ஆட்கள் கொண்டு வருவதாய் போகிறார்கள்.

காட்சி - 2

மாலை 5 மணி. புவனசுந்தரி கண்ணாடி முன் தன்னை அவங்கரித்துக் கொள்கிறாள். காந்திமதி என்னும் வேலைக்காரி அவளுக்கு உடுத்திக்கொண்டும் வேலைகளைச் செய்து கொண்டுமிருக்கிறாள். இடையிடையே புவனசுந்தரி அவள் மீது சீற்றங்கொள்கிறாள். பின் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சென்று தன் பிள்ளையை அழைத்து வரச் சொல்கிறாள். காந்திமதி போகிறாள்.

புவனசுந்தரி சந்தோஷமாக இருக்கும் சமயம், அவள்கணவனும் கணவனின் சிநேகிதர்களுமாக அங்கு வந்து நாற்காலியில் அமர்கின்றனர். அனைவருக்கும் குடி சினிமாவிற்குப் போவதைப் பற்றிய சம்பாஷனை. பிறகு, வேலைக்காரி, எஜமான் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டும், தன்

மகனான பாலசுந்தரனை நடத்தியும் வருகிறாள். தாய் தந்தையைக் கண்டதாமோதரன் சந்தோஷத்தால் கூவியபடியே ஓடுகிறான். தாய் அவனைத் தன் மடியில் உட்கார வைத்துக் கொள்கிறாள். உடனே அவன், அவள் குடிக்கும் மதுபானத்தைக் கண்டு 'எனக்கு' என்கிறான். அவள், அவனுக்கும் சிறிது கொடுக்கிறாள். பின் தாமோதேரர் தந்தையிடம் தாவி 'எனக்கு' என்கிறான். தந்தை தான் பற்ற வைக்கும் சிகிரட்டை அவன் வாயில் வைக்கிறார். பின்னையின் மனம் கோணாமல் பெற்றோர்கள் நடக்க வேண்டும் கிராமத்தில் பேசப்படுகிறது. வேலைக்காரியை வீட்டைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி சொல்லிவிட்டு அனைவரும் சினிமாவுக்குப் போகிறார்கள்.

பின் வேலைக்காரி தன் மகன் கேட்கும் கேள்வி முதலியவற்றிற்குப் பதில் சொல்லிவிட்டுப் பள்ளிக் கூடத்தில் நடந்த பாடங்களைக் கேட்கிறாள். பின் இராப் பள்ளிக்கு அனுப்புகிறாள்.

காட்சி - 3

இலவச இராப்பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியர் பின்னைகட்குப் பாடம் போதிக்கிறார். பாலசுந்தரன் புத்திநுட்பத்திற்கு ஆசிரியர் அவனைப் பாராட்டுகிறார்.

காட்சி - 4

பாலசுந்தரன் வீட்டிற்கு வந்து, சாப்பாடு போடச் சொல்லித் தாயைக் கேட்கிறான். தாய், இன்னும் எஜமான் யாரும் வரவில்லையே; வரட்டும் என்கிறாள். அவன் பசி தாங்காமல் அழுகிறான். அவள் மனமிரங்கிச் சாதம் போட்டுத் தூங்கவைக்கிறாள்.

சினிமாவுக்குச் சென்றவர்கள் திரும்பி வருகிறார்கள். சிறிது மதுபானம் அனைவரும் உட்கொள்கிறார்கள். சினிமாவில் பார்த்த குதிரைப் பந்தய விளையாட்டை சிலாகித்துப் பேசிக் கோபால்ராமத் தாண்டவிடுகிறார்கள். கோபால்ராமும் அவன் மனனவியும் அப்பந்தயத்திற்கு ஒப்புகிறார்கள். நண்பர்கள் போனதும், புவனசுந்தரி வேலைக்காரியைச் சாப்பாட்டு மேஜையில் எல்லாவற்றையும் தயாராக வைக்கச் சொல்கிறாள். அவள் மகன் உறங்குவதைக் கண்டு சாப்பிட்டானா என்று கேட்கிறாள். அவன் சாப்பிட்டதையறிந்த புவனசுந்தரி அவள் மீது சீறி விழுகிறாள். பின், அம் முதேவியை எங்காவது தூக்கிக் கொண்டு போய் போட்டுவிட்டு வேலையைப் பார் என்கிறாள். அப்போது தாமோதர், அம்மா அந்த மடையன் என் பேச்சைக் கேக்க மாட்டேன்றான்மா என்கிறான். மேலும் தாய் தந்தையர் இருவரும் அவனைப் பேசுகிறார்கள். பின் அனைவரும் சாப்பிடச் செல்கிறார்கள்.

காட்சி 5

கோயில்ராம் நண்பனாகிய வாசு வீட்டிற்கு, காந்திமதி வந்து, அவனை எஜமான் அழைத்ததாகத் தெரிவிக்கிறாள். குடிபோதையிலிருக்கும் வாசு, அவளைக் கலவிக்கு அழைக்கிறான். அவள் மறுக்கிறாள். அதனால் அவனை அவ்வீட்டைவிட்டுத் தூரத்திலிடுவேதோடு வேறு எங்கும் உன்னை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளாதபடி செய்து பட்டினியில் மாஞ்சும்படி செய்வேன் என்கிறான். பலவாறு பயமுறுத்துகிறான். அவள் மறுத்துவிட்டுச் செல்கிறாள்.

காட்சி 6

முதல்முதலாகக் கோபால்ராம் குதிரைப்பந்தயத்தில் தோற்றுவிட்டதற்காக ஆறுதல் கூறுகின்றனர் நண்பர்கள். அதில் அனுபவம் பெற்றால் நாம் வெற்றி மேல் வெற்றி அடையலாம் என்கின்றனர். அடுத்த முறையும் போவதற்கு முடிவு செய்கின்றனர். பின்பு புவனசுந்தரி வேறுவேலையாக உள்ளே போய்விடுகிறாள். அப்போது வாசு கோபால்ராமிடம் இனிமேல் உம் மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு போகக்கூடாது. அதனால் நமக்கு எவ்வளவோ இடைஞ்சல் ஏற்படுகிறதென்கிறான். அவன் காரணங்கேட்க, கமலவேணி என்னும் தாசியின் பெருமையைச் சொல்லி அவளிடம் கோபால்ராம் மையல் கொள்ளும்படி செய்துவிடுகிறான்.

வழியில்

காந்திமதி எஜமான் பிள்ளையைக் கைவண்டியில் அமரவைத்துத் தள்ளிக் கொண்டு பள்ளிக்கூடம் செல்கிறாள். அவள் மகன் அருகே நடந்து வருகிறான்.

காட்சி 7

பள்ளிக்கூடத்தில் தாமோதர் பாலசுந்தரனுக்குத் தொந்தரவு கொடுத்தபடியேயிருக்கிறான். தலை நோகுது என்கிறான். அதற்கு நான் என்ன செய்வது என்கிறான் பாலசுந்தரன். அதற்காகத் தாமோதர் மடையா என்று அடித்துத் திட்டுகிறான். அதைக் கண்டித்த வாத்தியார் மீது அவன் கோபிக்கிறான். அச்சமயம் மேற்பார்வை பார்க்க வந்த டைரக்டர் அதைக் கண்டு விசாரிக்கிறார். பெரிய இடத்துப்பிள்ளையின் செயல் இது. கேட்கவும் பயமாயிருக்கிறது என்கிறார் வாத்தியார். டைரக்டர் தாமோதரை இனிச் சேர்க்கவேண்டாம் என்று உத்தரவு செய்கிறார்

காட்சி 8

வாசு, 'தனக்கு வயிற்றுவலியும் தலைநோவும் தாள முடியவில்லை. ஆகையால் இந்தப் பயணம் நான் உங்களோடு வரமுடியாது போனமைக்கு வருந்துகிறேன். மன்னிக்கவும்' என்றெழுதிய கடிதத்தைப் பார்த்து, பின் மற்ற மூவரும் அன்றிரவு சென்னைக்குப் போவதாய் முடிவு கட்டுகிறார்கள். பள்ளிக்கூடம் சென்ற தாமோதர் வீடு வந்து டைரக்டர் தந்த உத்தரவைத் தந்தையிடம் கொடுக்கிறான். அவனும் மற்றவரும் டைரக்டரை இகழ்ந்து பேசி, அந்தப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பியதே தவறு. வேறு பள்ளிக் கூடத்திற்கு அனுப்ப முடிவு செய்கின்றனர். பின் பாலசுந்தரன் தாமோதருக்குப்பள்ளிக்கூடத்தில் செய்யவில்லை என்றும் அவனால் தான் டைரக்டர் இப்படி எழுதியனுப்பினாரென்றும் கடிந்து பேசி அவனை அடிக்கிறான். அவன் அழுகிறான்.

காட்சி 9

அனைவரும் ஊருக்குப் போனபின் அன்றிரவு வாசு, கோபால்ராம் பொக்கிஷப் பெட்டியிலுள்ள பொருள்களைக் களவாடிச் சென்றுவிடுகிறான்.

காட்சி 10

அனைவரும் ஊருக்குப் போய்வந்ததும் வாசவைப் பார்க்கச் செல்கிறார்கள். வந்து வாசவின் உடல் நலம் விசாரிக்கிறார்கள். பின்பு வாச ஒருநாள் தாமதித்து வந்தீர்கள். அங்கு போனீர்களோ, அதற்கும் தடையாச்சோ என்கிறான். புவனசுந்தரி எங்கு என்று கேட்கிறான். வாச மறைத்து வேறு புகல்கிறான். பின் டாக்டர் தன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளும்படி சொன்னதாகச் சொல்கிறான். அதற்குக் கோபால்ராம் பெண் பார்த்து வந்தால் செய்துவைப்பதாகக் கூறுகிறான். கண்ணன், வாச கலியாணம் செய்து கொள்ளப்போவது பற்றி (விலங்கில் மாட்டிக் கொள்ளப் போகிறாயா? என்று) க்கேவி செய்கிறான். புவனசுந்தரி அதற்குப் பெண்களைல்லாம் அப்படியா? நான் கூட அப்படியா என்கிறாள். சமாதானம். வாச தன் பந்து ஒருவர் வீட்டில் பெண் இருக்கிறது. அங்கு போய்வர, வழிசெலவுக்குக்கூடப் பணம் இல்லை என்கிறான். கோபால்ராம் தான் போய் அனுப்பிவைப்பதாகச் சொல்கிறான். வாச நானே வருகிறேன் என்று புறப்படுகிறான். பின் அனைவரும் போகிறார்கள்.

காட்சி 11

காந்திமதி தன் மகனுக்கு நற்போதனை சொல்லுகிறாள். பின் இவர்கள் வந்து பொக்கிஷத்தைப் பார்க்க, பணம் காணாமல் திடுக்கிட்டு, வேலைக்காரியைக் கேட்கிறார்கள். அவள் ஒன்றும் புரியாமல் விழிக்க, வாசுவின் அபிப்பிராயப்படி அவளே திருடி என்று முடிவு செய்து அவளை அடித்தும் மிரட்டியும் தொந்தரவு செய்கிறார்கள். பின் போல்சாருக்கு டெவிபோன் செய்து, அவளை ஒப்படைக்கிறார்கள். வாசுவுக்கும் தேறுதல் கூறுகிறார்கள்.

காட்சி 12

போலீஸ் ஸ்டேஷன். இனி ஸ்பெக்டர் அழைத்தபடி துப்பறியும் துரைக்கண்ணு அங்கு வருகிறான். இனிஸ்பெக்டர், இக்கேஸைக் கண்டுபிடித்தால் நல்ல பணம் நமக்குக் கிடைக்கும். ஆகையால் நீங்களும் என்னோடு உதவியாயிருக்கவேண்டும் என்கிறார். சரி என ஒப்பித் துரைக்கண்ணு, காந்திமதி யை விசாரிக்கிறார். பின் துப்பறிபவர் விருப்பப்படி காந்திமதி ஒரு தனி வீட்டில் குடியிருந்துவர ஏற்பாடாகிறது.

காட்சி 13

புவனசுந்தரி வீட்டில் சிந்தனையோடு உலவிக்கொண்டிருக்கிறாள். அச்சமயம் வாசு, 'என்னைத்தேடி வீட்டிற்கு வந்ததாய்க் கேள்விப் பட்டேன். ஏன்?' என்கிறான். அவள் நீடிபெண் பார்க்கப் போன விஷயம் என்னவாயிற்று என்கிறாள். அப்பெண் பிடிக்கவில்லை என்கிறான் பின் கோபால்ராம் எங்கே என்கிறான். உனக்குத் தெரியாதா என்கிறாள். நீங்கள் எல்லோரும் சென்றிருக்க வேண்டுமே, ஏன் தாங்கள் போகவில்லையோ என்கிறான். அன்று மறைத்த பேச்சைக் கேட்கிறாள். அவன் மவுனமாயிருக்கிறான். தெரியும், பெண்களை நம்பக் கூடாது என்பார்கள். இந்த ஆண்களை நம்புவது தான் மோசம் என்கிறாள். அதற்கு அவன், என்னைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் இருந்தால் அந்த ரகசியம் சொல்வேன் என்று, கண்ணன் பேச்சால் தாசியின் மேல் மோகம் கொண்டார் என்கிறான். அவள் அதை கேட்டு ஆத்திரமும் வருத்தமும் அடைகிறாள். ஆண்களின் உரிமை அது என்கிறான். பெண்கட்கு ஏன் அந்த உரிமை இருக்கக்கூடாது என்கிறாள். அதை யாரும் ஏற்கமாட்டார்கள்; நான் ஒப்புகிறேன் என்கிறான். பின் கையில் பணம் இல்லாததால் வீட்டை வைத்து வாங்கப்போவதாவும் கேள்வி. பிறகு உங்கள் பேரில் உள்ள 10000 ரூபாய் நகைக்கும் ஆபத்து ஏற்படும் போல் தெரிகிறது. அவர் குணம் முன் போலில்லை. தாசியின் ஏக்கத்தால் எதையும் செய்யத் துணிந்திருக்கிறார். இனி அவரோடு நான் கூடுவது

கூட சரியாகப்படவில்லை என்கிறான். அவர் உண்வை உண்டு இப்பொழுது அவருக்குப் புத்தி சொல்லாமல் பிரிவது ஞாயமா என்கிறாள். உனக்குத் துரோகம் செய்ய எனக்கு மனமில்லை என்று சொல்லிப் போய்விடுகிறான். சரி அடுத்த முறையாவது பார்ப்போம் என்று மனம் தேறி செல்கிறாள்.

காட்சி 14

பரிட்சையில் தேறியதற்காக பள்ளிகூடத்தில் மாணவர்கட்குப் பரிசு வழங்குகிறார்கள். அதில் பாலசுந்தரம் பாராட்டப்படுகிறான்.

காட்சி 16

வாசு, புவனசுந்தரியைக் காண வருகிறான். வழக்கம் போல் மது பானம் நடக்கிறது. தன் கனவனை திருத்த வழி என்ன என்கிறாள். அவன் தாசியின் மையவில் ஆழ்ந்துவிட்டான். அவனைத் திருத்துவதென்றால் மூன்றைக் கொண்டே மூன்றை எடுப்பது போல் செய்யவேண்டுமென்கிறான். நாளாயிருந்தால் அவனினும் பன்மடவுகு அழகு வாய்ந்த உன் பாதமே கதி என இருப்பேன் என்கிறான். அவனும் அதுதான் சரி என்கிறாள் போதை மிகுதி. ஒருவரைஒருவர் கட்டித் தழுவுகின்றனர். அன்றிலிருந்து புவனசுந்தரி அவன் காதலி. தினசரி இரவிலும் வர ஏற்பாடு செய்துவிடுகிறாள்.

மறுநாள் வழியில்

கோபால்ராம் வாசவைச் சந்திக்கிறான். அம்மா, தம்மை அழைத்துச் செல்லவில்லை என்று வருத்தப்பட்டார்கள். கையில் பணம் இல்லாததால் உன்னை விட்டுச் சென்றிருப்பாள் என்று சமாதானம் சொன்னேன். இனி நான் போவதும் தகாது. போனால், என் நகைக்கு ஆபத்தாகும் என்றார்கள். அவர்கள் முடிவு இனி நமக்கும் சங்கடமில்லாமல் இருக்கும். நீ இந்த தடவை வேண்டுமென்றே அவளை கூப்பிடு. வருவதாயிருந்தால் பணம் இல்லை உன் நகையைக் கொடு என்று சொல். அப்புறம் நட்மோடு வர அவர்கட்கு எண்ணமே இருக்காது என்கிறான். அவனும் நல்லது என்று செல்கிறான்.

காட்சி 17

கோபால்ராம் தன் மனவியை இந்தத் தடவை வருகிறாயா என்கிறான். அவள் ஒப்புகிறாள். பணம் இல்லை நகை கொடு என்கிறாள். அவள் வர மறுத்துவிடுகிறாள். பின் இருவருக்கும் மனக்கசப்பு ஏற்படுகிறது. அவன் நித்திரைக்குச் செல்கிறான். புவனசுந்தரி பின் வாசவை எதிர்பார்க்கிறாள். வாசு வருகிறான், முகமூடி உடையை.

எடுத்துக் கொண்டு. இது எதற்கு என்கிறாள். உடையைக் காட்டி உன் புருங்கள் செலவுக்கு நீநகை தர மறுத்துவிட்டாயாம். அதனால் உன்னைக் கொன்று விடும்படி எனக்கு உத்தரவு என்கிறான். அவள் சீற்ற மும் கோபமும் கொள்கிறாள். அதற்கு அவன் நல்ல வேலையாய் கண்ணிடம் செல்லும் உத்தரவு என்னிடம் வந்தது. இப்பொழுது என்ன சொல்கிறாய் என்கிறான். பின் அவள் முடிவுப்படி வாசு, நித்திரையில் இருக்கும் கோபால்ராமைக் குத்திவிடுகிறான். அவன் போட்ட கூச்சலையும் ரத்தம் தோய்த்த கத்தியையையும் பார்த்து புவனசுந்தரி பிரமித்து ‘கொலை கொலை’ என்று கூவுகிறாள். வாசு அடக்குகிறான். மீறியதை அறிந்து அவளையும் குத்துகிறான். அக்கூச்சலைக்கேட்டு வெளியில் இருந்த துப்பறிபவனும் போலிசாரும் அங்கு வருகின்றனர். வாசு அகப்பட்டுக் கொள்கிறான். அவனை அழைத்துச் செல்கிறார்கள் போலிசார்.

வழியில்

அக்கொலைக் கேஸைப்பற்றி இருவர் சம்பாஷணை. காந்திமதி குற்றவாளி அல்ல என்பதும் வாசு தான் பெருங்குற்றவாளி என்பதும் அறிந்து வாசுவுக்குத் தூக்குத் தண்டனை நியமித்தது பற்றிப் பேசுகிறார்கள். பின் காந்திமதியின் புத்தி நுட்பத்தையும் பாலசுந்தரன் உபாத்தியாயராக நியமிக்கப்பட்டதையும் பாராட்டுகிறார்கள். தாமோதர் நிலையும் பேசப்படுகிறது.

வழியில்

தாமோதர் பிச்சை எடுக்கிறான் ஊர் ஊராக.

காட்சி 18

காந்திமதியும் பாலசுந்தரமும் தங்கள் நிலை உயர்ந்ததற்கு மகிழ்கிறார்கள். அப்போது பிச்சைக்காரன் கூக் குரல் கேட்கிறது. காந்திமதி அரிசி எடுத்துச்சென்றவள், திரும்பி வந்து தன் மகனிடம், பிச்சை எடுப்பவன் நம் எஜுமான் மகன் தாமோதர் மாதிரி இருக்கிறது என்கிறாள். உடனே பாலசுந்தரம் சென்று அழைத்து வருகிறான். பட்சணம் அருந்தச் செய்கிறான். அவன் சாப்பிட்டு அவர்களைப் புகழ்ந்து விடை கேட்கிறான். பாலசுந்தரம் அவன் வரலாற்றை விசாரிக்கிறான். தாமோதரன் தன் துயர சரிதையைச் சொல்கிறான். பாலசுந்தரம் தன்னை உணர்த்தி, உண்மை அறிவின் பயனை உணர்த்துகிறான். தாமோதர் அவர்கள் காவில் விழுந்து தன்னைக் காப்பாற்றும் படி வேண்டுகிறான். பாலசுந்தரம் அவனுக்கு உண்மை நாகரீகம் என்ன என்பதை உணர்த்தி அவனைக் காப்பாற்றுகிறான்.

காந்திமதி

(அல்லது)

கல்வியின் மேன்மை

காட்சி:1

இடம்: கோபால்ராம் வீடு

உறுப்பி :- கோபால்ராம், புவன சுந்தரி, வாச, கண்ணன், காந்திமதி
(கோபால்ராம் வீட்டில், சதுர மேஜையைச் சுற்றிலும் வாச, கண்ணன், கோபால்ராம், புவனசுந்தரி நால்வரும் அமர்ந்து சீட்டாட்டம் விளையாடுகிறார்கள். மேஜைமேல் கிளாசும், சாராயப்பாட்டிலும் இருக்கின்றன. இடையிடையே அவர்கள் சாராயம் குடித்துக் கொண்டும், சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டும் சிரிப்புடன் தமாஷாக விளையாடுகிறார்கள்.)

ப.சுந்தரி:- இதோபார் ஜாக்கி (வெட்டி எடுத்துக்கொண்டே) இந்த ஆட்டம் நாங்கள்தான் கெவிப்போம்.

கோயில்:- பார்ப்போம், யார் கெவிக்கிறார்களென்று.

(ஆட்டம் முடிகிறது. கெவித்ததற்காகப் புவனசுந்தரியும், வாசவும் சிரிக்கிறார்கள்.)

கண்ணன்:- அடுத்த ஆட்டம் நாங்கள்தான் ஜெயிப்போம்.

ப.சுந்:- ஜெயிப்பவரின் முகத்தைப் பாருங்கோ!

(சிரிக்கிறாள். கோபால்ராம் பாட்டிலைக் கிளாசில் சாய்க்கிறான். அதில் சாராயமில்லை. உடனே வேலைக்காரி காந்திமதியை நோக்கி “அடி முதேவி!” என்று அழைக்கிறான். காந்திமதி ‘என்’ என்றபடி வருகிறாள்)

ப.சுந்:- ஏன்டி, பாட்டல் காவியாகிவிட்டது கூடத் தெரியவில்லையோ?

காந்:- உள்ளே வேலையாயிருந்தேனம்மா.

கோபா:- ஆமாம். உனக்கு ரொம்ப வேலை போடி போ. ஒரு பாட்டல் எடுத்தா.

(காந்திமதி உட்சென்று ஒரு பாட்டல் கொண்டு வந்து, மேசை மேல் வைக்கிறாள். கண்ணன் அதைத் திறந்து கிளாசில் ஊற்றுகிறான். வாச குடித்துக் கொண்டே.)

வாச:- நல்லா சொன்னே மிஸ்டர்! சீ தேவிக்கு மூத்தவ மூதேவி என்று, நாம் ஏட்டில்தான் பார்த்தோம். அவர்கள் இருப்பது மெய்யோ பொய்யோ! ஆனா நான் இந்த ஒட்டுல அவர்களை மெய்யா பார்க்கிறேன் மிஸ்டர்!

கோ:- மெய்யாலுமா? எங்கே?

வாச:- இதோ நம் மிலஸ் புவனசுந்தரி சீதேவி! அதோ நிக்கிறாளோ (காந்திமதியைக் காட்டி) அந்தத் தடிக்கழுதைதான் மூத்தவள் மூதேவி! ஏன் பொருத்தமாயில்லையா?

(அனைவரும் கொல் என்று சிரிக்கின்றனர். கண்ணன் சரியான பொருத்தம் மிஸ்டர் என்று வாச முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்துச் சிரிக்கிறான்)

பு.குந்:- (பின் சிறிது கோபமாக) என்ன மிஸ்டர் உளநிலி விட்டாய். அப்படியானால் நான் அவளோடு பிறந்தவளா?

(கோபால்ராம் “ஏஸ் ஏஸ்” என்று சிரிக்கிறான்)

வாச:- ஓ! இல்லை இல்லை! கதையில் அப்படி. இங்கு ஒரே இடத்தில் இருவரையும் பார்க்க முடிகிறதே என்று அப்படிச் சொன்னேன்.

பு.குந்:- சீ, போடி போய் வேலையைப் போய்ப்பார்!

(காந்திமதி சொன்ன வார்த்தைக்கு முகங்கோணாமல் உள்ளே செல்கிறாள்)

கண்:- வீண் பேச்சு ஏன்? தொடங்குங்கள் ஆட்டத்தை.

(வாச, கட்டைக் குழைத்துப் போட்டுக் கொண்டே)

வாச:- ஆட்டம் ஜோர்ப்படவில்லை. பந்தயம் வைத்து விளையாடினால்தான் குஷியாயிருக்கும்.

கோபால்:- ஆமாம். அப்படியானால் நீ என்ன பந்தயம் வைக்கிறாய்?

கண்:- வெறுங்கையில் முழும் போடுவது என்கிறார்களே, அது போன்றிருக்கிறது மிஸ்டர் வாசவின் பேச்சு!

(சிரிக்கிறார்கள்)

பு.சுந்:- ஏன், நான் வைக்கிறேன்.

கண்:- அதிலென்ன பயன்? கெவித்தாலும் தோற்றாலும் உங்கள் பணம் உங்களிடம்தானே இருக்கும்?

வாசு:- ஆமாம். வேறு யாராவது நம் முடன் பந்தயம் வைத்து விளையாட வேண்டும். நாம் கெவிக்க வேண்டும். அவர்கள் பணம் நம்மிடம் வந்து சேர வேண்டும்.

கோபால்:- மிஸ்டர், அப்படியானால் நல்ல பந்தயம் வைப்பவர்களாகப் பார்த்து அழைத்து வரவேண்டும். என்ன சொல்கிறீர்.

வாசு:- ஆகா! அதற்குத்தானா ஆள் பஞ்சம். சொன்னால் போதுமே. எத்தனை பேர் பணக்காரர்கள், பணத்தை வைத்துக் கொண்டு செலவு செய்ய வழி தெரியாமல் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்று போகட்டும். நாளையிலிருந்து பாருங்கா!

(ஆட்டம் முடிகிறது அனைவரும் குடிக்கிறார்கள்)

கண்:- நம்மிடம் விளையாடி எந்தப் பணக்காரன் மீந்து விடுவான். பார்ப்போம்.

கோபால்:- (சிரித்து) அப்படியானால் மிஸ்டர்! நாளைக்கு ஆள் கொண்டு வரண்ணும்.

வாசு:- என்ன மிஸ்டர், உன்னுடைய அபிலாபையை நான் பூர்த்தி செய்யாமல் இருப்பேனா? அதைவிட எனக்கென வேலை? உலகத்தில் சுகத்தை அனுபவிக்கப் பிறந்தவர்கள் கொஞ்சம் பேர்தான். நீங்கள் இருவரும் பூர்வத்தில் என்ன புண்ணியம் செய்தீர்களோ, இப்பிறவியில் சுகத்தை அனுபவிக்கிறீர்கள். அல்லாமலும் கடவுள் எதற்காகச் செல்வத்தைக் கொடுத்தார்? இவ்வுலகில் இன்ப சுகத்தை அனுபவிப்பதற்காக வல்லவோ! நாங்களும் என்ன புண்ணியம் செய்தோமோ உங்கள் தயவினால் - உங்கள் பேரன்பால் சுகத்தை அனுபவிக்கிறோம். அப்படியிருக்க, நீங்கள் காவாலிட்ட வேலையைத் தலையால் செய்யக் காத்திருக்கிறோமே!

(கோபால்ராம் புவன சுந்தரியைப் பார்த்துப் புன்னகை கொள்கிறான். அவரும் புன்னகை கொள்கிறாள்)

கண்ண:- அதிலும் இன்னொரு விசேஷம் பாருங்கோ. புருஷனும், மனைவியும் பூனையும் எவியும்போல் இருப்பதைத்தான்

நான் பார்த்திருக்கிறேன். மனமொத்து வாழ்வதோ மகா அருமை. ஆயினும், நீங்களிருவரும் மனமொத்து வாழ்வதோடலாமல் பண்ததைச் செலவு செய்வதிலும் ஒத்தமனங்கொண்டிருப்பது மெத்த விசேஷமல்லவா?

வாசு:- (சிரித்து) அதிலும் நாகரிகத்திற் சிறந்த நார்மணியாகிய நம் புனவ சுந்தரி யிருக்குமட்டும். மிஸ்டர் கோபால்ராம் வாழ்வு, பொன்வாழ்வல்லவா? அவர்களால்தானே இவ்வாழ்வு ஜூவிக்கின்றது!

பு.சுந்:- அப்படிச் சொல்லு மிஸ்டர் நாம் இன்பத்தை அனுபவிக்கப் பிறந்தோம்; அனுபவிக்கிறோம். நந்தனுக்கு நந்தி மறைத்த மாதிரி, வாழ்வின்பத்தை மாளச் செய்ய நானென்ன ஒரு காட்டன்லா?

வாசு:- ரெஹன், ரெஹன் யார் சொன்னது பெரிய நாகரித்திற் சிறந்த நார்மணி என்பவர்களைல்லாம் தங்கள் பாத தூசிக்கு ஒப்பாவார்களா? சரி நான் சென்று நாளை ஆட்டத்திற்கு ஆள் சேகரிக்க வேண்டும். வரட்டுமா?

கண்:- நானும் சென்று நாளை வருகிறேன்.

இருவரும்:- சரி போய் வாருங்கள்.

(அவர்கள் போன பின்)

கோபால்:- சுந்தரி, பார்த்தாயா நம் நண்பர்களை!

பு.சுந்:- / எஜமானிடத்தில் அடிமை கொண்ட நாய்போன்று. எவ்வளவு நன்றி விசுவாசம்!

கோபால்:- அப்படியல்லவோ இருக்க வேண்டும், நட்பின் லட்சணம். சரி. குழந்தை எங்கே?

பு. சுந்:- தூங்குகிறான்.

கோபால்:- ஏன் பள்ளிக்கூடம் போகவில்லையா?

பு.சுந்:- காலையில் பள்ளிக்கூடம் சென்று வந்ததால் உடம்பு சலிப்பாக இருக்குதென்றான். ஆகையால் இப்பொழுது போக வேண்டாமென்று அவன் விருப்பப்படி நிறுத்திவிட்டேன். சற்று நேரம் விளையாடினான். பிறகு தூங்கினான். நாழும் இங்கு வந்து விளையாடினோம்.

கோபால்:- ரொம்ப சரி, வா. அவன் விழித்துக் கொள்ளும் நேரம் போகலாம்.

(போகிறார்கள்)

வழியில்

கண்:- வாசு, இன்று நம் பேச்சு அவர்கட்டு எப்படியிருக்கும் பெரிய சந்தோஷ விருந்துதான். இருந்தாலும் நீ நல்ல உபாயக்காரன்தான்.

வாசு:- நமக்கென்ன மிஸ்டர். நீயும் பக்கி நானும் பக்கி. நரி காக்காயைப் புகழ்ந்தது வீணுக்கா? அப்படித்தான் நாமும் பிழைக்கணும். அல்லாவிட்டா நாம் கெட்ட கேட்டுக்கு தமாஷா குடி முதலியவைகளுக்குத் தாளமல்லாமா போட வேண்டும்.

கண்:- இன்னும் அவனை, தேவடியா ஷாக்கில் இழுத்து விடணும் மிஸ்டர்.

வாசு:- பிரதர், உன்னை விட எனக்கு மிக்க அவசரம் அது விஷயத்தில். சற்று பொறுங்கோ. இப்போதுதானே பால சிட்சை படிக்கிறார்கள்.

கண்:- ஆமாம், அவுங்களுக்குச் சரியான வாத்தியார் நீ. ஆணா என்னைக் கைவிட்டுடக்கூடாது.

வாசு:- நீங்க மட்டும் ஆமாம் போட்டுக் கொண்டேயிருங்க. தெரிகிறதா?

கண்:- சரி சரி. இனிமே எனக்கு ரொம்ப சொல்ல வேண்டாம்.

(போகிறார்கள்)

காட்சி: 2

(புவன சுந்தரி நிலைக் கண்ணாடி முன்வந்து தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்கிறாள், சந்தோஷத்துடன் பாடிக் கொண்டே. வேலைக்காரியாகிய காந்திமதி பூஞ்சைட கொண்டு வந்து கொடுக்கிறாள்)

ப.சுந்:- (வெறுப்பாக) சீ! வையடி ஒரு புறம். கேட்கும் போது கொடுக்காமே நீட்றியே சந்தர்ப்பந்தெரியாமா!

(மீண்டும் கண்ணாடி முன் தன்அழகை வியந்தும் அலங்கரித்துக் கொண்டும் இருக்கிறாள். பின்)

எங்கேயடி சடை?

காந்தி:- இதோ அம்மா

(என்று விரைவுடன் அதை எடுத்துத் தருகிறாள். புவனசுந்தரி அதை அணிந்து கொண்டே)

பு.சுந்:- பூட்ஸ் எங்கேயடி?

காந்தி:- இதோ எடுத்து வருகிறேன்.

(பரப்பரப்பாகச் சென்று பூட்சை எடுத்து அதைத் தன் முன்தானையால் துடைத்துக் கொண்டே வந்து கொடுக்கிறாள். புவனசுந்தரி ஒன்றை வாங்கிப் பார்த்து.)

பு.சுந்:- (கோபமாக) நீ சுத்த நான் சன்ஸ்!

(அவள் மீது வீசி ஏறிந்து)

எதற்கும் பிரயோஜனமில்லை. தடிக்கழுதை! இப்படியா தூசிபோகாமல் துடைப்பது?

காந்தி:- இதோ துடைத்துத் தருகிறேனம்மா.

(தன் கையிலிருந்ததை நன்கு துடைத்துக் கொடுத்துவிட்டு தன்மேல் வீசி ஏறிந்து கீழே கிடக்கும் பூட்சை எடுத்துத் துடைத்துக் கொடுக்கிறாள். அவள் அதை வாங்கித் தன் காவில் அணிந்து கொண்டதும் பின் ஒய்யாரமாக நடந்து பார்க்கிறாள்?)

பு.சுந்:- ஏண்டி கண்ணாடி எங்கே? ஓவ்வொன்றாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமோ? பெரிய மட்டியா யிருக்கிறாயோ!

காந்தி:- எந்தக் கண்ணாடி அம்மா?

பு.சுந்:- சுத்த காட்டன்ஸ்! இது கூடவா தெரியாது. (எரிச்சலோடு அவள் முன் இளித்துக்காட்டியபடி) மூக்குக் கண்ணாடியே மூக்குக் கண்ணாடி இப்போது தெரிந்ததா?

(அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் காந்திமதி மூக்குக்கண்ணாடி எடுத்துவந்து கொடுக்கிறாள். புவனசுந்தரி அதைப்போட்டுக் கொண்டு கண்ணாடி முன் பார்க்கிறாள். பின் காந்திமதியைப் பார்த்து)

பு.சுந்:- அடி, உன் மூதேவி மூஞ்சை வைத்துக் கொண்டு இங்கு நின்றிருக்க வேண்டாம். மணி ஐந்தாகி விடடது. பள்ளிக்கூடம் சென்று குழந்தையை அழைத்துக் கொண்டுவா. சீக்கிரம்.

(காந்திமதி போகிறாள். புவன சுந்தரி மேனாட்டு நாகரிகமென்று குருட்டுத்தனமான நாகரிகத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அதைக் கேட்டுக்கொண்டே கோபால்ராம், வாச, கண்ணன் மூவரும் வருகின்றனர்.)

கோபால்:- ஆம். மேனாட்டு நாகரிகம் உன்னை எவ்வளவு சீர்திருத்தியிருக்கிறது தெரியுமா?

(அனைவரும் நாற்காவியில் அமர்கிறார்கள்.)

பு.சுந்:- ஆம். அதற்கென்ன சந்தேகமா?

(அவரும் நாற்காவியில் அமர்கிறாள்)

வாசு:- அந்த மேனாட்டு நாகரிகம் இந்த நாட்டில் பூரணமாகக் குடிகொண்டிருப்பது எந்த இடம் தெரியுமா? தங்களிடம்!

கண்:- (சிரித்தபடியே) முற்றிலும் உண்மையே.

(உடனே புவன சுந்தரி சாராய பாட்டிலும் கிளாசும் எடுத்துக் கொண்டு வருகிறாள். அதைக் கண்டு பொறாதவனாய்)

வாசு:- என்ன! நீங்களா எடுத்து வருகிறீர்கள்? எங்கே அந்த முதேவி?

பு.சுந்:- பரவாயில்லை மிஸ்டர்! அவள் பள்ளிக்கூடம் போயிருக்கிறாள் குழந்தையை அழைத்து வரா!

கண்:- என்னிடம் சொன்னால் நான் எடுத்து வர மாட்டேனா!

கோபால்:- சரி, வேலை நடக்கட்டும்.

(மேசை மேல் வைத்த சாராயப் புட்டியைத் திறந்து கிளாசில் ஊற்றி அனைவரும் குடிக்கிறார்கள்)

வாசு:- மிஸ்டர் கோபால்ராம், இன்றுநாம் கெவித்த ரூபாய் எவ்வளவு?

கோபால்:- பிப்ளன் ரூப்பீஸ்!

வாசு:- இது முதல்தடவை. நாளையிலிருந்து பாருங்கள் நாம் எவ்வளவு கெவிக்கப் போகிறோம் என்பதை.

கண்:- ஏல்!

கோபால்:- இன்று சினிமாவுக்குப் போவோமா?

பு.சுந்:- அதற்காகத்தான் என்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு உங்கள் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருந்தேன்.

வாசு:- மெத்த சந்தோஷம்! அப்படியானால் புறப்படுங்கள்.

(எழுந்திருக்கிறான்)

பு.சுந்:- உட்காருங்கோ. இன்னும் குழந்தை வரல்லே. மணியும் இன்னும் ஆகலே.

(‘ஏஸ் ஏஸ்’ என்று சொல்லியபடியே அமர்கிறான் வாசு. அந்த நேரம் காந்திமதி தாமோதரன் அமர்ந்துள்ள கைவண்டியைத் தள்ளிக் கொண்டு வருகிறாள். அவள் மகன் பாலசுந்தரன் பின்னால் நடந்து வருகிறான்.)

கண்:- இன்று என்ன படம்?

பு.சுந்:- தாரச்சாங்கம்! பாருங்கோ அந்தத்தாரை சந்திரனுக்கு எண்ணொய் தேய்க்கும் கட்டம் இருக்கே, அது மகா வெறி கூட மிஸ்டர்.

வாசு:- வெறி கூட! வெறி கூட!

கண்:- என்ன மிஸ்டர். கதையில்தான் அப்படியென்றால், கொஞ்சங்கூடக் கூச்சநாச்சமின்றி அந்தம் மாப்படங்கொடுக்க வந்தாங்களே...

பு.சுந்:- நோ மிஸ்டர்! அப்படியெல்லாம் கூச்சநாச்சத்தைப் பார்த்தால் முடியுமா? கதையிலுள்ளபடி படமெடுத்தார்கள். அப்படி எடுக்காவிட்டால், அதைப் பார்க்க நாம் விரும்புவோமா? கதைதான் ருசிக்குமா?

கோபால்:- ஏஸ்! அப்படியொன்றும் முழுபாகமாயில்லையோ முக்கால் பாகந்தானே காட்சியளிக்கிறதாம்!

(10 வயதுடைய தாமோதர் சந்தோஷத்தால் அம்மா! அப்பா! என்று கூவியபடியே வண்டியை விட்டிழிந்து ஓடி வருகிறான் தாயினருகே. அவள் அவளைத் தன் மடிமீது உட்காரவைத்துக் கொள்கிறாள். தாமோதர் தாயைப் பார்த்துக் கிளாசைச் சுட்டிச் காட்டி “அம்மா எனக்கு!” என்கிறான். அவள் கிளாசிலுள்ள சராயத்தை அவனுக்குக் கொஞ்சம் குடிப்பாட்டுகிறாள் காந்திமதியும் அவள் மைந்தனும் இதைப் பார்த்துக் கொண்டே வீட்டின் பின்புறம் செல்கிறார்கள்)

(கோபால்ராம் சிகிரெட் பற்ற வைக்கிறான். “அப்பா எனக்கு!” என்கிறான் தமோதர். கோபால்ராம் தன் சிகிரெட்டை அவன் வாயில் வைத்து.)

கோபால்:- என் செல்லம். இன்னும் என்ன வேண்டும் உனக்கு”

தாமோ:- பிஸ்கட்டும் (சாராயத்தைக் காட்டி) இதுவும்.

பு.சுந்:- இதோ கொண்டு வரேன் கண்ணு.

(என்று சொல்லிச் சென்று பிஸ்கட் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறாள். அவன் தின்கிறான்.)

வாசு:- குழந்தைகளை முகந் கோணாமல் வளர்ப்பதுதான் சாமர்த்தியம்।

பு.சுந்:- அப்படியென்றால் நாங்கள் அந்த மாதிரி வளர்க்க வில்லை என்று சொல்கிறோ?

வாசு:- சே, சே யார் அப்படிச் சொன்னாது? ஊரில் பிள்ளைகள் வளர்ப்பதைப் பார்த்திருக்கிறேன். அதிலும் செல்லமாக வளர்ப்பவர்கள் எங்கோ சிலர். அவர்களும் குழந்தையின் முகங்கோணாமல் எப்பொழுதும் நடந்து கொள்வதில்லை. உங்களைப்போல் குழந்தையின் முகங்கோணாமல் வளர்க்க வேறு யாராலும் முடியாது. அது தான் சாமர்த்தியம் என்றேன்.

பு.சுந்:- அப்படிச் சொல்லு மிஸ்டர்!

கோபால்:- ஆம். வாச சொல்வது உண்மையே.

கண்:- ஏல்।

(இச்சமயம் ட்ரைவர் வந்து வணங்கி நிற்கிறான்)

பு.சுந்:- ட்ரைவர் கார் ரெடியாகி விட்டதா?

ட்ரைவர்:- இதோ தயாராகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

பு.சு:- சரி. புறப்படுங்கள். போவோம்.

(அனைவரும் எழுந்திருக்கின்றனர்)

அடி முதேவி!

(காந்திமதி அம்மா என்று வருகிறாள்)

வீட்டைடப் பார்த்துக் கொள். சினிமாவுக்குப் போய் வருகிறோம். ஜாக்கிரதை.

காந்தி:- நல்லதம்மா.

(அவர்கள் அனைவரும் போகிறார்கள். காந்திமதி மேசைமீதுள்ள சாமான்களை எடுத்து வைத்துவிட்டுத் தன் மைந்தனோடு அங்கு வந்து அமர்கிறாள்)

മുൻ്റ പെൻകൾ

இந்நாடகக் கதை 27 காட்சிகளாக
 அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வசனத்துடன் ஒரு காட்சி
 மட்டுமே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அனைத்தும்
 கையெழுத்துப் பிரதியாகவே கிடைத்துள்ளன. நாடகம்
 முழுமையாக கிடைக்காததால், அச்சாக்கம்,
 அரங்கேற்றம் போன்ற விவரங்கள் கிடைக்க வில்லை.
 இந்நாடகக் கதையும், நாடகமும், 1940 களின்
 பிற்பாதியில் எழுதப்பட்டிருக்கக் கூடும்.

முன்று பெண்கள்.

லீலா [குருட்டு நாகரீகம்]

பார்வதி [வைதீகம்]

பொன்மணி [சீர்திருத்தம்]

காட்சி - 1

பள்ளி மாணவிகளான லீலாவும் பார்வதியும், மாலை வேளையில் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கின்றனர். லீலா கடற்கரை போய்வருகிறாள். பார்வதி கோயிலுக்குப் போய் வருகிறாள். வைதீகப் பிடிங்களால் பார்வதிக்கும், குருட்டு நாகரீகத்தை மேற்கொண்ட லீலாவதிக்கும் தத்தம் நோக்கம் காரணமாக வாக்குவாததம் ஏற்படுகிறது. இருவரும் மீறிப் போய் சண்டையிலிறங்கும் சமயம் இவர்கள் சினேகிதியான பொன்மணி வந்து விலக்கி உம் இருவர் நோக்கமும் குருட்டு நம்பிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டதுதான் என்று சமாதானப்படுத்துகிறாள். அவ்விருவரும் பொன்மணியைக் கோயிக்கின்றனர். இதன் காரணமாக மூவரும் தம்தம் நோக்கமே சிறந்தது என்றும், தம் பிற்கால வாழ்க்கையில் இதைக் காணவும் சபதம் கூறிக் கொண்டு பிரிகின்றனர்.

காட்சி - 2

8 வருடங்களுக்குப் பின்

லீலா கடற்கரையில் உலவிக் கொண்டிருக்கிறாள். அவங்காரநவீன உடையுடன் பாஸ்கர் என்னும் வாவிபன் லீலாவை நோக்கி அடிக்கடி கண் ஜாடை செய்கிறான். அவனும் அப்படியே. பின் இருவரும் நெருங்கிப் பேசிக் காதல் கொள்கின்றனர்.

காட்சி - 3

கந்தசாமி முதலியாரும், தனலட்சுமியும் தம் மகள் பார்வதியின் திருமண விஷயமாகப் பேசுகின்றனர். கடைசியில், கந்தசாமி முதலியாரின் நண்பர் ஒருவர் முயற்சியால் ஒரு டாக்டருக்குப் பார்வதியை மணங்கு செய்து வைக்கின்றனர்.

காட்சி - 4

வீலாவும் பாஸ்கரும் சந்திக்கின்றனர். ஒருவரை ஒருவர் மணந்து கொள்வதாகக் கூறிக் கள்ளக் காதலில் ஈடுபடுகின்றனர்.

காட்சி - 5

டாக்டர் வீட்டின் முன்பகுதி. நோயாளிகள் சிகிச்சை பெரும் இடம் ஒரு கம்பவுண்டர், ஒரு நர்ஸ் உண்டு. நர்ஸ் இளம் வாலிபப் பெண். டாக்டரைப் பக்கத்தூரில் அழைத்துப் போக வந்தவர் கள் அவசரப்படுகின்றனர். டாக்டர் சாப்பிட்டுப் போவதற்காக வீட்டிற்குள் வந்து பார்வதியை அழைக்கிறார். பார்வதி பூஜை அறையில் படத்திற்குப் பூஜை செய்து கொண்டிருக்கிறாள். டாக்டர் அங்கு வந்து கூப்பிடுகிறார். அவள் பூஜை முடித்து வருகிறேன் என்கிறாள். தாம் அவசரமாகப் பக்கத்தூருக்குப் போக வேண்டும் என்று பலகாரம் கேட்கிறார். அவள் தாமதம் செய்யவே அறைக்கு வருகிறார். பார்வதி, டாக்டரைப் பூஜை அறைக்குள் வராதே எனத் தடுக்கிறாள். டாக்டர் சிறிது கோபத்தோடு வெளியே போய் விடுகிறார். பார்வதி தன் கணவனிடம் ஒழுக்கம் இல்லை என வருந்தி வெளியே வந்து கூப்பிட வருகிறாள். நர்ஸ் அவர் போய் விட்டதாகக் கூறவே அவளை அதிருப்தியோடு முறைத்தபடி உள்ளே போய் விடுகிறாள்.

காட்சி - 6

பொன்மனியின் கணவனும், 'பகுத்தறிவு' இதழ் ஆசிரியனுமான நற்கீரன் வருகிறான்.

பிறகு சமூக சீர்த்திருத்தமா? பொருளாதாரமா? எது முதலில் வேண்டும் என்ற பிரச்சனையைக் கிளப்பி இருவரும் விவாதிக்கின்றனர். கடைசியில் இரண்டும் இரு கண்கள் போல என்கிறாள் பொன்மனி, நக்கீரன் அதற்கு வியந்து அவளைப் பாராட்டுகிறாள். பின் உணவுக் கொள்ளச் செல்கின்றனர்.

காட்சி - 7

வீலாவின் தாய் மகள் நடத்தைக்காகப் பிறர் ஏனானமாகப் பேசுவதைக் கேட்டுக் கண்டிக்கிறாள் வீலா, தன் தாயை நாகரீகமில்லாதார் சொல்லும் குறைக்கு அஞ்சாதே, பாஸ்கர் தன்னை மணந்து கொள்வது நிச்சயம் என்று தாயையும் கடிந்து பேசி வெளியே செல்கிறாள், பாஸ்கரனைக் காண. பாஸ்கர் தன் நண்பர்களோடு சீட்டாட்டத்தில் இருக்கிறான். வீலாவும் அதில் கலந்து கொள்கிறாள்.

காட்சி - 8

டாக்டர் வீட்டிற்கு வருகிறார். பலகாரம் சாப்பிடாமல் போய் விட்டாரே என்கிறாள் பார்வதி. டாக்டருக்கும் பார்வதிக்கும் பேச்சில்

வெறுப்பு ஏற்படுகிறது. டாக்டர் குளிக்காமல் வீட்டிற்குள் நுழைவது சரியல்ல என்கிறாள். அவர் அவளின் முட்டாள் தனத்திற்கு வருந்துகிறார். கம்பவுண்டர் பஞ்ச எடுக்க வீட்டிற்குள் வருகிறான். அவனை அங்கேயே நிறுத்தி, தான் எடுத்து வந்து கொடுத்துவிட்டு கையலம்புகிறாள். பார்வதியின் செயல் பிடிக்காத கம்பவுண்டர், அவளின் அகங்காரத்தை அடக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துச் செல்கிறான். டாக்டரும் அவள் போக்கைக் கடிந்து திருந்தி நடக்க வேண்டுமென எச்சரிக்கிறார். இச்சமயம் பிரசவக் கேக்காக அழைப்பு வருகிறது. டாக்டர் நர்ஸை அழைத்துக் கொண்டு காரில் செல்கிறார். அதைக் கண்ட பார்வதி சீற்றங் கொள்கிறாள். பின் கம்பவுண்டரிடம் நர்ஸைப் பற்றி விசாரிக்கிறாள். அவன் இதுதான் சமயமென டாக்டருக்கும், நர்ஸ்க்கும் தொடர்பிருக்கலாம் என்று அவள் நம்பும் வகையில் சொல்கிறாள். அவள் ஆத்திரத்தோடு பூஜை அறைக்குள் சென்று படத்தின் முன் தன் குறையைச் சொல்லி கொள்கிறாள்.

காட்சி - 9

பாஸ்கருக்குக் கல்யாண ஏற்பாடு நடைபெறுகிறது என்று வீலாவிடம் பாஸ்கரனின் நண்பன் லோகு கூறுகிறார். லீலா, தன்னை மணந்து கொள்வான் என்று சந்தோஷப்படுகிறாள். உடனே அவன், பாஸ்கரின் பெற்றோர் வேறிடத்தில் பெண் பார்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன் என்கிறான். லீலா திடுக்கிட்டுப் பாஸ்கரனத் தேடிச் செல்கிறாள். பாஸ்கர் இப்போதுதான் பெற்றோர் திருமணத்திற்காக முயற்சிக்கிறார்கள் நான் உன்னையே மணப்பேன் என்கிறான். லீலா, தான் 3 மாதம் கர்ப்பவதி என்று கூறிப் பிரிந்து செல்கிறாள்.

காட்சி - 10

பார்வதி கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். டாக்டர் அவளிடம் சரசமாடும் நோக்கோடு செல்கிறார். அவள் டாக்டர் போக்குக்குச் சீறுகிறாள். டாக்டர் மனம் புண்படுகிறது. தன் வாழ்க்கைக்கு இவள் தகாதவள் என்ற முடிவோடு தன் படுக்கைக்குப் போய் விடுகிறார்.

காட்சி - 11

லோகு, பாஸ்கரனின் கல்யாணப் பத்திரிகை ஒன்றைக் கொண்டுவந்து வீலாவிடம் காட்டுகிறான். லீலாவுக்கு ஆத்திரம் பொங்குகிறது. அதை எடுத்துக் கொண்டு பாஸ்கரிடம் சென்று தனக்குத் துரோகம் செய்யலாமா என்று கேட்கிறாள். அதற்குப் பாஸ்கர் நாளென்ன செய்வது பெற்றோர் சம்மதிக்கவில்லை. வேண்டுமானால் உன்னை வைப்பாட்டியாக வைத்துக் கொள்கிறேன் என்கிறான். அவள் பழிக்குப்பழி வாங்குவதாகச் சபதம் கூறிச் சென்று லோகுவைச் சந்தித்து பாஸ்கரனை எப்படியேனும் பழி வாங்கவேண்டும் அதற்கு நீ துணை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறாள். அவனும் அவள்

சாகசத்தில் சிக்கி அதற்கு உடன்படிகிறான். அது முதல் வீலாவும் லோகுவும் காதலர்களாகி பாஸ்கரனைப் பழி வாங்கக் கூடியம் எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர்.

காட்சி - 12

பார்வதி நர்ஷிடம் வம்பு வளர்க்கிறான். உன்னால் தான் டாக்டர் என்னைக் கவனிக்கவில்லை என்று பேசுகிறான். நர்ஸ் ஆத்திரம் தாளாமல் பார்வத்தியின் கணனத்திலைறந்து விட்டு வீட்டுக்குப் போய் விடுகிறான். அடிப்பட்ட பார்வதி பூஜை அறைக்குச் சென்று புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறான். வழியில் டாக்டரைக் கண்ட நர்ஸ், நடந்த விஷயத்தைக் கூறி தான் இனி வேலை பார்க்க முடியாதென்கிறான். டாக்டர் நர்சுக்குச் சமாதானம் கூறி மீண்டும் வேலைக்கு வருமாறு கூறுகிறார். இந்த சமயத்தில் நர்சுக்கும் டாக்டருக்கும் காதல் அரும்புகிறது. பின் டாக்டர் வீட்டுக்கு வருகிறார். வீட்டில் பார்வத்தியின் புலம்பலைக் கேட்டு சினம் கொள்கிறார். பார்வதி தன்னை நர்ஸ் அடித்ததைக் கூறி இனி அவள் இங்கே வரக் கூடாது என்கிறான். தன் பிழைப்புக்கு அவள் தேவை என்கிறார் டாக்டர். அவள் வேண்டுமா? நான் வேண்டுமா? என்று கோபத்தோடு கேட்கிறான். டாக்டர் அவளை விலக்க முடியாது என்று கூறவே, பார்வதி தன் தாய் வீட்டுக்குப் போய் விடுகிறான்.

காட்சி - 13

பாஸ்கர் கிராமத்திற்கு செல்கிறான் என்பதைக் கேள்வியுற்ற வீலா, லோகுவிடம் அவனை வழியில் கொன்று விடும்படி கூறுகிறான். அவன் தயங்குகிறான். என் கூட்டுறவு தேவையானால் அவனைக் கொன்று விட்டு வா என்கிறாள். அவன் தன் ஆட்களுடன் முகமூடியணிந்து வழியில் காத்திருக்கிறான். பாஸ்கர் சைகிளில் வருகிறான். அவனை இவர்கள் குழந்து அடிக்கின்றனர். பின் ஒருவானால் குத்தப்பட்டு பாஸ்கர் வீழ்ந்து இறக்கிறான். இவர்கள் ஓடிச் சென்று விடுகின்றனர். அவ்வழியாகப் போலீஸ் லாரி ஒன்று வருகிறது. பாஸ்கர் குத்தப்பட்டு இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு ஒன்றுந் தோன்றாது, பின் துப்பறிபவருக்குச் சேதி தெரிவிக்கின்றனர். துப்பறிபவர் வந்து சம்பவம் நடந்த இடங்களைக் கவனித்துக் காலடிகளைப் போட்டோ எடுத்துக் கொள்கிறார். பாஸ்கரைக் குத்திய கத்தியும் அங்கே கிடக்கிறது. அக் கத்தியில் பாஸ்கர் என்றே பெயர் இருப்பதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுப் பின், பாஸ்கரை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்கின்றனர். லோகு, வீலாவிடம் நடந்த விஷயம் கூறி, இதில் நாம் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாகப் பிறர் கருதப்படாதவாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வருகின்றனர். வீலாவிற்கு தன் நோக்கம் வெற்றியாகிவிட்டதற்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி.

காட்சி - 14

பொன்மணி, வள்ளுவர் கழக ஆண்டு விழாவில் சொற்பொழிவாற்றுகிறாள். அவள் பேச்சை எல்லோரும் போற்றுகின்றனர்.

காட்சி - 15

டாக்டரும் நர்சும் இரவு நேரத்தில் ஒரு பிரசவகேகக்காகப் போய் வருகின்றனர். ஏறது நர்சு வீட்டுக்குப் போவதாக கூறுகிறாள். இந்த இரவில் போவது சரியல்ல, தங்கி நாளைக்குப் போகலாம் என்கிறார் டாக்டர். நர்ஸ் டாக்டர் விருப்பப்படியே தங்குகிறாள். பின் இருவரும் படுக்கையில் தூக்கம் பிடிக்காமல் காதலால் வருந்துகின்றனர். இச் சமயம் பூனை உருட்டும் சத்தம் கேட்டு இருவரும் எழுந்து வருகின்றனர். பின் ஒருவர் காதலை ஒருவர் வெளிப்படுத்தி ஒன்று கூடுகின்றனர்.

காட்சி - 16

பாஸ்கரின் கொலை சம்பந்தமாக ஏதாவது தெரியுமா? என்று பாஸ்கரின் நண்பர்கள் போலீசில் விசாரிக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் எல்லாம், லீலா - லோகு உள்பட, தமக்கு அதுபற்றி ஒன்றுந் தெரியாது என்று சொல்லிச் செல்கின்றனர்.

பாஸ்கரின் தந்தையிடம் துப்பறிபவர் வந்து, பாஸ்கரைக் குத்தப்பட்ட கத்தியைக் காட்டி, இந்த கத்தி யாருடையது என்று விசாரிக்கிறார். அவர் தன் மகனின் கத்தி என்கிறார். அது 10 தினங்களுக்கு முன் காணாமல் போய் விட்டது என்கிறார். இங்கு அடிக்கடி வருபவர்கள் யார் எனக் கேட்க, நண்பர்கள் நால்வர் தான் என்கிறார். பகைவர்கள் யாரேனும் உண்டா என்பதற்கு இல்லை என்கிறார். துப்பறிபவர் செல்கிறார் வரும் வழியில் லீலா வீட்டினருகே ஒரு காலடியைக் கவனிக்கிறார். அதற்கும் போட்டோவில் உள்ளதற்கும் பொருத்தம் இருப்பதைக் கண்டு போய் விடுகிறார்.

காட்சி - 17

பொன்மணி தன் கணவரிடம் சிறு வயதில் தன் சிநேகிதைகள் சபதங் கூறியதைச் சொல்லி அவர்கள் நிலையறிய ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும் என்கிறாள். அவன் அடுத்த மாதம் அனைவரும் சென்று வரலாம் என்கிறான்.

காட்சி - 18

பார்வதி, தாய் வீட்டில் வந்த நேரமும் பூஜையறையில் அழுது கொண்டிருப்பது அவள் அண்ணனுக்குப் பிடிக்காததால், அவன் தங்கையின் போக்கைக் கடிந்துரைக்கின்றான். அவள் மேலும் மனம் நோகிறாள்.

காட்சி - 19

வீலா வீட்டில் குடுகுடுப்பைக்காரன் வந்து காரியம் வெற்றியாச்சு, அதனால் ஆபத்து வரப்போகிறது என்கிறான். வீலா அதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு அவனை மேலும் பல சேதி கேட்டுக் காசு கொடுத்து அனுப்பி விடுகிறான். லோகு அச்சமயம் அங்கு வருகிறான். அவன் காலடியைக் கேட்டு குடுகுடுப்பைக்காரன் கவனித்து, ஆளையும் கவனித்து போகிறான். வீலா லோகுவிடம் குடுகுடுப்பைக்காரன் கூறியதைக் கூறுகிறாள். அவன் அதற்கெல்லாம் அஞ்சாதே என்று சொல்லி அவளோடு கொஞ்சிலிட்டுப் போகிறான். பிறகு சாமியார் ஒருவர் வந்து பிச்சை கேட்கிறார். வீலாவைப் பார்த்து, நீ கன்னிப் பெண்ணாக இருந்தும் கருவற்றிருக்கிறாயே என்று கேட்டு வாயைக் கிண்டி அவள் மூலம் சில விஷயங்களை அறிந்து செல்கிறார்.

காட்சி - 20

கோர்ட்டில் பாஸ்கரின் கொலை சம்பந்தமாக ஒரு தகவலும் இல்லாததால், வழக்கைத் தள்ளி விடலாம் என்று சர்க்கார் தரப்பு வக்கீல் கூறுகிறார். துப்பறிபவர், இப்போது தான் குற்றவாளிகள் தென்படுகின்றனர். ஆகையால் இக்கேசை அடுத்த மாதம் தள்ளி வைத்துக் கொள்ளும்படி சொல்கிறார்.

காட்சி - 21

டாக்டரிடம் நர்ஸ் நாம் இப்படியே கள்ளக் கதாவில் ஈடுபட்டிருப்பது நல்லதா என்கிறாள். திருமணம் செய்து கொள்வதில் ஆட்சேபணையில்லை. நாம் வெவ்வேறு சாதியாயிருக்கிறோமே, மதவெறியர்கள் எதிர்புக் கூச்சல் கிளம்புமே என்கிறார் டாக்டர். உள்ளம் ஒத்த காதலைத் தடை செய்ய மத்தால் ஆகாது. நாம் மணந்து வாழுத் தடைநேர்ந்தால், நமக்கு இவ்வுலகமே வேண்டாம் என்கிறான் நர்ஸ். டாக்டர் நர்ஸ் உறுதிக்கு மகிழ்ந்து, கொண்ட மனைவி இருக்கும் போது உன்னை மணந்தால் சட்டம் சதி செய்யும். ஆதலால் அதற்கு ஏதேனும் ஒரு வழி தேடிவிட்டு நாம் திருமணம் செய்து கொள்வோம் என்கிறார். நர்சும் அதை ஒப்புகிறாள்.

காட்சி - 22

வீலா, தன்னை மணக்கும்படி லோகுவக்குச் சொல்கிறான். அவன் ஆகட்டும் என்கிறான். குறி சொல்பவன் வருகிறான். வீலா லோகுவிடம் அவனைக் கூப்பிடச் சொல்கிறாள். அவன் வந்ததும் வீலா தன் கையைக் காட்டிக் குறி கேட்கிறாள். அவன், நீ கன்னிப் பெண். ஆனாலும், கர்ப்பவதி என்று கூற, லோகு உண்மையா என்கிறான். ஆமாம் 3 மாதம் என்கிறாள் அவள். பின் ஒரு காரியம் வெற்றி ஆனாலும் அதைத் தொடர்ந்து ஆபத்து என்கிறான். பிறகு லோகு தன் கையைக் காட்டிக் குறி

கேட்கிறான். தகாத நேசம் உண்டு. அந்த நேசத்தால் ஆபத்து உண்டு. ஒரு காரியம் வெற்றி. உடனிருந்தோர் காட்டிக் கொடுப்பதால் ஆபத்து என்கிறான். அவன் யார் என்று சொல்ல முடியுமா என்கிறான் லோகு. பெயர்களைச் சொன்னால் சொல்வதாகக் கூறுகிறான். லோகு அன்று தன்னோடு வந்த ஆட்களின் பேரை, வடிவேலு, கந்தசாமி, குப்பன் என்கிறான். குறி சொல்பவன் சிறிது யோசித்து விட்டு வடிவேலு தான் உன் வாழ்க்கைக்கு இடையூறாகி விட்டான் என்று சொல்கிறான். சரி என்று குறி சொல்பவனை அனுப்பிவிட்டு, வடிவேலு நம்மைக் காட்டி கொடுக்கும் முன் அவனைக் கொன்று விட வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வருகின்றனர்.

திருமண முடிவைக் கேட்கிறாள் லீலா. இக்காரியம் நடந்த பின் சொல்வதாகக் கூறிச் செல்கிறான் லோகு.

காட்சி - 23

போலீசில் சப்-இன்ஸ்பெக்டரும், துப்பறிபவரும் வடிவேலிடம் பாஸ்கரின் கொலை சம்பந்தமாகத் தகவல் கேட்கின்றனர். அவன் தனக்குத் தெரியாதென மறுக்கிறான். பின் அடி தாளாமல் உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறான். பின் அவனைக் கைது செய்து சம்பந்தப்பட்ட மற்றவர்களையும் கைது செய்கின்றனர்.

காட்சி - 24

தெருக் கிணற்றில் பெண்கள் தண்ணீர் மொள்கின்றனர். பார்வதியும் சிறிய குடம் எடுத்து அங்கு வந்து மற்றவர்களைத் தொடாமல் ஒதுங்கி ஒதுங்கி நிற்கிறாள். ஒருத்தி, ஏமா வீட்டுக்குத் தூரமா என்கிறாள். பார்வதி அவளைக் கடிந்து ரைக்கிறாள். பேச்சு வளர்ந்து மற்றப் பெண்களும் பார்வதியின் போக்குப் பிடிக்காமல் பேசுகின்றனர். இவள் ஒதுங்கி ஒதுங்கி நிற்பதால் தான் வாழ்க்கையிலும் ஒதுங்கி நிற்கிறாள் என்கிறாள் ஒருத்தி. பக்தி முத்தி விட்டது அவள் எப்படி ஆம்படையானிடம் வாழ்வா? என்கிறாள் மற்றொருத்தி. இப்படிப் பேச்சு வளர்வதைச் சகிக்காது பார்வதி வீட்டுக்கு வந்து பூஜை அறையில் கதறிப் புலம்புகிறாள். அண்ணாலும் தாயும் அவளைக் கடிந்து பேசுகின்றனர். அவள் மனமுடைந்து தான் இனி உயிர் வாழ்வதில் பயனில்லை என்ற முடிவுக்கு வருகிறாள்.

காட்சி - 25

கோர்ட்டு நடைபெறுகிறது. வழக்கு முடிவில், லோகுவுக்கு ஆயுள் தண்டனையும், லீலா உட்பட மற்ற நால்வருக்கும் 12 வருடம் கடும் தண்டனையும் விதிக்கப்படுகிறது.

காட்சி - 26

டாக்டரும் நர்சம் தம் திருமணத்தைப் பதிவு செய்து

கொள்கின்றனர். அத்திருமணத்தைப் பலர் பாராட்டிப் பேசுகின்றனர். பொன்மணியும் பாராட்டிப் பேசுகிறாள். ஓவ்வொருவரும் கடமையை உணர்ந்து அறிவோடு நடந்து சொள்ள வேண்டுமென்றும், அதிலும் பெண்கள் மிக உங்காராக நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் தன் சினேகிதைகளின் போக்கைப் பற்றியும் சொல்கிறாள்.

காட்சி - 27

டாக்டரும், நர்சும் பூங்காவில் உல்லாசமாக உலவுகின்றனர்.

முற்றிற்று.

★ ★ ★

முன்று பெண்கள்

மதியழகி - நாகரீகப் பெண்

வசந்தா - குருட்டு நாகரீகங்கள்.

பார்வதி - கைதீகப் பெண்

காட்சி - 1

இடம் :- வழி

உறுப் :- பார்வதி, வசந்தா, மதியழகி

(பார்வதி கையில் பூஜைத் தட்டுடன் வருகிறாள். பள்ளிக்கூடம் சென்று வரும் வசந்தா வழியில் தென்படுகிறாள்)

வசந்தா : என்னடி பார்வதி, ஏன்டி இன்னைக்கு பள்ளிக்கூடம் வரலே?

பார் :- இன்னைக்கு கோதாவரி விரதமில்லவோ? கோயிலுக்குப் போய் வரேன் அதனால்தான் வரல.

வசந் :- (கேவிச் சிரிப்புடன்) நீ ஒரு பைத்தியண்டி! எப்பப் பார்த்தாலும் கோயில் கோயில்லூ கோயிலையே கட்டிட்டு அழற்யே, கோயில் என்னடி இருக்கு?

பார் :- உன்னை மாதிரி கோமாளிகளுக்கு அங்கே என்னடி இருக்கு! ஆண்டவன் மகிழமைய அறிந்தவளாயிருந்தால்தானே?

வசந் :- (சிறிது கோபமாக) நீ ரொம்ப அறிஞ்சவடி யாரையடி கோமாளி என்கிறாய். கிணற்றுத் தவளையே!

- பார் :- ஆமாம், இவ கடல் வாழற தவள! எல்லாம் அறிந்துவிட்டவ. போடி கோயிலை பழிக்காதடி!
- வசந் :- நான் கோயிலை பழிக்கலைடி! உன் கோணால் புத்தியெய்க கண்டு சிரிக்கிறண்டி!
- பார் :- எனக்கேண்டி கோணால் புத்தி? பெரியவங்க நடக்கிறபடி நடக்கிறேன். உனக்கென்னடி பக்தி மார்க்கம் தெரியுமா? புராணக்கதை தெரியுமா? நீ கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம் னு திரியற வதானே! இப்படித்தான் கண்டபடி பேசிக்கிட்டிருப்பே.
- வசந் :- உனக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிட்டதடி! இனி உலகத்தில இருக்கிற விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளைல்லாம் உன் கால்வதான் வந்து விழுனும்.
- பார் :- ஏன்டி அவங்க என் கால்ல வந்து விழுகிறார்கள்? உன் அவங்காரத்தைக் கண்டு உன் கால்வதான் வந்து விழுனும்.
- வசந் :- அடி மூதேவி! நானென்ன விபச்சாரியா?
- பார் :- அடி கீதேவி! நீ பத்தினியாத்தான் இரண்டி! உன்னை யாரடி விபச்சாரின்னு சொன்னா?
- வசந் :- சொல்லுவடி, சொல்லுவ இந்தத் துக்கிரி புடிச்ச நாய்க்கு எவ்வளவு திமிரு பார்த்தியா?
- பார் :- யாரடி துக்கிரி புடிச்ச நாயி? உன்னைப்போல பாக்கிறவங்கல்லாம் கேவி பண்றபடியா நடந்துக்கச் சொல்ற?
- வசந் :- என்னை யாரடி கேவி பண்ணுவாங்க! உன்னைதாண்டி கவியுகக் கட்டழகின்னு கண்காட்சி சாலையிலே வைப்பாங்க.
- பார் :- எனக்கு அழகில்லாட்டி போனாப் போவுதடி. கண்ட பய கண்ணடிக்கும்படி உன்னைப்போல வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஆட வரலடி!
- வசந் :- அடி என்னையா அப்படிச் சொன்ன? உன் பல்லு ஒடஞ்சுபுடும்டி!
- பார் :- உன் பல்லு மட்டும் இருக்குமாடி? அதிகமா பேசாதடி?
- வசந் :- என்னடி செய்வ?
- (நெருங்குகிறாள்)
- பார் :- நீ என்னடி செய்வ?

- வசந் :- உன் கண்ணம் புளித்து விடும்!
- பார் :- உன் கண்ணம் தாண்டி புளித்து விடும்।
- வசந் :- எதோ புளிக்க வையடி?
- பார் :- நீ புளிக்கவைடி பார்ப்போம்।
- வசந் :- என்னடி வாயாடுற?
- (புத்தகத்தைக் கீழே போட்டுவிட்டு பார்வதி தலைமுடியை எட்டிப் பிடிக்கிறாள். பார்வதியும் பூஜைத் தட்டை கீழே வைத்துவிட்டு வசந்தா தலையை தாவிப் பிடிக்கிறாள். இருவருக்கும் மயிர்பிடி சண்டை நடக்கும்போது பள்ளியினின்று வந்த மதியழகி பார்த்துவிட்டு ஒடி இருவரையும் விளக்குகிறாள்.)
- வசந் :- முண்டே! எங்கிட்டாயா காட்டுற உன் கையிருப்பே?
- மதி :- சீ சீ என்ன இது? நீங்கள் படிக்கிற பெண்களா. எனக்கு வெட்கமாயிருக்குதே! நீங்கள் சண்டையை நிறுத்துங்கள். என்ன நடந்தது?
- பார் :- நான் கோயிலுக்குப் போயி வருவதை பார்த்து கேவி பண்றா! நான் மூதேவியாம்! இவ நாகரீகம் மிஞ்சிட்டவளாம்.
- வசந் :- என்னைப் பார்த்து பசங்களைல்லாம் கண்ணடிப்பானுவளாம்! இந்தக் கண்டறி நாயி என்னை வந்து கேவி பண்றா!
- பார் :- யாரடி கண்டறி நாயி?
- மதி :- சும்மாஇருங்கடி. ஒரு சாலையில் படிக்கிற மாணவிகளா நீங்கள்? வேஷ்ட்துக்காக சண்டைப் போட்டுக் கொள்கிறீர்களா?
- பார் :- நானா வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்?
- வசந் :- கண்ணாடி எடுத்துப் பாரடி. அழகு சொட்டுதடி!
- மதி :- அடி வசந்தா சும்மா இரு. இதென்ன பழுமைக்கும் புதுமைக்கும் போரா? நாகரீகத்துக்கும் வைதீகத்துக்கும் போரா?
- வசந் :- இரண்டுக்குந்தான்.
- மதி :- அடி வசந்தா, பார்வதி நீங்கள் இப்படி சண்டைப் போட்டுக்கொள்வது நல்லாயில்ல. நாம் சிறு பெண்களைல்ல।

- பத்தாவது வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். யாராவதுபார்த்தால் நம்மைக் காறியுமிழு மாட்டார்களா?
- வசந் :- அவளைத்தான்!
- மதி :- சும்மாயிரு வசந்தா, பார்வதிக்கு வைதீகத்தில் பற்று. உனக்கு நாகரிகத்தில் பற்று. இதற்கேன் அறிவில்லாதவர்கள் போல சண்டையிட்டுக் கொள்கிறீர்கள்?
- வசந் :- உனக்கு எது பிடிக்கிறது மதியழகி?
- மதி :- உங்கள் இருவர் போக்கும் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை.
- பார் :- ஏன்?
- மதி :- உங்கள் இருவர் போக்கும் அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு இல்லை. அதனால்தான்.
- வசந் :- நீ கூட நாகரீகத்தை வெறுக்கிறயா?
- மதி :- இல்லை. அதைப் போற்றுகிறேன். ஆனால் அறிவுக்குப் புறம்பான குருட்டு நாகரீகத்தையல்ல.
- பார் :- அப்ப வைதீகத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறாயா?
- மதி :- அறிவை மறுக்கும் வைதீகத்தை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.
- பார் :- வைதீகம் அறிவை மறுக்கிறதா?
- வசந் :- நான் என்ன குருட்டு நாகரீகமா கொண்டிருக்கிறேன்.
- மதி :- உங்கள் இருவர் சண்டையும் அதனை மெய்ப்பிக்குமே.
- பார் :- எப்படி?
- மதி :- காலத்திற்கேற்றவாறும் அவசியத்தைக் கருதியும் செய்யப்படும் மாற்றங்களை வைதீகம் மறுக்கிறது. அது எந்த வேஷம் குறிப்பிட்டதோ அதனை ஏற்க மறுத்தால் தூற்றுகிறது.
- குருட்டு நாகரீகமோ, அலங்காரப் பொம்மையாக விளங்கச் செய்கிறதேயல்லாமல் அறிவையோ அவசியத்தையோ கருதுவதல்ல. ஆதலால் அறிவையும் அவசியத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அநிஞர்களால் போற்றப்படும் நாகரீகத்தையே நான் விரும்பகிறேன்.
- வசந் :- அப்ப நாங்கள்லாம் முட்டாள்கள். நீ மட்டும்தான் புத்திசாலி!
- மதி :- நான் அப்படிச் சொல்லவில்லையோ!

பார் :- அப்படியல்ல; நாங்களெல்லாம் முட்டாள்தனத்தைப் பின்பற்றுகிறோம் என்கிறாய். ஏன் அப்படித்தானே?

மதி :- அடி பார்வதி, வசந்தா நான் சொல்லியதற்காக வருந்தாதீர்கள். நமக்குள் வீண் வாதமும் வேண்டாம். நம் வாழ்க்கையில் எது சிறந்தது என்பதை நாம் கண்டறிவோம். ஏன் சரிதானே.

வசந் :- சரி அப்படியே ஆகட்டும்.

பார் :- நீங்கள்தான் கண்டிப்பாகத் தோல்லியடைவீர்கள்.

மதி :- நாமென்ன கண்காணாத சீமைக்கா போய் விடுவோம். எங்கு போனாலும் பிறந்த ஊராகிய இங்கு வராமலா இருப்போம். அப்போது பேசிக் கொள்வோம். வாருங்கள். நாழியாகிறது. வீட்டுக்குப் போவோம்.

(போகிறார்கள்)

புதிய வாழ்வு

இருபத்தைந்து காட்சி அமைப்புக்களைக் கொண்ட இந்நாடகம், முழுமையான கையெழுத்துப் பிரதியாகவே கிடைத்துள்ளது. இந்நாடகத்தின் நூலாக்கம், மேலைப்பேற்றும் போன்ற விவரங்கள் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், பலமுறை ஒத்திகை பார்க்கப் பட்ட செய்திகள், இதில் பாத்திரமேற்று நடித்தவர்கள் மூலம் தெரிய வந்துள்ளது. இந்நாடகக் கடைத் தப்ப போக்கையும், பாத்திரங்களின் பெயர்கள், தன்மைகளைக் கொண்டு பார்க்கும் போது இந்நாடகம் 1950களில் எழுதப் பட்டிருக்கலாம் என்று துணியலாம்.

புதிய வாழ்வு

காட்சி - 1

- இடம் :** திருக்குறள் முன்னணிக் கழகத் தலைமையகம்
உறுப்பி: கழகச் செயலாளர், தலைவர், செழியன், நெடுமாறன், மதியழகன், அழகரசன், பொதுமக்கள் பலர்.

(செழியன் முதலிய நால்வரும் எம்.ஏ. பட்டத்தில் தேர்ச்சி பெற்றதற்காக, கழகச் சார்பில் பாராட்டுக் கூட்டம் நடைபெறுகிறது. வருபவர்களைச் செயலாளர், ‘‘வாங்க, வாங்க வணக்கம். அமருங்கள்’’ என்று வரவேற்கிறார். பின், கழகத் தலைவர் புலவர் பொன்னரங்கம் அவர்களும், செழியன் முதலியோரும் வந்து அமர்கின்றனர்.)

- செயலர்:-** அன்புள்ள தோழர்களே, வணக்கம் எங்கள் கழக உறுப்பினர்களும் நண்பர்களுமான செழியன், நெடுமாறன், மதியழகன், அழகரசன் ஆகிய நால்வரும், இந்த ஆண்டு நடைபெற்ற எம்.ஏ. பரிட்சையில் தேர்ச்சி பெற்றமைக்காக, எம் கழகத்தின் சார்பில் ஓர் பாராட்டுக் கூட்டம் நடத்த முன் வந்தோம். இக்கூட்டத்திற்கு, கழகத் தலைவர் புலவர் பொன்னரங்கம் அவர்களைத் தலைமை தாங்கிக் கூட்டத்தை, சிறப்புற நடத்தித் தருமாறு, உங்கள் அனைவர் சார்பிலும் கழகச் சார்பிலும் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

(தலைவர், தலைமை பீடத்தையடைந்து)

- தலைவர்:-** அன்புக்குரிய தோழர்களே, உங்களனவருக்கும் என் வணக்கம். எங்கள் கழக உறுப்பினர்களான செழியன், நெடுமாறன், மதியழகன், அழகரசன் ஆகிய நால்வரும், எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றமைக்காக நடைபெறும் பாராட்டுக் கூட்டத்தை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

தோழர்களே, இந்நால்வரும் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றதானது, நம் ஊருக்கே ஒரு பெருமையைத் தருவதாகும். கல்வி

வாசனையற்று - எழுதப் படிக்கும் எண்ணமுமின்றித் தற்குறிகளாய் 100க்கு 93 பேர்கள் வாழும் நம் நாட்டிலே, இது போன்ற பட்டதாரிகளைப் பாராட்ட வேண்டியது, மிகமிக அவசியமாகும். அதிலும், இத்தோழர்கள் நால்வரும் இணைப்பிரியாநண்பர்கள் அறிவியல் வாதிகள்। அல்லாமலும், சென்ற ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற ஒவ்வொரு பரிட்சைகளிலும், சொல்லி வைத்த மாதிரி இந்நால்வரும் தேர்ச்சி பெற்று வந்ததானது நமக்கெல்லாம் பெருமகிழ்ச்சியையும் உற்சாகத்தையும் அளிப்பனவாகும்।

தோழர்களே, இவர்களின் எம்.ஏ. பட்டம், உத்தியோகத்தின் அடிமைச் சின்ன மல்ல; நமக்கும் நாட்டுக்கும், சிறந்த நற்பயனை அளிப்பதாகும். பொதுவாகவே நம் நாடு, சாதி பேதங்களாலும், சமுதாய மூட வழக்கங்களாலும் மிகவும் சீர்கேடுற்றிருக்கிறது. இத்தகைய சீர்கேட்டை மாற்றியமைக்க, அறிவுள்ள வாலிபர்கள் தேவை. அவர்களால்தான், இந்நாட்டில் மலிந்துள்ள, மூடப் பழக்க வழக்கங்களையும், வறுமை முதலிய கொடுமைகளையும் ஒழித்துக் கட்ட முடியும். அத்தகைய ஒரு சிறந்தநிலையை அமைக்க, இந்நால்வரும், புத்துலகச் சிற்பிகளாக அமைய வேண்டும் என்பதே என் பேரவா! ஆகவே, இவர்கள் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றதற்காக, இவர்களைக் கழகச் சார்பிலும் உங்கள் சார்பிலும் வாழ்த்திப் பாராட்டுகிறேன்.

(தலைவர், நால்வருக்கும் மாலை அணிவிக்கிறார். அனைவரும் கைதட்டி, மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்கின்றனர்.)

காட்சி - 2

இடம் :

நெடுமாறன் வீடு

உறுப் :

நெடுமாறன், செழியன், மதியழகன், அழகரன்.

(நெடுமாறன், தன் வீட்டறையில் ஓர் சோபாவில் சாய்ந்தவண்ணம் பத்திரிகை பார்த்துக் கொண்டிருந்து, பின் சிந்தனையிலாழ்ந்து விடுகிறான். இச்சமயம், அவன் நண்பர்கள் மூவரும் அங்கு வருகின்றனர்.)

செழி :-

ஆழ்ந்த யோசனை போலும்!

- மதி :- போலுமென்ன? ஆழ்ந்த யோசனையேதான்.
- நெடு :- (அவர்களைப் பார்த்ததும் புன்முறுவலுடன்) வாங்க,
வாங்க உட்காருங்க!
- (மூவரும் அங்குள்ள நாற்காலிகளில் அமர்கின்றனர்.)
- அழக : - பர்ட்சையில் தேர்ச்சியடைந்த பின்பும், பலத்த யோசனை! இந்த யோசனைக்கு ஏதாவது ஒரு முக்கியத்துவம் இருக்க வேண்டுமே।
- செழி : - ஆமப்பா, ஆமாமாம். நீ சொல்வதிலும் அர்த்தமுண்டு!
- (மற்றிருவரும் ஆமாம், ஆமாம் எனச் சொல்லியபடி சிரிக்கின்றனர்.)
- மதி : - ஒரு சமயம் உத்தியோகத்தைப் பற்றியதாயிருக்கலாமோ?
- அழக : - அதற்கு இவ்வளவு ஆழ்ந்த யோசனை தேவையில்லையோ எதிர்கால வாழ்வு பற்றிய இன்பக் கனவாயிருக்கலாம்!
- (இருக்கும்! இருக்கும்! என மற்றவர்கள் சிரிக்கின்றனர்.)
- நெடு :- (செழியனைப் பார்த்து) வாழ்க்கை யாற்றில் நீந்த,
உனக்கொரு தெப்பங் கிடைத்துவிட்டது. நீ கேவி பேச மாட்டாயா!
- அழகா : - ஆம் செழியா, எங்களைவிட நீ பாக்கியசாலிதான்।
- செழியன் : - ஏன்?
- அழகா : - உன் வாழ்க்கைத் தோட்டத்தை அலங்கரிக்கப், பூங்கொடி இருக்கிறாள். எங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட பாக்கியம், இன்னும் ஏற்படவில்லையோ!
- மதியழு : - அப்படியானால், நெடுமாறானின் நீண்ட யோசனையை வரவேற்கிறேன்!
- (அனைவரும் சிரிக்கின்றனர்)
- செழியன் : - நல்லாயிருக்கிறது உங்கள் வார்த்தை! இன்னும் நீங்கள் கூறிய வாறு, அந்த அதஷ்டம் எனக்குக் கிடைத்துவிட வில்லையே!
- அழக : - ஏன்?
- செழி : - என் வாழ்க்கைத் தோட்டத்தை வளப்படுத்த, பூங்கொடி தேவைதான்! ஆனால் அதை எதிர் நீச்சலில் சென்றல்லவோ கொண்டு வரவேண்டியிருக்கிறது.

- அழகு:- இதென்னப்பா பிரமாதம்?
- செழியி:- ஆமாம். எதிர்நீச்சல் செல்வது, மகா மகா சுலபம். அந்த ஆற்றில் முதலைகளும் சுறாக்களும் இருப்பதைக் கூட மறந்து பேசுகிறாய் நீ.
- அழகு:- இருந்தாலென்ன? அவற்றிற்கு நீ பலியாகும் வரை, நாங்கள் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டா இருப்போம்?
- செழியி:- அந்த நம் பிக்கையில் தான் எதிர் நீச்சலைத் தொடங்கி யுள்ளேன்। எனினும், சிந்தனை மூளையைக் குழப்பாமலில்லையோ!
- நெடுமா:- நீ நாடும் பொருள் கையிலிருந்தும், சிந்தனை மூளையைக் குழப்பி விடுகிறது. அப்படியிருக்க என்னை வந்து நீ கேவி செய்கிறாய்!
- மதிய:- உன் சிந்தனைக்கும் இதுதான் காரணமா?
- நெடு:- இல்லையப்பா. இதோ இந்தச் செய்தியைப் படித்துப் பாருங்கள்।
 (பத்திரிகையைக் கொடுத்துக் காட்டுகிறான். மதியழகன் அதனை வாங்கிப் பின் வருமாறு படிக்கிறான்)
- “குப்பைத் தொட்டியில் குழந்தை!”
- அழகு:- இதென்ன, அழுகிப்போன கத்தரிக்காயோ?
- நெடுமா:- இது நம் நாட்டுக்கே பெருத்த அவமானமில்லையா? இதுபோன்ற செய்திகளைப் பிற நாட்டினர் பார்க்கும் போது, நம்மை என்ன நினைப்பார்கள்?
- அழகு:- நாம் பக்கத்திலில்லையே என்றுதான் நினைப்பார்கள்!
- மதிய:- ஏன்?
- அழகு:- முகத்தில் முத்தங்கொடுக்க!
- செழியி:- உண்மை. நாம் அருகில் இல்லாவிட்டாலும் அவர்கள் அங்குக் காறியுமிழ்வது, நம் முகத்தில் வந்துதான் விழுகிறது!
- நெடுமா:- இந்த அவமானத்தைப் போக்கத்தக்க அறிவு, இன்னும் நம் நாட்டில் தோன்ற வில்லையே என்பதை எண்ணித்தான் வருந்திக் கொண்டிருந்தேன்!
- அழகு:- அதனால்தான் சொன்னேன். உன்யோசனைக்கு ஏதேனும்

முக்கியத்துவம் இருக்க வேண்டுமே என்று | சரி, அது பற்றி உன் முடிவென்ன?

நெடுமா:- அந்தகார இருளில் சென்று கொண்டிருக்கும் நம் நாட்டுக்கு, அறிவொளி தேவை!

மதிய:- அப்படியானால், மூலமூடுக்கெங்கும் சென்று பகுத்தறிவுத் தீயைப் பரவச் செய்வோம்!

நெடுமா:- அது மட்டுமல்ல தோழர்களே, வைதவ்ய மோகத்தால் மறைப்பட்டு மங்கிக் கிடக்கும் முழு நிலவுதான், என் வாழ்க்கைத்துணை!

மதிய:- ஆம் ஆம் என் முடிவும் அதுவே!

அழக:- என் முடிவும் அதுதான்யா!

செழியி:- அடடே! நான் அதினின்றும் மாறுபட்டிருக்கிறேனே!

நெடுமா:- இல்லை நண்பா நோக்கம் ஒன்றுதான், பாதை தான் வேறு!

மதிய:- ஆம். இந்த நாட்டில் விதவையை மண்ந்து கொண்டாலும், வேற்று ஜாதிப் பெண்ணை மண்ந்து கொண்டாலும், நிலைமை ஒன்றுதான்!

அழக:- கர்ம வீரர்களுக்குக் காரியந்தானப்பா பெரிது!

செழியி:- சரி, அது கிடக்கட்டும். பிரச்சாரத்திற்கு எப்பொழுது புறப்படலாம்!

நெடுமா:- அதற்கொரு நாளா? நாளை மாலையே புறப்படுவோம்!

அழக:- அடடே, சேர்மன் படையெடுப்பாரே!

மதிய:- அதற்குக் களபலி, இதோ செழியன்!

அழக:- தன் அண்ணனை எதிர்க்கும் அளவு.....

செழியிய:- துணிவிருக்கிறதா என்ற சந்தேகமா? அண்ணனுக்குக் கட்டுப்படுவது அன்பேயாழியக் கொள்கையல்லவே!

நெடுமா:- செழியன் மீதா உங்களுக்குச் சந்தேகம்? உயிருக்குயிரான பூங்கொடியை இழக்கச் சித்தமாயிருந்தால்லவோ, உங்கள் சந்தேகம் உண்மையாகும்.

அழக:- சந்தேகிக்கவில்லையோ! சேர்மனோ பெரிய தேசபக்தர்! நமது கொள்கையோ அவருக்குப் பரம விரோதி! இதனால், அவரை எதிர்க்கும் நிலை வாய்த்து விட்டால், செழியனின் நிலை சங்கடமாகிவிடுமே என்பதற்காகத் தான் சொன்னேன்.

செழியி :- ஆம் உண்மைதான். ஆனால், தவறு தாயிடம் கண்டபோதும், அதை எதிர்க்க வேண்டியதுதானே முறை!

ரெடு :- சரி. அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போது பார்த்துக் கொள்வோம். நீங்கள் நாளை மாலை, பிரயாணத்தோடு வந்து சேருங்கள். இன்றே ஆங்காங்குள்ள நமது கழகத்தோழர்களுக்கும் கடிதம் எழுதிவிடுகிறேன்.

செழியி :- சரி. நாங்கள் சென்று வருகிறோம். வணக்கம்.

ரெடு :- வணக்கம்!

(செழியனோடு மற்றிருவரும் வணக்கம் சொல்லிப் போகின்றனர்.)

காட்சி - 3

இடம் : சேர்மன் வீடு

உறுப் : செழியன், சுந்தரி

(செழியன், வெளியிலிருந்து வீட்டிற்குள் வந்து, “அண்ணி! அண்ணி!” என அழைக்கிறான். சேர்மன் மனைவி சுந்தரி, “ஏன் தம்பி” என்றபடியே அங்கு வருகிறாள்)

செழி :- சோமு எங்கே?

சுந்தரி :- இவ்வளவு நேரம் படித்துக் கொண்டிருந்தான். இப்போது தான் சற்று நேரம் விளையாடுவதற்காக அனுப்பினேன் ஏன்?

செழி :- ஒன்றுமில்லை. காணோமே என்று கேட்டேன். ஏன் அண்ணி! அண்ணன் எப்பொழுது வருவதாகச் சொல்லிப் போனார்?

சுந்தரி :- நாளைக் காலை வண்டிக்கு வருவதாகச் சொல்லிப் போனார். ஏன்?

செழி :- இன்று மாலை நாங்கள் ஊருக்குப் போக இருக்கிறோம்.

சுந்தரி :- எந்த ஊருக்கு? இன்னும் யார் யார் உன்னோடு வருவது?

செழி :- இந்த மாவட்டத்திலுள்ள பல ஊர்களுக்கும் செல்ல இருக்கிறோம். என்னோடு என் நண்பர்களும் வருகிறார்கள்.

சுந்தரி :- உங்கள் சற்றுப் பிரயாணத்தின் நோக்கம்?

- செழி : - பகுத்தறிவுப் பிரசாரம் செய்வதாய் முடிவு!
- சுந்தரி : - (சிறிது யோசித்தவளாய்) முடிவு நல்ல முடிவதான். ஆனால்...
- செழி : - (திடுக்கிட்டவனாய்) என்ன அண்ணி!
- சுந்தரி : - ஒன்றுமில்லை. உன் அண்ணார், உனக்குத் திருமண ஏற்பாடு செய்து வருகிறார். இந்த நேரத்தில் நீ சுற்றுப் பிரயாணம் செய்வது, அவ்வளவு நல்லதல்லவே தமிழ்.
- செழி : - அப்படியா! ... (சிறிது யோசித்தபடி) பெண் எங்கே அண்ணி பார்த்திருக்கிறார்?
- சுந்தரி : - பெரியசாமிப் பிள்ளையின் பெண்ணைப் பேசியிருக்கிறார். அடுத்த மாதம் திருமணம் நடத்திவிட வேண்டுமென்பது, அவர் எண்ணம்.
- செழி : - சரிதான். இனம் இனத்தோடு சேர்கிறது!
- சுந்தரி : - (திடுக்கிட்டு) என்ன தமிழ்?
- செழி : - ஊராளின் வயிற்றிலடித்து உல்லாச வாழ்வு வாழ்கிறானே, அந்த உலுத்தனின் மகளா எனக்கு மனைவி? ஏழைகளின் கண்ணீரைப் பணமுட்டையாக்கி வைத்திருக்கிறானே, அந்த எத்தனின் மகள் எனக்கு மனைவியா? நல்லாயிருக்கிறது அண்ணி!
- சுந்தரி : - இது, உன் அண்ணார் முடிவு தமிழ்!
- செழி : - இருக்கலாம். திருமணம் செய்து கொள்ளப் போவது அண்ணார் அல்லவோ!
- சுந்தரி : - (திடுக்கிட்டு) என்ன! இதனால் ஏதாவது ...
- செழி : - விபரீதம் ஒன்றும் நேர்ந்துவிடாது அண்ணி! ஆனால், அண்ணனின் போக்கு, சரியல்ல. ஊர் மக்கள் வெறுக்கும் அளவுக்கு, அவர் அதிகார போதையால் ஆடுகிறார். ஏழை எளியவர்களிடம் சிறிதும் இரக்கமின்றி, பணமுட்டைகளைக் கொழுக்க வைக்க மேலும் மேலும் பாடுபடுகிறார். குடும்ப கவுரவத்தையும் மறந்து, கோணால் வழிகளை மேற்கொண்டு விட்டார்! இந்தநிலையில் நானும் அவர் போக்குக்கு இணங்கினால், நம் குடும்பம் என்று மழியாப் பழிக்கு ஆளாகிவிடும் அண்ணி!
- சுந்தரி : - (கலக்கத்துடன்) தமிழ், நீ சொல்வதும் உண்மையே. இதற்கு நாமென்ன செய்வது?

செழிலி :- அண்ணி, நீங்கள் கலக்கமடைய வேண்டாம். அண்ணன் கேட்டால், நான் கிராமத்துக்குச் சென்றிருப்பதாகச் சொல்லி விடுங்கள்.

சுந்தரி :- உங்கள் மனவேறுபாடு, குடும்பத்தைச் சிதற வைத்துவிடுமோ என அஞ்சுகிறேன் தம்பி!

செழிலி :- அண்ணி, நீங்கள் இதற்காக அஞ்சவேண்டாம். நான் விளையாட்டுச் சிறுவன்கள். அவர் நல்வழிக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்பதில், எனக்கு அளவு கடந்த கவலையுண்டு. ஆதலால், நான் அவரைப் பகைத்துக் கொள்ளமாட்டேன். நீங்கள் கவலையற்று இருங்கள். நான் கடைக்குச் சென்று வருகிறேன்.

சுந்தரி :- நான் உனக்கு அதிகம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. புத்திசாலித் தனமாக நடந்துகொள்!

(செழியன் வெளியே போகிறான். சுந்தரி உள்ளே செல்கிறாள்)

காட்சி - 4

இடம் : பூங்கொடி வீடு

உறுப் : பூங்கொடி, பார்வதி, செழியன்

(பூங்கொடி தன் வீட்டிறையில் உல்லாசமாகப் பாடிக் கொண்டிருக்கிறாள். அச்சமயம் அவள் தாய் பார்வதி, அங்கு வருகிறாள்.)

பார்வதி :- (பூங்கொடியைப் பார்த்துத் தனக்குள்) இவளுக்குக் கொண்டாட்டமாகத்தான் இருக்கிறது. நான் படும் திண்டாட்டத்தை இவளெங்கு அறியப்போகிறாள்!

(பூங்கொடியைப் பார்த்து)

பூங்கொடி! இன்று அவர்கட்டுப் பதில் சொல்ல வேண்டாமா? உன்னுடைய முடிவென்ன?

பூங்கொடி :- (முகஞ்சளித்து) என் முடிவை, எத்தனை தரம் அம்மா உனக்குச் சொல்வது? மீண்டும் மீண்டும் தொந்தரவு செய்கிறாயே!

பார்வதி :- தொந்தரிக்கிறேனா! சரிதான்! வீண் தொந்தரவை விலைக்கு வாங்க வேண்டாம் என்றால், என் மீது கோபிக்கிறாயே!

உன் எண்ணாம், இந்தச் சமுதாயத்தில் எப்படி நிறைவேறும்?

பூங்கொடி :- நிறைவேறா விட்டால் போகிறது. அதைப் பற்றி நான் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை!

பார்வதி :- நீ கவலைப்படாதிருக்கலாம். உன்னைப் பெற்ற நான், உன்னால் ஏற்படும் ஊர் நீந்தனைகளைக் கேட்டுச் சுகித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா? சாதியாச்சார முறைப்படி நடந்து கொள்வதைவிட்டு, வீண் விபரீத முறையைப் பின்பற்றுகிறாயே!

பூங்கொடி :- (இரக்கத்துடன்) அம்மா, நீங்கள் இன்றைய அறிவுலகத்தின் போக்கை அறியாமல் பேசுகிறீர்! அதனால் தான், என் முடிவு உங்கட்கு வீண் விபரீதமாகத் தெரிகிறது। அல்லாமலும், உங்கள் முயற்சி, என் வாழ்வைச் சித்ரவதை செய்யக் கூடியது என்பதையும் உணர மறுக்கிறீர்கள்!

பார்வதி :- (வியப்புடன் மோவாயில் விரல் வைத்து) என் முயற்சியா உன் வாழ்வைச் சித்ரவதை செய்யக் கூடியது? நல்லாயிருக்கிறது ஞாயம்! பத்தாயிர ரூபாய்ச் சொத்தும், ஜயாயிர ரூபாய்ந்தையும் கிடைப்பது, உன்னைச் சித்ரவதை செய்யக் கூடியதா சரிதான்.

பூங்கொடி :- அம்மா, நான் சொத்தையும் நடையையும் பெரியதாகக் கருதவில்லை. வாழ்க்கைக் கேற்ற ஒருவன் அதைத் தான் நான் விரும்புவது!

பார்வதி :- (சிறிது கோபத்துடன்) அதற்காகச் சாதி விட்டுச் சாதியா தாண்டுவது? இதை அந்தச் சேர்மன் அறிந்தால், என்ன நடக்கும் தெரியுமா?

(இதைக் கேட்டுக் கொண்டே செழியன் அங்கு வருகிறான். அவனைக் கண்டதும் பூங்கொடி, புன்னகையுடன் ‘வாங்க, வாங்க’ என வரவேற்று, ஆங்குள்ள நாற்காலியைக் காட்டி ‘அமருங்கள்!’ என்கிறாள்.)

செழியன் :- (நாற்காலியிலமர்ந்து) என்ன, அம்மாவுடன் சண்டை பிடிக்கிறாய்?

பூங்கொடி :- சண்டை பிடிக்கவில்லை. உங்களை இந்த பக்கமே திரும்பிப் பார்க்க வேண்டா மென்கிறார்கள் அம்மா!

செழியன் :- (திடுக்கிட்டவனாய்) ஏன்? என்ன விஷயம்?

பூங்கொடி :- அவர்களையே கேளுங்கள்!

செழியன் :- என்னம்மா விஷயம்? சொல்லுங்கள்!

(பார்வதி மவுனமாயிருக்கிறாள்)

பூங்கொடி :- யாரோ ஒரு மன்மதன் இருக்கிறாராம். அவர் ஒரு ரதியைப் பார்த்து மணக்காம், என்னை மணக்க ஆசைப் படுகிறாராம் மூன்றாந்தாரமாக! அதற்காக எனக்குப் பத்தாயிர ரூபாய்ச் சொத்தும், ஜயாயிர ரூபாய் நகையும் தருகிறாராம். இதற்கு, என் முடிவைக் கேட்கிறார்கள் அம்மா!

செழியன் :- யார் அந்த மன்மதன்?

பூங்கொடி :- அவரா? நரை மலிந்த தலையழகர்! தந்தமிழுந்த சொல்லழகர்! தடியுன்றும் நடையழகர்! அதுமட்டுமல்ல; மக்கள் செல்வத்தை வட்டியின் பேரால் உறிஞ்சிக் கொழுத்து ஒதிபோல் பெருத்த உலகநாதர்! தெரிகிறதா?

செழியன் :- அடடடே! போயும் போயும் உன்னையா மணக்க ஆசைப் பட்டான் அவன்!..

(பார்வதியைப் பார்த்து)

ஏம்மா, உங்களுக்கென்ன பயித்தியம் கியித்தியம் பிடித்து விட்டதா என்ன? அழகிய கிளியை அருமையாக வளர்த்து, அதனைப் பூனைக்குக் பலியிடத் துணிகின்றேரே! இதனை நினைத்தாலே உமக்கு வேதனையாக இல்லையா?

பார்வதி :- (கண்களில் நீர் கலங்க) ஆம். வேதனையாகத்தான் இருக்கிறது! ஆனால், உங்கள் முடிவால் ஏற்படும் வேதனையை விட, இது எவ்வளவோ மேலல்லவா?

செழியன் :- (திடுக்கிட்டு) என்னம்மா சொல்கிறீர்கள்? விளங்கச் சொல்லுங்கள்!

பார்வதி :- அப்பா செழியா, எனக்கு ஒரே மகள் இவள். தந்தை இருந்திருந்தால், இவள் நிலை வேறாக இருந்திருக்கும். ஆனால், நான் தற்போது திக்கற்றவளாயிருக்கிறேன். ஏதோ உன் முயற்சியால் படித்துப் பட்டம் பெற்றதோடு, வாத்தியாராகவும் இருக்கிறாள். இவள் காலத்தோடு ஒரு கவியாணம் செய்து கொள்ள வேண்டாமா?

செழியன் :- அதற்காக, வயது சென்ற ஒரு கிழவனுக்கா கொடுக்கத் துணிவது? ஏன், நான் மனந்து கொள்வதில் உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லையா?

பார்வதி :- தம்பி, என் உள்ளத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தால் தெரியும், விருப்ப முண்டா இல்லையா என்பது!

செழியன் :- பின் ஏன் இந்த முயற்சி?

பார்வதி :- அப்பா, சாதிவிட்டு வேறு சாதியில் நீ பெண் கொள்வதை, உன் அண்ணான் எப்படி ஒப்புவார்? அதனால், எவ்வளவு விபரிதங்கள் ஏற்படும் என்பதை, நீ அறியமாட்டாயா? அல்லாமலும், உன் அண்ணான் இதை எதிர்க்கத் துணிந்தால், எங்கள் கதி என்னாவது? வீணே நாங்கள் சித்ரவதைக்கு ஆளாகிச் சாவதைவிட, இப்படி வேதனையடைவது மேலவ்வா?

செழியன் :- (மனந்தளர்ந்து) அம்மா, நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான். ஆனால், பூங்கொடி என் உள்ளத்தில் இடம் பெற்று விட்டாள். அவளைப் பிரிக்க இனி யாராலும் முடியாது!

பூங்கொடி :- அம்மா, என் நிலையும் அதுதானே! இவரைப் பிரிந்தால், பிறகு எனக்கு வாழ்வேது?

பார்வதி :- இதை நான் உணர்கிறேன். அவர்கள் எப்படி உணர்வார்கள்? அவர்களால் ஏற்படும் கொடுமைக்கு அஞ்சித்தானே, நான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்!

செழியன் :- (மனந்தேறி) அம்மா, நீங்கள் இதற்காகக் கவலைப்பட வேண்டாம். எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இந்தச் செழியன் உயிரோடிருக்கும் வரை, உங்களுக்கு ஒரு வித இடையூறும் ஏற்படாது. இதை நிச்சயமாக நம்புங்கள்!

பார்வதி :- அப்பா செழியா, எங்கள் வாழ்வை வளமாக்கிய உன் வார்த்தையிலா எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாது போய்விடும். ஆனால், ஏற்படும் இடையூறுகளைச் சொன்னேன். இதற்காக என்மீது வருத்தப்பட வேண்டாம்.

செழியன் :- இல்லையம்மா. நீங்கள் கவலையின்றி வேலையைப் போய்ப் பாருங்கள்.

பார்வதி :- சரியப்பா.

(என்று சொல்லியபடியே உள்ளே போகிறாள்)

பூங்கொடி :- அம்மா பணத்தாசை கொண்டு இப்படி முயற்சிக்கிறார்களோ என்று முதலில் எண்ணினேன்!

செழியன் :- இல்லை பூங்கொடி அவர்கள் அஞ்சவது ஞாயமே! இந்தச் சமுதாய முறை அப்படி இருக்கிறது!

பூங்கொடி :- அதனால்தான் வாழ்கிறது இந்த நாடு, கண்டவர்கள் ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் அதிகாரத்திற்கும் ஆளாகி!

செழியன் :- இதையுணரும் புத்தி, இன்னும் இந்த நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்படவில்லையோ!

பூங்கொடி :- மதக் கட்டுப்பாடுகளிலும், மூடப்பழக்க வழக்கங்களிலும் மனதைச் செலுத்திவிட்டவர்கள், பிறகு எப்படி மனிதத் தன்மையை உணர முடியும்?

செழியன் :- மனிதரை மனிதநாக ஆக்க, அறிவு வளர்ச்சி தேவை. அந்தத் தொண்டாற்ற வே, இப்பொழுது நாங்கள் புறப்பட்டுள்ளோம்.

பூங்கொடி :- (திடுக்கிட்டவாய்) என்ன? என்ன சொல்கிறீர்?

செழியன் :- இம்மாவட்டத்திலுள்ள கிராமங்கள் தோறும் சென்று, அறிவொளி பரப்ப முடிவு செய்துள்ளோம். இன்று மாலை பயணம்!

பூங்கொடி :- (மகிழ்ச்சியாக) அப்படியா! சரி. நானும் புறப்படுகிறேன்.

செழியன் :- (தயக்கமாக) இப்பொழுது நீ வேண்டாம் பூங்கொடி!

பூங்கொடி :- ஏன்? இந்நாட்டுப் பெண்களைத் திருத்தும் கடமை எனக்கில்லையா?

செழியன் :- இல்லையென்று யார் சொன்னார்கள்!

பூங்கொடி :- பின் ஏன் தடை சொல்கிறீர்கள்?

செழியன் :- பூங்கொடி, உன் சீர்திருத்த ஆர்வத்தை நான் நன்கநிவேன். ஆயினும், நம் திருமணம் முடியும்வரை, நீ உன் சகோதரிகளின் மான வாழ்வுக்குத் தொண்டாற்றும் எண்ணத்தைச் சிறிது மறந்திரு! பிறகு புயலெனக் கிளம்பலாம்! குறாவளியெனச் சூழன்று வரலாம்!

பூங்கொடி :- (வருந்தியவளாய்) அப்படியானால், நான் தங்களைப் பிரிந்திருக்க வேண்டுமா?

செழியன் :- செந்தாமரையைத் தேளி, மறந்து விடுமா என்ன?

பூங்கொடி :- அம்மாவின் குணம் ஒரு நிலையானதல்லவே!

செழியன் :- உன் குணத்தைக் கூடவா, நான் சந்தேகிக்க வேண்டும்? பூங்கொடி, கடமையைச் செய்ய என்னும் போது, தடை செய்வது அழகல்லவே!

பூங்கொடி :- கடமையைப் பெரிதாக எண்ணிக் ...

செழியன் :- கைவிட்டு விடுவேணன்று கவலைப் படுகிறாயா? அது நம் இறப்புக்குப் பின் சென்று வரட்டுமா?

பூங்கொடி :- அவசியம் செல்லத்தான் வேண்டுமா?

செழியன் :- ஆம். என் அண்ணன், எனக்குத் திருமண ஏற்பாடு செய்து வருகிறாராம், இந்த விடுமுறையிலேயே நடத்திவிட। அவர் நோக்கம் நிறைவேறாதபடி செய்ய, நான் வெளியூர் சென்றிருக்க வேண்டியதும் அவசியமே!

பூங்கொடி :- (திடுக்கிட்டு) அப்படியா!...

செழியன் :- கலங்காதே கண்ணே! அதில் அவர் காண்பது கடுந்தோல்வியோ!

பூங்கொடி :- அப்படியானால், அடிக்கடி ...

செழியன் :- ஆகா! அவசியம் வந்து போகிறேன்!

(பூங்கொடி கையில் முத்தங்கொடுத்துப் பிரிகிறான். அவன் மறையுமட்டும் பூங்கொடி நின்று பார்த்துப், பின் உள்ளே செல்கிறாள்.)

காட்சி - 5

இடம் : சேர்மன் வீடு

உறுபு : சேர்மன் சிங்காரம் பிள்ளை, பெரியசாமிப் பிள்ளை, சுந்தரி, வேலைக்காரத் தங்கம், புரோகிதன்.

(சேர்மன் சிங்காரம் பிள்ளை தம் வீட்டில் ஓர் ஈச்சரில் வந்தமர்ந்து, கைக் கடியாரத்தைப் பார்த்து, 'அடே தங்கம்' என வேலைகாரனை விளிக்கிறார். அவன் 'எசமான்' என வந்து நிற்கிறான்.)

சேர்மன் :- மணி 9 ஆகிறது. பெரியசாமிப் பிள்ளை வருவார். நீ போய், நம்ம புரோகிதரை அழைத்து வா.

தங்கம் :- நல்லதுங்க (போகிறான்)

(சேர்மன் வெற்றிலை போட்டுக் கொள்கிறார். இச்சமயம், பெரியசாமிப் பிள்ளை வருகிறார். சேர்மன், 'வாங்க பிள்ளைவாள் வாங்க அமருங்கள்' என வரவேற்கிறார். அவர் ஒரு நாற்காலியில் அமர்கிறார்.)

சேர்மன் :- என் ன பிள்ளைவாள், உங்கள் முடிவு எந்த மட்டும் இருக்கிறது?

- பெரிய :- என் முடிவு என்னங்க அதிலும் உங்க விஷயத்தில், நான் ஏதேனும் தடை சொல்ல முடியுமா? அல்லது சாதி குலந்தான் பார்க்கப் போரேனா?
- சேர்மன் :- அப்படியல்ல பிள்ளைவாள். உங்களுக்கிருப்பதும் ஒரே பெண். நீங்களும் தீர யோசித்துத்தான்கள் முடிவு சொல்ல வேண்டும்.
- பெரிய :- அப்படியொன்றும் இல்லிங்க. உங்கள் தயவால் முன்னுக்கு வந்தவன் நான்! இனியும் வரவேண்டியவன்! உங்கள் அபிப்பிராயம் எப்படியோ அப்படி செய்யுங்கள். நான் என்ன தடையா சொல்லப் போகிறேன்.
- சேர்மன் :- சரி. கவியாண்ததை எப்பொழுது வைத்துக் கொள்ளலாம்?
- பெரிய :- அது உங்கள் சவுகரியத்தைப் பொறுத்தது.
- சேர்மன் :- இந்தக் கோடை விடுமுறையிலேயே நடத்திவிடலாமென எண்ணுகிறேன்.
- பெரிய :- ஆகா, நாளையே வைத்துக் கொண்டாலும் நான் தயார்.
- (இச் சமயம் புரோகிதர் வருகிறார். அவரைக் கண்ட இருவரும், 'வாங்க சவாமி, வாங்க' என வரவேற்று, நாற்காலியில் அமரச் செய்கின்றனர். புரோகிதர் புன்னகையுடன் இடக்கரத்தைத் தூக்கி 'சயமஸ்து' என ஆசிர்வதித்தபடி நாற்காலியில் அமர்கிறார்.)
- புரோ :- (பல்லிலித்து) தாங்கள் அழைத்ததாகத் தங்கம் தெரிவித்தான். என்ன விசேஷமோ!
- சேர்மன் :- விசேஷமில்லாமல் அழைப்பேனா சவாமி. ஒரு பெயர்ப் பொருத்தம் பார்க்க வேண்டும்.
- புரோ :- ஆகா! ஏன், ஜாதகம் இல்லையோ?
- சேர்மன் :- பிள்ளை ஜாதகம் எங்கோ தவறிவிட்டது. அதனால் தான் பெயர்ப் பொருத்தம்....
- புரோ :- ஓ! நன்னாப் பார்க்கலாம். பெயரைச் சொல்லுங்கோ!
- சேர்மன் :- பிள்ளை பெயர் சுப்ரமண்யம். பெண் பெயர் ...
- பெரிய :- வள்ளியம்மை!
- புரோ :- (மகிழ்வுடன்) அட்டாடாடா. நம்ம தெய்வத்துக்கே

அமைந்த பொருத்தமான பெயர்ன்னோ இது! இதற்குப்
பொருத்தம் கூடப் பார்க்க வேண்டுமா!

(பெரியசாமியைப் பார்த்து)

பெண், உங்க பெண்ணுங்களோ?

பெரிய : - (சிரித்தபடி) ஆமாம் சுவாமி.

(புரோகிதன் பஞ்சாங்கக் கட்டை அவிழ்த்து, ஏடுகளைப்
புரட்டி, விரல் விட்டு எண்ணிப் பின் அதிக மகிழ்வுடன்)

புரோ : - பிள்ளைவாள், நல்ல ஜோடி! சரியான பொருத்தம்! நீங்கள்
ஒன்றும் யோசிக்க வேண்டாம். கல்யாணத்தை நடத்தி விட
வேண்டியதுதான்!

பெரிய : - (மகிழ்வுடன்) அப்படியா!

சேர்மன் : - சரி, திருமணத்திற்கும் நாள் குறித்துவிடுங்கள்.

புரோ : - ஆகா, இதோ! (பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து) பிள்ளைவாள்,
இந்த மாதம் 30 ஆம் தேதி அற்புதமான நாள்! அமிர்தயோகம் அறவது நாழியும் உண்டு! நடசத்திரமும்,
நல்ல நடசத்திரம்! ஆச்சு இண்ணக்கி வைகாசி ஐந்து
தேதியல்லவா; 20 ம் தேதி நிச்சயதார்த்தமும், 30ம் தேதி
கவியாணமும் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஏன் நீங்க என்ன
நினைக்கிறேன்?

சேர்மன் : - (பெரியசாமியைப் பார்த்து) ஏன் பிள்ளைவாள்?

பெரிய : - ஆகா, நான் தான் அப்போதே சொல்லிவிட்டேனுங்களே.
உங்களுக்கு இஷ்டமானால், அதுவே எனக்கும்!

சேர்மன் : - சரி. சுவாமி, நீங்க அன்றைய தினம் வேற எங்கும்
போய்விடாதிங்க!

புரோ : - (பல்லிலித்து) தங்கள் விஷயத்தில் அப்படியெல்லாம்
நடந்து கொள்வேனா? உங்.. மாப்பிள்ளை யாருங்கோ?

சேர்மன் : - இன்னும் இது ரதரியவில்லையா? நம் ம
சுப்பிரமண்யன்தான்!

புரோ : - அது யாருங்கோ சுப்ரமண்யன்?

சேர்மன் : - என் தம்பி சுப்ரமண்யன்தான்!

புரோ : - (திடுக்கிட்டு) அட்டா, செழியனா?

சேர்மன் :- ஆம் ஆம். அவனேதான் காலேஜில் படிக்கும் போது, இப்படிப் பெயரை மாற்றி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

புரோ :- சரிதாங்க. செழியன்னாத்தான் எல்லோருக்கும் நன்னாத் தெரியும். ஆனா, அவர் ஒரு சூனா மானா வாச்சிங்களே. அவருக்கு எப்படிங்க நான் புரோகிதம் செய்யறது?

சேர்மன் :- அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லிங்க; காலேஜிலே படிக்கிற பசங்க, இப்படித்தான். அரட்ட அடிச்சிக்கினு இருப்பானுங்க.

புரோ :- பிள்ளைவாள், மன்னிக்கணுங்கோ! இந்தத் திருமணத்தே வேறு யாரையாவது கொண்டு முடிச்சிக்கிங்க!

சேர்மன் :- (திடுக்கிடு) ஏன்?

புரோ :- அவர் விஷயம் உங்களுக்குத் தெரியாதுங்க. இந்த ஊர் முன்னேற்றக் கழகத்திலே, அவர் ஒரு முக்கியமான மெம்பர், ரொம்பவும் தீவிரவாதிங்க. உங்க குடும்பத்தே, இப்படியும் ஒருவர் கிளம்பி விட்டாரேன்னு, நான் பல தடவை வருத்தப்பட்டதுண்டு!

பெரிய :- நான் கூட அப்படித்தானுங்க கேள்விப்பட்டேன்।

சேர்மன் :- அப்படியா! சரி இருக்கட்டும் அதையெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். சுவாமி, அவன் கர்வித்தனத்தை இந்தத் திருமணத்தின் மூலம் அடக்கி வைக்க வேண்டும். நானிருக்கும் போது, நீங்கள் எதற்காக அஞ்சவேண்டும்?

பெரிய :- அதுதானே. கவியாணத்தை செய்து கொண்டு, அப்புறம் எப்படியாவது போவட்டுமே!

சேர்மன் :- அதுகூட, நான் இருக்கும் வரை முடியாதுங்க. நமக்கெல்லாம் அடுத்ததா அந்தப் போக்கிரித்தனம்?

புரோ :- அப்படிச் சொல்லுங்க. அந்தக் காலத்துப் பெரியவாள்ளாம் முட்டாள்ளு நெனச்சிக்கினு, ஊரை ஒரே அமக்களம் பண்றானுவங்களே.

சேர்மன் :- நீங்கள் அதற்கெல்லாம் கவலைப்பட வேண்டாம் சுவாமி. திருமணத்திற்கு அவசியம் வந்து விடுங்கள். நாங்கள் இன்று முதலே அதற்கான காரியங்களைத் தொடங்கி விடுகிறோம்.

புரோ :- சரி. எல்லாம் ஒழுங்காக்கிக் கொண்டு எனக்குத் தெரிவியுங்க (எழுந்து) நான் வரட்டுங்களா?

சேர், பெ :- (எழுந்து கும்பிட்டு) நல்லது சாமி, போய்விட்டு வாங்க!

புரோ :- (இடக்கை தூக்கி) தீர்க்க மங்களானுபவா! (போகிறார்)

பெரிய :- நானும் சென்று வருகிறேனுங்க. குறித்த தேதிப்படியே யாவும் நடத்திவிடுவோம்!

சேர்மன் :- ஆகா, சென்று வாருங்கள்!

(போகிறார் பெரியசாமி. பின் ‘சந்தரி’ என விளிக்கிறார், சேர்மன். அவர் மனைவி சந்தரி அங்கு வருகிறாள்)

சேர்மன் :- சந்தரி, தம்பிக்குக் கவியாணம் முடிவாகிவிட்டது, இந்த மாதம் 30 ந் தேதி.

சந்தரி :- நல்லதுங்க. பெண்ணு?

சேர்மன் :- அவர்தான் நம்ம பெரியசாமி பின்னளையின் மகள்!

சந்தரி :- சரிதானுங்க தம்பியைக் கலந்தீங்களா?

சேர்மன் :- அவனை என்ன கலப்பது? கவியாணம் வேண்டாமென்றா சொல்லி விடுவான்?

சந்தரி :- கவியாணம் வேண்டாமென்று சொல்லாவிட்டாலும்...

சேர்மன் :- பெண் வேண்டாமென்று சொல்லி விடுவானா? போடி பயித்தியம்! எவ்வளவு சொத்தோடு வருகிறது தெரியுமா அந்தப் பெண்!

சந்தரி :- இந்தக் காலத்தில் சொத்தை யார் பார்க்கிறார்கள்! கண்ணுக்கு நிறைந்து, மனதுக்குப் பிடித்தவர்களைத்தானே..

சேர்மன் :- நீ சொல்ற அந்தக் காலம் இன்னும் வரலே! தெரியுதா. அதிருக்கட்டும். அவன் இன்னுமா வரலே?

சந்தரி :- இன்னும் வரக்காணோம்.

சேர்மன் :- சரி. பையன் பலகாரம் சாப்பிட்டானா?

சந்தரி :- சாப்பிட்டுவிட்டான். நீங்கள் தான்...

சேர்மன் :- ஆகா, இதோ வருகிறேன்.

(சந்தரி உள்ளே போகிறாள். சேர்மனும் பின் தொடர்கிறார்.)

காட்சி - 6

இடம் : பூங்கொடி வீடு
உறுப் : பூங்கொடி, செழியன்

(பூங்கொடி ஓர் ஈச்சரில் சாய்ந்த வண்ணம் 'திராவிட நாடு' பத்திரிகை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அச்சமயம், செழியன் அங்கு வருகிறான். அவனைக் கண்டதும், ஆவலாய் எழுந்து)

பூங்கொடி :- வாங்க அத்தான் வாங்க, வாங்க.. ஏது இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் திரும்பிவிட்டீர்?

செழியன் :- உன்னைப் பிரிந்து கூட இருக்க முடியுமா பூங்கொடி! அதனால்தான், இன்று ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு வந்தேன்.

பூங்கொடி :- என் உடம்புக்கு ஏதாவது...

செழியன் :- இல்லை .. (சிறிது யோசித்தவனாய்ப் புன்னகையுடன்) ஆமாம்...

பூங்கொடி :- (திடுக்கிட்டவளாய்) என்ன, இல்லை, ஆமாம்? என்ன விஷயம் சொல்லுங்கள்!

செழியன் :- (புன்னகையுடன்) எதுவாயிருக்கும்? நீயே சொல்.

பூங்கொடி :- கூட்டத்தில் ஏதாவது....

செழியன் :- கல்லடியும் சொல்லடியும் பெற்ற காலம் மலையேறி விட்டது பூங்கொடி!

பூங்கொடி :- பின், வேறென்ன உடம்புக்கு?

செழியன் :- உடம்புக்கு ஒன்றுமில்லை. என் சிந்தை உன்னை நாடி விட்டது. நான் எப்படி அங்கிருப்பேன்?...

பூங்கொடி :- ஓகோ அதை அழைத்துப் போக வந்தீரோ? அதை மீண்டும் செல்லாதபடி, அன்புக் கயிற்றால் கட்டிவிட்டால்?

செழியன் :- அதை அறுக்கும் ஆற்றல் எனக்கில்லை என்றா என்னிலிட்டாய்?

பூங்கொடி :- எப்படி?

செழியன் :- உன் அன்புக் கயிற்றைப், பணிவு என்னும் வாளால் அறுத்தெறிவேன்! தெரியுமா?

பூங்கொடி :- (நகைத்து) ஓ! வெற்றிகரமான வாபஸ்!..

செழியன் : - ஆம். பணிவு பார்வைக்குத்தான் தோல்வி; காரியத்தில் வெற்றிதானே!

பூங்கொடி : - அதெப்படி?

செழியன் : - திருக்குறளைக் கரைத்துக் குடித்துவிட்டேன் என்றாயே; அதில் கடைசி அதிகாரத்தில், ஏழாவது செய்யுளைச் சொல்லுவார்.

பூங்கொடி : - அதுவா?

செழியன் : - பரவாயில்லை சொல்லுவார்.

பூங்கொடி : - “ஊடவில் தோற்றவர் வென்றார் அதுமன்னுங் கூடவிற் காணப்படும்”

செழியன் : - இதற்கு என்ன சொல்லுகிறாய்?

பூங்கொடி : - பிடிவாதங் கொண்டால்?

செழியன் : - எதோ, இன்னொரு தடவை அந்தச் செய்யுளைச் சொல்லுவார்?

பூங்கொடி : - சோதித்துப் பார்ப்போமே?

செழியன் : - உண்மையில் தூங்குகிறவனை எழுப்பிவிடலாம். ஆனால் வேண்டுமென்றே தூங்குகிறவனை எழுப்ப முடியாது பூங்கொடி! அதிருக்கட்டும். ஏதோ சிந்தனையிலாழ்ந்த வண்ணம் இருந்தாயே; என்ன அது?

பூங்கொடி : - (நாணத்துடன் தலை குனிந்து) பருவம் எப்படித் தனிமையைப் பொறுக்கும்?

செழியன் : - அதனால்தான், கொழுகொம்பில்லாத கொடி போல் ஆகிவிட்டாயோ?

பூங்கொடி : - ஆம், கொழுகொம்பாகிய தங்களைக் கண்டால் தானே, இந்தப் பூங்கொடிக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படும்!

செழியன் : - (சிரித்து) அப்படியா! வாடாதே கொடியோ வந்தேனிதோ நொடியோ நாணாது என் மீது படர்வாய் பூங்கொடியோ!

பூங்கொடி : - (நாணத்துடன்) ஊ ஹு ஒம்!

செழியன் : - ஏன்?

பூங்கொடி : - அந்தக் கொடியல்ல நான். அதற்கும் (தன்னைக் காட்டி) இதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு.

செழியன் : - என்ன வித்தியாசம்?

பூங்கொடி :- அந்தக் கொடி கொழுகொம்பைத் தாலிச் செல்லும். ஆம். இந்தக் கொடியைக் கொழுகொம்பே தழுவ வேண்டும். (நாணியபடியே சிரிக்கிறாள்)

செழியன் :- ரொம்ப சாமர்த்தியமாகப் பேசுகிறாயோ!

பூங்கொடி :- உண்மை அது தானே!

(நாணி நிற்கிறாள். அவன் அவளருகே சென்று தழுவி முத்தமிட்ட படியே அவளை உள்ளே அழைத்துச் செல்கிறான்.)

காட்சி - 7

இடம் : சேர்மன் வீடு

உறுப் : சேர்மன், தங்கம், அருணாசலம் பிள்ளை, உலகநாத முதலியார்.

(அருணாசலம் பிள்ளை, சேர்மனைப் பார்க்க அவர் வீடு வருகிறார். அங்குள்ள வேலைக்காரத் தங்கத்தைப் பார்த்து.)

அருணா :- ஏம்பா, சேர்மன் இருக்கிறாரா?

தங்கம் :- (சிறிது கோபமாய்) ஏன்யா ஓனக்கு அவ்வளவு கெடுநென்பு?

அருணா :- (திடுக்கிட்டு) என்னப்பா, அது! ஏன் கோபிக்கிறே?

தங்கம் :- பின்னைனாய்ய? இல்லாம இறந்தாபுட்டாரு! கேக்றியே கேள்வி.

அருணா :- தம்பி, தம்பி, கோவம் வேண்டாம். வீட்டில் இருக்கிறாராண்ணு கேட்டேன்.

தங்கம் :- வீட்டில் இல்லாம, காட்வியா இருப்பாரு?

அருணா :- என்னா தம்பி இவ்வளவு கோவம்? காரியம் முடியட்டும், உன்னையும் கொஞ்சம் கவனிச்சிக்கிறேன்.

தங்கம் :- காரியத்தே முடிக்கிறவர்தான்! ஆளப் பாருங்கோ ஆளே!

அருணா :- ஏம்பா, நானென்ன முடியக்கூடாதுன்னா நெனைக்கிறேன்? நீ ஏன் அப்படிச் சொல்றே?

தங்கம் :- ஆமாய்யா போய்யா பசை போட்டாத்தானே சக்கரம் ஓடும்! இது தெரியாம சொம்மா நடக்கிறிங்களே!

அருணா :- தம்பி, இந்தத் தடவை தெரிஞ்சிதான் வந்திருக்கிறேன். அதுக்குத்தான், சேர்மனைப் பார்க்கணுன்றேன். இந்தா,

(ஒரு ரூபாய் கொடுத்து) இதை நீ செலவுக்கு வைத்துக் கொள். காரியம் முடிந்ததும், உன்னை நான் கவனிச்சிக்கிறேன்.

தங்கம் :- (பணத்தைப் பெற்று மகிழ்வாக) அப்படிச் சொல்லையா ராஜாவாட்டம்! சரி, நாக்காவியிலே ஒக்காருங்க; நான் போயிருயாவை வரச் சொல்லேன்.

(தங்கம் உள்ளே ஓடுகிறான். அருணாசலம் அங்குள்ள நாற்காவியில் அமர்கிறார். சிறிது நேரத்தில், சேர்மன் வருகிறார். அவரைக் கண்ட அருணாசலம் பிள்ளை எழுந்து கும்பிட்டபடி 'நமஸ்தே!' என்கிறார். சேர்மனும் பதிலுக்கு நமஸ்தே சொல்லி, அவரை அமரச் செய்து, தானும் அமர்கிறார்.)

சேர்மன் :- என்ன சேதி பிள்ளைவாள்?

அருணா :- அதுக்குத் தாங்க வந்தேன்.

சேர்மன் :- இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு, பெர்மிட்டு கிர்மிட்டுன்னு ஒண்ணும் பேசாதிங்க!

அருணா :- (பல்விளித்து) இல்லிங்களே, அந்தப்பக்கம் போக்கு வரத்துக்கு வசதியில்லாம், ஜனங்க தவியாத் தவிக்கிறாங்களே! கொஞ்சம் முயற்சி செய்யுங்க!

சேர்மன் :- பிள்ளைவாள், எனக்கென்னமோ சீக்கிரம் முடிச்சித் தரண்ணுதான் எண்ணாம். ஆனா, மேவிடம் சரியாயில்லே! நெருங்க முடியலே!

அருணா :- நீங்க இந்தத் தடவ, அதுக்குத் தகுந்த முயற்சியோடு போய்ப் பாருங்க.

(மணிபர்சை எடுத்து நோட்டுகளை எடுத்துக் கொண்டே இந்தாங்க 2000 ரூபாய். நீங்க எப்படியாவது காரியத்தை முடிச்சிபுடுங்க. உங்கள் பிரயாசசையையும், நான் மறந்துட மாட்டேனுங்க!

(பணத்தைக் கொடுக்கிறான்)

சேர்மன் :- (பணத்தை வாங்கியபடி) அடடடே! நான் அதெல்லாம் ஒண்ணும் எதிர்பார்க்கலிங்களே! நம்மால் செய்யக் கூடிய உதவியைப், பிறருக்குச் செய்ய வேணுமென்று தான் நினைக்கிறேன். ஆனா, மேவிடம் மிக மோசமாய் போச்சி. அதனாலேதான் என் எண்ணை மெல்லாம் வீணாகிறது...

இருக்கட்டும். நான் இந்தத் தடவை எப்படியாவது காரியத்தை முடிச்சிக்கொண்டு வர்ரேன். நீங்க ஒண்ணுக்கும் கவலைப்படவாணாம்.

அருணா :- (குழிந்தபடி) அதுக்கென்னாங்க.. இவ்வளவு நாள் என்னால்தானுங்க கெடுது: முதல்லே இந்த முயற்சியோடு வந்திருக்கிறும். எனக்குக் கொடுக்க வேண்டியவர் கொஞ்சம் நாளை வளர்த்திவட்டார். இருந்தாலும், உங்க பிரயாசையும் நான் மறந்துட மாட்டேனுங்க. பாருங்க நேற்றுக் கூட, தம்பி நம்ம ஊருக்கு வந்ததுங்க. கூட்டத்தே ரொம்ப பிரயாசைப்பட்டு, சிறப்பா நடத்திக் கொடுத்தங்க!

சேர்மன் :- (முகஞ்சனித்தபடி) என்ன! என் தம்பி உங்களுருக்கு வந்தானா? என்ன கூட்டம்? விவரம் சொல்லுங்க?

அருணா :- அதாங்க, கழகக் கூட்டங்க. நல்லா பேசறாருங்க உங்க தம்பி.

சேர்மன் :- (சிறிது கோபமாக) ஓகோ, அப்படியா அவ்வளவு தீமிர் கொண்டு விட்டானா அவன். பின்னைவாள். என்னென்ன பேசினான்?

அருணா :- (நிதானித்து) அவுரு என்னாங்க, சாமி இல்லே, பூதம் இல்லை, சாதி இல்லே, மதம் இல்லே, பாப்பானுவங்களே சேக்காதிங்கண்ணு பேசறாருங்க. நான்கூட அப்போ நெனச்சேன், என் இவுரு இப்படியெல்லாம் பேசறாருண்ணு. காலம் போற போக்க, யாருங்க கண்டது, ஒரு சமயம் நீங்கத்தான் அனுப்பி வச்சி இருக்கிறீங்களோண்ணு, எவ்வளவோ ஒத்து ஒத்தாசையெல்லாம் செய்தனுங்க.

சேர்மன் :- சரி, சரி. நான் ஒரு கடிதம் தருகிறேன். அதை அவனிடம் கொடுத்து, உடனே அவனைப் புறப்பட்டு வரச் சொல்லுங்கள்.

அருணா :- சரிங்க.

(சேர்மன் ஒரு கடிதம் எழுதி அவரிடம் கொடுத்து)

சேர்மன் :- இந்தக் கடிதத்தைக் கண்டு அவன் உடனே புறப்பட்டு வரவில்லை, மேற்கொண்டு ஒரு கூட்டத்தில் கூட அவனைப் பேசவிடக்கூடாது. அது மட்டுமல்ல; அவன் வந்து விட்டாலும், அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் இனி அப்பகுதியில், ஒரு கூட்டங்கூட நடத்தவிடக் கூடாது. மீறி அவர்கள் கூட்டம் நடத்த முயற்சித்தால், உங்களால் ஆனவரை ஒரு

கை பாருங்கள். எனக்குத் தெரிவித்தாலும், நானும் தக்க ஆட்களை அனுப்பி வைக்கின்றேன்.

அருணா:- அப்படிச் சொல்லுங்க! உங்க அனுமதியின்போல் நடக்குதின்னுதான், நாங்க விட்டு வச்சோம். இல்லாட்டிப் போனா, ஒரு கட்டம் முழுசா நடத்தியிருப்பாங்களா? தொலச்சிடமாட்டோமா தொலச்சி!

சேர்மன்:- சரி, சரி, நீங்கள் போய் அந்தக் காரியத்தைக் கவனிங்க. இந்தத் தடவ, உங்க விஷயத்து, ஒரு நல்ல முடிவு ஏற்படுத்திக் கொண்டு வர்றேன்.

அருணா:- நல்லந்துங்க. (எழுந்து) போய் வரேனுங்க. நமஸ்தே!

(கும்பிடுகிறான், பதிலுக்குச் சேர்மனும் கும்பிட்டு நமஸ்தே சொல்கிறார். அருணாசலம் பிள்ளை போனதும், மனைவியைச் 'சந்தரி!' என அழைக்கிறார். அவள் வந்ததும்)

சேர்மன்:- கேட்டாயா சந்தரி, தம்பியின் சேதியை?

சுந்தரி:- (திடுக்கிட்டு) என்னாங்க? என்ன தம்பிக்கு?

சேர்மன்:- தம்பிக்கா திமிர்வாதமும், விதண்டாவாதமும் புடிச்சிப் போச்சு அதோடுகூட மண்டகெர்வமும், அதிகமா போச்சி!

சுந்தரி:- இல்லிங்களே, தம்பி அப்படியெல்லாம் நடந்துக்காதுங்களே!

சேர்மன்:- அப்படித்தான் நெனச்சேன் நானும். இப்ப, தீட்டிய மரத்வே கூர்பாக்க வந்துட்டாரு!

சுந்தரி:- எதையும் தீர விசாரியுங்க. கேள்விப்பட்டதை மட்டுங் கொண்டு, அவசரப்பட்ட முடிவுக்கு வராதிங்க.

சேர்மன்:- ஏது, நீ தம்பியைக் கீழ் விடமாட்டே போலிருக்கே! அவனுக்கு இங்கே கவியாண ஏற்பாடெல்லாம் செய்துக்கினு வர்றோம். அவன் என்னாண்ணா, சாமியில்லே, பூதமில்லேன்னு ஊரூரா சென்று பிரசங்கம் பண்றானாம்! இதை ஒருவரா இருவரா சொல்றது? நான் வெளியே போக முடியாதபடி, எனக்குப் பெருத்த அவமானத்தை உண்டு பண்றானே!

(இச்சமயம், வேலைக்கார தங்கம் வந்து, 'உலகநாத முதலியார் வந்திருக்கிறாருங்க. உங்களைப் பார்க்க வேணுமாம்' என்கிறான். சேர்மன், 'வரச்சொல்!'

என்கிறார். தங்கம் போனதும், உலகநாத முதலியார் வருகிறார்.)

- சேர்மன் :- வாங்க முதலியார், வாங்க, உட்காருங்க.
- உலக :- (நாற்காலியிலமர்ந்து) சவுக்கியங்களா?
- சேர்மன் :- ஏதோ உங்கள் போன்றவர் புண்ணியத்தால், சவுக்கியமாகத்தான் இருக்கிறேன். உங்கள் வியாபாரமெல்லாம், எப்படி இருக்கிறது?
- உலக :- உங்கள் தயவால், நல்லபடியா நடக்குதுங்க.
- சேர்மன் :- வந்த விஷயம் என்னவோ?
- உலக :- ஒரு விஷயம் உங்களிடம் தெரிந்து கொண்டு போகலாம் ஜூ வந்தங்க. அதனால் உங்களுக்கு ஏதாவது வருத்தம் கிருத்தம்...
- சேர்மன் :- ஹங் ஹங்! என்ன இது! நீங்க பெரியவங்க. தாராளமா கேளுங்க.
- உலக :- ஒண்ணுமில்லே. நீங்க, அந்த சூனா மானா கட்சியிலே ஏதாவது..
- சேர்மன் :- (மனைவியை பார்த்து) சுந்தரி, கேள்.
(உலகநாத முதலியாரைப் பார்த்து) ஏன் அப்படிக் கேட்கிறீங்க?
- உலக :- இல்லெ, அவுங்கத்தான் சாதி பேதம் கூடாதுன்னு சொல்லுவாங்க. நீங்களும் அதை ஆதரிக்கிறீங்களாண்ணு..
- சேர்மன் :- அப்படியொன்றுமில்லை முதலியாரே. ஆனா, நீங்க இப்படி சொல்வதற்கு, ஏதேனும் காரணமிருக்க வேண்டுமே. என்ன அது?
- உலக :- என்னுடைய நெலம உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. ரெண்டு கலியாணம் பண்ணினேன்; ரெண்டுங் கொடுத்து வைக்கல். பொண்ணாப் பொறந்த குழந்தை ஒன்னு தான் இருக்குது. அதுவஞ், சின்னங்கிறு வயசிலே விதவையாகி வீட்டோடே கெடக்குது. எனக்குப் பிற்காலம், என்னுடைய சொத்தை அனுபவிக்க யாருமில்ல. அல்லாமலும் அந்தியக் காலத்தே எடுக்க பிடிக்க நமக்குன்னு ஒன்னு இருந்தாத்தாங்களே நல்லது.
- சேர்மன் :- அதற்காக என்ன செய்யப்போறிங்க?

- உலக : - ஏதோ, சொற்பமா ஒரு கவியாணத்தே செய்து கொள்ளலாம் னு யோசனைங்க.
- சேர்மன் : - பேஷா செய்து கொள்ளுங்களேன்!
- உலக : - அதுக்குத்தாங்க ஒரு பொண்ணைப் பார்த்து ஏற்பாடு செய்தேன். தகப்பன் இல்லிங்க. தாயி சம்மதிக்கிறாங்க. ஆனா, அந்தப் பொண்ணு...
- சேர்மன் : - சம்மதப்படவில்லையாக்கும்! அதற்கு நானென்ன செய்வது முதலியாரே.
- உலக : - 10,000 ரூபாய்க்குச் சொத்தும் எழுதி வைச்சி 5,000 ரூபாய்க்கு நகை போடறதாகவும் சொன்னங்க.
- சேர்மன் : - உங்க வயதைக்கண்டு, வாணான்னு சொல்லியிருக்கும்.
- உலக : - வயதைக் கண்டு அல்லிங்க; தாவி கழுத்தில் ஏறுவது, ஒங்க தம்பியால் தாங்க தடைப்பட்டிருக்குது!
- சேர்மன் : - ஏன், அவரென்ன உங்கட்டு எதிரிடையாயிருக்கிறானா?
- உலக : - எதிரிடையாகவா? அவரே அந்தப்பொண்ணே, கவியாணம் பண்ணிக்கப் போறதாகவும் இருக்காருங்களாம்!
- சேர்மன் : - (திடுக்கிட்டு) அப்படியா! .....யார் அந்தப்பெண்?
- உலக : - எங்க சாதிதாங்க. வாத்திச்சி வேலை பாக்குதுங்க. பேரூ பூங்கொடிங்க.
- சேர்மன் : - நீங்க ஒரு சமயம், தவறான செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, இப்படிச் சொல்லிங்களா?
- உலக : - இல்லிங்க. உண்மையான சேதிங்க. அதுக்காகத்தான், இப்படிச் சாதிவுட்டுச்சாதியிலே கவியாணம் பண்றதே, நீங்க ஆதரிக்கிறீங்களான்னு. தெரிஞ்சிக்கினு போகலாம் னு வந்தங்க.
- சேர்மன் : - முதலியாரே, இதை என்னால் நம்பமுடியவில்லையோ தம்பி, அப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ளாதுங்களே!
- சுந்தரி : - நான் கூடந்தாமா அப்படி நெனச்சேன். ஆனா, உள்ளே பூந்து பாக்கும் போதுதான் விஷயம் புரியது. ஏன், நீங்க அதைச் சம்மதிச்சா, நான் அந்தப் பொண்ணே விரும்பவிங்க. வேறே எங்காவது பாத்துக்கிறாங்க.

- சேர்மன் :- முதலியாரே, இதுவரை எனக்கு இந்த விஷயம் தெரியாது. நான் அவனைக்கண்டித்து விடுகிறேன். நீங்கள் அப்பெண்ணையே முடிததுக் கொள்ளுங்கள்!
- உலக : - உங்க தம்பியின் போக்கு, எப்படியிருக்கமோ!
- சேர்மன் :- (சிறிது கோபமாக) அவன் கெடக்கறானுங்க. தான்தோன்றித்தனமா அவன் நடந்து கொள்ள விடுவதற்கு, நான் என்ன அவ்வளவு முட்டாளா?
- உலக : - அது சரிங்க.....உம..... உங்ககிட்ட ஒரு விஷயம் தனியா சொல்லனுங்க.
- சேர்மன் :- சரி. (மனவியைப் பார்த்து) சுந்தரி, நீ போ! (சுந்தரி உள்ளே போகிறாள்)
- உலக : - சொத்து மட்டும் இருந்து என்ன பயனுங்க. மனவி இல்லாத வீடு, சுடுகாடுன்னு சொல்லுவாங்க. நீங்க எப்படியாவது மனசு வச்சி, என்ககொரு வெளக்கு ஏத்தி வைக்கனுங்க.
- சேர்மன் :- என்னால் எப்படிங்க முடியும்? உங்களுக்கோ வயதும் ஆகிவிட்டது!
- உலக : - உங்க தம்பிதலையிடலனா, கட்டாயம் அந்தப்பொன்னு எனக்கு முடியுங்க. இந்தாங்க, இந்த 2000 ரூபாயையும் செலவுக்கு வச்சிக்குங்க. அந்தப்பெண்ணே நான் மணந்துக்கூட உதவி செய்யுங்க.
- சேர்மன் :- (மகிழ்வாகப் பணம் பெற்று) முதலியாரே, நீங்கள் இதற்காகக் கவலைப்படவேண்டாம். அந்தப் பெண்ணையே நீங்கள் மணந்து கொள்ள நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன்.
- உலக : - இப்போதாங்க, என் வவுத்தே பால் வார்த்த மாதிரி இருக்கு. விஷயத்தே சீக்கிரம் முடியுங்க. நான் போயி அப்புறமா வர்க்கேன்!
- சேர்மன் :- சரி, போய்வாங்க.
- (உலகநாதர் போகிறார். சேர்மன் உள்ளே எழுந்து செல்கிறார்)

காட்சி 8

- இடம் :-** சோழபுரம் கழகச் செயலகம்.
- உறுப் :-** நெடுமாறன், அழகரசன், மதியழகன், வளவன், அருணாசலம்பிள்ளை, செழியன்.
- (கழகச் செயலாளர் வளவனுடன் நெடுமாறன், அழகரசன், மதியழகன் அமர்ந்திருக்கின்றனர்)
- வளவன் :-** செழியன் இன்னும் வரக்காணோமே?
- மதி :-** மாலையில்தானே கூட்டம், அந்த நேரத்திற்குப் போய்ச் சேருவாம் என்று இருக்கறாரோ என்னமோ?
- அழகரசன் :-** கொடியால் சுற்றப்பட்டிருப்பார். அதனின்றும் விடுபட்டு வருவதென்றால் அவ்வளவு லேசான காரியமா?
- (சிரிக்கிறார்கள்)
- நெடுமா :-** அதிருக்கட்டும். (வளவனைப்பார்த்து) இன்னும் இந்தப் பகுதியில் எத்தனை ஊர் பாக்கியிருக்கிறது.
- வளவன் :-** ஆறு ஊர்களில் கூட்டம் நடந்துவிட்டது. இன்னும் நான்கு ஊர்களில் நடைபெறவேண்டும்.
- நெடுமா :-** நாளையதினம் எந்த ஊர்?
- வளவன் :-** மணிமேட்டில் கடைசியாகத்தான் இந்தச் சோழபுரத்தில்! (அச்சமயம், அருணாசலம்பிள்ளை வந்து கதவைத் தட்டுகிறார்)
- வளவன் :-** யாரது? உள்ளே வரலாம்.
- (அருணாசலம்பிள்ளை   உள்ளே   வந்து
அங்குள்ளவர்களைப் பார்த்து)
- அருணா :-** செழியன் இல்வீங்களா?
- வளவன் :-** இல்லை. ஏன்?
- அருணா :-** சேர்மன் ஜயா, அவருக்கு ஒரு கடிதம் கொடுத்திருக்கிறார்.
- நெடுமா :-** கடிதமா, இப்படிக்கொடுங்கள். அவர் பக்கத்து ஊருக்குப் போயிருக்கிறார், வந்ததும் கொடுத்து விடுகிறோம்.
- அருணா :-** அவரை உடனே புறப்பட்டு வரும்படி, என்னிடம் சொல்லியனுப்பினார்.
- நெடுமா :-** சரி, வந்ததும் சொல்லுகிறோம்.

(அருணாச்சலம் நெடுமாறனை முறைத்தபடியே கடிதத்தை அவனிடம் எறிகிறான்)

- அருணா : - உங்களுக்கு வேறு வேல கீல இல்லியா?
- நெடுமா : - ஏன் இதுவும் எங்கள் வேலைகளில் ஒன்றுதான்
- அருணா : - (வெறுப்புடன்) ஆமா, நாஸ்திகம் பேசி நாட்டை நாசமாக்குவது, ஒரு வேல!
- அழகர் : - உமக்கேளையா, இவ்வளவு கசப்பாயிருக்கிறது?
- அருணா : - உங்க நாஸ்திகப் பேச்சைக் கேட்டா, கசப்பாயில்லாம் இனிக்குமோ?
- அழகர் : - உம்மை யாரும் கேட்கச்சொல்ல வில்லையே.
- மதி : - நம்மிடம் ஏமாற்றுப்பேச்சு இருந்தால்தானே இனிக்கும் அவருக்கு!
- அருணா : - தோ வந்தாரு பரம யோக்யரு! போய்யா போங்க. இனி, இங்க எங்கும் கூட்டம் நடத்தாம, மரியாதையா வீடு போய்ச் சேருங்க.
- வளவன் : - நடத்தினால்?
- அருணா : - கண்டிப்பா கலாட்டா ஏற்படும், ஜனங்கள்ளாம் ராம்ப ஆத்திரமாயிருக்கிறாங்க. ஆபத்து நடக்கும்.
- நெடுமா : - தோழர்களே, இதென்ன பேச்சு?
- (அருணாசலத்தைப்பார்த்து) ஜயா, நீங்கள் போய் வாருங்கள் ஜனங்கள் ஆத்திரத்தை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டோம்.)
- அருணா : - அப்படிச் சொல்லு।
- (மீசைமேல் கைபோட்டு முறைத்தபடியே போகிறான்)
- நெடுமா : - சேர்மன் ஜயா, விளையாடத் தொடங்கிவிட்டார்!
- மதியழி : - எதிர் பார்த்ததுதானே!
- அழகர் : - அது கெடக்குது, வேலையைப் பாருங்க.
- (இச்சமயம் செழியன் வருகிறான் அவனைக் கண்டதும்,)
- நெடுமா : - வா, செழியா! சற்று முன்பே வந்திராமல் போய் விட்டாயோ.

செழியன் :- (திடுக்கிட்டு) ஏன்?

அழகர் :- உன் அண்ணனின்.. இல்ல இல்ல.. சேர்மனின் சொருபத்தைக் கண்டிருப்பாய!

செழியன் :- அவர் இங்கு வந்தாரா?

நெடுமா:- அவர் ஏன் வருவார்? அவருக்கு ஆட்களா இல்லை. இதோ கடிதங்கூடத்தைக் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறார்.

(கடிதத்தைக் கொடுக்க, செழியன் வாங்கிப் பிரித்துப் பார்க்கிறான். அவன் முகம் மாறுபடுகிறது.)

அழகர் :- அன்புள்ள அண்ணன், அருமைத் தம்பிக்கு எழுதிய கடிதம் என்னவோ!

(செழியன் கடிதத்தை நீட்ட அழகரசன் அதை வாங்கிப் பின் வருமாறு படிக்கிறான்)

கடிதம்

அன்புள்ள தம்பிக்கு,

இக்கடிதம் கண்டதும், அவசியம் உடனே புறப்பட்டு, வீடு வந்து சேரவும்? இன்றேல், அங்கு ஏற்படி இருக்கும் எதிர்ப்புச் சக்திக்கு, நீ ஆளாக நேரிடும்! மற்றவை நேரில்.

இப்படிக்கு

சேர்மன், சிங்காரம்பிள்ளை.

அடட்டா தம்பியின் மேல் அவருக்கு எவ்வளவு அன்பு பார்த்தீர்களா!

மதியா :- இல்லாவிட்டால், ஏற்படும் ஆபத்தினின்றும் தம்பியைக் காக்க, இக்கடிதம் எழுதியிருப்பாரா?

நெடுமா :- செழியா, இக்கடிதம் கொண்டு வந்த ஆள் இங்கு ஒரு கலாட்டாவையே உண்டு பண்ணி விடப்பார்த்தார். அல்லாமலும், நம் நாஸ்திகப் பேச்சைக்கேட்டு மக்கள் ஆத்திரமடைந்துள்ளார்களாம்! இனிக்கூட்டம் நடத்தினால், ஆபத்து ஏற்படுமாம். எச்சரித்துவிட்டுப்போயிருக்கிறார்.

அழகா :- அவர் மீசை மேல் கைபோட்டு முறைத்துச் சென்றதைப் பார்த்தால், நெற்றிக்கண் ஒன்று இல்லாத குறைதான்!

செழியன் :- சரி, ஏதோ சூழ்ச்சி உருவாகியிருக்கிறது. தோழர்களே, நான் இப்பொழுதே வீடு போய்ச் சேர வேண்டும்!

அழகர :- சரிதான்! அண்ணன் சொற்படி ஆரூயிரைக் காக்கத் தம்பி புறப்படுகிறார்!

செழியன் :- இது விளையாட்டுக்கு நேரமல்ல அழகரசா!

வளவன் :- தாங்கள் கூட்டத்தில் பேசப் போவதாக விளம்பரம் செய்திருக்காறாமே!

செழியன் :- இருக்கட்டுமே! நெடுமாறா, என் அண்ணன் பிளாக் மார்க்கட் பெரியசாமியின் பெண்ணை எனக்கு மணம் பேசியிருப்பதும், ஒட்டிக்குரெட்டி வட்டி வாங்கும் உலக நாதமுதலியார், பூங்கொடியை மணக்கப் பணவலை வீசித் தோல்வி கண்டதும் நீங்கள் அறியாததல்ல. அவற்றின் எதிராவியே இக்கடிதம் என்று திண்ணமாய் நம்புகிறேன். ஆதலால் நான், இச்சமயம் போகத் தாமதித்தால், பூங்கொடிக்கு எற்படும் ஆபத்தைத் தடுக்க முடியாதவனாகிவிடுகிவேன்.

நெடுமா :- உண்மையே. தோழர்களே, செழியன் ஊருக்குச் செல்லட்டும். நாம் இந்த வேலையைக் கவனித்துக் கொள்வோம்.

மதியா :- சரி, செழியா, நீ புறப்படு!

நெடுமா :- ஆனால், அவசரப்பட்டோ, ஆத்திரப்பட்டோ எதையும் செய்துவிடாதோ நிதானத்தை மேற்கொள்! நிலைமையை அடிக்கடி எங்களுக்குத் தெரியப்படுத்து.

செழியன் :- அப்படியே தோழர்களே, சென்று வருகிறேன்.
(போகிறான்)

நெடுமா :- சரி, நாமும் கூட்டத்திற்கு ஆக வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கவனிப்போம். வாருங்கள். (போகிறார்கள்)

காட்சி - 9

இடம் :- சேர்மன் வீடு

உறுப் :- சேர்மன், பார்வதி, சுந்தரி, செழியன், தங்கம்

(சேர்மன் ஓர் ஈச்சரில் சாய்ந்த வண்ணம் சிந்தனையிலாழ்ந்திருக்கிறார். அச்சமயம், வேலைக்காரத் தங்கம் அங்கு வந்து)

தங்கம் :- எசமான்! யாரோ பார்வதியாம்! உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறாங்க.

சேர்மன் :- சரி, வரச்சொல்!

(பார்வதி வந்து கும்பிட்டுப் பயந்த உள்ளத்தோடு நிற்கிறாள்)

சேர்மன் :- நீங்கள்தான் பூங்கொடியின் தாயாரோ?

பார்வதி :- ஆமாங்க

சேர்மன் :- உங்களைப்பார்த்தா, நல்லவங்களாத்தான் தெரியுது! ஆமாம். உங்க மகளுக்குக் கலியாணம் ஆய்விட்டதா?

பார்வதி :- இல்லிங்க.

சேர்மன் :- ஏன்? எங்கே கொடுக்கப் போவதாக உத்தேசம்?

பார்வதி :- இன்னும் ஒண்ணுந் தெரியலைங்க.

சேர்மன் :- அப்படியா!.....யாரோ செழியனாம், அவனுக்குக் கொடுக்க முடிவு செய்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேனே।

பார்வதி :- (திடுக்கிட்டு) அப்படி ஒன்றும் இல்லிங்களே.

சேர்மன் :- வேறு யாராவது, உங்கள் பெண்ணைக் கேட்டிருக்கிறார்களா?

பார்வதி :- சமீபமாக, வட்டிக்கடை உலகநாதமுதலியார் கேட்டாருங்க.

சேர்மன் :- அடெடெ, அவரா! பெரிய பணக்காரராச்சே! ஏன், அவருக்குக் கொடுக்க, உமக்கு இஷ்டமில்லையா?

பார்வதி :- எனக்கு இஷ்டந்தானுங்க. ஆனா....

சேர்மன் :- ஒம் பொண் ஜூ வாணுண் ஜூதோ? ஏன், அவருக்கு என்னாவாம்?

பார்வதி :- வயசு கொஞ்சம் அதிகமாகிவிட்டதின்னு.....

சேர்மன் :- வயதானால் என்ன? பணம் நிறைய இருக்கதே!

பார்வதி :- என் பொண்ணு, பணத்தைப் பெரிசா நெனைக்கலிங்க.

சேர்மன் :- ஆமாம் படிச்சவனா-அழகனா-இளையவனா பாக்குதோ? அதற்குத்தான் செழியனைக் காதலிக்குதோ?

பார்வதி :- (பயந்தவளாய்) இதெல்லாம் எனக்கு ஒண்ணுந் தெரியாதுங்களே!

சேர்மன் :- ஆமாம் தெரியாதுதான்! உங்களுக்கு வயசு மட்டுந்தான் ஆயிவிட்டது! காலத்தோடு ஒருவனுக்கு அவள் கட்டிக் கொடுக்காம, அவ ஆடுகிற கோணவாட்டத்துக்கெல்லாம் நீங்க இடங்கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறிங்களே! இதன்

விளைவு என்னாகும் என்பதை நீங்கள் யோசித்துப் பார்த்தீர்களா?

(பார்வதி மவுனமாக நிற்கிறாள்)

எல்லாம் நான் கேள்விப்பட்டேன். நீங்கள் என்னிடம், மறைத்துப் பேசுவதைப் பயன்பெறவே. சாதிவிட்டுச் சாதியில் கல்யாணம் செய்துகொள்ள, உங்கள் பெண் ஆசைப்படவாம். என் தம்பியும் விரும்பலாம். ஆனால், இவர்கள் போக்குக்கு இடங்கொடுத்துவிட, ஊரார்கள் அவ்வளவு முட்டாள்கள்ல. அல்லாமலும், நான் ஒருவன் இருக்குமட்டும், இந்த எண்ணம் வீண் கனவு என்பதை நிச்சயமாக நம்புங்கள்!

பார்வதி :- இது, எனக்குக்கூட சம்மதமில்லீங்களே!

சேர்மன் :- உம்! உங்கள் சம்மதம் இல்லாமலேயே, காரியம் நடைபெறுகிறது போலும்! சரிதான். உங்களுக்கு நல்ல விதமாகவே சொல்லுகிறேன். என் தம்பிக்குப் பெரியசாமிப்பின்னளையின் பெண்ணைப் பேசித் திருமண நாளும் குறித்துவிட்டேன். இதற்கு ஏதேனும் இடையூறாக உங்கள் பெண் நடந்துகொண்டால், பிறகு என்ன நடக்கும் என்பதை, நீங்களே நினைத்துப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

பார்வதி :- (பயந்து) அப்படியெல்லாம் ஒண்ணும் வாணுங்க. உங்க தயவால், நாங்கள் வாழுணும். போய், என் பொன்னே கண்டிச்சிப்புடுறங்க.

சேர்மன் :- அதுமட்டுமல்ல, உலகநாத முதலியாரை உங்கள் பெண் மணக்க வேண்டும். இந்த முடிவை ஒரு வாரத்திற்குள், எனக்கு அறிவிக்க வேண்டும்! இன்றேல், திருமணம் வேறு வகையில் நடைபெறும். உங்கள் நிலையும் பரிதாபத்துக் குரியதாகிவிடும். ஜாக்கிரதை.

பார்வதி :- அப்படியெல்லாம் ஒண்ணும் வாணுங்க. நீங்க, இப்போது வேணுமானாலும், திருமணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்க. எனக்குச் சம்மதங்க.

சேர்மன் :- சரி, உங்கள் பெண் சம்மதத்தையும் கேட்டு வந்து, ஒரு வாரத்துக்குள் தெரிவியுங்க. வீணு வேலையும் போயி, துன்பத்திற் காளாவதிலே என்ன பயன்?

பார்வதி :- சரிங்க. (கும்பிட்டு) நான் போய்வரங்க.

சேர்மன் :- போய்வாங்க. சொன்னதை மறந்துவிடாதிங்க.

(பார்வதி போகிறாள். சுந்தரி சேர்மணுக்குக் காபியொண்டு வந்து கொடுக்கிறாள். அதை அவர் அருந்திக் கொண்டிருக்கிறார். இச்சமயம்; வேலைக்காரத்தங்கம் வந்து)

தங்கம் :- (மலிழ்வுடன்) சின்ன எசமான் வராருங்க!

சேர்மன் :- வராரா? வரட்டும்!

(தங்கம் போகிறாள். செழியன் அங்கு வருகிறான் அவனைக் கண்டதும்.)

எங்கப்பா போயிருந்தாய்?

செழியன் :- (சாந்தமாக) கிராமத்திற் கண்ணு!

சேர்மன் :- நெலங்களைக் கவ்னிக்கவா?

செழியன் :- சுற்றுப் பிரயாணத்திற் காக நண்பர்கள் அழைத்தார்கள். அதற்காகப் போயிருந்தேன்

சேர்மன் :- உங்கள் சுற்றுப்பிரயாணத்தின் நோக்கம்?

செழியன் :- பேசிப்பழகிக்கொள்வதற்காக.

சேர்மன் :- அதற்காகப் பிரசங்கம் செய்தீர்களோ? நல்லதுதான் ஆனா, என்ன கருத்தைப் பற்றிப் பேசினீங்க?

செழியன் :- மக்களுக்கு இன்று தேவையான கருத்துக்களை!

சேர்மன் :- ஓகோ! சாதியில்லே, பேதமில்லே! சாஸ்திரமெல்லாம் பொய்யி! முன்னோர்கள்ளாம் முட்டாள்கள்னு பேசினீங்களோ!

செழியன் :- காலத்திற் கேற்றவாறு, கருத்திலும் மாற்றமிருக்க வேண்டியது அவசியமல்லவா அண்ணு!

சேர்மன் :- ஆம் தம்பி. அவசியந்தான். அகற்காகக் கோமாளிப் பேச்சையல்ல இன்று மக்கள் கோருவது! நாஸ்திகப் பேச்சையல்ல இன்று நாட்டினர் விரும்புவது! நல்லவாழுக்கம் - நன்னடக்கை, இவையமைந்த தேசீய வாழ்வைத்தான் மக்கள் விரும்புவது.

(செழியன் மனுமாயிருக்கிறான்)

சுந்தரி :- அண்ணன் சொற்படி நடந்துகொள் தம்பி. அது தான் நல்லது.

சேர்மன் :- யார் இவனா? எனக்கு நேர்மாறான கொள்கையில் ஈடுபட்டு, எனக்கே எதிரியாக ஆசைப் படுகிறான். அதனால்

தானே, சாதிவிட்டுச் சாதியிலும் பெண் கொள்ளத் துணிந்துவிட்டான்। (செழியனப்பார்த்து) தம்பி, இதெல்லாம் நம் குடும்ப கவுரவத்துக்கே, தீராத பழியை உண்டு பண்ணுவதாகும். இவற்றையெல்லாம், இன்றோடு மறந்துவிடு உனக்கு இம்மாதம் 30ந் தேதி, திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். பார்ப்பான் காலில் விழு இருக்கும் நீ, அவனைப் பற்றித் தாறுமாறாகப் பேசாதே! பார்ப்பவர்கள் காறியுமிழ்வார்கள்!

கந்தரி :- ஆமாம் தம்பி எதையும் தீர யோசித்து நடந்துகொள்! பின்னால், பழிப்புக்கு இடமாக நடந்துகொள்வது நல்லதல்ல.

(செழியன், சோகமும் சிந்தனையும் கொண்டவனாய் நிற்கிறான்)

சேர்மன் :- அமாம். உனக்கு வரும் பெண், பெரிய சொத்தோடு வருகிறது. இதனால், நம் குடும்ப கவுரவம், மேலும் உயரும்! பெரிய சாமிப்பின்னையும், தன் ஒரே பெண்ணை உனக்குக் கொடுக்க அதிக ஆவலாயிருக்கிறார். காரியத்தைக் கெடுத்துவிடாதே!

செழியன் :- (கண்கலங்கி) அண்ணு!

சேர்மன் :- ஏன், வேறு சாதியில் பெண் பார்த்திருக்கிறேன் என்கிறாயா? அதைக் கனவாக எண்ணி மறந்துவிடு!

செழியன் :- போயும் போயும் பெரியசாமிப்பின்னையிடமா, பெண் கொள்ளவேண்டும்?

சேர்மன் :- ஏன் அவருக்கென்ன? ஆஸ்தியில் வையா? அந்தஸ்து இல்லையா?

செழியன் :- மக்கள் வயிற்றிலடிக்கும் மாபாதகச்செயலினால் கிடைத்ததல்லவா, அந்த ஆஸ்தி!

சேர்மன் :- அதனால் வரும் கெட்ட பெயரை, அவர் அடையட்டும்! அவரால் சேர்த்து வைத்துள்ள சொத்துக்களை நீ அடையப்போகிறாய்! இதற்குக் கூடவா மறுப்பு?

செழியன் :- மனம் விரும்பாத இடத்தில்.....

சேர்மன் :- நீ போகவேண்டாம், ஆனால் அவர் பெண் கூட உனக்குப் படிக்கவில்லையா?

செழியன் :- ஆமாண்ணு நீங்கள் இது விஷயத்தில்.....

சேர்மன் :- இவ்வளவு பிடிவாதம் செய்வது கூடாது என்கிறாய். அதுதானே? கேள். நீ எந்தக்காரணத்தை யுத்தேசித்து இந்தப்பெண்ணை மறுக்கிறாயோ, அதைவிட அதிகமான பழிப்பும் இழிவும் தரக்கூடிய உன்னுடைய நோக்கத்தையும் நான் தடை செய்கிறேன். உன் போக்கு, நமக்கும் குடும்பத்துக்கம் நாட்டுக்கும் ஏற்றதல்ல!

செழியன் :- (சிறிது ஆத்திரக்குரவில்) அப்படியானால், நான் வாழ்வதிற் பயனில்லையா?

சேர்மன் :- அதைப்பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை!

சுந்தரி :- (திடுக்கிட்டு) இதென்ன விபரீதம்! இது எனக்கு மனவேதனையை உண்டு பண்ணுகிறதே! (செழியனைப் பார்த்து) தம்பி, நீயாவது யோசித்துப்பார்!

செழியன் :- (இரக்கப்பார்வையுடன்) அண்ணு!

சேர்மன் :- முடிவு செய்துவிட்டதை, மாற்றமுடியாது!

செழியன் :- என்னுடைய திருமணத்தில், எனக்கு உரிமையில்லையா?

சேர்மன் :- உரிமையின் பேரால் ஊதாரித்தனம் நமடெபறுவதை, நான் ஒப்பமாட்டேன்!

செழியன் :- எங்கள் வாழ்வைப் பலியிடுவது, சரியல்ல அண்ணு!

சேர்மன் :- (சிறிது கோபமாய்) எனக்குப் புத்தி சொல்ல வேண்டாம்! என் நோக்கத்தை மீறுபவனுக்கு இங்கு இடமில்லை!

செழியன் :- அண்ணு!

சேர்மன் :- மீண்டும் பேசாதே! முடிவு, முடிவதான்!

செழியன் :- சாதியைப் பற்றிக் கவலை ஏன் அண்ணு? தமிழர்க்குச் சாதிபேதம் ஏது?

சேர்மன் :- இல்லாமலா இருந்து வருகிறது?

செழியன் :- பழந்தமிழர்களிடத்தில் சாதியும் இருந்ததில்லை! பேதமும் இருந்ததில்லை! இதெல்லாம் பிற்காலத்தில், நேர்மையற்றவர்களால் நுழைக்கப்பட்டது அண்ணு!

சேர்மன் :- நாம் அந்தக்காலத்தில் வாழவில்லை தம்பி! சாதி பேதம் நிறைந்த இந்தக்காலத்தில் தான் வாழ்கிறோம் என்பதை நினைத்துப்பேசு!

செழியன் :- இதை நாட்டினால்ல அறிஞர்கள் கண்டிக்கிறார்களோ அண்ணு!

- சேர்மன் : - அதெல்லாம் ஊரை ஏமாற்றி நான் கூடத்தான் சொன்னேன், எலக்ஷ்ணில் நின்ற போது!
- செழியன் : - அநிஞர்கள், அப்படியெல்லாம் சொல்லான்றும் செயலொன்றுமாக இருக்க மாட்டார்களே அண்ணே!
- சேர்மன் : - அப்ப, நான் முட்டாட்டோ? (சிறிது கோபமாய்) போடா முண்டம்! அப்படியெல்லாம் இல்லாவிட்டால், உலகத்தில் வாழ்முடியுமாடா?
- செழியன் : - (சிறிது கண்டிப்பான குரலில்) அந்த வாழ்வு, மக்களால் போற்றக்கூடிய தல்லவே!
- சேர்மன் : - (கோபமாய்) மக்களால் போற்றக்கூடிய மான வாழ்வை நாடுபவனுக்கு, இங்கென்னடா வேலை? போய்விடு வெளியோ!
- சுந்தரி : - (சேர்மனைப்பார்த்து) ஐயோ இது என்னங்க? கோபப் பேச்சு எதற்காகங்க?
- செழியன் : - நல்லது அண்ணே! போகிறேன்! (மடமடவனப்போகிறான்)
- சுந்தரி : - தம்பி, இதென்ன விபரிதம்! நில் நில்!
- (என்று சொல்லியபடியே செழியனைப்பின் தொடர்கிறாள். சேர்மன் ஆத்திரத்தோடு ஈச்சரில் அமர்கிறார்)

காட்சி - 10

- இடம் : - சேர்மன் வீட்டின் மற்றோர் அறை
- உறுபு : - செழியன், சுந்தரி.
- (செழியன் ஒரு கைப்பெட்டியில் தன் உடைகளை எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். சுந்தரி, உள்ளங்கலங்கியவளாய் அங்கு வந்து)
- சுந்தரி : - தம்பி, இது என்ன முடிவு? உன் அண்ணன்தான் அப்படிச் சொன்னாலும், நீ கூடவா நிதானிக்கக்கூடாது?
- செழியன் : - அண்ணி, வீட்டைவிட்டுப்போகுமாறு தெரிவித்து விட்ட பிறகு, எனக்கு இங்கு என்னவேலை? அல்லாமலும், என் நோக்கத்திற்கு இங்கு இடமில்லையென்றால், இது எனக்கு ஒரு ஜெயில்தானே!

சுந்தரி : - தம் பிரி யசாமியின் பெண் உனக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்றால், வேறு பெண் பார்க்கச் சொல்லாமல்லவா? அதை விட்டு, நீ வேறு சாதிப் பெண்ணை மணப்பதாக இருப்பதால்தானே, அவர் அப்படிக்கோபிக்கிறார்.

செழியன் : - அண்ணி, கலப்பு மணத்தினால், இந்த நாட்டிலுள்ள சாதி பேதங்களை ஒழிக்க முடியும் என்பது, அறிஞர்களின் நம்பிக்கை. அண்ணன் இதை ஆதரிக்காவிட்டால், அதற்கு நானென்ன செய்வது?

சுந்தரி : - (அழுதபடி) இவ்வளவு காலம் இந்த வீட்டில் இருந்துவிட்டு இப்போது திடீரென நீ பிரிந்து செல்வதை, என் மனம் எப்படி ஒப்பும் தம்பி? வேண்டாம், நீ எங்கும் போகவேண்டாம்!

செழியன் : - (வருந்தியவனாய்) அண்ணி, கண் கலக்கம் வேண்டாம். சிறு வயதிலேயே என் பெற்றோர்கள் இறந்தனர். அது முதல், நீங்கள் இருவருமே எனக்குத் தாயும் தந்தையுமாக இருந்து, என்னைக்காத்து வளர்த்து வந்தீர்கள். இந்த நன்றியை, நான் என்றுமே மறக்கமாட்டேன். ஆயினும், உங்களைவிட என் நலத்தில், அதிகப் பொறுப்பு வாய்ந்தவர் அண்ணனே அப்பொறுப்பை மறந்தார்! அதற்காக, நீங்கள் ஏன் வருந்துகிறீர்கள்?

சுந்தரி : - இந்தக் குடும்பம், மீண்டும் உன்னால்தான் நற்பெயரெடுக்கும் என்று நம்பினேன். நீ வெளிச் சென்றுவிட்டால், நான் இருளில்லவா வாழ வேண்டும்.

செழியன் : - அழாதீர்கள் அண்ணி, வேறு வழியில்லை. என் நோக்கம் நிறைவேறும் வரை, சிறிது காலம் நான் வெளியில்தான் தங்கியிருக்கவேண்டும்.

சுந்தரி : - இதுதான் உன் முடிவா?

செழியன் : - ஆம் அண்ணி!

சுந்தரி : - உன் நோக்கம் நிறைவேற, விடமாட்டாரே அவர்!

செழியன் : - அதற்காகத்தான் நான் வெளியேசல்லவேண்டும் மென்பது! (சுந்தரி மவுனமாயிருக்கிறான்) அண்ணி வருந்தாதீர்கள். நான் உங்களையெல்லாம் மறந்துவிடமாட்டேன். என் பிரிவு, சில நாளைக்குத்தான். ஆனால், என் நல்வாழ்வை நீங்கள் விரும்புவதாயிருந்தால், பூங்கொடிக்கு யாதோர்

ஆபத்தும் நேராமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இன்றேல், என் பின்தைத்தான் நீங்கள் கடைசியாகக் காண நேரிடும்।

சுந்தரி :- ஆ!

செழியன் :- ஆம். அண்ணி, சென்று வருகிறேன்.

(கைப்பெட்டியுடன் செல்கிறான். சுந்தரி சோகந்தாளாதவளாய் உள்ளே செல்கிறாள்)

காட்சி - 11

இடம் :- கிராமப் பொதுக்கூட்டம்

உறுப் :- நெடுமாறன், மதியழகன், அழகரசன், வளவன், ஊர்மக்கள் பலர்.

(பொதுக்கூட்டம் நடைபெறுகிறது. கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்த நெடுமாறன், முடிவுரை கூறுகிறான்)

நெடு :- அன்பிற்குரிய தோழர்களே,

முதலிற்பேசிய மதியழகன் அவர்கள் சமுதாய சீர்திருத்தம் என்பது பற்றியும், அடுத்துப்பேசிய அழகரசன் அவர்கள், இன்றைய பொருளாதார நிலை என்பது பற்றியும் மிக அழகாகவும் விளக்கமாகவும் பேசினார்கள். உண்மையிலேயே இந்த நாடு முன்னேற்ற மடைய வேண்டுமானால், மக்கள் வாழ்வில் இன்பம் தவழ் வேண்டுமானால், சமுதாயத்திலும் பொருளாதாரத்திலும் சீர்திருத்தம் மிக அவசியம் ஏற்பட்டேயாக வேண்டும். ஏனெனில், இன்றைய சமுதாய நிலை, மிகவும் சீர்கேடுற்றிருக்கிறது. ஏற்றத்தாழ்வான பொருளாதார நிலையும், நம்மை மேலும் மேலும் துன்பத்திலாழ்த்திக் கொண்டே வருகிறது.

தோழர்களே, இன்று நம் நாட்டு நிலையை எடுத்துக் கொண்டால், ஒரு பக்கம் மூட நம்பிக்கையின் காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள அறியாமைச் சடங்குகளுக்கும், பழக்க வழக்கங்களுக்கும் மக்கள் ஆட்பட்டு எவ்விதத் துன்பங்களுக்கும் 'அவன் செயல்', 'விதி' என்பன போன்ற கற்பனை வார்த்தைகளைக்கூறி நவிகின்றார்கள். மற்றொரு பக்கம் பசி, பட்டினி, வறுமை முதலிய காரணங்களால் தாக்கப்பட்டு அழிகின்றார்கள். இந்த நவிவும் அழிவும், ஒரு

நாட்டில் இருக்க வேண்டியதவசியமா? மக்கள் துன்புறுவதற் கென்றே பிறந்தார்களா? அவர்களால் இந்த வாழ்வை மாற்றியமைக்க முடியாதா? என்பவற்றைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறேன். வேண்டுமானால், இந்றைய ஆட்சியாளர்கள், தம் தான்றோன்றித்தனத்தை மறைக்க, ஆண்டவன், விதி என்றெல்லாம் கூறி மக்களை ஏமாற்றப் பார்க்கலாம். ஆனால், இன்று அதுவும் நடவாது. ஏனெனில் நமது கழகப் பிரச்சாரம், நாட்டில் எங்கணும் அறிவொளியைப் பரவச் செய்து விட்டது. மக்கள் முன்போல் ஏமாறும் நிலையில் இல்லை. அவர்கள் சாதி பேதங்களற்ற சமதர்மக் குடியரசையே விரும்புகிறார்கள்.

தோழர்களே, நாம் கோரும் திராவிடநாடு, அத்தகைய சமதர்மக் குடியரசாகவே விளங்கும். திராவிட நாட்டு ஆட்சியில் வறுமை இருக்காது! பசி பட்டினி தலைகாட்டா! வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் போன்ற கொடுமைகள் விரண்டோடும்! அறிவுப்பஞ்சம் அணுகாது! சுருங்கச் சொன்னால், பிற நாட்டினர் போற்றக்கூடிய அளவில் நம் நாடும், மக்கள் வாழ்வும் சிறந்தொளிரும் என்பதில் ஐயமில்லை. அத்தகைய திராவிடநாடு அமைய, நீங்கள் எல்லோரும் ஒத்துழைக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தோழர்களே, அதிக நேரமாகிவிட்டது. கடைசியாக உங்களிடம் ஓர் விஷயத்தை மட்டும் தெரிவித்துக் கொண்டு, கூட்டத்தை முடித்துவிட எண்ணுகிறேன். என்னவெனில், நாங்கள் இந்தக் கோடை விடுமுறையில் அறிவுப்பிரசாரம் செய்ய எண்ணினோம். அதற்கேற்ப ஒவ்வொர் ஊரிலுமுள்ள நம் கழகத்தினர், இது போன்ற கூட்டங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்து தந்தார்கள். மக்களும், பல ஆயிரக் கணக்காக வந்திருந்து, கூட்டத்தைச் சிறப்பித்தார்கள். அவர்கட்டும், இங்குக் குழுமியுள்ள உங்களானவருக்கும், எங்கள் நன்றி உரியதாகுக. இதனால், நாங்கள் ஓர் உண்மையை அறிகிறோம். என்னவெனில், நம் கழகக் கொள்கைக்கு, நாட்டில் எங்கணும் பேராதரவு இருந்து வருகிறது என்பதேயாகும். இனிநாம், நம் கழகத்திட்டங்களை நடைமுறையில் கொண்டுவர, அரசியலில் ஈடுபட வேண்டிவரும். அப்படி நம் கழகம் அரசியலில் ஈடுபட நேரந்தால், அதற்காக உங்கள் ஆதரவை அளித்து,

திராவிடத்தில் சமதர்மக் குடியரசை நிலை நாட்ட ஒத்துழைக்க வேண்டுமாய்க் கேட்டுக் கொண்டு இத்துடன் இக் கூட்டத்தை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

வளவன் :- திராவிடநாடு

மக்கள் :- திராவிடர்க்கே!

(என்ற பேரொவியுடன் கூட்டம் முடிகிறது. மக்கள் ஆர்வத்துடன் கலைந்து செல்கின்றனர். இச்சமயம் ஒருவன் அவசரமாக வந்து, நெடுமாறனிடம் ஒரு கடிதம் கொடுக்கிறான். அவன் அதைப் பிரித்துப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டு, தன் தோழர்களைப்பார்த்து)

நெடுமா:- தோழர்களே, சேர்மன் கைவரிசையைக்காட்டத் தொடங்கிவிட்டான். அதனால், செழியன் ஊரை விட்டே போய் விட்டிருக்கிறான்.

மதி,அழகு:- ஆ! அப்படியா என்ன நடந்தது?

நெடுமா :- இதோ கடிதம். (அக்கடிதத்தை வாசிக்கிறான்)

கடிதம்

அன்புள்ள தோழர்களே, வணக்கம். நான் உங்களை நேரில் சந்திப்பதற்கின்றி அவசரமாக ஊர் விட்டுச் செல்ல நேர்ந்தமைக்கு மன்னிக்க வேண்டுகிறேன். காரணம், என் அண்ணன், என் நோக்கத்தையே பாழ்படுத்தி விட முயன்று விட்டார் ! அவர் எண்ணம் ஈடுறையில் செய்ய, நான் சிலநாள்மறைந்து வாழ வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதனால், கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு நான் ஊரை விட்டுச் செல்கிறேன். இதனால், ஆபத்துத் தீர்ந்து விட்டதாக எண்ணவில்லை. பூங்கொடியை உவகநாத முதலிக்குப் பலவந்தத்திருமணம் செய்து வைப்பதன் மூலம், வெற்றிகாண விழைவார் அண்ணன். அந்திலை பூங்கொடிக்கு ஏற்படாதவாறு காக்கும் பொறுப்பு உங்களுடையது. உங்களை நம்பித்தான், நான் வெளியேறுகிறேன். நீங்கள் எண்ணெத்தேடுவேண்டாம். நான் பிறகு, என் இருப்பிடம் அறிவிக்கிறேன். பூங்கொடிக்கு ஏற்படும் ஆபத்து, எனக்கேற்படும் ஆபத்து என்பதை மறவாதிர்கள். உடனே ஊர் செல்லுங்கள். பிறபின்

அன்பன்
செழியன்.

மதி :- அப்படியா ஏன் தாமதம்? புறப்படுங்கள்.

நெடுமா :- (வளவனைப்பார்த்து) தோழரே, நாங்கள் சென்று

வருகிறோம். உம் உதவிக்கு எம் நன்றி.

வளவன் :- சரி, சென்று வாருங்கள். எங்கள் உதவி தேவைப்பட்டால், உடன் அறிவியுங்கள்.

நெடுமா :- சரி, வருகிறோம். (போகிறார்கள்)

காட்சி-12

இடம் :- பூங்கொடி வீடு

உறுப் :- பூங்கொடி, பார்வதி, நெடுமாறன், மதியழகன், அழகரசன்,

(பூங்கொடி, செழியனின் பிரிவுக்காற்றாது மனம் சோர்ந்து, வருந்திக் கொண்டிருக்கிறாள். பிறகு, அவள் தாய் பார்வதி, அங்கு வந்து)

பார்வதி :- ஏன்டி அழுது கொண்டே இருக்கிறே? சேர்மன் வைத்த கெடு, இன்றோடு முடியுதே, நான் போயி பதில் சொல்லத்தாவிலே?

(பூங்கொடி மவுனமாகவே இருக்கிறாள்)

பார்வதி :- பேசாம இருந்துட்டா போதுமா? நாளைக்கு வரும் ஆபத்தை நென்சிப் பார்த்து, பதில் சொல்லு.

பூங்கொடி :- அதற்கு என்னை என்னம்மா செய்யச் சொல்லே?

பார்வதி :- உன்னை ஒன்னுங்கெய்யச் சொல்லலே! அந்த உலகநாத முதலியை கட்டிக்கிறேன்னு சொல்லு!

பூங்கொடி :- (மிக வருந்தி) என்னை பினமாகப் பார்க்கவேண்டு மென்பது உம் ஆசையா?

பார்வதி :- அந்த நெலமே கூடாதுண்ணுதான்டி இப்படிச் சொல்லேன். இது உனக்குப் பிடிக்கவியா?

பூங்கொடி :- மேலும் மேலும் தொந்தரவு செய்து, என்னள்ளத்தைப் புண்ணேக்காதேயம்மா!

பார்வதி :- பிடிவாதம் ஏதுக்கடி? அவனுந்தான் ஊரை விட்டே போயிட்டானே!

பூங்கொடி :- அதற்காக, அவருக்குத் துரோகஞ்செய்வதா?

பார்வதி :- அப்படியா! சரி சரி. நான் போயி என் சம்மதத்தை தெரிவிச்சிப்புறேன் சேர்மன்கிட்ட.

பூங்கொடி :- (கெஞ்சிய முறையில்) அம்மா!

பார்வதி :- அம்மா அம்மா என்று, சும்மா கெஞ்சாதே!

(திரும்பி வெளியே செல்ல எத்தனிக்கிறாள். அச்சமயம், நெடுமாறன், மதியழகன், அழகரசன் அவசரமாக அங்கு வருகிறார்கள். பூங்கொடி அவர்களைக் கண்டதும், அண்ணு என் கதியைப் பார்த்தீர்களா! என்று அலறுகிறாள். சற்று நிசப்தம்)

நெடு :- பூங்கொடி, மனங்கலங்காதே! நீ நினைப்பது போன்று ஒன்றும் நேர்ந்துவிடவில்லை. செழியன் நிலை என்ன?

பூங்கொடி :- நான் எவ்வளவோ தடுத்துக் கூறியும் கேளாது என்னைத் துன்பக்கடவிலாழ்த்தி விட்டு, நேற்று மாலையே போய்விட்டார்!

மதிய :- ஊரை விட்டுப்போக, அவ்வளவு நிர்ப்பந்தம் என்ன நேர்ந்தது?

பூங் :- அவர் அண்ணன் குறிப்பிட்டிருந்த பெண்ணை இவர் மணக்க மறுத்ததால், அவரை வீட்டை விட்டு வெளியே போய் விடுமாறு கட்டளையிட்டாராம்.

அழக :- இதற்காகவா ஊரைவிட்டுப்போய் விடுவது? எங்களைக் கூட வந்து பார்க்க வில்லையோ!

பூங்கொடி :- உங்களுக்குக் கடிதம் கொடுத்தனுப்பியிருப்பதாகச் சொன்னாரே!

நெடு :- ஆம். கடிதத்தைக் கண்டுதான் ஒடிவந்தோம். அதிருக்கட்டும். போகும் போது உன்னிடம் என்ன சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

பூங் :- “இது உனக்கு ஒரு சோதனைக்காலம். நிர்ப்பந்தங்கள் பல குழ்ந்து உன்னை நெருக்கும். சில சமயம், ஆபத்தும் நேரிடலாம். இதற்காக நீ உள்ள உறுதியை இழக்காதே! என் நண்பர்கள், உனக்கு உதவியாக இருப்பார்கள். சிலசமயம் என் அண்ணியார் உன்னிடம் ஏதாவது யோசனை கூறினால், அதைப் புறக்கணித்து விடாதே. நான் கூடிய சீக்கிரம், உன்னை மணந்து கொள்ளும் ஏற்பாட்டுடன் வந்து சேருவேன்” என் கூறி விட்டுச் சென்றார்.

நெடு :- போகுமிடம் ஏதாவது தெரிவித்தானா?

பூங்கொடி :- இல்லை. யாரும் என்னைத் தேடவேண்டாம் பிறகு கடிதம்

எழுதுகிறேன் என்று சொல்லிச் சென்றார்.

நெடு : - சரிதான்.

பூங்கொடி : - அவர் என்னைத் துன்பக்கடலிலாழ்த்திவிட்டுச் சென்றார். அம்மாவோ, என்னை சித்ரவதைக்காளாக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்! இந்நிலையில், நான் எப்படி உயிர் வாழ்வதா தெரியவில்லை!

நெடுமா : - (திடுக்கிட்டுப், பார்வதியைப்பார்த்து) ஏனம்மா, நீங்களென்ன செய்கிறீர்கள்?

(பார்வதி மவுனமாக இருக்கிறாள். பூங்கொடியைப் பார்த்து)

என்ன சொல்லுகிறார்கள் அம்மா?

பூங் : - அந்த உலகநாத முதலியை நான் மணக்க வேண்டுமாம். இல்லாவிட்டால், என் வேலையும் போவதோடு ஆபத்தும் நேருமாம்!

நெடுமா : - (பார்வதியிடம்) இப்படி யாரம்மா உமக்குச் சொன்னவர்கள்?

பார்வதி : - சேர்மன் தானப்பா.

நெடுமா : - (பூங்கொடியைப் பார்த்து) அவன் கிடக்கிறான் பூங்கொடி! வேலை போவது பற்றிக் கவலைவேண்டாம். ஆபத்து நேர்வதை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்.

பார்வதி : - என்னப்பா, சேர்மனைத் தெரிந்திருந்துமா இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?

நெடுமா : - சேர்மனா இருந்தால் என்ன! சிங்கமா இருந்தால் என்ன! பிறர் உரிமையைப் பறிப்பதற்கா இவனுக்குச் சேர்மன் பதவி? அப்பதவியும், எத்தனை நாளைக்கு நீடிக்கும் என்பதைப் பார்த்து விடுகிறோம்!

பார்வதி : - ஒரு பெண் என்று கண்போல் வளர்த்தேன். இப்பொழுது, இவளால் நான் அடையும் அல்லல், கொஞ்சமல்லவே!

அழசர : - இதற்காக நீங்களான்றும் கவலைப்பட வேண்டாம் அம்மா.

பார்வ : - கவலைப்படாதிருக்க, வழி என்ன இருக்கிறது? அவன் வைத்த கெடு, இன்றோடு முடிகிறது. இன்றைக்குள் நான் அவனுக்கு இணக்கமான பதில் சொல்லாவிட்டால், நாளைமுதல் என்ன நடைபெறுமோ, யார் கண்டார்!

- நெடுமா:- அப்படியே நடைபெறுவதை எதிர்பார்ப்போம். நீங்கள் அவனுக்குப் பதிலேதும் கூறவேண்டாம்.
- மதியழி:- நாங்களிருக்கும் போது, உமக்கேனம்மா பயம்?
- பார்வ:- நல்லவர்கள் பகையானால், நம்மை ஒன்றும் செய்து விடாது. சேர்மன் அப்படிப்பட்டவரல்லவோ!
- அழகா:- நீங்கள் பன்னிப்பன்னிப் பேசவீர்கள். அந்தக்கவலை உங்கட்டு வேண்டாம். போம் வேலையைப் பாருங்கள்.
- நெடுமா:- பூங்கொடி, கொள்கைக்காக உயிரையே கொடுத்தவர்கள், உலகில் பலர். செழியனின் கொள்கை நிறைவேறா விட்டால், அவனை நாம் உயிருடன் பார்க்க முடியாது. உங்களிருவருக்கும் ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்தை விலக்கி, உங்களை இன்ப வாழ்வில் திணைக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதே எங்கள் அவா. ஆதலால், நீ செழியனின் பிரிவுக்காக மனங்கலங்கி உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. நாங்கள் அடிக்கடி வந்து கவனித்துச் செல்கிறோம். நீங்களும் ஏதேனும் சம்பவம் நடந்தால், உடனே எங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள். (பார்வதியைப் பார்த்து) அம்மா, மனதைத்திடப்படுத்திக் கொண்டு, நிம் மதியாயிருங்கள். சென்று வருகிறோம். (போகிறார்கள். அவர்கள் போன்னின்)
- பார்வதி:- என்னமோ நடப்பது நடந்துதானே தீரும்.
 (உள்ளே போகிறாள். பூங்கொடியும் வேறு பக்கம் உள்ளே செல்கிறாள்)

காட்சி 13

இடம்:- சேர்மன் வீடு.

உறுப்:- சேர்மன், உவகநாதமுதலி, சுந்தரி, வேலைக்காரத் தங்கம்.

(தங்கம், சேர்மன் அறையிலுள்ள மேஜையைத் துடைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். சிறிது நேரத்தில் சேர்மன் அங்கு வந்து, நாற்காவியில் உட்காருகிறார்.)

சேர்மன்:- டேய், தங்கம்! அம்மாவைக் கொஞ்சம் காப்பி கொண்டாரச் சொல்லடா!

தங்கம்:- சரிங்க.

(போகிறான். சிறிது நேரத்தில் சுந்தரி காபியுடன் வந்து, சேர்மனுக்குக் கொடுக்கிறாள்)

சேர்மன்:- (காபி அருந்தியபடி) பையன் செய்துவிட்டுப் போன வேலை, எனக்குப் பெருத்த அவமானத்தை உண்டு பண்ணு வதாயிருக்கிறது.

சுந்தரி:- என்ன நடந்துதுங்க?

சேர்மன்:- இன்னும் என்ன நடக்கணும்? கவியாணத்திற்கு நாளெல்லாம் நியமித்தோம். அகற்கு இடையூறு செய்து விட்டுப் போனான் அவன். இப்பொழுது பெரியசாமிப்பிள்ளையிடம் சமாதானம் சொல்லி, கவியாணத்தைத் தள்ளி வைத்துக் கொள்வோம் என்று ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வந்தேன்.

சுந்தரி:- தம் பிதான், அப்பெண் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறதே!

சேர்மன்:- அதற்காக?..... அவன் கெடக்கிறான். ஊரவிட்டு ஓடி விட்டால், என் காரியம் தடைப்பட்டு விடும். அவன் தன் நோக்கத்தில் வெற்றியடைந்து விடலாம் என்று எண்ணிவிட்டான் போலும்! மடையன்! மடையன்! என்னை யாரென்று புரிந்துகொள்ளவில்லை போலும்!

சுந்தரி:- விபரீத யோசனை ஒன்றும் வேண்டாங்க!

சேர்மன்:- நீ எனக்குப் புத்தி சொல்ல வேண்டாம் போ

(காபி கொண்டுவந்த பாத்திரத்தை எடுத்துச் செல்கிறாள் சுந்தரி. உடனே, உலகநாத முதலியார் அங்கு வருகிறார்)

சேர்மன்:- வாங்க முதலியார், உட்காருங்க.

உலக:- (நாற்காலியில் உட்கார்ந்து) என்ன, சோக்கமா உட்காந்திருக்கிறீங்க? ஏதாவது பதில் வந்ததுங்களா?

சேர்மன்:- பதிலா? கொர்வித்தனங் கொண்டவளிடமிருந்து எப்படிப் பதில் கிடைக்கும்?

உலக:- அப்படியா!.. உங்கள் வார்த்தையைக் கூட அலட்சியப் பண்ணிவிட்டார்களே!

சேர்மன்?: ஆமாம், அந்த அலட்சியத்தின் பயன், என்ன விளையப் போகிறது என்பதைப் பாருங்கள்!

உலக:- (திடுக்கிட்டுப் பின் பல்விளித்தபடி) பூங்கொடிக்கு ஒன்றும்...

- சேர்மன்:-** அவள் கெர்வித்தனத்தைத்தான் முதலில் அழிக்கவேண்டும்। அவளால்லவோ, என் குடும்ப கவுரவமே பாழாகிறது.
- உலக:-** ஊங், அவளால் என்ன முடியுங்க? உங்க தம்பி கூட ஊர்ல இல்ல.
- சேர்மன்:-** அவன் ஊரைவிட்டுப்போய் விட்டதால், அவர்களுக்குள் இருந்த உறவு தீர்ந்து விட்டதென்று கருதுகிறீர்களா? அப்படியானால், உங்களை மணக்கச் சம்மதித் திருப்பாளே!
- உலக:-** அமாமாம். அதுவும் மெய்தான்.(சிறிது யோசித்து) நீங்க, எப்படியாவது என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிவிட்டால், பிறகு உங்க தம்பியும் உங்க சொற்படிதானுங்களே நடக்கவேண்டி வரும்?
- சேர்மன்:-** ஆமாம். அவள் உங்களை மணக்க வேண்டுமோ!
- உலக:-** அதற்காகத்தானுங்களே, உங்கள் தயவை நாடி னேன். நீங்கள் மனம் வைத்தால், முடியாதது கூட உண்டா?
- சேர்மன்:-** அவள் மீதுள்ள வஞ்சத்தைத்தீர்த்துக் கொள்ள முடியாதபடி, நீங்கள் வேறு குறுக்கே நிற்கரீர்கள்। இப்படிப்பட்ட அவமானம், என் வாழ்நாளிலேயே ஏற்பட்டதில்லை!
- உலக:-** கோபம் வேண்டாங்க. காரியத்தில் வெற்றி யடையனுங்க. அவள் என்னை மணப்பது ஒன்றே, அவள் கெர்வித்தனத்தை அடக்கியதாகுங்க. அதற்காக எவ்வளவு செலவானாலும் பரவாயில்லிங்க.
- சேர்மன்:-** (சிறிது யோசித்து) அப்படியானால், ஒன்று செய்கிறீர்களா?
- உலக:-** (ஆவலுடன்) என்னங்க அது? சொல்லுங்க.
- சேர்மன்:-** விஷயம் ரகசியமாயிருக்கட்டும். இன்றிரவு நம் காத்தமுத்துவைக் கொண்டு, அவளை உம் வீட்டில் சேர்த்துவிடசெய்கிறேன். நீங்கள் அவளைப் பத்திரமாக வைத்திருந்து, சீக்கிரமே கவியாணத்தை முடித்துக் கொள்கிறீர்களா?
- உலக:-** (மகிழ்ந்து) பேஷ! நல்ல யோசனை! ஆனால் அவள் தாய் ஒரு சமயம் போலீசில் உதவியை நாடினால்.....
- சேர்மன்:-** போலீசைப்பற்றி உங்களுக்குக் கவலை வேண்டாம். அதை நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன். அவள் தாயைக்கூட, கவியாணத்துக்கு இணங்கச் செய்துவிடுகிறேன்.

உலக:- அப்ப என்னாங்க பயம்! பேஷாச் செய்யுங்க. இந்தாங்க ஆயிரம் ரூபாய், ஆள் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்ளுங்க (பணம் கொடுக்கிறான்)

சேர்மன்:- (பணத்தைப் பெற்று) இதனால், என் குடும்ப கவுரவத்தைப் பாழ்படுத்த இருந்த என் தம்பியின் நோக்கமும் பாழ்பட்டுவிடும். பிறகு என் வழிக்கு அவன் வந்தே தீருவான். சரி, நீங்க வீட்டுக்குப் போங்க. இரவு 12 மணிக்கு மேல் காத்தமுத்து பூங்கொடியைக் கொண்டு வருவான். அவன் தப்பிச் செல்லாதபடி வைத்திருந்து காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளுங்கள்!

உலக:- ஆகா! ஆனால் பூங்கொடிக்கு ஒருவிதக்கெடுதியும்.....

சேர்மன்:- அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதுங்களா.. நான் ஆட்களிடம் எச்சரித்து அனுப்புகிறேன்.

உலக:- அப்ப, வரனுங்க. சந்தோஷம்!

சேர்மன்:- போய் வாங்க.

(உலகநாத முதலி போகிறான். சேர்மன் உள்ளே போகிறான்)

காட்சி 14

இடம்:- பூங்கொடி வீடு

உறுப்பு:- பூங்கொடி, மங்களம்.

(இரவு 10 மணி. பூங்கொடி தன் காதலனை நினைத்து வருந்திக்கொண்டிருக்கிறாள்.)

பூங்கொடி:- (தனக்குள்) அன்பரே, உம்மைப்பிரிந்து என்னால் ஆற்றியிருக்க முடியவில்லையே! உம்மைக் காணாது என் முகம் ஓளியிழந்து விட்டதே! தேகமும் மெலிந்து விட்டதே! நீர் எங்கிருக்கிறோ? ஒன்றும் அறிய முடியாமல், இங்குத் தத்தளிக்கின்றேனோ! நீர் இருக்குமிடத்தை அறிவித்தாலும், நானாவது புறப்பட்டு வந்து சேர்வேனோ! என்ன செய்வேன்! எப்பொழுது உம்மைக் காணுவேன்! ஐயோ!

(இச்சமயம், கதவு தட்டும் சப்தம் கேட்கிறது. யாரது? என்று கேட்டுக் கதவைத் திறக்கிறாள். மங்களம் உள் நுழைகிறாள்.)

பூங்கொடி:- (மங்களத்தைப்பார்த்து) அம்மா, நீ யார்? எங்கிருப்பது? இந்த இரவு நேரத்தில், நீ இங்கு வந்த காரணமென்ன?

மங்களம்:- அம்மா, நான் சேர்மன் வீட்டு வேலைக்காரப்பெண். சுந்தரியம்மா உம்மிடம் இக்கடித்தைக் கொடுத்துவிட்டு வரச்சொன்னார்கள்.

பூங்கொடி:- (கடித்தை வாங்கி) அப்படியா, வேறு ஏதேனும் தெரிவித்தார்களா?

மங்களம்:- இவ்வை. யாருக்கும் தெரியாமல் ரகசியமாகக் கொடுத்து விட்டு, உடனே வந்துவிடச் சொன்னார்கள்.

பூங்கொடி:- சரி, அப்படியானால் நீ போ!

(மங்களம் போகிறாள். பூங்கொடி கதவைத் தாளிட்டு, கடித்தைப் பிரித்துப் படிக்கிறான்.)

கடிதம்

அன்புள்ள பூங்கொடிக்கு,

என் கடிதம் உனக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டு பண்ணலாம். ஆனால், தம்பிக்கும் உனக்குமுள்ள தொடர்பை நான்றிவேன். தம்பியின் வார்த்தையைக் காப்பாற்றவே, உனக்கு இக்கடிதம் எழுதுகின்றேன்.

இன்று மாலை என் வீட்டிற்குக், குறிப்பிடத்தக்க ஆள் ஒருவன் வந்து போனான். அவன் வரவு, உனக்கு ஆபத்தை உண்டு பண்ணுவதாக இருக்கும் என்று திண்ணைமாய் நம்புகிறேன். ஆதலால், நீ எச்சரிக்கையாய் இருப்பதுமட்டுமல்ல. உன் இருப்பிடத்தையும், உடனடியாக யாருக்கும் தெரியாமல் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுகிறேன். இக்கடித்தைக் கொண்டதில் விடவும். சிறபின்

இப்படிக்கு,

சுந்தரி.

பூங்கொடி:- என்ன விபரிதம் அவரும், தம் அண்ணியார் வார்த்தைப்படி நடந்து கொள் என்று தெரிவித்திருக்கிறார். ஆம்...

உண்மையிலேயே ஏதோ ஆபத்து ஏற்பட இருக்கிறது. சேர்மனும் அப்படிப்பட்டவன்தான். எனினும், இந்த நேரத்தில் நான் என்ன செய்வது?

சரி. நாளைக் காலையே நண்பர்களிடம் தெரிவித்து, என்னைத் தற்காத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

(கடித்தை மேஜையில் வைத்து விட்டுப், படுக்கைக்குப் போகிறாள்)

காட்சி - 15

இடம் : உலகநாத முதலி வீடு

உறுப் : உலகநாத முதலி, பூங்கொடி, காத்தமுத்து, அவன் ஆட்கள் சிலர்.

(உலகநாத முதலிர், யோசனையோடு தன் வீட்டில் உலவிக் கொண்டிருக்கிறான்.)

உலக :- (தனக்குள்) மணி 12க்கு மேல் ஆவது. இன்னும் காத்தமுத்துவைக் காணோமே!

(உலவுகிறான். பின்)

ஆம். காத்தமுத்து சரியான ஆள். அவன் மனம் வைத்தால், ஆகாத காரியம் எதுவுமில்லை. ஆச்சு. எப்படியும் பூங்கொடியைக் கொண்டு வந்து விடுவான்।

(உலவுகிறான். பின்)

ஏ, பூங்கொடி! என்னை மணக்க மாட்டேனென்றால்லவா மறுத்துவிட்டாய்! பார்! இந்த வேடன் வீசிய வலைக்குத் தப்பிச் செல்லும் மானல்லநீ! இன்னும் சற்று நேரத்தில், என் பிடியில் நீ சிக்கிக்கிடப்பதை உணரத்தான் போகிறாய்! (சிரித்து) மமதை கொண்டவளே, என்னை மறுத்ததெல்லாம் இன்றோடு தீர்ந்துவிடும்! இன்னும் நாலைந்து நாளில், ஒரு சாண் கயிறு உன் கழுத்தைத் தாவி, உன் அகங்காரத்தை அடக்கி, என் அன்புக் காதலியாக ஆக்கப் போவதை நீ எப்படி அறிவாய். பாவம்!

(மேலும் உலவுகிறான். பின் கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்கிறது.

வந்துவிட்டாள் என் ஆசைபூங்கொடி!

என்று ஓடிக் கதவைத் திறக்கிறான். காத்தமுத்துவும் மற்றிரு ஆட்களும், பூங்கொடியைத் தூக்கி வந்து அங்குள்ள கட்டிலில் படுக்கவைக்கின்றனர். உலகநாத முதலி அவளைக் கவனித்து)

என்ன, பேச்சு ஒன்றுங்காணோமே! என்கிறான்.

கா.முத்து:- மயக்கம்! வேறொன்றுமில்லை. முகத்தில் சிறிது தண்ணீர் தெளித்தால், தெளிந்துவிடும்.

உலகநாத:- அப்படியா, சந்தோஷம்! காத்தமுத்து, நீ செய்த இப்பேருதவிக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன். இந்தா நூறு

ரூபாய். இதைச் சேர்மனுக்குத் தெரியாமல் நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். விஷயம் யாருக்கேனும் தெரியப் போகிறது!

கா.முத்து:- (மகிழ்ச்சியுடன் பண்டதைப் பெற்று) என்னங்க, எங்களுக்குத் தெரியாதுங்களா! போயிட்டு வரங்க!

(மற்றவர்களும் விடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கதவைத் தாளிட்டு, ஒரு செம்பில் தண்ணீர் எடுத்துச் சென்று, அவள் முகத்தில் தெளிக்கிறான். சிறிது நேரத்தில் அவளின் மயக்கம் தெளிகிறது. உலகநாத முதலி சந்தோஷமடைகிறான். கண்விழித்துப் பார்த்த பூங்கொடி, இடம் மாறுபட்டிருப்பதைக் கண்டு,)

பூங்கொடி:- ஆ! நான் எங்கிருக்கிறேன்?

(திடுக்கிட்டெழுந்து அமர்கிறாள். உலகநாத முதலி கடகடவெனச் சிரித்து)

உலகநாத:- நீயா? உனக்கேற்ற விடத்தில் இருக்கிறாய்! உன் ஆழகுக்குப் பொருத்தமான மாளிகையிலிருக்கிறாய்! இது தெரியவில்லையா உனக்கு!

பூங்கொடி:- (திடுக்கிட்டு) அடபாவி! உன் இடமா இது? உன்னுடைய சூழ்ச்சியா இது! அடுக்குமா இச்செயல் உனக்கு?

உலகநாத:- அடுக்காவிட்டால் செய்வேனா? என் ஆசைப் பூங்கொடி! என் உள்ளம், உன்னையே தஞ்சமாக அடைந்துவிட்டதே பிறகு, நீ இல்லாமல், எனக்கு வாழ்வேது?

பூங்கொடி:- (ஆத்திரத்துடன்) அட மோசக்காரா! என்னையா உன் வாழ்வுக்குப் பலியாக்க எண்ணுகிறாய்? வேண்டாம். அந்தியக் காலத்தில், உனக்கு இக்கெடு மதி வேண்டாம்! என்னை மரியாதையாக வெளியில் கொண்டு போய் விட்டுவிடு!

உலகநாத:- (சிரித்து) பயித்தியம் நீ! உன் மீது எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆசையை அளந்துகாட்ட ஒரு கருவியுண்டா? பூங்கொடி, உன்னை அடைவதற்காக, என் சொத்தை யெல்லாம் இழக்கவும் சித்தமாயிருக்கிறேன். நீ ஒன்றும் மறுக்காதே! உன் வாழ்வு பொன் வாழ்வாக மாறும்!

பூங்கொடி:- உன்னால் ஏற்படும் அத்தகைய வாழ்வை நான் விரும்பவில்லை! என் மனப் புண்ணைக் கிளறாமல், வெளியில் அனுப்பி விடு!

உலகநாத:- அதை மறந்துவிடு பூங்கொடி! நீ தப்பிச் செல்ல எண்ணினாலும், முடியாது. நம்முடைய கவியாண்த்திற்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். இன்னும் நாலைந்து நாளில் நீயும் நானும், தம்பதிகள் கண்ணே।

பூங்கொடி:- அட கிழட்டுப் பின்னமே! இவ்வளவு ஆசையா உனக்கு? தடியூன்றும் இத்தள்ளாத பருவத்தில், தறுதலைப் புத்தி எதற்காக? நீ என்ன எண்ணினாலும், என்னை மணக்க முடியாது! இது நிச்சயம்!

உலகநாத:- (கடகடவனச் சிரித்து) என்னிடம் சிக்கிய பிறகுமா இந்த வீறாப்பு? உன் கழுத்தில் தாவி ஏறும் நாள் அதிக தூரத்திலில்லையே. வீண் கர்வம் எதற்கு?

பூங்கொடி:- என் கழுத்துக்கா தாவி? அட பாவி! அது தாவியல்ல; என் உயிரைப் பிரிக்கும் பாசக் கயிறு!

உலகநாத:- (திடுக்கிட்டு) ஆங் ஸங்! அப்படி ஒன்றும் செய்து விடாதே! பூங்கொடி, நான் சொல்வதைக் கேள். என்னை மணப்பதால், உனக்கு ஒரு குறையும் இருக்காது. உன்னைக் கண்போன்று காக்க நான் இருக்கிறேன். வேளைக்கு விதவிதமான சேலை மேனியெங்கும் தங்கவெரநகைகள்! அட்டா, உன்னைப் பார்ப்பதற்கே ஆயிரங்கண் வேண்டுமே!

பூங்கொடி:- (சினந்து) மேலும் மேலும் என் ஆத்திரத்தைக் கிளராதே! மரியாதையாகப் போய்விடு!

உலகநாத:- ஆமாம், நீ சிறுசதானே! இப்போது அப்படித்தான் பேசுவாய்! இன்னும் கொஞ்ச நாள் போனால், நீயே இந்த வீட்டுக்கு ராணி என்பதையறிவாய்!

பூங்கொடி:- (கேவியாக) அட்ட என் ராஜாவே உன் அரண்மனையிலே நான் ராணியாக இருப்பதைப் பார்க்கினும், ஒரு ஓட்டைக் குடிசையிலே வேலைக்காரியாக இருப்பதே எனக்கு மகிழ்ச்சி. போய் வாங்க ராஜாவே!

உலகநாத:- (சிறிது கோபத்துடன்) கேவியா செய்கிறாய்? அப்படிச் செய்ததன் பலன்தான், இப்பொழுது நீ இங்கிருப்பது! தப்பி விடலாமென்று தப்புக் கணக்குப் போடாதே! அப்படி ஒரு சமயம் நீ தப்பிச் சென்றாலும், உன் காதலனைக் காணவும் முடியாது; அவனோடு நீ வாழவும் முடியாது! வீண் கர்வம் பேசி, வேதனையைத் தேடிக் கொள்ளாதே! நாளையே உன்

தாய், நம்முடைய திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்கப் போகிறாள்! பலரறிய என் கரம் உனக்கு மணமாலை சூட்ட இருக்கிறது என்பதையறிந்து அதற்கேற்றபடி நட!

பூங்கோடி:- மாமிசப் பிண்டமே! வீணே வேதனையைத் தேடிக் கொள்வது யார்? நீயா நானா? உன் கரம் மணமாலை சூட்டுவது எனக்கல்ல; ஒரு சமயம் என் பிணத்துக்காக இருக்கலாம் என்பதை யறிந்து புத்திசாலித்தனமாக நட!

உலகநாத:- சரிசரி. ஆத்திரத்தில் ஏதேதோ உளறுகிறாய். நிதானமாக யோசித்துப் பார்! நாளை இரவு, எனக்கு நல்ல வார்த்தை கூறு! நான் சென்று வருகிறேன்.

(கதவைத் தாளிட்டுச் செல்கிறான். பூங்கோடி கதறுகிறாள்.)

காட்சி - 16

இடம் : பூங்கோடி வீடு

உறுப் : பார்வதி, நெடுமாறன், அழகரசன், மதியழகன்.

(பார்வதி கண்கலங்கி அழுது கொண்டிருக்கிறாள். சிறிது நேரத்தில், நெடுமாறன் முதலிய மூவரும் அவசரமாக அங்கே வந்து, பார்வதியைப் பார்த்து, ‘என்னம்மா நேர்ந்தது?’ என வினவுகின்றனர்.)

பார்வதி:- (அழுது கொண்டே) உங்கள் பேச்சைக் கேட்டதன் பலன், கைக் கேல் கிடைத்துவிட்டது!

நெடுமா:- என்னம்மா நேர்ந்துவிட்டது? சொல்லுங்கள்

பார்வதி :- பூங்கோடியைக் காணோம்!

மூவரும் :- (திடுக்கிட்டு) என்ன, பூங்கோடியைக் காணோமா?

பார்வதி :- ஆம். விடியற்காலை எழுந்து பார்த்தபோது கதவெல்லாம் வெறுமனே சாத்தப்பட்டிருந்தது. பூங்கோடியும் இல்லை. அதன் பிறகு தான், உங்களை வரச்சொல்லி ஆள் அனுப்பினேன்.

மதி :- சரிதான், சேர்மனுக்குக் கேடுகாலம் தொடங்கிவிட்டது!

பார்வதி:- அவனுக்கில்லையைப்பா; எங்களுக்குத் தான்!

அழகர:- நெருப்பினிடம் விளையாடுபவன் அவன்தானம்மா!

பார்வதி:- இல்லை. நாம் தான் விளையாடினோம்!

(நெடுமாறன் சுற்று முற்றும் பார்த்து, மேஜையருகே சென்று, கவயத்தைத் திறக்கிறான். அதில் கடிதம் ஒன்றிருப்பதைக் கண்டு, அதை ஆவலோடு எடுத்துப் படித்துப் பார்க்கிறான். பின், நண்பர்களிடம் காட்டுகிறான். அவர்களும் அதைப் படிக்கின்றனர்.)

நெடுமா:- அம்மா, பூங்கொடி காணாததற்கு, இக்கடிதந்தான் காரணம். இதிலிருந்து, பூங்கொடி சேர்மன் ஆட்களால் கவரப்பட்டிருக்க வேண்டும்; அல்லது, இந்த ஆபத்தில் தப்ப எண்ணி, பூங்கொடி யே எங்காவது மறைவாயிருக்க வேண்டும் என்று தான் தெரிகிறது.

மதி :- பூங்கொடி மறைவாயிருக்க விரும்பினால், நம்மிடத்தைத் தவிர, வேறு எங்கு போய் இருக்க முடியும்?

அழகர:- இல்லை. கண்டிப்பாகக் கவரப்பட்டே இருக்க வேண்டும்!

நெடுமா:- சரி. அதை நாம் பார்த்துவிடுவோம்.

(கடிதத்தை மடித்துச் சொக்காயில் வைத்துக் கொண்டு, பார்வதியைப் பார்த்து)

அம்மா, பூங்கொடி காணாமற்போன விஷயம், ரகசியமாகவே இருக்கட்டும். நாங்கள், பூங்கொடி இருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிக்க முயல்கிறோம். இந்தக் கடிதம் சம்பந்தமாக, நீங்கள் யாரிடமும் ஒன்றும் சொல்லாதீர்கள்!

மதி :- ஆம் அம்மா. பகையிடத்திலேயே, நமக்கு ஓர் ஆள் கிடைப்பது நல்லது. அவர்களை நாம் காட்டிக் கொடுக்கக் கூடாது.

பார்வதி:- என் துயரந்தீர வழியில்லையேயப்பா!

அழகர:- நீங்கள் கவலைப்படாதீர்கள்! பூங்கொடிக்கு யாதொரு கேடும் நேரா வண்ணம் காப்பது எங்கள் கடமை.

நெடுமா:- அம்மா, நீங்கள் இருங்கள். நாங்கள் பூங்கொடி இருக்கு மிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். நண்பர்களே வாருங்கள்.

(போகிறார்கள். பார்வதியும் உள்ளே செல்கிறாள்.)

காட்சி - 17

- இடம் :** உலகநாத முதலி வீடு
- உறுப் :** உலகநாத முதலி, கோமதி, பூங்கொடி
- (உலகநாத முதலி, காலைச் சிற்றுண்டி அருந்திக் கொண்டிருக்கிறான். மகள் கோமதி அவனுக்குக் காபிகொண்டு வந்து மேஜை மேல் வைக்கிறாள்.)
- உலகநாத:-** (பலகாரம் சாப்பிட்டுக் கொண்டே) அம்மா, கோமதி, உன்னிடம் ஒரு விஷயம் சொல்ல வேண்டும்.
- கோமதி:-** என்னப்பா அது?
- உலகநாத:-** ஏதோ உன்னை நல்ல இடத்தில் தான் கொடுத்தேன். அது ஆண்டவனுக்குப் பொறுக்கலே. நீயும் சிறுவயதிலே, கையும் காலோடு இங்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டே. எனக்கும் வயசு ஆவது. எனக்குப் பிற்காலம், உன்னைக் காபந்து செய்வதற்கு யாரம்மா இருக்கிறா?
- கோமதி:-** அதற்கென்னப்பா செய்வது. நான் வந்த விதி அது. அனுபவித்துத் தானே ஆக வேண்டும்.
- உலகநாத:-** இருந்தாலும், உனக்கொரு ஆதரவு வேண்டுமே. இல்லாவிட்டால், உனக்கு அதிகத் துன்பமல்லவோ நேரும்.
- கோமதி:-** அதற்கென்னாப்பா செய்யப் போறிங்க?
- உலகநாத:-** அதற்கா? ஒரு கவியாணம் செய்து கொண்டா நல்லதுண்ணு நெனக்கிறேன்!
- கோமதி:-** (திடுக்கிட்டு) யாருக்கு, எனக்காப்பா?
- உலகநாத:-** சீ! கழுதை! தாவியறுத்தவளுக்கு மறுதாலியா? கவியாணம் எனக்கு!
- கோமதி:-** இந்த வயதிரா?
- உலகநாத:-** ஆமாம். ஏன் இப்படிக் கேக்ரே?
- கோமதி:-** ஒண்ணுமில்லப்பா. உங்களுக்கு யார் பெண் கொடுப்பாங்கண்ணு...
- உலகநாத:-** நீ ஒரு பயித்தியம்! ஏமா, எனக்கு என்ன கொறச்சே சொத்து இல்லை? சுதந்தரம் இல்லையா? அதெல்லாம் பெண்ணைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம்மா. கையிலே இருக்குது பொண்ணு!

கோமதி:- அது யாரப்பா?

உலகநாத:- இன்னுங் கொஞ்ச நாழிக்குள்ளே, நீயும் தெரிஞ்சுக்குவ. வரவெள்ளிக்கிழமை நாள் நல்லாயிருக்கிறது. அண்ணைக்கே கவியாணம் செய்து கொள்றதா யோசனை!

(காபி குடிக்கிறார்)

கோமதி:- இவ்வளவு நெருக்கத்திலா?

உலகநாத:- ஹேங்.. பொண்ணு கையிலே இருந்தா, ஒரே நாள் போதாதா?

கோமதி:- நீங்க கவியாணம் செய்து கொள்றது, எனக்கு அவ்வளவு நல்லதா படலப்பா!

உலகநாத:- சீ! எடுத்த எடுப்பிலே மூதேவி மாதிரி பதில் சொல்றியே உனக்கென்ன தெரியும் நான் பற்ற கஷ்டம்? ஏதோ தள்ளாத வயசிலே ஒரு தொண்ண இருந்தாத்தானே எனக்கு நல்லது. அல்லாமலும், எனக்குப் பிறகு உன்னை ஆதரிக்க யாரிருக்கிறா? ஒரு கொழுந்தை குட்டி பொறந்தா, அந்த நிழல்ல நீ வாழலாம். இதெல்லாம் தெரியாம, பேசிறியே!

கோமதி:- சரியப்பா, உங்களிஷ்டம்!

உலகநாத:- சரி. எனக்கு வேலை ரொம்ப இருக்குது. கடையும் பாத்துக் கோணும். கோமதி, என் படுக்கை அறையிலே, நான் கட்டிக் கொள்ளப் போகும் பெண் இருக்கிறா. அவளுக்குப் பலகாரம் கொண்டு போய்க் கொடு. வேற தேவையானது எது கேட்டாலும் கொடு! ஆளமட்டும் உட்டுடப்போற் ஜாக்ரதை! இந்த சாவி.

கோமதி:- (சாவியைப் பெற்று) இதென்னப்பா விபரிதமாயிருக்கிறது! பின்னால், ஏதேனும் வம்பு வழக்கு..

உலகநாத:- அதைப்பற்றிய கவலை உனக்கு ஏம்மா? நான் சொல்லுகிறபடி நட!

ஹீங், கோமதி! அவளுக்குக் கவியாணஞ் செய்து கொள்றதிலே, கொஞ்சம் வெறுப்பு இருக்கிற மாதிரி தெரியது. அவளுக்கு, நீயும் புத்தி சொல்லு! ஆனா, தப்பி மட்டும் ஓடிடப் போறா, ஜாக்ரதை!

கோமதி:- (இழுத்த குரவில்) தானே கனியாத பழத்தை...

உலகநாத:- (எரிச்சலுங் கோபமுமாக) சீ சீ! மூதேவி! எனக்கா வந்து புத்தி சொல்றே? குடும்பத்திலே ஒரு மங்கள ஸ்தரி

வோன்றும்னு பார்த்தா நீ வேற எதுக்கும் தடை சொன்ன
படியே இருக்கிறியோ தினசரி உன் முகத்திலா முழிச்சினு
இருக்கிறது? எது, இன்னொருத்தி வர்ரது, உனக்குக்
கொஞ்சங்கூட புடிக்கவியோ!

(கண்டிப்பான குரவில்)

இதோப்பார் கோமதி, என் வார்த்தைப்படி நீ நடக்கலே,
பின்னால் ரொம்பக் கஷ்டப்படுவா அவள ஜாக்ரதையா
காபந்து பண்ணி, கவியாண்த்துக்குச் சம்மதிக்க வைக்க
வேண்டிய பொறுப்பு உன்னது! நான் போய் வர்ரேன்.

(போகிறார்)

(தந்தையின் சுடுசொல்லைக் கேட்டதும், திடுக்கிட்டு
உள்ளம் நொந்து, கண்கலங்கி விம்மிக் கொண்டிருந்த
கோமதி, தந்தை சென்றதும்,)

என்ன அநியாயம்! ஞாயத்தைச் சொல்லக்கூட
உரிமையில்லை! அதற்காகப் பெற்ற மகளென்றும் பாராது,
சுடுசொல்லால் என் இதயத்தைப் புண்ணாக்கிவிட்டார்! ஒரு
தந்தையின் வாயில் வருவதா இச்சொல்!

காரணம்: நான் ஓர் விதவை! ஆதரவற்றவள்! அண்டிப்
பிழைக்க வேண்டியவள்! என்ன செய்வது! எது நேரினும்
அனுபவித்துத் தானே ஆக வேண்டும்!

(சிறிது யோசனைக்குப்பின்)

பாவம்! அடைபட்டிருக்கும் அப்பெண் யாரோ!
அவளுக்குப் பலகாரம் கொண்டு செல்வோம்!

(போகிறாள்)

காட்சி 18

இடம்:- உலகநாத முதலியின் படுக்கை அறை
உறுப்:- கோமதி, பூங்கொடி

(கோமதி பலகாரத்தட்டை கீழே வைத்துவிட்டு, அறைக்
கதவைத் திறந்து, அம்மா, யார் உள்ளே? வெளியே
வாங்க என்கிறாள். பூங்கொடி வருகிறாள். இருவரும்
ஒருவரையொருவர் உறுத்திப் பார்க்கின்றனர். பின்,
பூங்கொடி அக்கா என ஒடிக்கோமதியைத் தழுவிக்

கொள்கிறாள். கோமதியும், பூங்கொடி நீயா! எனத் தழுவிக் கொள்கிறாள்)

பூங்கொடி:- அக்கா, எங்கடுக்கும் இந்த அக்ரமம்? என்னை இப்படிக்கொண்டு வந்து அடைத்து வைத்திருப்பது ஞாயமா?

கோமதி:- எனக்கு ஒரு விஷயமும் தெரியாது பூங்கொடி! சற்று முன்தான் என் தந்தை, தான் திருமணம் செய்து கொள்ளப்போவதாகவும், அப்பெண்ணை இந்த அறையில் அடைத்து வைத்திருப்பதாகவும் சொன்னார். அப்பொழுது கூட, இன்னார் என்று எனக்குச் சொல்லவில்லை!

பூங்கொடி:- அக்கா, அவருக்கு நான் மனைவியாக வேண்டுமா? ஏன் இந்தக் கெடுமதி? எதற்காக என் வாழ்வை இப்படிப் பலியாக்கவேண்டும்?

கோமதி:- நான் கூட மறுத்தேன் பூங்கொடி, இந்த வயதில் திருமணம் செய்து கொள்வது நல்லதல்ல என்று. அதற்காக.....

(தேம்புகிறாள்)

பூங்கொடி:- (திடுக்கிட்டு) என்ன அக்கா!

கோமதி:- (அழுதபடி) நேற்றுவரை அவருக்கு அருமை மகளாகக் காட்சியளித்த நான், திருமணத்தை மறுத்த காரணத்தால், முதேவியாகத் தோன்றிவிட்டேன். (அழுகிறாள்)

பூங்கொடி:- அழாதே அக்கா! இந்தநாட்டிலே, கணவனை இழந்தவர்கள் எவ்வளவு அழகும் இளமையும் உடையவர்களாக இருந்தாலும், முடநம்பிக்கை கொண்ட மக்களுக்கு முதேவியாத்தானே தோற்றுகிறார்கள்! என் செய்வது?

கோமதி:- கோமதி என்று அன்பாக அழைக்கப்படும் வாயால், முதேவி என்று அழைக்கப்பட்டேன் அச்சொல், என் இதயத்தில் பாய்ந்துவிட்ட ஈட்டி பூங்கொடி! இந்த ஆறாத மனப்புண்ணோடு, இனி எப்படி நான் வாழ்வது?

பூங்கொடி:- அக்கா, இந்த நிலை உனக்கு மட்டுமல்ல. பொதுவாகப் பெண்களே பாவ ஜென்மம் என்று கருதப்படுகிற நாடு இது. அதிலும் விதவை நிலை எய்திவிட்டாலோ, சொல்ல வேண்டியதில்லை. நரக வாழ்க்கைதான் அவர்கட்டு! அவர்கள் சாவும், பெரும்பாலும் இந்த நரக

வேதனையிலிருந்து மீளுவதற்கு வலிந்து தேடிக் கொள்ளும் நிகழ்ச்சியாகவே இருக்கும்!

கோமதி:- உண்மைதான் பூங்கொடி, நானும், இந்த வேதனை வாழ்விலிருந்து மீளத்தான் எண்ணுகிறேன்!

பூங்கொடி:- அக்கா!

கோமதி:- (தேம்புகிறாள்)

பூங்கொடி:- இப்படியே ஒவ்வொருவரும் மடிந்து கொண்டேபோனால், இப்பெண்ணுலகின் மாசைத் துடைப்பது யார்?

கோமதி:- அதற்கு நானென்ன செய்வது பூங்கொடி!

பூங்கொடி:- இப்படி நினைப்பது, தவறானது அக்கா!

கோமதி:- ஏன்?

பூங்கொடி:- நம் பெண் சமுகம் மானமற்று, உரிமையற்று, அடிமையற்றுத்தான் உழை வேண்டுமா? பிநாட்டுப்பெண்கள் மானத்தோடும் உரிமையோடும் வாழ்வில்லையா?

கோமதி:- இந்த நாட்டில் அப்படி இல்லையே பூங்கொடி!

பூங்கொடி:- அப்படி ஆக்குவதுதானே நம் தடமையாக இருக்கவேண்டும்!

கோமதி:- (சிறிது நிதானித்து) பூங்கொடி, நீ சொல்வது எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையோ!

பூங்கொடி:- பழிச்சொல்லுக்கும் இழிச்சொல்லுக்கும் ஆளாகிப் பகரமுடியா வேதனை வாழ்வால் மனம் நொந்து, சாவை வரவேற்கும் உன்போன்ற இளம் விதவையர், ஆயிரக் கணக்கானவர் அக்கா இந்நாட்டில்! அவர்கட்டு, வாழ்வு மறுக்கப்படுகிறது! அதனால், இந்தக்கொடிய சமுகத்திற்கு அவர்கள் பலியாகின்றனர்! இதைத் தடுக்க வேண்டாமா நாம்?

கோமதி:- இது நம்மால் எப்படி முடியும் பூங்கொடி?

பூங்கொடி:- ஏன் முடியாது? உன் தந்தைக்கு வயதாகியும், மூன்றாந்தாரமாக ஓர் இளம் பெண்ணை மணக்க இச்சமுதாயம் இடந்தருகிறது. ஆனால், வாழ்வின் சுவையறியாத உன் போன்ற இளம்பெண்களை, மீண்டும்

வாழ வைக்க இந்தச் சமுதாயம் மறுக்கிறது। இந்தக் கொடுமையை, நீ உணர்கிறாயா அக்கா? இனியும் இக்கொடுமை, இச்சமுதாயத்தில் நிலைப்பற்றிருக்க வேண்டுமா? வீணே உயிரை இழுக்கத் துணிகிறாயோ அந்த உயிர், உள் போன்ற ஆயிரக்கணக்கான விதவையரின் வேதனையைத் தீர்க்கப் பயன்பட்டாவது மறையட்டுமோ! அதுதானே நீ உன் சமுகத்திற்குச் செய்யவேண்டிய கடமை!

கோமதி:- (சிறிது யோசித்து) பூங்கொடி, நீ சொல்வது சரிதான். ஆனால், என்னால் முடியாத காரியத்தைச் சொல்கிறாயோ!

பூங்கொடி:- முடியாதது ஒன்றமில்லை அக்கா! இக்கொடுமைகளை ஒழிக்க, ஓர் இயக்கமே தோன்றி வேலை செய்து வருகிறது. அதன் தொண்டர்கள் தான் நானும், நம் நண்பர்களும்!

கோமதி:- (வியந்து) அப்படியா!

பூங்கொடி:- ஆம். இந்த மூடச் சமுதாயத்தின் முகமூடியைக் கிழித்தெறிய வேண்டும் நீ! அப்போதுதான் உன் கடமை என்ன என்பது தெரியும். அதுமட்டுமல்ல; உன் வாழ்விலே ஒளி சூழ்வதும், புது வாழ்விலே இன்பம் மலர்வதும் பிறகு அறிவாய்!

கோமதி:- (மகிழ்ந்து) அப்படியா! அந்தப் பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டுமா?

பூங்கொடி:- ஏன் கிட்டாது? அக்கா, சிறுவயதில் நீ விரும்பி நேசித்து விளையாடும் நெடுமாறனும், மற்றும் நம் நண்பர்களும், நாட்டிலே விதவைத் தன்மையை ஒழுக்க வேண்டுமென்ற முடிவு கொண்டவர்கள்தான். நீ விரும்பினால், உன் வாழ்வு பொன் வாழ்வாக்கப்படும்.

கோமதி:- (மகிழ்வாய்) இந்த அளவுக்குத் துணிந்து விட்டாரா நெடுமாறன்?

பூங்கொடி:- உள்ளத்திலே தெளிவு பிறந்தால், துணிவு தானே உண்டாகப்போகிறது! இதிலென்ன நூதனம்.

கோமதி:- பூங்கொடி, என் உள்ளம் வாழ்வை விரும்புகிறது! அவ்விருப்பம் நிறைவேற நீ உதவி செய்வாயா?

பூங்கொடி:- அக்கா, இதைவிட எனக்கு வேறென்ன கடமை இருக்கிறது? நீ புது வாழ்வு பெறுவது, சமுதாயக் கொடுஞ் சட்டத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைப்பதாகாதா?

கோமதி:- (சிறிது யோசித்து) ஆனால், அவர் வேறு ஜாதியாக இருக்கிறாரே!

பூங்கொடி:- அந்த ஜாதிமுறை, தந்திரக்காரரின் கற்பனை அக்கா அதனால்தான். இந்த நாடு சீரழியலாயிற்று! தமிழர் சமுதாயம் தலை கவிழ நேர்ந்தது। அக்கொடிய பேதமுறைகளை, நாட்டை விட்டே ஒழிக்கவேண்டியது நம் கடமை அக்கா! அதற்குக் கலப்பு மணமே எற்றதென்று, அறிஞர்கள் சொல்லி வருகிறார்கள். நான்கூட செழியனைத் தானே மணந்து கொள்ளப்போகிறேன்!

கோமதி:- (மகிழ்வாக) அப்படியா உங்கள் எண்ணம் நிறைவேற்றும் பூங்கொடி!

பூங்கொடி:- (வருந்தி) எப்படியக்கா நிறைவேறும்? எங்கள் வாழ்வை நாசஞ்சுசெய்ய, உன் தந்தை முனைந்துவிட்டாரே!

கோமதி:- (வெறுப்பாக) ஆம். காதற்புறாக்களைக் கன்னி வைத்துப் பிரிக்கும் காதகனாகிவிட்டார் தந்தை! (சிறிது யோசித்து) அவருக்கு எப்படியாவது நல்லறிவு புகட்டவேண்டும்!

பூங்கொடி:- (கெஞ்சியபடி) அக்கா, என் வாழ்வும் சாவும் உன்னிடமிருக்கிறது. நீ மனம் வைத்தால், என் காதல் வாழ்வை ஒளிபெறச் செய்யலாம். இன்றேல், இதே இடத்தில் என் பினாத்தைக் காணலாம். நீ எதை விரும்புகிறாய் அக்கா?

கோமதி:- பூங்கொடி, உன் வாழ்வே எனக்கும் வாழ்வளிப்பதாக இருக்கிறது! அதலால், உன்னை எப்படியும் காப்பாற்றுவேன். அஞ்சாதே!..... ஆனால்.....

பூங்கொடி:- என்ன அக்கா?

கோமதி:- ஒன்றுமில்லை. நான் உன்னைக் காப்பாற்றியதாக இருக்கக்கூடாது. நீயே தப்பிச்சென்றதாக இருக்க வேண்டும்.

பூங்கொடி:- அதற்கு, வழி இருக்கிறதா அக்கா?

கோமதி:- இருக்கிறது பூங்கொடி. ஆனால், நீ மீண்டும் இந்த வலையில் சிக்காதிருக்க வேண்டுமோ! இதற்கு என்ன செய்வாய்? எங்கே போகப்போகிறாய்?

பூங்கொடி:- யோசிக்க வேண்டியதுதான் அக்கா

கோமதி:- பூங்கொடி, நாம் இருவருமே வெளிப்பட்டு விடுவோமா? அதனால் உனக்கும் பாதுகாப்பாயிருக்குமே?

பூங்கொடி:- ஆம். ஆனால், நீ இந்த நேரம் புறப்பட்டு வருவது அஃவனவு சரியல்ல அக்கா. நான் நெடுமாறனிடம் விஷயத்தைச் சொல்லித், திருமண ஏற்பாட்டோடு பிறகு தெரிவிக்கிறேன். அப்போது வருவதுதான் நல்லது.

கோமதி:- அதுவும் ஞாயந்தான். நீ இதைவிட்டு எங்குச் செல்வதாக உத்தேசம் பூங்கொடி?

பூங்கொடி:- அக்கா, உன் தந்தைக்குச் சேர்மன் துணையா யிருக்கிறார். செழியனும் ஊரிலில்லை. ஆதலால், நான் இந்த ஊரிலிருப்பதைவிட, வெள்ளாற்றுக் கிராமத்தில் என் சிறிய தாயார் வீட்டில் தங்கியிருக்கலாமென்று எண்ணுகின்றேன். அங்குச் சென்றால்தான், நண்பர்களுக்குச் சேதியறிவித்து, மேற்கொண்டு நடப்பவற்றைக் கவனிக்கத்தோதாயிருக்கும்.

கோமதி:- சரி, அப்படியே செய் பூங்கொடி. இந்த அறையிலிருந்து வெளியே செல்வதற்கு வேறொரு ரகசிய வழியும் இருக்கிறது. அதனைக் காட்டுகின்றேன். நீ விடியற்காலம், சுமார் மூன்று மணியளவுக்குப் புறப்பட்டு, யாருக்கும் தெரியாமல் சென்று விடலாம்.

பூங்கொடி:- (மிக மகிழ்ந்து) அக்கா, எனக்கு வாழ்வளித்தாய்! இந்த நன்றியை நான் என்றும் மறக்கமாட்டேன். இதற்குக் கைம் மாறாக, உன் வாழ்வைச் சூழ்ந்துள்ள பனிப்படவத்தை, நெடு மாறனைக் கொண்டு விலக்கச் செய்கின்றேன். இது நிச்சயம்!

கோமதி:- (புன்னகை புரிந்து) பூங்கொடி, நாழியாகிறது. சாப்பிடலாம் வா.

பூங்கொடி:- இந்தத் துரோகியின் உணவு, எனக்கு வேண்டாம் அக்கா!

கோமதி:- கொடுப்பது நான் பூங்கொடி! என் வீட்டு விருந்தாளினீ! உன் சினேகிதை அளிக்கும் உணவைத் துரோகியின் உணவாகக் கருதாதோ வா, போய்ச் சாப்பிடலாம்.

(பலகாரத்தட்டை எடுத்துக் கொண்டு, பூங்கொடியையும் அழைத்துக் கொண்டு, உள்ளே போகிறாள்)

காட்சி-19

இடம்: சேர்மன் வீடு

உறுப்பி:- வேலைக்கார மங்களம், தங்கம், சேர்மன், உலகநாத முதலி.

(வேலைக்கார மங்களம், சேர்மன் வீட்டு அறையில், மேஜை நாற்காவிகளைத் துடைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாள். அச்சமயம் தங்கம் அங்கு வருகிறான். அவன் வருவதைக் கண்டு திடுக்கிட்டு)

மங்களம்:- யாரு, நீயா! எசமானாங் காட்டின்னுல்லே பாத்தேன். ஏன் இங்கு வந்தே?

தங்கம்:- என்னா மங்களம் கோவிச்சிக்கிறே? நான் ஒரு காலத்தே எசமானா ஆக மாட்டனா?

மங்களம்:- (கேவியாக) ஜேயே! ஆளு மூஞ்சைப் பாரு!

தங்கம்:- ஏன்? என் மூஞ்சி, ஓனக்கு எசமான் மூஞ்சியா தெரிவியோ?

மங்களம்:- என்ன! எனக்கு எசமான் மூஞ்சியா?

தங்கம்:- அடநீ ஒண்ணு! பெரிய வம்புக்காரியா இருக்கிறியே!... ஹாங், மங்களம், நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டேன்!

மங்களம்:- என்னா முடிவு?

தங்கம்:- நான் சின்ன எசமான் கட்சிதான்!

மங்களம்:- அய்யய்ய! அது எனக்கு சுத்தமா புடிக்காதே!

தங்கம்:- (முகஞ் சளிக்கிறான். பிறகு) ஊங், எனக்குந்தான் முதல்லே அது புடிக்கலே! அதைப் பாத்தா, மங்களம் கிட்டாதே!

மங்களம்:- (சிறிது கோபத்துடன்) தே, ஏங்கிட்ட இந்த மாறியா பேசிக்கினு இருக்காதே! நீயாரு? நான் யாரு?

தங்கம்:- கவியாணம் ஆவதற்கு முன்னே எல்லாம் இப்படித்தான்! அப்புறம், நீ உசரு! நான் ஒடலுண்ணு வாங்க!

மங்களம்:- ஆமாம். ஓன் சாதி என்ன? ஏன் சாதி என்ன? எதுக்காக ஏங்கிட்ட வந்து வந்து தொல்ல கொடுக்கிறே?

தங்கம்:- நான் ஆண் சாதி; நீ பெண் சாதி! இது தெரியவியா?

மங்களம்:- என்ன; பெண் சாதியா? யாருக்கு?

தங்கம்:- அட நீ ஒண்ணு! எல்லாத்துக்கும் குதர்க்கம் பேசிக்கிட்டே இருக்கிறியே! சாதி வந்து, குறுக்கு செவுரு மாறியா தடுத்துக்கினு நிக்கும்?

- மங்களம்:- குறுக்கு செவுரு மாறியா தடுத்துக்கினு நிக்காது; தடி எடுத்துக்கினு வந்து மண்டையை ஒடைக்க வைக்கும்।
- தங்கம்:- ஹேங், அதெல்லாம் அந்தக்காலம் மங்களம். இப்ப, நம்ம சின்ன எசமானைப் பார்த்தியா! சாதிகுலம் பாத்தா, இதுபோல ஒரு உறுப்படி ஜிலு ஜிலுண்ணு கெடைக்குமா?
- மங்கம்:- பாத்தேனே! எங்க கெடக்கிறு? சாதி பண்ற வேடிக்கையைப் பாத்தியா, அவுரு இருக்கிற எடமே தெரியலே! அந்தம்மாவும் அப்படியே!
- தங்கம்:- இப்ப அப்படித்தான் இருக்கும். இன்னும் கூடிய சீக்கிரம் பாரு; இந்த சாதி பட்ற பாட்டே!
- மங்களம்:- ஆமாம், நீ இப்படியே பேசிப்பேசி, என் மனசை கெடுக்கலாண்னு. பாக்கிறியா? நான் ஒருத்தன் கிட்ட போயிவாழுத் தாவுலே?
- தங்கம்:- அதுக்குத்தான் சொல்றேன், நல்லா - ஜோரா வாழுவேண்டிய சந்தர்ப்பத்தே, இப்படி வகைகெட்டு காலங்கடத்திறியேண்ணு! தேபாரு மங்களம் நாம்பரெண்டு பேரும் கண்ணாளம் செஞ்சிக்கிட்டா அடா, அடா, அடா, அடா...
- மங்களம்:- (மகிழ்வாய்) ஆமாம். நீ ஏன் மேல இவ்வளவு ஆசை வச்சிக்கிறியே, என்னைக் கண்ணாளம் செஞ்சிக்கிட்டா கைவுட்டுட மாட்டியே?
- தங்கம்:- கைவுட்டுடறதுக்கா கண்ணாளம்? மங்களம், இந்தத் தங்கத்தின் வார்த்தை, அசல் தங்கந்தான்! என்னை நம்புநீ!
- மங்களம்:- அப்பண்ணா, எனக்கு எண்ணா பரியங்கட்டுவ?
- தங்கம்:- உனக்கு என்னையே பரியங்கட்டுறேன்! சரிதானே? (அவளைத் தழுவி) சரிதாண்ணு!
- மங்களம்:- அய்ய, யாராவது வந்துடப் போறாங்க, வுடுவுடு!
- (திமிறுகிறாள். அவன் ஒரு முத்தங் கொடுக்கிறான். அவள் அப்பால் வந்து)
- மங்களம்:- அடேயெப்பா, காஞ்ச மாடு கம்புலே உழுந்தமாறி இருக்கியே!
- தங்கம்:- இல்லை இல்லை! வெல்லக்கட்டியிலே ஈ வந்து ஒக்காந்த மாறின்னு!
- (சத்தத்தைக் கவனித்து)

மங்களாம், எசமான் வராரு। போய்விடு।

(மங்களாம் ஓடி மறைகிறாள். தங்கம் மேஜை நாற்காலிகளைத் துடைக்கிறான். சேர்மன் அங்கு வந்து)

சேர்மன்:- என்னடா தங்கம்! என்ன செய்யறே?

தங்கம்:- தூசி நெறையா இருந்துதுங்க; தொடைக்கிரேன்.

சேர்மன்:- என்னடா ஒரு மாதிரி சந்தோஷமா இருக்கிறே?

தங்கம்:- ஆமாங்க எசமான். கொஞ்சம் பாயாசம் குடிச்சங்க. அந்த தித்திப்பு இன்னும் ஒத்தலே இருக்கிற மாறி இருக்குதுங்க!

(உதட்டைச் சுவைக்கிறான்)

சேர்மன்:- ஊர்வே என்ன விசேஷம்டா?

தங்கம்:- ஒண்ணுமில்லே எசமான். இந்த கஞ்சி தொட்டிப் பசங்கதான் ஒரு மாதிரியா பேசறானுவா!

சேர்மன்:- ஏன், என்ன பேசறானுவ?

தங்கம்:- நீங்க என்னமோ கஞ்சி தொட்டி வைக்கனுண்ணு சர்க்காரிடம் ஏராளமா பண்த்தை வாங்கியாந்து வச்சிக்கினு, சரிவரக் கஞ்சி ஊத்த மாட்றிங்கண்ணும், பண்த்தை நீங்க எடுத்துக்கின மாறியாவும் பேசறானுவ. அப்போ ஒதைக்கலாம்னு கோவம் வந்துது ஒங்களிடம் சொல்லாம ஒண்ணுஞ் செய்யக் கூடாதுன்னு, சம்மா வந்துட்டங்க!

சேர்மன்:- அப்படியா பேசறானுவ அந்த அயோக்யப் பயல்கள்!

தங்கம்:- இன்னும் என்னென்னமோ பேசறானுவங்க! அந்த வார்த்தையைக் கேட்டாலுமே கோவம் வருதுங்க.

சேர்மன்:- சரி, சரி. இதெல்லாம் நல்லதுக்குக் காலமல்ல। ஊர்வ வறுமை அதிகரிச்சிப் போச்சி. மக்கள்ளாம் கஞ்சியில்லாம கஷ்டப் பட்றாங்கண்ணு பரிதாபம் பார்த்து, சர்க்காரிடம் சண்டை புடிச்சி கஞ்சி தொட்டி ஏற்படுத்தி வைச்சா, ஊத்ர கஞ்செ குடிச்சிவுட்டுப் போவாதெ, என்னென்யே எதிர்த்துப் பேசறானுவளா? இருக்கட்டும். கஞ்சி தொட்டியை எடுத்துவிட ஏற்பாடு செய்யறேன்!

தங்கம்:- (தலைசொரிந்தபடி) அதுக்குன்னு, கஞ்சி தொட்டி யே எடுத்துப்படலாங்களா எசமான்!

சேர்மன்:- அப்பத்தாண்டா அவனுவருக்கு, என்னுடைய சேவை தெரியும்! அவனவ பேர்ல ஒண்ணுங் குற்றமில்ல; அந்த

- குனா மானா பசங்க தூண்டிவுடற்று இவ்வளவும்!
- தங்கம்:- அவுங்க ஒண்ணும் சொல்லக் காணாம் எசமான்!
- சேர்மன்:- உனக்குத்தெரியாதுடா அது! போனா போவது, போனா போவதுன்னு பார்த்தா, அந்த நாஸ்திகப் பயலுவ கொட்டம் அதிகமாயிடுத்து! இருக்கட்டும். அரிகதா காலட்சேப அருளானந்த சாமிதான். இவனுவருக்கு சரியான ஆளு! அவரை வரவழைச்சி, இவனுவள என்னை பாடு படுத்ரேன் பாரு!
- (இச்சமயம், உலக நாத முதலி வருகிறார். சேர்மன் அவரை வரவேற்று, நாற்காலியில் அமரச் செய்கிறார். தங்கம் வெளியே போகிறான்.)
- சேர்மன்:- திருமண ஏற்பாடெல்லாம் முடிந்து விட்டதுங்களா? எங்கே கலியாணப் பத்திரிகை?
- (முக்குக் கண்ணாடி போட்டுக் கொண்டு உலகநாத முதலியைப் பார்க்கிறார். அவர் மிக்க கவலையோடு இருக்கிறார்)
- சேர்மன்:- என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறிங்க? என்ன நடந்தது?
- உலக:- என்னத்தங்க சொல்றது! ராத்திரி அவ எப்படியோ தப்பி ஒடிவிட்டாங்க!
- சேர்மன்:- (திடுக்கிட்டு) என்ன! தப்பி ஒடிவிட்டாளா! ஜயமயோ! மோசம் வந்து விட்டதே!
- உலக:- (பயந்தபடி) அப்படிங்களா!... நானும் எவ்வளவோ பத்தரமாத் தாங்க பூட்டி வச்சிருந்தேன் அந்த அறையில் இருந்த வேறொரு வழியைத் தெரிஞ்சி எப்படியோ ஒடிவிட்டிருக்கிறானங்க!
- சேர்மன்:- (பரபரப்புடன் உலவியபடி) பெரிய மனுஷன்னு தானே, இந்தக் காரியத்திலீடுபட்டேன்! இப்ப ஏந்தலைக்கே தீம்பா வந்துடுதே! இதற்கு என்ன செய்வேன்?
- உலக:- ஏன் பேர்ல ஒண்ணுங் கோவம் வாணாங்க. அதுக்காக இப்ப என்ன செய்யனுமோ, அதைச் செய்வங்க!
- சேர்மன்:- அந்தப் பயலுவ, நம்ம மானத்தெல்லாம் சந்தி சிரிக்க வைப்பானுவளே! அதுக்கு என்ன செய்யறது?
- உலக:- நீங்கதான் அதுக்கு வழி செய்யனும்!

- சேர்ம:-** அவ, அந்தப் பசங்களிடம் சேர்ந்துவுட்றதுக்குள்ளே, அவள எப்படியாவது கொண்டு வந்து சேர்க்கணும்! இது எப்படி முடியும்?
- உலக:-** நம்ப காத்த முத்துவைக் கொண்டு ஏற்பாடு செய்யுங்க. அதுக்காக, என்ன செலவானாலும் தரங்க. இந்தத் தடவ மட்டும் அவ ஆப்புட்டுக்கிணா, உடனே தாலி கட்டி புடுற்க!
- சேர்மன்:-** இப்ப அவ, எங்கிருக்கிறாள்ளு தெரியவேணுமோ (யோசித்தபடி) ஓட்டுக்குப் போகமாட்டா. எங்காவது தெரிஞ்சவுங்க ஓடு, சொந்தக்காரு ஓட்டுக்குத்தான் போவா அங்கெல்லாம் போயி எப்படிக் கொண்டார்றது? எங்காவது போலீக்கிட்ட ஆப்புட்டுக்கிணா?
- உலக:-** நீங்க அதெல்லாம் யோசனை பண்ணாதிங்க. சீக்கிரம் தேட அனுப்புங்க. நான் ஊட்டுக்குப் போய் செலவுக்கும் பணம் எடுத்தார்றங்க!
- சேர்மன்:-** இந்த ஆபத்தேயிலிருந்து எப்படித் தப்பறதோ தெரியவே ஒங்காளாலே, பெரியசாமிப் பெண்ணை பேசியிருந்தேனே, அதுவு மல்லவோ கெட்டுப் போக்கி! என் குடும்பத்துக்கும் அவமானம் உண்டாயிடுத்தே!
- உலக:-** அதையெல்லாம் நெனைக்காதிங்க. ஆக வேண்டிய வேலையைப் பாருங்க.
- சேர்மன்:-** சரி, சரி. நீங்க போய் வாங்க.. அடே தங்கம்।
 ‘கூப்பீட்டிங்களா? என்றபடியே தங்கம்வருகிறான்.
 சீக்கிரம் போய், நம்ப காத்தமுத்துவை அழைச்சிக்கினு வா!
- தங்கம் :-** இதோ!
- (இடுகிறான். சேர்மன் உள்ளே போகிறார்)

காட்சி:20

இடம்:- பூங்கொடி வீடு

உறுப்பினர்:- மதியழகன், அழகரசன், பார்வதி, நெடுமாறன்.

(பார்வதி மிகு சோகத்துடன் தலைமீது கை வைத்தபடி வீட்டில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அச்சமயம், மதியழகனும் அழகரசனும் அங்கு வருகின்றனர். அவர்களைக் கண்டதும், பார்வதி ஆவலாக)

- பார்வதி:- என்னப்பா ஏதாவது தகவல் தெரிந்ததா?
- மதி:- ஒன்றும் தெரியவில்லை யம்மா.
- அழகர்:- சேர்மனா கொங்கானா அவன் தன்மீது குற்றம் ஏற்படும்படி அவ்வளவு முட்டாள் தனமாகவா நடந்து கொள்வான்?
- பார்:- ஐயோ, நான் என்ன செய்வதோ தெரியவில்லையோ அப்பொழுதே, அவன் பகை வேண்டைமென்று சொன்னேன். நீங்கள் கேட்க வில்லையோ இப்ப எனக்கு வெளியே தெருவ போவதற்குக் கூட முடியாது போச்சே
- மதிய:- அம்மா, நீங்கள் ஒன்றும் கலங்க வேண்டாம். எப்படியும் நாங்கள் பூங்கொடியைக் காப்பாற்றியே தீருவோம்!
- பார்வ:- அவள் இருக்குமிடங் கூடத் தெரியவில்லையே! கேட்பவர்கட்டு நான் என்ன பதில் சொல்வேன்?
- அழக:- நெடுமாறன் வரட்டும்மா. பூங்கொடியைக் கண்டுபிடிக்க நாங்கள் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்கிறோம்.
- பார்வ:- அவள் கதி என்ன ஆயிற்றோ! எங்கே ஆபத்திற் சிக்கினாலோ. என்றந் தெரியவில்லையோ ஒரு பெண் ஒன்று அருமையாக வளர்த்ததன் பலனா இது!
- (இச்சமயம் நெடுமாறன் மகிழ்வோடு வருகிறான்)
- மதிய:- என்னப்பா, ஏதாவது தகவல் கிடைத்ததா?
- நெடு:- அம்மா, பூங்கொடி ஆபத்தினின்றும் தப்பி, பாதுக் காப்பான இடத்திற்குச் சென்று விட்டாள். நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்!
- பார்வ:- (மகிழ்ச்சியாக) ஆ! தப்பி விட்டாளா! இப்போது எங்கே இருக்கிறான்?
- மதிய:- அப்பா, பெருங்கவுலை தீர்ந்தது! நண்பா, யாரிடத்திற் சிக்கியிருந்தாள்? எப்படித் தப்பினாள்?
- அழக:- இச் செய்தியை நீங்களுக்கு நம்புகிறாயா?
- நெடு:- ஆம். உண்மையான செய்தியோ அம்மா, வெள்ளாற்றுக் கிராமத்தில், உள் தங்கை வீட்டில் இப்பொழுது இருக்கிறான். இனிக் கவலையை விட்டெடாழியுங்கள். அவனுக்கு எந்த வித ஆபத்தும் நேராது.
- மதிய:- நெடுமாறா, இது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

- நெடு:-** எதிரியின் பாசறையில் நமக்காக ஓர் ஆள்! அந்த ஆளின் உதவியால் தான், புவி வாயிலிருந்து தப்பிய மாணைப் போல, பூங்கொடி தப்பினாள்!
- அழகு:-** இது நமக்கு மகிழ்ச்சி தரும் செய்தி! எதிரியின் பாசறையில் நமக்காக இருந்து வேலை செய்த அந்த ஆள் யார்?
- நெடு:-** அந்த ஆள்தான், நமது பால்ய சினேகிடை கோமதி!
- அழகு:-** (வியப்புடன்) அப்படியா!
- மதிய:-** ஆகா சிறு வயதிலிருந்த நட்பை மறவாது, கோமதி நமக்குப் பேரூதவி செய்திருக்கிறாள்! அவளின் இந்த உதவியை நம்மால் என்றும் மறக்க முடியாது!
- நெடு:-** உலகநாத முதலி, தம் ஆட்களைக் கொண்டு பூங்கொடியைத் தூக்கிவரச் செய்து, தன் வீட்டு அறையில் பூட்டி வைத்திருந்திருக்கிறான். கோமதியின் உதவியில்லாவிட்டால் பூங்கொடியை நாம் உயிருடன் காண முடியாது!
- அழகு:-** அவன் கர்வித்தனத்தை அடக்க முதலில் வழி செய்ய வேண்டும்!
- நெடு:-** அதற்குக் கோமதி இருக்கிறாள்! நீங்கள் ஒன்றும் கவலைப்பட வேண்டாம்!
- மதி:-** என்னப்பா, நீ சொல்வது வியப்பாயிருக்கிறதே!
- நெடு:-** வியப்பு ஒன்றுமில்லை. உண்மைநிலை அது!
- அழு:-** அவளுக்கு நாம் என்ன கைம்மாறு செய்ய முடியும்!
- நெடு:-** என்ன செய்யலாம் சொல்லுங்கள்!
- அழு:-** நாம் என்ன செய்ய முடியும்? அவளோ விதவை! வீட்டிற்குள் அடைபட்டுக் கிடப்பவள்! மேலும் நாம் சந்திக்க முடியாதபடி, எதிரியின் பாசறையிலிருப்பவள்!
- நெடு:-** ஆம். அப்படிப் பட்டவளுக்கு, நான் கைம்மாறு செய்வதாக வாக்களித்து விட்டேன் தோழர்களே!
- மதிய:-** விஷயம் அவ்வளவு தூரம் ஆய்விட்டதா சரிதான்.
- நெடு:-** அதற்குப் பூங்கொடிதான் காரணம்! அவள் தூவிய புத்துணர்ச்சி விதை, கோமதியின் உள்ளத்திலே செழித்து வளரும் பயிராகிவிட்டது!
- அழகு:-** நீ எப்படிக் கோமதியைச் சந்தித்தாய்?

- நெடு:-** அதைச் சொன்னால் வெட்கக்கேடு। நீங்கள் விழுந்து விழுந்து சிரிப்பீர்கள்!
- மதிய:-** சொல்லப்பா அதை நீ எப்படிச் சந்தித்தாய்?
- நெடு:-** நல்லகாலம் பொறக்குது। நல்ல காலம் பொறக்குதுன்னு. குடுகுடுப்பைக்காரன் வேஷத்திலே உலக நாத முதலி வீட்டுக்குப் போனேன். இந்த ஓட்டல் ஒரு சுபகாரியம் நடக்கப் போவதுன்னு. குடுகுடுப்பையை அடித்தேன். உள்ளே இருந்து கோமதி வந்து, என்னப்பா ஒளர்றேண்ணா. இந்த ஓட்டலே மங்கள காரியம் நடக்கப் போவதுன்னு. குடுகுடுப்பையை அடித்தேன். என்னப்பா குறி சொல்றவன் மாதிரி சொல்நியேண்ணா. என்வாக்குப் பொய்க்காது; என் வாக்குப் பொய்க்காதுன்னு அடித்தேன். பிறகு, ஒங்க முகத்தே ஜோதி பொறக்குது; ஒங்க முகத்தே ஜோதி பொறக்குதுன்னு அடித்தேன். அவள் உள்ளளம் சிறிது மகிழ்ந்தது. உங்களுக்குப் புதுவாழ்வு கை கூடுது; கை கூடுதுன்னு சொன்னேன். ‘எப்போ’ என்றாள் கோமதி. கூடிய சீக்கிரத்தே கை கூடுதுன்னேன். ‘யாராலே’ ண்ணு கேட்டாள். ‘சினேகிதர் மூலமா’ ண்ணு பதில் சொன்னேன். அவளுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று. உடனே உனக்கு என்னப்பா வேண்டும்னு கேட்டா. நான், கொஞ்சம் பழஞ்சாதமும் கந்தத்துணியும் கொடுத்தா போதுன்னேன். சரி தரேன். நான் ஒரு வேலை இட்ரேன் செய்யிறியாண்ணா. ஊம்ண்ணேன். உடனே ஒரு கடிதம் எழுதி வந்து கொடுத்து என் வீட்டு நெம்பரைச் சொல்லி, யாருக்குந் தெரியாம இந்தக் கடிதத்தை கொடுத்துவிட்டு வந்தா, ரொம்ப சோறு போட்றேன்; காச கூட தர்றேண்ணா. நான் கடிதத்தை வாங்கி, இவரால்தான் உனக்குப் புதுவாழ்வு கூடுதுன்னேன். அவள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. ஒன் வாக்குப் பலித்ததின்ணா ஒனக்கு ஏராளமா பணம் தர்றேண்ணா. நான் கடிதத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். அதில் அவள், பூங்கொடியைக் காப்பாற்றிய விவரங்களை எழுதித், தன் உள்ளக்கிடக்கையையும் ஒருவாறு வெளிப்படுத்தியிருந்தாள். பிறகு நான் ‘கோமதி’ என்றேன். அவள் திடுக்கிட்டுப் பயந்தாள். உடனே நான், வேஷத்தைச் சிறிது கலைத்து நான்தான் நெடுமாறன் என்றேன். என்னை அவள் அறிந்து கொண்டதும், அவளுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை.

ழங்கொடி தப்பிச் செல்லும் போது, இந்த உதவிக்குக் கைம்மாறாக, நெடுமாறனைக் கொண்டு உனக்குப் புதுவாழ்வளிக்கிறேன் என்று சொல்லிச் சென்றாளாம்। ஷங்கொடியின் வாக்கையும், கோமதியின் விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றவே, நான் கோமதியின் விதவைத் தன்மையை ஒழிப்பதாக உறுதி கூறி விட்டு வந்தேன்.

மதிய:- பரவாயில்லை உன் நோக்கத்தில் நீ வெற்றியடைந்து விட்டாயோ!

அழு:- வெற்றியா இது? பழம் நழுவிப் பாவில் விழுந்தது என்பார்களே, அது போன்ற அதஷ்டம்பா இது!

பார்:- மகளைப் பார்க்க கண்ணிலே இருக்குது. நான் போயி பார்த்துவுட்டு வரட்டுமா?

நெடு:- அம்மா, நீங்கள் போக வேண்டாம். நாங்கள் சென்று ஷங்கொடியை இங்கேயே அழைத்து வருகிறோம்.

பார்:- பழைய படியும் ஏதாவது நடந்தா?

நெடு:- நாங்கள் பார்த்துக் கொள்ளுகிறோம்:

அழுக:- பயப்படாதம்மா அதற்காக எங்கள் உயிரைக் கொடுக்கவும் தயாராயிருக்கிறோம்.

பார்:- என்னமோப்பா, எனக்குப் பயமாத்தான் இருக்குது. செழியனைக் கூட காணோம்.

நெடு:- இருக்கட்டும். நீங்கள் விஷயத்தை யாருக்கும் சொல்லாதிங்க. நாங்க போய் வர்க்கோம்!

(மூவரும் போகிறார்கள்)

காட்சி:21

இடம்: தோப்பு வழி

உறுப்பி: நெடுமாறன், மதியழகன், அழகரசன், செழியன், ஷங்கொடி, காத்த முத்து, அவன் ஆட்கள் மூவர்.

(காத்த முத்துவும் அவன் ஆட்களும் தோப்பு வழியே வருகிறார்கள்)

சின்னான்:- இங்கியும் இல்லாட்டிப் போனா, என்னாண்னே செய்யறது?

- காத்த:- வாடா பாத்துக்குவோம். வேற சீமைக்கா ஓடிவுடுவா?
- காளி:- அண்ணேன், அதோ யாரோ வராங்க பாரு!
- காத்த:- ஆமாண்டா (கவனித்து) டேய், அவுங்கதாண்டா இப்படி ஒளிஞ்சுக்குவோம். வந்ததும் ஒத ஒதண்ணு ஒதச்சி, அவன மட்டும் தூக்கிக்கினு பூடுவோம்.
- கறுப்பு:- ஆமாண்ணே அப்படித்தான் செய்வோம்.
 (அனைவரும் ஒரு புறம் சென்று ஒளிகிறார்கள்)
 (அவ்வழியே, நெடுமாறன், மதியழகன், அழகரசன், பூங்கொடி ஆகிய நால்வரும் வருகிறார்கள். அவர்கள் அருகே வந்ததும், காத்த முத்துவும் அவன் ஆட்களும் இவர்களைச் சூழ்ந்து நெடுமாறன் முதலிய மூவரையும் பிடித்துக் கொள்கின்றனர்.)
- காத்த:- டேய், கவுரே எடுத்தாந்து மூன்று பேரையும் சேர்த்துக் கட்டா!
- (ஒருவன் கயிறு எடுத்துவந்து கட்ட முயல்கிறான். அதற்குள் இவர்கள், அவர்கள் பிடியினின்றும் திமிறி விடுபடுகின்றனர். உடனே இரு சாராருக்கும் சண்டை நடைபெறுகிறது. பூங்கொடி ஒருபுறம் அஞ்சிநிற்கிறாள். ஒருவன் தடிகொண்டு அழகரசனின் மண்டையில் தாக்க, அவன் அலறிக் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைகிறான். இச்சமயம் அவ்வழியே வந்த செழியன் நண்பர்கள் தாக்கப்படுவதையறிந்து, ‘ஆ!’ என உடனே தன் ரிவால்வரை எடுத்து, உயரே ஒரு வெடி கிளப்புகிறான். காத்தமுத்து முதலியோர் திடுக்கிட்டு கையை மேலே உயர்த்தித் திரும்புகின்றனர். பூங்கொடி ‘அத்தான்!’ என ஓடி வந்து செழியனைத் தழுவிக் கொள்கிறாள். செழியன் அவளைத் தன் இடக்கரத்தால் தழுவிக் கொண்டு ‘நண்பர்களே, அஞ்சாதீர்கள்! அழகரசனைக் கவனியுங்கள்’ என்கிறான். நெடுமாறனும் மதியழகனும் அழகரசனைத் தூக்கி உட்கார வைத்துக் கவனிக்கின்றனர்.)
- காத்த:- எசமான்! இதிலே நீங்க தலையிட்டிருக்கிறீங்கன்னு எனக்குத் தெரியாது. மன்னிக்கனும் எசமான்!
- (செழியன் காவில் விழுகிறான் காத்தமுத்து மற்றவர்களும் அவ்வாறே விழுகின்றனர்)

நெடு:- செழியா, அழகரசனுக்கு முச்சுப் பேச்சில்லை.
ஆபத்தாயிருக்கிறது!

செழி:- அப்படியா உடனே சிகிச்சைக்கு ஏற்பாடு செய்வோம்.
(காத்த முத்துவைப் பார்த்து)

டேய் தூக்கிக் கொண்டு வாருங்கள் கோட்டையூருக்கு।
(காத்தமுத்து ஆட்கள் அழகரசனைத் தூக்கிக் கொண்டு,
அவர்கள் பின்னே செல்கின்றனர்)

காட்சி : 22

இடம்:- கோட்டையூர், கழக அலுவலகம்.

உறுப்பி:- செழியன், பூங்கொடி, நெடுமாறன், மதியழகன், காத்த
முத்து, அவள் ஆட்கள்.

(காத்தமுத்துவும் அவன் ஆட்களும் கழகக் கட்டிடத்தில்
ஒர் புறமாக உட்கார்ந்திருக்கின்றனர். செழியன்,
பூங்கொடி, நெடுமாறன் மூவரும் அங்கே வருகின்றனர்.
இவர்களைக் கண்டதும், காத்தமுத்து முதலியோர்
எழுந்து நிற்கின்றனர்).

பூங்:- என் அத்தான். நாங்கள் இங்கிருப்பது தெரிந்தா வந்தீர்கள்?

செழி:- ஆம். நான் ஊரிலிருந்து நேரே உன் வீட்டிற்கு வந்தேன். உன்
தாயார் நடந்த விஷயங்களைச் சொன்னார்கள். உடனே
ஒடோடியும் வந்தேன்.

நெடு:- தக்க சமயத்தில் நீ வந்து உதவினாய் செழியா,
இல்லாவிட்டால், எங்கள் கதி என்னாகும்?

செழி:- சரி. அதிருக்கட்டும். காத்தமுத்து, உனக்கு என் இத் தீயமதி?
யாருடைய தூண்டுதலால், நீ இக்காரியத்தில் ஈடுபட்டாய்?

காத்த:- பெரிய எசமான்தானுங்க அனுப்புனாரு!

செழி:- என்? எதற்காக?

காத்த:- (பூங்கொடியைக் காட்டி) இவுங்க, உலகநாத முதலியைக்
கண்ணாளாம் பண்ணிக்கிறேன்னு சொல்லிப் பிறகு
மறுத்துவுட்டு ஓடியாந்து புட்டாங்களான்.

செழி:- ஒகோ, அப்படியா அதுக்காக?

- பூங்:- இவ்ரு வந்து நண்பர்களையெல்லாம் அடித்துப் போட்டு, என்னைத் தூக்கிக்கினு போவ வந்தாரு।
- நெடு:- வீட்டிலே தூங்கிக் கொண்டிருந்த பூங்கொடியை நன்னிரவிலே மயக்க மருந்தின் உதவியால் தூக்கிக் கொண்டு போய், அந்த உலகநாதமுதலியிடம் ஒப்படைத்தவனும் இவந்தானே!
- செழி:- அது கூட, சேர்மன் உத்தரவுப் படி தானோ?
- காத்:- ஆமாங்க.
- செழி:- இந்தக் காரியத்திலே அவருக்கு ஏனப்பா இவ்வளவு அக்கரை?
- காத்:- இவுங்க உங்க குடும்பத்துக்கு அவமானத்தை உண்டாக்குறாங்களாம். அதுக்காகத்தான்
- செழி:- எந்த வகையில் என்பது தெரியுமா?
- காத்:- தெரியாதுங்க.
- நெடு:- கூவிக்கு மாரடிக்கிறவர்களுக்குச் சொந்த புத்தி எது செழியா அவர்கள் நியாய அநியாயம் பார்த்தா, ஒரு காரியத்தில் ஈடுபடுவார்கள்?
- செழி:- அதிருக்கட்டும். ஏன் காத்தமுத்து, உனக்குக் கவியாணமாய் விட்டதல்லவா?
- காத்:- உங்களுக்குத் தெரியாதுங்களா எசமான். போன வருஷந்தானே..
- செழி:- தெரியும்! அந்தப் பெண்ணு யாரு?
- காத்:- யாருண்ணு சொல்றது எசமான்? எங்க சாதியா, சனமா?
- செழி:- அப்ப, நீ மணந்தது உன் சாதிப் பெண் அல்ல.
- காத்:- இல்லிங்க எசமான்.
- செழி:- வேறு சாதிப் பெண்ணென நீ மணக்கலாமா?
- காத்:- மணக்கக் கூடாதுதாங்க. ஆனா.....
- செழி:- என்ன ஆனால்? சொல்லு?
- காத்:- அவ இல்லாத வாழ்வு ஒரு வாழ்வா தெரியவிங்க எனக்கு!
- செழி:- அதற்காக, சாதியாச்சாரத்தை மீறலாமா? சமுக வழக்கத்தை மீறலாமா? பெரியோர்கள் ஏற்படுத்திய முறையை மீறலாமா?

- காத்:- அதையெல்லாம் பார்த்தா, அவ எப்படிங்க எனக்குக் கிடைக்க முடியும்?
- செழி:- அப்ப, உன்னுடைய நன்மைக்காக, சாஸ்திரம் சம்ப்ரதாயம் ரெபரியோர் ஏற்படுத்திய முறை எல்லாவற்றையும் மீறிவிட்டாய்!
- காத்:- மீறாமல் எப்படிங்க இருக்க முடிகிறது?
- செழி:- அதற்காக ஊரார் உன்மீது போர்தொடுத்து, உன் திருமணத்தைத் தடுக்க முயன்றால்?
- காத்:- எங்க இன்பவாழ்வைக் கொலைச்சி, என் உயிரைய் போக்கனதா ஆவும்!
- செழி:- அப்படி ஊரினர் செய்ய முயன்றால், அவர்கள் செயலை நீ ஞாயமானது என்று ஒப்புக் கொள்வாயா?
- காத்:- ஏன்மனம் எப்படிங்க ஒப்புக் கொள்ளும்?
- செழி:- காத்தமுத்து, உனக்குப் பிடித்தனமான ஒரு விஷயத்தில் - உனக்கு நன்மைதரும் ஒரு காரியத்தில் - உனக்கு அவசியம் என்று பட்ட ஒரு விஷயத்தில், மற்றவர் குறுக்கிடுவதை நீ அநியாயம் என்று கருதுகிறாயல்லவா?
- காத்:- ஆமாங்க.
- செழி:- இதேபோல், நீயும் மற்றவர் விஷயத்தில் கவனிக்க வேண்டுமல்லவா?
- காத்:- ஆமாங்க எசமான். கவனிக்காம வந்தது குற்றந்தான்!
- செழி:- குற்றத்தை உணர்க்கூடிய அளவுக்கு உனக்கு அறிவைத் தரவில்லை, நீ மேற்கொண்டுள்ள தொழில்? அதனால் தானே, என் உயிருக்கே உலைவைக்க முனைந்து விட்டாய்!
- காத்:- (திடுக்கிட்டவனாய்) எசமான், நிச்சயமாய்ச் சொல்றங்க; நான் ஒங்களுக்கு ஒரு கெடுதியும் செய்ய வல்லிங்க!
- செழி:- ஒரு கெடுதியும் செய்ய வல்லியா! காத்தமுத்து, இப்போது நீயே சொல் பூங்கொடி, என் உயிர் அவளைப் பிரித்து என்னைப் பிணமாக்க நினைத்தாயே; இது என்ன?
- காத்:- ஆ!.... இந்த விஷயம் எனக்குத் தெரியாது எசமான்! தெரிந்தா, இந்த மாதிரி காரியம், நான் செய்தே இருக்க மாட்டேன் எசமான்!

- வழி:- நீ நல்லவன்தான்! ஆனால், உன் அறிவு வேறு வழியில் சென்று விட்டது।
- காத்:- எசமான், நடந்ததையெல்லாம் மறந்து, எங்களை மன்னிச்சிப் புடுங்கோ! இனி, யாரு எது சொன்னாலும், உங்களுக்காகவே நாங்க ஒத்துழைக்கிறோம்!
- செழி:- காத்தமுத்து, உன் வாழ்வுக்கு அவசியம் என்றுபட்ட உன் காதவியை, உன்னைவிட்டுப் பிரித்து வைப்பது எங்களால் முடியாத காரியமல்ல. மனம் வைத்தால், ஒரே நிமிஷத்தில் செய்து காட்ட முடியும்! ஆனால், அதை நாங்கள் ஒப்பமாட்டோம். ஏனெனில், மக்கள் வாழ்வு இன்பமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே எங்கள் நோக்கம்! அதற்கு இடையூராக, சாதியோ மதமோ எதுவாக இருந்தபோதிலும், அவற்றை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டுமென்பதே எங்கள் தொண்டு. நீயே யோசித்துப்பார்! உன்னுடைய வீரத்தைக் கண்டு பயந்தா, உன்னுடைய திருமணத்திற்கு எதிர்ப்பு ஏற்படவில்லை? எங்கள் இயக்கம் செய்த வேலை - நாங்கள் செய்த தொண்டு, இவையெல்லவா எதிர்ப்புச் சக்தியின் இடுப்பை ஒடித்து வைத்திருக்கின்றன! எங்கள் இயக்கம் தோன்றியிராவிட்டால், நீ வேறு சாதிப்பெண்ணை மணந்திருக்க முடியுமா? வைத்திகம் வாலாட்ட இடங்கொடுத்தால், உன் வீரம் அதன் முன் எம்மாத்திரம்?
- காத்:- எசமான், எனக்குப் புத்தி வந்தது! அறிவுக் கண் அளித்தீர்! இனிக் காத்தமுத்து பழைய ஆளல்ல! புத்துணர்ச்சி பெற்றுப் புதுவாழ்வு நாடும் காத்தமுத்து.
- நெடு:- காத்தமுத்து, உன் மனமாற்றத்தைக் கண்டு உண்மையிலேயே நாங்கள் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். ஆனால், இனி நீ செய்ய வேண்டிய கடமையும் உண்டு!
- காத்:- என்னங்க எசமான்? இனி நீங்க எது சொன்னாலும், செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன்!
- (நெடுமாறன் செழியனிடம் ஏதோ ரகசியமாகச் சொல்கிறான்)
- செழி:- காத்தமுத்து, இதுவரை நீ செய்த தவறுகளுக்குப் பிராயச்சியத்தமாக, ஒருகாரியம் செய்ய வேண்டும்!
- காத்:- என்ன காரியம் எசமான்!

- செழியி:-** வேறோன்று மில்லை. நான் பூங்கொடியை மணப்பதை, அண்ணார் விரும்பவில்லை. அதனால்தான், இத்தனை விபரிதங்கள்! ஆதலால், அவரை எப்படியாவது, எங்கள் திருமணத்தை ஒப்பச் செய்ய வேண்டும்.
- காத்:-** அதற்கு, என்னால் என்ன எசமான் செய்ய முடியும்?
- செழியி:-** நான் சொல்லுகிறபடி செய்?
- காத்:-** (கலக்கத்தோடு) ஒண்ணும் விபரிதமா.....
- செழியி:-** (சிரித்து) அதெல்லாம், அண்ணாருக்கும் பழைய காத்து முத்துவுக்குந்தானே ஏற்றது। எங்களிடம் அப்படிப்பட்ட விபரித எண்ணைந் தோன்றாது காத்தமுத்து.
- காத்:-** அப்படியானா, சொல்லுங்க எசமான்?
- செழியி:-** அண்ணாரிடம் எப்படியாவது ஒருகடிதம் பெற்று வந்துவிட வேண்டும்!
- காத்:-** என்ன கடிதங்க?
- செழியி:-** சிபாரிசுக் கடிதம்!
- காத்:-** என்னாண்ணுங்க? யாருக்குச் சிபாரிசு?
- செழியி:-** நாங்கள் பூங்கொடியைத் தூக்கிக் கொண்டு வரும்போது, வழியில் அவள் நண்பர்களுடன் சண்டையிட நேர்ந்தது. அதனால் சிலரை, ஆபத்தான நிலைக்கு ஆளாக்கி விட்டோம். உடனே அவ்வூர் சப் பூர்வீகரணம் கேட்கவில்லை. எங்களைக் கைது செய்து விட்டார். நான் அவரிடம், இதுதங்கள் காரியம் என்று விவரம் சொல்லியும் கேட்கவில்லை. எங்களை நம்பவுமில்லை. கடைசியாக, உங்களிடமிருந்து கடிதம் வாங்கி வந்தால், உங்களை விடுதலை செய்வதோடு, பூங்கொடியையும், உங்களோடு அனுப்பி வைப்போன் எனச் சொல்லிவிட்டார் என்று சொல்லி, எப்படியாவது அவரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வாங்கி வந்துவிட வேண்டும். இதுதான், இப்போது நீ செய்யக் கூடிய உதவி.
- காத்:-** அந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு, நீங்கள் ஏதாவது....
- செழியி:-** வழக்குமன்றம் ஏற்மாட்டோம். அப்படிச் சொல்வதன்மூலம், அவரை எங்கள் திருமணத்திற்கு ஒப்பும்படி ஏற்பாடு செய்வோம்.
- காத்:-** அப்படியானால் சரி. நான் எப்படியும் அவரிடம் கடிதம் வாங்கி வந்துவிடுகிறேன்.

(இச்சமயம் மதியழகன் வந்து)

- மதி:- நண்பர்களே, அழகரசனுக்கு ஆபத்து ஒன்றுமில்லை. மூர்ச்சையும் தெளிந்து விட்டது.
- நெடு:- டாக்டர் என்ன சொன்னார்?
- மதி:- ஒருவாரத்தில் குணமாகிவிடு ரெமன்றார். தக்க சிகிச்சைகளும் செய்து வருகிறார்கள்.
- பூங்:- (வருந்தி) பாவம்! என்னாவல்லவா ஏற்பட்டது அவருக்கு இத்துன்பம்!
- நெடு:- பூங்கொடி, தியாகத்தின் பலன் வீணாகாது. அது உங்கள் வாழ்வுக்கு இன்பத்தையே அளிக்கும்!
- காத்:- சரி எசமான். நான் போயி வரட்டுங்களா? ...
- செழி:- எப்படியும் கடிதத்தோடே வரணும். தெரியுதா?
- காத்:- ஆகா (தன் கூட்டாளிகளைப் பார்த்து) டேய், நீங்க இங்கே தான் இருங்க. நான் போயி நொடியிலேயே வந்துட்ரேன்.
- நெடு:- காத்தமுத்து, இரு, நான் கூட வருகிறேன்.
- செழி:- நீ எதற்காக நெடுமாறா?
- நெடு:- அந்த உலக நாத முதலிக்குப் பாடம் கற்பிக்க!
- செழி:- இதென்ன விபரீதம்! நாம் செய்ய வேண்டிய வேலையா அது?
- நெடு:- இல்லையில்லை. அவன் மகள் செய்ய வேண்டிய வேலை அது. அதற்காகத்தான் செல்கிறேன்.
- செழி:- (வியப்புடன்) இதென்ன கூற்று?
- நெடு:- ஆம், கோமதியை அழைத்து வரப் போகிறேன்।
- பூங்:- ஆம். அண்ணா, சரியான யோசனை! நீங்கள் சென்று அழைத்து வாருங்கள்!
- செழி:- என்ன, எனக் கொன்றும் விளங்கவில்லையே?
- மதி:- கோமதிக்குப் புதுவாழ்வு அளிக்க வேண்டிய கடமை, நெடுமாறனுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது!
- செழி:- (வியப்புடன்) அப்படியா! ஏதப்பா, நீ பெரிய கைகாரன் போவிருக்கோ! பழைய நட்பைக் கொண்டு, வைலவீசி விட்டாயோ?

- நெடு:-** இல்லையில்லை. அவளைப் புதுவாழ்வுக்குத் தகுதியாக்கிய பெருமை, பூங்கொடிக் குரியது।
- செழி:-** அப்படியா! (பூங்கொடியின் தாடையில் தட்டி) பரவாயில்லையேந்!
- (பூங்கொடி நாணத்தால் தலை குனிகிறாள்,
நெடுமாறனைப் பார்த்து)
- அப்படியானால், உன் இஷ்டப்படி அழைத்து வாப்பா.. ஆமாம். நீ எப்படி அவள் வீட்டிற்குச் செல்ல முடியும்?
- நெடு:-** இதோ, காத்த முத்துவிடம் கடிதம் கொடுத்தனுப்பி வரும்படி செய்வேன். அவன் வந்ததும், இங்கு அழைத்துக் கொண்டு வருவேன்.
- காத்:-** அதெல்லாம் நான் பாத்துக்கிறங்க. நீங்க வாங்க.
- செழி:-** சரி, சரி. போய் வாருங்கள்.
- நெடு:-** அழகரசனைக் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். இதோ நொடியில் போய் வருகிறேன்.
- (நெடுமாறனும் காத்தமுத்துவும் போகிறார்கள்.)
- செழி:-** பூங்கொடி, வா அழகரசனைப் போய்ப் பார்த்து வருவோம்.
- பூங்:-** வாருங்கள்.
- (செழியன், பூங்கொடி, மதியழகன் மூவரும் போகின்றனர். காத்த முத்துவின் ஆட்கள், அங்கேயே உட்காருகின்றனர்.)
- ### காட்சி:23
- இடம்:-** சேர்மன் வீடு
- உறுப்பி:-** சேர்மன், பெரியசாமிப்பின்னை, உலகநாத முதலி, சுந்தரி, நெடுமாறன், மதியழகன்.
- (சேர்மன், பெரியசாமிப் பின்னையுடன் பேசிக் கொண்டே தன் வீடு வருகிறார்)
- சேர்மன்:-** நானும் எங்கெங்கோ ஆள் வைத்துத்தான் பார்க்கிறேன். அவன் இருக்குமிடம் ஒன்றும் புலப்படவிங்க. தெரிஞ்சா, உடனே கவியாணத்துக்கு நாள் வைத்துக் காரியத்தை நடத்திவிட மாட்டேனா!
- (நாற்காலியில் அமர்கிறார்கள்)

- பெரிய:- வேறு இரண்டு இடங்களிலிருந்தும் வந்து பெண் கேட்டார்கள். உங்களால்தான் நான் அவுங்களுக்கு, நல்ல பதில் சொல்ல வில்லை!
- சேர்:- அதெல்லாம் ஒண்ணும் வாணாங்க. நம்ப பையனுக்கே முடிச்சி புடுவோம்.
- பெரிய:- (இழுத்த குரலில்) பிள்ளை யாண்டானுக்கு புடிக்கல் போல இருக்கு!
- சேர்:- (அலட்சியமாக) அவன் கெடக்கிறாங்க! நமக்கெல்லாம் கவியாணம் நடந்ததுங்களே, நம்ம சம்மதத்தைக் கேட்டா கவியாணஞ் செய்தாங்க. பெரியவங்க முறையை நாம்ப கைவுடலாங்களா? நாம்ம இருந்து செய்து வச்சுட்டா, பிறகு கைவுட்டுடவா போறான்.
- பெரிய:- அது சரி. அப்பண்ணா ஆள சீக்கிரம் கொண்டு வர முயற்சி செய்யுங்க. நான் போயிவர்றேன்.
- (எழுந்திருக்கிறார்)
- சேர்:- ஆகா, போய்விட்டு வாங்க.
- (கும்பிடுகிறார். அவரும் கும்பிட்டுப் போகிறார். பின் சேர்மன் ‘சுந்தரி’ என அழைக்கிறார். சுந்தரி ‘ஏங்க’ என்றபடியே வருகிறாள்)
- சேர்:- கொஞ்சம் வெந்நீர் கொண்டு வா குடிக்க.
- (சுந்தரி போய் வெந்நீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறாள். சேர்மன் அருந்தியபின் சுந்தரி டம்ளரை எடுத்துப் போகிறாள்.. அச் சமயம், உலகநாத முதலி மிகுந்த கவலையுடன் வருகிறார்)
- சேர்:- வாங்க முதலியாரே, உட்காருங்க!
- (முதலியார் நாற்காலியில் உட்காருகிறார். அவர் முகத்தைக் கவனித்து)
- என்னங்க, ஒரே ஏக்கம் புடிச்சிட்டிங்க போலிருக்குதோ! ஒண்ணுங்கவலை வாணாங்க. இன்னுங்கூடிய சீக்கிரத்தே வந்துவிடுவா பூங்கொடி!
- உலக:- (மகிழ்ச்சியுடன்) வந்து விடுவாளா?
- சேர்:- வராம? சீமைக்கு ஓடி விட்டாண்ணு நெனச்சிக்கினிங்களே! ஏதேது, அவமேல் உச்சரையே வச்சிருக்கிறிங்களே!

(புன்னகை புரிகிறார் உலகநாத முதலி. பின் சோகமாக)

உலக:- அதுக்கில்லிங்க. என் மவ பண்ண காரியத்தை நெனைச்சா, மனம் குழுறுதுங்க!

சேர்:- (திடுக்கிட்டு) என்னங்க? என்ன பண்ணிடுத்து?

உலக:- ஒண்ணு மில்லிங்க. இந்தக் கடிதத்தைப் பாருங்க.

(கொடுக்கிறார். சேர்மன் அதை வாங்கிப் படிக்கிறார்)

கடிதம்

அண்புள்ள தந்தைக்கு,

இக் கடிதம் உங்கட்கு, அளவுமிரிய ஆத்திரத்தை உண்டு பண்ணும் என்பதை நான் அறிவேன். ஆயினும், நான் என்ன செய்வேன். தங்கட்கு அருமை மகளைக் கிருந்த நான், இப்போது முதேவியாகத் தோன்றி விட்டேன்! அல்லாமலும், தங்கள் புது வாழ்வுக்கு நான் தடையாக இருப்பதாகவும், தங்களால் கருதப்பட்டு விட்டேன்! இனி எதற்காக நான் இங்கிருப்பது? இது நான் பிறந்து வளர்ந்த வீடாயினும், இப்போது எனக்கு ஒரு சிறைக் கூடந்தானே? ஆதலால், என்னைத் தேட வேண்டாம்! தேடுவதிலும் பயனில்லை!

இப்படிக்கு

கோமதி

சேர்:- உங்... அப்படியா!

உலக:- வெளியே செல்ல வெட்க மாயிருக்குதுங்க.

(இவ் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கொண்டே நெடுமாறனும், மதியழகனும் அங்கு வருகிறார்கள். உடனே)

நெடு:- இந்தக் குழந்தைப் பருவத்தில், குமரியை மணக்க முயல்வதற்காகவா?

(உலகநாதர் திடுக்கிறார்)

சேர்:- (கோபத்துடன்) நீங்கள் யார்? ஏனிங்கு வந்தீர்கள் டேய், தங்கம்!

நெடு:- தங்கம் வந்தால் தலை போயிடுமா? தலைபோக்கும் ஆளிடமே தப்பி வந்துவிட்டோம். இப்பொழுது உங்கள் தலை தப்ப வேண்டியே இங்கு வந்தோம்!

சேர்:- (சிரித்து) ஆளைப் பாருங்கள்! அந்தப் பொறுப்பு உங்களுக்கு வேண்டாம். போங்கள் வெளியே!

- மதிய:- என்னாங்க , இங்கேயே இருந்துவடுவோம் னா நெச்சிபுட்டிங்க . இல்லை , இல்லை . போகத்தான் போகிறோம்.
- சேர்:- என்ன திமிரடா உங்களுக்கு . என்னை யாரென்று தெரிந்துமா , இவ்வளவு அலட்சியம்!
- நெடு:- அலட்சியமும் திமிரும் எங்களுக்கல்லா அவை உம்மிடம் குடிகொண்டிருந்ததால் தான் , இப்போது உங்களைக் குற்றவாளிக் கூண்டுக்கு அழைக்கின்றன!
- (இரைச்சலைக் கேட்டு , சுந்தரி அங்கு வருகிறாள் . சேர்மனும் உலகநாத முதலியும் திடுக்கிடுகின்றனர் . பின்)
- சேர்:- என்ன , என்ன சொல்லுகிறீர்கள் ?
- நெடு:- ஒன்றுமில்லை . எங்கள் நண்பனைக் கொலை செய்ய ஏவி விட்டிரே , அதைத்தான் சொல்கிறோம் ! பூங்கொடியைக் களவாடிச் சென்றிரே , அதைத்தான் சொல்கிறோம் .
- சேர்:- யார் , நானா கொலை செய்ய ஏவினேன் ?
- நெடு:- நீங்களல்ல ; உங்கள் அதிகாரம் ! ஆவணம் ! திமிர் !
- சேர்:- நாவை அடக்கிப் பேசுங்களடா ! என்ன எண்ணிக் கொண்டு , இந்தச் சலசலப்புக் காட்டுகிறீர் ?
- மதிய:- தங்களைப் பனங்காட்டு நரி என்பதை அறிவோம் ! நாங்கள் சொல்வது சலசலப்பல்ல ! சஞ்சலத்துக் குரியது !
- சுந்:- (சேர்மனைப் பார்த்து) கோபம் எதற்கங்க ? என்ன விஷயம் னு , சாவதானமாகக் கேளுங்க .
- (நெடுமாறனைப் பார்த்து)
- அப்பா , உங்களுக்குக் கூடவா , கோபம் இருக்க வேண்டும் ? என்ன நடந்தது ? ஏஷயத்தைச் சொல்லுங்கள் !
- உலக:- (எழுந்து சேர்மனைப் பார்த்து) நான் போயிட்டு அப்புறம் வர்றங்க !
- (கும்பிடுகிறார்)
- நெடு:- ஓரே முட்டா நீங்களும் இருந்து கேட்டுவட்டு , உங்கள் முடிவையும் சொல்லி விட்டுப் போங்க .
- சேர்:- முதலியாரே , அமருங்க . அப்புறம் போவலாம் .
- (முதலியார் நாற்காவியில் மீண்டும் அமர்கிறார்)

- நெடு:- அம்மா, இவர்களிருவரும் பெரிய மனிதர்கள்। இவர் (முதலியாறைக்காட்டி) வயதில் பெரியவர்! இவர் (சேர்மணைக் காட்டி) பதவியில் பெரியவர். ஆனால், இவர்கள் செயலோ, கீழ்மக்களின் செயல்! அதனால்தான் இப்பொழுது, வழக்கு மன்றத்தில், குற்றவாளிக் கூண்டிள் ஏறும் நிலைக்கு ஆளாகிவிட்டார்கள்!
- சுந்தரி:- (திடுக்கிட்டு) அப்படியா!
- சேர்:- அப்படி என்ன காரியம் நாங்கள் செய்து விட்டோம்?
- நெடு:- செய்ததை நினைத்துப் பாருங்கள். ஒரு மனிதன் செய்யக்கூடிய காரியமா அது என்பது விளங்கும்!
- சுந்:- (சேர்மணைப்பார்த்து) நீங்கள் சும்மா இருங்கள்!
- (நெடுமாறனைப் பார்த்து)
- என்ன அது? சொல்லுங்கள்!
- நெடு:- அம்மா, (உலகநாதரைக் காட்டி) இவரைப் பாருங்கள். வாயிலே நாலைந்து பற்கள் தான் பாக்கி தலையிலோ அது கூட இல்லை; எல்லாம் வெளுத்துவிட்டது! ஆயினும், இவர் தம்மை ஒரு வாவிப்ராகவே கருதி இருக்கிறார். அதனால்தான் பூங்கொடியை மணக்க ஆசைப்பட்டார்! செழியன். பூங்கொடியைக் காதவித்திருப்பதையறிந்து, இவருடைய உதவியை நாடினார். இவரும், தம்பியின் நோக்கத்தைத் தடுக்கவும். தம் நோக்கத்தை நிறைவேற்றவும் முயன்றார். அதன் விளைவு, பூங்கொடி களவாடப்பட்டாள்! நாங்கள் கலங்கினோம். பூங்கொடி எப்படியோ, இந்த மைனருக்கு டிமிக்கு கொடுத்து விட்டாள். அவளை மீண்டும் கொண்டு வருவதற்காக அனுப்பப்பட்ட அடியாட்களால், நாங்கள் தாக்கப்பட்டோம்! நன்பன் அழகரசன் மண்டை உடைபட்டு ஆபத்தான நிலையிலிருக்கிறான்!
- சேர்:- இதற்கெல்லாம் நானா காரணம்? என்னை ஏன் இதில் பிணைக்கிறீர்கள்?
- நெடு:- நாங்கள் பிணைக்கவில்லை. உங்களால் அனுப்பப்பட்ட அடியாட்கள் பிணைக்கிறார்கள். நீங்கள் சப இன்ஸ்பெக்டருக்கு எழுதியுள்ள கடிதம் பிணைக்கிறது!
- சேர்:- அக்கடிதத்தில் நான் என்ன எழுதியிருக்கிறேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?

- நெடு:- தெரியும். உங்கள் கடிதம் இன்ஸ்பெக்டரிடம் சேரவில்லை! அக்கடிதமும் அடியாட்களும், எங்களிடந்தான் சிக்கியுள்ளார்கள்!
- சேர்:- (திடுக்கிட்டு) இதெல்லாம் உங்கள் சூழ்ச்சியான ஏற்பாடு!
- நெடு:- இல்லை என்பதை, உங்கள் கடிதமே மறுக்கும்.
- சேர்:- அப்படியா!.....
- சுந்:- அதிருக்கட்டு மப்பா, இப்பொழுது உங்கள் உத்தேச மென்னா?
- நெடு:- எங்கள் உத்தேசம், இவருக்கு இனி, பூரண ஓய்வு கொடுக்க வேண்டுமென்பதுதான்!
- சேர்:- (திடுக்கிட்டு) என்ன!
- நெடு:- ஆம். கவலைப்பட வேண்டாம்? இதுநாள்வரை பல அதிகாரிகளின் தயவினால் இச் சேர்மன் பதவியைக் கைக்கொண்டு ஆணவத்துடன் மக்களை அடக்கி ஆண்டு வந்தீர்! பல அக்ரமங்களைப் புரிந்து வந்தீர்! குடும்பப் புகழையும் அழித்துப் பழிச் சொல்லை நிலைநிறுத்தினீர்! இனி, இப்படிப்பட்ட புண்ணிய கைங்கரியத்தை யாரும் உம்மிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகையால் தான் நீங்கள், பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற வேண்டுமென விரும்புகிறோம்.
- சேர்:- நீங்கள் விரும்பலாம். ஆனால், என்னைப் பதவியிலிருந்து விலகச் செய்ய உங்களால் முடியுமா?
- நெடு:- சந்தேகமிருந்தால், சவால் விட்டுப் பாருங்கள்! முடிகிறதா இல்லையா என்பதைப் பிறகு அறிந்த கொள்வீர்!
- சேர்:- எனக்கு மேலிடத்து ஆதரவு உண்டு என்பதை நீங்கள் மறந்து பேசுகிறீர்களா?
- நெடு:- இல்லை. மறந்து பேசவில்லை. எங்களுக்கு அதைவிடச் சக்தி வாய்ந்த மக்கள் மன்றம் இருக்கிறது. இறுமாப்பால் நீர் இதை ஏற்க மறுக்கலாம். ஊர் மக்கள் உம்மை வாழ்த்திக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை, சிறிது நிதானபுத்தியோடு சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுகிறேன். எங்கள் வழக்கை நாங்கள் மக்கள் மன்றத்திற்குக் கொண்டு போனால், நிச்சயமாக உமக்கு ஓய்விடம் பரலோகத்தில்தான் என்று தீர்ப்புச் செய்து விடுவார்கள்! அப்படிச் செய்ய எங்களால் முடியாது என்று எண்ணுகிறீரா? நாங்கள் அதை விரும்பாத்தாலேயே, வழக்கு மன்றம் நாட எண்ணுகிறோம்.

- சுந்த:- அப்பா, விபரீதமான செயல் ஒன்றும் வேண்டாம். இதுவரை இவர் செய்து வந்து காரியங்கள் பலருக்கும் வெறுப்பைபத் தரக்கூடியதுதான்! நீங்கள் கற்றறிந்தவர்கள். இவருக்கு இடையூறு ஒன்றும் நேராமல், நல்வழிப்படுத்த வேண்டிய கடமை உங்களுடையது. இதைநான் உங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.
- நெடு:- அம்மா, கடமை இருப்பதால்தான், நேரில் வந்தோம். அதை மட்டமை என்று இவர் இசும்தந்தால் ...
- மதி:- இவர் பட வேண்டியதைத் தடைசெய்ய, எங்களால் ஆகுமா? மக்கள் மன்றம், குழுமம் எரிமலையாக வன்றோ இருக்கிறது!
- சேர்:- (மனம் கலங்கி) ஆம். நெடுமாரா, மதியழகா, இது வரை நான், பதவி மோகத்தாலும் அதிகார மமதையாலும், பல அக்ரமங்கள் செய்து வந்தது உண்மையே! இனி, அத்தவறுகளை மனதாலும் நினையேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!
- (உலக நாத முதலி திடுக்கிடுகிறான்)
- நெடு:- சேர்மன் அவர்களே, உம்முடைய மனமாற்றத்தைக் கண்டு நாங்கள் மகிழ்ச்சி யடைகிறோம். ஆயினும், என்ன செய்வது? வழக்கு நீதிமன்றம் ஏறிவிட்டதே!
- சேர்:- (திடுக்கிட்டு) அப்படியா.... இருந்தாலென்ன? நீங்கள் மனம் வைத்தால், வழக்கைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளலாமல்லமா!
- சுந்:- ஆமப்பா! எப்படியும் இவரைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு உங்களுடையது!
- நெடு:- அதற்கு இவர், ஒரு நிபந்தனைக் குட்பட்டாக வேண்டுமே அம்மா.
- சுந்:- என்ன நிபந்தனை அது?
- நெடு:- பூங்கொடியின் திருமண விஷயத்தில், இவர் குறுக்கிடக் கூடாது என்பதற்கு உறுதி வேண்டும்!
- சேர்:- அவள் மணக்கப்போவது யாரை?
- நெடு:- தங்கள் தம்பி செழியனைத்தான்!
- சேர்:- சாதிவிட்டுச் சாதியில் அவன் பெண் கொள்வது, உங்கட்டு ஞாயமாகப் படுகிறதா?

நெடு:- இதில் அநியாயம் என்ன இருக்கிறது? நாட்டிலுள்ள பெரிய பெரிய தலைவர்களும் அறிஞர்களும் சாதி ஒழிய வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஏன், நீங்களும் கூட சொல்ல வில்லையா தேர்தலுக்கு நிற்கும் போது?

சேர்:- அதெல்லாம் மேடைப் பேச்சுதானே! சமுதாயத்தில் சாதிபேதம் இருக்கும்போது, நாம் அதை மீறினால் ஊரார் இகழ்ந்து பேச மாட்டார்களா?

நெடு:- தங்கள் போன்றவர்கள் பேச்சொன்றும் செய்வொன்றுமாக இருந்தால், அதை ஊரார் பெருமையாகப் பேசிச் கொள்கிறார்களா?

மதி:- அப்படித்தான் கருதுகிறார் போலும்!

(சேர்மனைப் பார்த்து)

சேர்மன் அவர்களே, தாங்கள் செய்துவந்த அக்ரமச் செயல்களுக்காக, மக்கள் மனம் நொந்து சபிக்கிறார்கள். இகழ்ந்துரைக்கிறார்கள். இதெல்லாம் உமக்கு அவமானமாகத் தோன்றவில்லை. ஆனால், கற்பனைச் சாதியை எண்ணிக் கதிகலங்குகிறீர். அவமானம் நேர்ந்து விடுமே என அலறுகிறீர். இது ஞாயமா?

சுந்:- தம்பியும், பூங்கொடியை மணக்கப் பிடிவாதமாயிருக்கும் போது, நீங்கள் ஏன் அதை மறுக்க வேண்டும்?

சேர்:- நீ கூட, அதை ஒப்புகிறயா?

சுந்:- பூங்கொடிக்கு என்ன கொறைச்சலுங்க? படித்த பெண்! அறிவுள்ள பெண்! சாதி மட்டுந்தானே வேறு!

சேர்:- சரி.சரி. உங்களிஷ்டம் போல் செய்யுங்கள்!

(உலகநாதர் திடுக்கிடுகிறார். அவர் முகம் சோர்வடைகிறது)

நெடு:- அப்படிச் சொல்லாதீர்கள். காலத்தோடு ஒத்துப்போக நீங்கள் ஏன் மறுத்தீர்கள்?

சுந்:- அவர்தான் ஒத்துக் கொண்டானே?

நெடு:- சரி. செழியன் - பூங்கொடி திருமணத்தை ஒத்துக் கொள்வதாக ஒரு கடிதத்தில் எழுதிக் கையொப்பமிட்டுத் தாருங்கள்.

சேர்:- சரி.

(மேசையைத் திறந்து, தன் லெட்டோர் பேப்பரில் எழுதித் தருகிறார் அதை வாங்கிப் பார்த்த நெடுமாறன் மகிழ்ந்து)

நெடு:- ஐயா, திருந்திய சேர்மனைப் பார்க்கிறேன். என் உள்ளத்தில் உக்குஞ்சி பொங்குகிறது. இவர், உங்கள் மீதுள்ள குற்றம், வழக்கு மன்றம் ஏறாது!

(உலக நாத முதலியைப் பார்த்து)

முதலியாரே, இனி நீரும் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும்!

உலக:- நான் என்ன முடிவுக்கு வர்றதுங்க?

நெடு:- நீர்தானே முதல் குற்றவாளி!

உலக:- (திடுக்கிட்டு) யார், நானா? சேர்மன் ஐயா, நீங்களே சொல்லுங்க!

சேர்:- பாவம், பெரிய மனிதர்! அவரை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்!

நெடு:- எங்களுக்குப் பழிவாங்கும் எண்ணமிருந்தால் உங்களிடம் வந்தே இருக்க மாட்டோம்!

சேர்:- அப்படியானால், அவரிடம் நீங்கள் எதிர்ப்பார்ப்பதென்ன?

நெடு:- ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் எழுதிக் கொடுத்தது போன்றே ஒரு கடிதம்.

சேர்:- அவரை என்ன எழுதிக் கொடுக்கச் சொல்கிறீர்கள்?

நெடு:- என் மகள் கோமதியின் மறுமணத்தை நான் மனமார ஒப்புகின்றேன். என்று எழுதிக் கையொப்பமிட்டுத் தாருங்கள்.

உலக:- (திடுக்கிட்டு) என்ன! தாவி யிழுந்தவளுக்கு மறுதாவியா! இது அநியாயம்! வேண்டாம்!

நெடு:- ஆம். உங்கள் மூடச் சமுதாய வழக்கப்படி அநியாயம்தான்! ஆனால், அநியாயம் அதைக் குற்றமாகக் கருதவில்லை!

உலக:- வேண்டாமப்பா! விதவைக்கு மறுமணம் என்றால், வீண் பழிக்குறி இகழும் உலகம்! இதை விட்டு விடுங்கள்!

நெடு:- விட்டுவிடத்தாயார்! நீர் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏறத் தாயரா?

உலக:- என்னப்பா இது! இதற்காக அக்ரமத்தை ஒப்பச் சொல்கிறேரே, ஞாய்மா?

நெடு:- எதுஅக்ரம? உங்கள்மனைவி இறந்த பின் மீண்டும் மறுமணம் செய்து கொண்டிரே. அது நேர்மையான செயலா? அந்த இரண்டாம் மனைவியும் இறந்தபின் தள்ளாத வயதில் மூன்றாம் முறையாக ஓர் இளம்பெண்ணைப் பலாத்காரத்தில் மணக்க முற்பட்டிரே, இது நேர்மையான செயலா? மனைவி இறந்தால், எத்தனை தடவை வேண்டுமானாலும் மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம்। ஆனால் கணவன் இறந்தால், விதவையாகவே காலத்தைக் கடத்த வேண்டுமென்ற ஆணுக்கொரு நீதி பெண்ணுக்கொரு நீதி பேசுவது நேர்மையான செயலா? எது அக்கரமம்? எது நியாயம்?

சுந்:- பெரியவரே, நீங்கள் இது விஷயத்தில், விவாதம் செய்வது சரியல்ல!

உலக:- என்னம்மா, நீங்களுமா இப்படிச் சொல்நிங்க இது எனக்கு அவமானம் தரும் விஷயமல்லவா?

நெடு:- ஆம். உங்கள் மகள் விதவையாகி வேதனையோடு வீட்டிலிருக்க, உங்கள் மகள் போன்ற ஓர் பெண்ணை மணந்து கொஞ்சிக் குலவ எண்ணின்றே, அதிலில்லை உங்களுக்கு அவமானம்! தடியுன்றும் இத்தள்ளாத வயதில், சப்ர மஞ்சம் ஏறத் தாவித் துடித்தேரே, இதிலில்லை உங்களுக்கு அவமானம்! ஆனால், வாழ்வை விரும்பும் ஓர் இளம் விதவை - உங்கள் மகள், மறுமணம் செய்து கொள்ள எண்ணினால் உங்கட்டு அவமானம் வந்துவிடுகிறது அவமானம்! வேதனை தாளாது அவள் வீட்டை விட்டு வெளிப்பட்டால், - அல்லது கள்ளக் காதவில் ஈடுபட்டால், அப்பொழுது உங்களுக்குப் பெருமையைத் தருமோ? சரி இருக்கட்டும். இப்பொழுது எங்கே உங்கள் மகள்?

(உலக நாதர் விழிக்கிறார்)

சேர்:- அவள், நீ சொன்னபடியே வீட்டிலில்லை!

நெடு:- வேறென்ன செய்வாள்? இப்பொழுது இவருக்குப் பெருமையைத் தருகிறதா?

உலக:- அவமானத்தைத் தானே உண்டாக்கி விட்டாள்!

- நெடு:- 'எங்கோ ஓடிவிட்டாள்! எவனையோ இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டாள்!' என்பதுதான் உங்கட்கு அவமானம் தருவதாகும். ஆனால் 'இருவனை மணந்து கொண்டாள்' என்பது அவமானந்தரும் விஷயமல்ல; நேரிய செயலே!
- சுந்:- அப்பா, நீ சொல்வது சரிதான். அவள் எங்கிருக்கிறாள் என்பது தெரிய வேண்டுமே?
- நெடு:- தெரியும் பிறகு. அவள் மணத்தை ஒப்புவதாகக் கடிதம் வேண்டும் இப்பொழுது!
- சுந்:- உங்களிடந்தான் இருக்கிறாளா?
- நெடு:- ஆம். பூங்கொடி கடத்தப்பட்ட வழக்கில், அவள் ஒரு சாட்சி। ('ஆம்' எனத் தீடுக்கிடுகிறார் உலகநாதர்)
- சேர்:- நல்லா இருக்கிறது சாட்சி! ஏன் முதலியாரே என்ன யோசிக்கிறீர்?
- நெடு:- தனக்காக எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியின் பலன் வேறொருவருக்குக் கிட்டுகிறதே என்று எண்ணுகிறார் போலும்!
- சேர்:- ஏன், அப்படியா யோசிக்கிறீர்?
- உலக:- இல்லை. அவள் யாரை மணக்கப் போகிறாள் என்பது தெரிய வேண்டாமா? தகுதியற்றவனாக இருந்தால், எப்படிச் சம்மதிக்க முடியும்?
- நெடு:- அது சரி. தகுதியளவன் மட்டுமல்ல; விதவைக் கொடுமையை நாட்டை விட்டே விரட்ட வேண்டுமென்ற தயாள குணமும் உள்ளவன்தான் உங்கள் மகளை மணக்கப் போகிறவன்!
- சுந்:- (சிரித்துக்கொண்டே) மருமகன் யார் என்பதை அவர்அறிந்து கொள்ள வேண்டாமா?
- நெடு:- பேஷாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நான்தானம்மா அவன்!
- சேர்:- (மகிழ்ச்சியாக) நெடுமாறா, உங்கள் படிப்புக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்றபடி, காரியங்களை வெற்றியோடு முடித்துக் கொண்டார்கள்!
- ஏன் முதலியாரே, ஒப்புதல் கடிதம் தயாராக்கட்டும்!
- (தாளும் பவுண்டனும் கொடுக்க, உலகநாதர் ஒப்புதல்

கடிதம் எழுதி, நெடுமாறனிடம் கொடுக்கிறார். நெடுமாறன், மகிழ்வுடன் அதனைப் பெற்று)

நெடு:- அம்மா, எங்கள் வெற்றிக்கு, உங்கள் உதவி பெரிதும் பயன்பட்டதற்குப் பாராட்டுகின்றோம். இனி, எங்கள் திருமண ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்க வேண்டும். நாங்கள் சென்று, செழியன் முதலிய நண்பர்களை அழைத்து வருகின்றோம். எல்லோருக்கும் வணக்கம்.

(போகின்றனர் நெடுமாறனும் மதியழகனும்)

சேர்:- முதலியாரே, கவலை வேண்டாம். உண்மையை ஒரு போதும் ஓளித்து வைக்க முடியாது! இனி நானும், மக்களுக்குத் தொண்டாற்ற எண்ணிவிட்டேன். என் வேடம், இன்றோடு கலைக்கப்பட்டது!

சுந்:- இதைத்தான் நான் தங்களிடம் எதிர்ப்பார்த்தேன். இப்பொழுது நான் அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு, ஓர் எல்லையே கிடையாது।

(இச்சமயம், அருளானந்த வாரி வருகிறார்)

சேர்:- வாங்க, வாங்க வணக்கம்! அமருங்கள்.

அருளா:- நமஸ்தே!

(ஓர் நாற்காவியில் அமர்ந்து)

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. நாஸ்திகத்தை நாஸ்தியாக்க நானொருவன் இருக்கும் போது, தங்களுக்கு எந்தக் கவலையும் வேண்டாம்.

சேர்:- சரி.சரி நிறுத்துங்கள்! நாஸ்திகம், நம்மை நாஸ்தியாக்கத் தயாராகிவிட்டது. ஆதலால்

(ஐந்து ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்து)

இதை வழிச் செலவுக்கு வைத்துக் கொண்டு, வந்த வழியே திரும்புங்கள்!

அருளா:- (திடுக்கிட்டு) ஏன்? எதற்காக இப்படிச் சொல்கிறீர்? இது, எனக்கே வியப்பாயிருக்கிறதே! தாங்களா, இப்படி அஞ்சுவது?

சேர்:- ஆம். அஞ்சுவ தஞ்சாவை பேதைமையல்லவா? உண்மையை ஒழிக்க, ஒருவராலும் முடியாது என்பதை உணர்ந்து விட்டேன்!

அருளா:- (தலை கவிழ்ந்தபடி) சரி சரி.

(பண்ததைப் பெற்று)

நாஸ்திகப் பேய், உங்களை மிரட்டி விட்டது போலும்!

(போகிறான். பிறகு. செழியன் நெடுமாறன். பூங்கொடி. கோமதி. மதியழகன். காத்தமுத்து முதலியோர் அங்கு வருகின்றனர்)

செழியன்:- அண்ணா, தங்களை மீறி நடந்ததற்காக, என்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்।

கோமதி:- அப்பா, என்னையும் மன்னித்துவி டுங்கள். (அவர் கால்களைத் தழுவிக் கொள்கிறாள்)

உலக:- எழுந்திரும்மா.

சேர்:- தம்பி, நீ என்னை மீறி நடக்கவில்லை. அக்ரமத்தை மீறி நடந்தாய்! ஆணவத்தை மீறி நடந்தாய்! அதனால் என்னை அறிவுள்ளவ னாக்கினாய்! அதற்காக மகிழ்ச்சியடைகிறேன்।

காத்த:- நானும், மனிதனாயிப் பூட்டங்க!

சேர்:- மகிழ்ச்சி!

செழி:- அண்ணி!

சுந்:- தம்பி, அண்ணைந் திருந்திய மனிதராக்கி விட்டாய்! இப்பொழுதுதான், என் உள்ளம் மகிழ்ச்சியில் தூள்ளுகிறது। பூங்கொடி, கோமதி, இப்படி வாருங்கள்!

(இருவரையும் தழுவிக் கொள்கிறாள்)

நெடு:- சேர்மன் அவர்களே, எங்கள் திருமணத்தை, நாளைய மறுநாள், கழகத்திலேயே நடைபெறுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்துள்ளோம். நீங்களும் மாமாவும் திருமணத்திற்கு வந்து, சிறப்புவிக்க வேண்டுகிறோம்!

சேர்:- (மகிழ்வுடன்) ஆகா! முதலியாரே, வாருங்கள். அது சம்மந்தமான காரியங்களைக் கவனிப்போம்.

(சுந்தரியைப் பார்த்து)

சுந்தரி, எல்லோருக்கும் விருந்து தயாராக்ட்டும்.

சுந்:- இதோ ஒரு நொடியில் வாருங்கள், எல்லாம் போவோம்.

(அனைவரும் உள்ளே போகின்றனர்.)

କାଟକୀ - 24

இடம்:- கழக அலுவலகம்.

உறுப்பி:- செழியன், பூங்கொடி, வெடுமாறன், கோமதி, மதியழகன், சேர்மன், சுந்தரி, காத்தமுத்து, நண்பர்கள் முதலியோர்.

(எல்லோரும் அவரவர் இடங்களில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். திருமணப் பதிவாளர், செழியன்-பூங்கொடி சம்மதத்தையும், நெடுமாறன் கோமதி சம்மதத்தையும் கேட்டுப் பதிந்து கொள்கிறார். மணமக்களும், சேர்மன் மற்றும் உலகநாத முதலியும் பதிவில் கையெயாப்பமிடுகின்றனர். பிறகு,)

மதிய:- அன்புமிக்க தோழர்களே, என் நண்பர்களின் திருமண விழாவிற்கு, இக்கழகத் தலைவர், புலவர் பொன்னரங்கம் அவர்களைத் தலைமை தாங்கி, விழாவைச் சிறப்புற நடத்திக் கூருமாறு, உங்கள் அனைவர் சார்பிலும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(தலைவருக்கு மாலை அணிவிக்கிறான்)

தலைவர்:- அன்புக்குரிய தோழர்களே, உங்கள் அனைவருக்கும் என்வணக்கம். இன்று என் வாழ்விலேயே ஒரு பெரு மகிழ்ச்சி நாளாகும். அத்தகைய மகிழ்ச்சிக்கு, இதோ மணக்கோவத்துடன் வீற்றிருக்கும் என் நண்பர்களே காரணம். இவர்களைப் பார்க்கும் போது, நான் புது உலகத்தையே பார்க்கிறேன். இதுவரை நம்மை இழிநிலைக் காளாக்கி வந்த மட்டமை, சாவதைக் காண்கிறேன். சாதி பேதம் அழிவதைக் காண்கிறேன். இதுமட்டுமல்ல, இது காறும் அடக்கி ஒடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பெண்கள் உரிமை பெற்று சரிநிகர் சமானமாக வாழ்வு பெறும் தொடக்கத்தைக் கண்டு இறும்புது எய்துகிறேன். இனி இந்நாட்டில் மூட நம்பிக்கையும் அறியாமையும் விலகி, அறிவொளி ஞாயிறின் ஆரம்பக் கீற்றைப் பார்த்து உளம் பூரிக்கிறேன். கல்வியும், அறிவும் பெருகப்பெருக, வறுமையும், மட்மையும், அழிந்து வரும் நிலை கண்டும், இந்நிலையை நாட்டில் பரவச் செய்த எங்கள் இயக்கத்தின் தொண்டை எண்ணியும் எடுத்த இலட்சியத்தை மொடேற்றும் துணிவு கொண்ட எங்கள் இயக்கத் தோழர்களின் உறுதி கண்டும் இனி நம்நாடு எவ்வா வளமும் பெற்றுத் திகழும் என்று நம்பிக்கை கொள்கின்றேன். வாழ்க தமிழ்நாடு, வாழ்க மணமக்கள்!

அனைவரும் - வாழ்க மணமக்கள்.

காட்சி - 25

- இடம்:-** சோலை
- உறுப்பி:-** செழியன்-பூங்கொடி, நெடுமாறன் - கோமதி, மதியழகன் (கோமதியும், பூங்கொடியும் சோலையில் மதிழ்வுடன் ஆடிப் பாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அங்கு செழியன், நெடுமாறான் வந்து ஒருபுறமாக நின்று கவனிக்கின்றனர்.)
- நெ:-** செழியன், அவர்களுக்குள்ள ஆனந்தத்தைப் பார்த்தாயா?
- செழி:-** என்னியபடி நடந்தால், இன்பத்திற்கு எல்லையுண்டா? (பின்னால் வந்த மதியழகன்)
- மதி:-** புது வாழ்வு மலர்வது கண்டு பூரிக்கின்றீர்களா! (பூங்கொடியும் கோமதியும் ஓடி வந்து)
- பூங்:-** பழமை சாகிறது! புதுமை தொடர்கிறது! இனி எங்கட்டு உன்ன குறை?
- கோ:-** பார்வையிழந்தோன் பார்வை பெற்றதுபோல, உங்களால் நானும் புதுவாழ்வு பெற்றேன்!
- மதி:-** எல்லோரும் புது வாழ்வு பெற, நாட்டிலே சீர்திருத்தத் தொண்டாற்றுவோம் வாருங்கள்!

முற்றிற்று.

நாடகப் பாட்டுகள்

ஏ சி த — சு ந் த ர ட

அல்லது

ஏ க சியச் சு ர ன் க ம்.

எண் நூம் சபுக பீர் திருத்த நாடகப்

பாட்டிகள்.

ஆக்கியோன்:

தோழர், S. சிவப்பிரகாரம்.

புதுவை.

சந்தானம் பிரின்டிங் ஓர்க்ஸ்,

புதுவை.

1936, ஆகஸ்ட் மே

ரஞ்சித் – சுந்தரா

அல்லது

ரகசியச் சுரங்கம்

நாடகப் பாட்டுகள்

புதுவை, உப்பளம் வாலிபர் சங்கத்தினரால் பலமுறை நடத்திக் காண்பிக்கப் பட்ட இந்நாடகத்தின் பாடல்கள் மட்டும் அச்சியற்றப்பட்டு, அவை அந்நாடகம் நடைபெற்ற போது விநியோகிக்கப்பட்டன. ரஞ்சித - சுந்தரா அல்லது ரகசியச் சுரங்கம் என்னும் சமூக சீர்திருத்த நாடகப் பாட்டுகள் எனுந் தலைப்பிட்டு, 1936, ஆகஸ்டு மாதம் என்றும், ஆக்கியோன் : தோழர் S. சிவப்பிரகாசம், புதுவை என்றும் மேலட்டையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல் நூலில் பல பாடல்களில் * குறியிட்டு, அப்படிக் குறியிட்டுள்ள மெட்டுகள் ‘தேசிங்கு ராஜன்’ கிராமபோன் செட்டில் உள்ளவை என்ற குறிப்பும் காணப்படுகிறது. ‘தேசிங்குராஜன் கதை’ என்று பாரதிதாசன் எழுதிய இசைக் காவியம் 1935 இல் இசைத்தட்டாக வெளியிடப் பட்டது. அந்த இசைத் தட்டில் அடங்கிய பால்களின் மெட்டுகளில் இந்த நாடகப் பாடல்களைப்பற வேண்டும் என்கிற குறிப்புதான் அது.

**ரஞ்சித - சுந்தரா
அல்லது
ரகசியச் சுரங்கம்**

என்னும் சமூக சீர்திருத்த நடைகப் பாட்டுகள்

கோரஸ்

*(தாய்நாடே புவிமேலே என்ற மெட்டு)

சோதரரே வருவீரே
தூய சுயமரியாதை பெற உழைப்போம்! (சோ)
சாதி பேதம் யாவும் தீரும்
சமமுண்டாகும் இன்பம் சேரும்!
சமதர்மமதை வாழ்த்திடுவோம்!
சோதரரே வருவீரே
தூய சுயமரியாதை வாழ்வில் நலம் பெறுவோம்! (சோ)

(பாரெங்கும் புகழ்பெறும் சுபாக். எ.மெ)

வாய்ந் தின்பம் பெருகிய	பாதை
வாழன்புச் சுயமரி	யாதை
சேர்ந்திங்கே நீக்குக	தீதைத்
தீருங்கள் பிறர் செயும்	சூதை!
வாதிக்கும் மதமது	(வாய்ந்) நீங்கி
வண்மைச் செந்திருவது	தாங்கிச்
சாதிப்பகை வோரினை	வாங்கிச்
சார்வீரே வாழ்வினில்	ஒங்கி!
எல்லாரும் ஓன்றெறன	(வாய்ந்) நாடி

* ஜீக்ருபாலன் பொட்டு(புதுவைக் கலைக் கலைஞர்) எழுதிய ஒரு நூலாகும்.

யாவர்க்கும் பயனுற ஒடிச்
 கல்லோடியிற்குதானே மெலும் செடித்
 தலைவீரே ஆண்டொரு கோடி (வா)

பாட-1

(அனுமானே நீயே கனவானே எ.மை)

மாணிக்கச்செடி

சரியாமோ? நீ சாற்றிடு மொழிதான் (சரி)
 சஞ்சலமிகுத்திடுதே! நெஞ்சமும் திகைத்திடுதே!
 இரண்டாந்தரமாக உன்தம்பி மணக்க
 இசைந்திடேன் ரஞ்சிதமும் ஒருப்படமாட்டான்!
 பொருந்தா மணமிதைப் புகன்றிடவேண்டாம்
 புத்தியற்றே வார்த்தை சொல்லி
 மெத்தவும் தூயர் விளைத்தல் (சரி)

பாட-2

* (என்னையனுப்பண்ணவரைடும் எ.மை)

லட்சுமி

என்னமொழி சொல்லுகின்றீர்கள்? எனது நாதா உம்மாலன்றோ செளந்தரம் உலகசுகமிழுந்தான்! (எ)

சின்னஞ்சிறுவயதில் மண முடித்தீரே!
 தீமையில் வித்தையாய் உழல்வைத்தீரே!
 சொன்னதைக் கேளாமல் துடித்ததால் நீரே
 சுந்தரி சவுந்தரத்தை என்றன் காலில் கட்டின்றே! (என்)

நல்லுடையுண்களும் நலன்களு மிழுந்தாள்!
 நாகரிக வாழ்வைக் கணவிலு மறந்தாள்!
 அல்லவுழுதே மனம் ஆவியும் கோருதே!
 ஆகையாலென் வார்த்தை கேட்பர் தோகை மனச் சோகந்தீர்ப்பீர்(என்)
 ஆணழகன் என்றன் அருந்தம்பி ரமணன்
 அவனுக்களித்தா லிங்பம் அடைவாள் ரஞ்சிதமும்!
 வீணே என் மொழிசினாத் தள்ளிட வேண்டாம்
 வேதனைக்குள் ளாக்டிவிடும் சாத்தன மொழியும் வேண்டாம்! (என்)

பாட் 3.

(இன்றேனேர் என் மனது ஏ.மெ)

சௌந்தரம் :

ஏனோ நான் பெண் பிறந்தே
ஏங்கியே வாடுகின்றேன்!
வீணோ என் மீது பழி
விளம்புதல் அந்தி யந்தோ!

(ஏனோ)

தந்தை என்றனை வெறுத்தே
நிந்தை மொழி கூறியதால்,
சிந்தை மிக வருந்தலானேன்
தீராந் துயர் கொண்டேனே!

(ஏனோ)

பெற்றவர் கண்களுக்கே
பெருஞ்சனி யாகிவிட்டால்
மற்றவரென்ன நினைப்பார்?
மாதுயிர் இனி எதற்கோ?

(ஏனோ)

மாதெனக் கின்ப வாழ்வு
மறுத்திடு கின்றாரையோ!
தீதுநான் கொண்டு வாழ்தல்
தேசமேயுன் சம்மதமோ?

(ஏனோ)

பாட் 4

(பூஜை சரண் ராமர் எ.மெ)

மாணிக்கச்செட்டி

சேதிநான் சொல்லிவிடுவேன் கேட்டிடுவீர்
தீன தயாளா!
வேத மதையே போதும் செய்யோரே!
விதவையென் மகளென நீரறிவீரே!

(சேதி)

மாதவன் பருவ வாதனையாலே
மனம் பிறழ்ந்தாளதை மாற்றிடுவீரே!

(சேதி)

பாட் 5 (தர்க்கார்)
 (இந்துஸதான் 6)மட்டு)

ரஞ்சிதம் :

என்ன விசனம் என்ன குறைவோ
 என்றங்னபரே இயம்புவீர?
 அன்றலர் உம் மதிவதனம்
 அழகு குன்றி இருப்பதேன்?

சுந்தரன் :

அன்புக்கினிய ரஞ்சிதமே!
 அயர்வுகொள்ளக் காரணம்
 ஒன்றுமில்லை யுணர்ந்திடுவாய்
 உலக நிலையை என்னினோம்!

பாட் 6

* (புகாஸ்கிதம் கொள்ளுதே ஏ.மெ)

சௌந்தரம் :

மனத்துயரை மாற்றுதே! -நல்ல
 மாமலர்ச் சோலையின் வாசம்! - இங்கே
 மாங்குயில் மயில்கொள்ளும் நேசம்!

சினங்கொண்ட வாறுபோல் - குளிர்
 சீதாத்தென்றலின் வேகம் - இந்த
 மாதெனக் கூட்டுதே மோகம்!

வளமையென் தேகமே - மிக
 வாடுதே காதலினாலே - இன்பம்
 நாடுதே ஆதலினாலே,

இளமை பாழ் ஆகுமோ? - இனி
 ஏதுநான் சிய்குவேன் பாவி- மனந்
 தாளே னென்றும்குவேன் பாவி!

பாட்டு-7 (தர்க்கம்)

(வரடவழூம் நூர்த யாழனாட்டை, எ.6)ய)

சௌந்தரம்:

உமையாரெனவே யறிந் திடுவது கூடுமோ?

உண்மையை யொளியா துரைப்பீரே (உமை)

அமைவாகவே நான்தை யறிந்திடவே - மிகு

ஆவல் கொண்டேன் புவி மீதினிலே!

மடாதிபதியாகிய வாலிபன்:

படுமோசமான உன் நிலைமையை மீட்கப்

பாவையுண்மீது நேசமுற்றேன்! (படு)

கொடுமையான உன் துயரினைப் போக்கக்

கோரியே வந்தேன் உனைக் காக்க!

பாட்டு-8 (தர்க்கம்)

(நானேன் ஏவினேன் எ.6)ய)

மடாதிபதியாகிய வாலிபன்:

வா வா போகலாம்! பஞ்சணை நாடி

(வாவா)

மாமயிலே மதன் சோதனையால் மிக

வேதனையே கொண்டேனே சுகித்திட

(வாவா)

சௌந்தரம்:

என்மனங் களித்தேன்! இனித்துயர் விடுத்தேன்!

இனிமேலுமையே கதியடுத்தேன்! - பாரில்

இருவரும்: ரதியும் மதனும் போல

(வாவா)

பாட்டு-9

(சம்பூ நாமச்சந்தர சூட எ.மை)

மாணிக்கச் செட்டி:

கண்மணியே என்ன சொல்வேன்?

கலங்குதே என் நெஞ்சுமெல்லாம்

மண்ணிலிந்தப் பழியைப் போக்க

மார்க்கமொன்றும் காண்கிளை!

(கண்ண)

வஞ்சியாள் நம் சவுந்தரத்தால்
மானம்போக லானதையோ!
கொஞ்சமும் சகித்திடேனே!
கொடிய செய்கை தன்னை நானே! (கண்)

பாட்டு-10

(முதிரை ஏற்றுத்தில் தேர்ற்றார் எ.மெ)

லட்சமி:

பெருமை போக்கிடலானாள்! -நமது குலப் (பெ)
எரிகொள்ளியைப் புண்ணில் நுழைத்தவா நானேன்! -நமகுலப் (பெ)
பழிகாரியால் மனம் பதைக்குதே ஜூயோ! -நம்குலப் (பெ)
இனியாதுநேருமோ? இதற்கென்ன செய்வேன்! -நம் குலப் (பெ)

பாட்டு.11

(மகர சகிர்த ரூப சுந்தரி எ.மெ)

மாணிக்க ச்செட்டி:

அநாவசிய மான வார்த்தையேன்?
அடி அச்சியே! நொடியினில் விஷங்குமதால்
அவ-ளாவி போக்க வேண்டும் நீயே (அநாவசிய)

பாட்டு.12

(தேறுமார்க்கம் எ.மெ)

சௌந்தரம்:

பாவி ஏனோ பெண்பிறந்தேன்?
பாழும் நாட்டிலே- துயர்
மேவும் நாட்டிலே! (பாவி)
ஆவிசோர்ந்தேன் அநுதினம் நானே (பாவி)

தீது புரடும் சமுகமேயுன்

தீய வழக்க மதனால் நானே
சிந்தை நொந்தேனே! - மிக
நிந்தை கொண்டேனே! (பாவி)

விதவையென்றே வீண்மொழி புகன்று

நிதமும் துயரில் ஆழ்த்தி வந்தார்!

நெஞ்சம் சகியேன்! - மத
வஞ்சம் சகியேன்! (பாவி)

பேதை மதியால் தந்தை தயார்
பாலில் விஷமே கலந்து தந்தார்!
பெண்ணென்றுரைத்தால் - கொடும்
பேயும் இணங்கும்!

(பாவி)

இன்பம் யாவும் துறந்து வாழ்தல்
இயற்கையாமோ விதவைக்கேதான்?
நன்றோ சொல்லுவீர்? - இதை
நாட்டில் தள்ளுவீர்!

(பாவி)

பாட்டு.13 (தர்க்கம்) (கேபால சிருஷ்ண ஸிட்டலே எ.மெ)

சுந்தரன்:

மனம் வாடுதென் செய்வேனே!
மகிழ்வாயிருந்தோம் தேனே!
உணையே பிரிந்து நானே
உயிர் வாழ்வதோ மடமானே!

ரஞ்சிதம்:

இதற்காக நீர் வருந்தாதீர்!
என் காதலா துயர் தீரவீர்!
மதுவாரும் பூம்பொழில் சோலை
மகிழ்வாக நாம் கூடும் வேளை!

பாட்டு.14 (ஆசைலீலா ஆவிக்கேலா எ.மெ)

ரஞ்சிதம்:

எனோ வீண்சந் தேசங் கொள்ள
லாகுமோ இது சரியாகுமோ? (எனோ)
கோனே என்மீது குறையொன்றும் வேண்டாம்
கோதை என்சொல்லை நம்புவீர் நீரே! (எனோ)
காதலின் வாழ்வு மேதினிதனிலே
ஆதாமாமின்ப வாழ்வளித்திடுமே! (எனோ)
ஆவியும் பிரியும் வாழ்வும் பொய்யாகும்
ஆதலின் உழையே மணப்பது நிசமே! (எனோ)

பாட்டு.15

*(தண்வல்லவே என் ஜூயர் எ.மெ)

சுந்தரன்:

மனமே மகிழ்ந்தேன் நானே
குணமேவும் என்னருந்தேனே!
அனலாகும் துயருளம் விடுத்தேன்!
ஆகா என் நெஞ்சங் களித்தேன்! (ம)

சதியே புரிந்திடும் பேதம்
தகர்ப்போம் இதுவே நீதம்!
மதியே பெருகிடும் மானே,
மனப்பேன் உனை நிசந்தானே! (ம)

பாட்டு.16

*(நண்பர் இதேது புதுக்கை எ.மெ)

ரமணன்:

சும்மா இருப்பதழகோ? - தமக்கையாயிருப்பினும் (ச)
நம்பியே செயல் செய்திடுவோர்க்கே
நலமுள தெனப்பழ மொழியுரைப்பார்கள் (ச)

உன்மையாகவே அந்த ரஞ்சிதமென்
உளங்கவர்ந்தனனே! ஆகையினாலே,
திண்ணமாயவளை மனம் புரிந்திடுவேன்!
திறமுடனிதோ தமக்கையிடம் விரைவிற்கெல்வேன்! (ச)

பாட்டு.17

(கடையன் குறையைத் தீருங்காம் எ.மெ)

ரமணன்:

சரியோ உன்சொல் புகல்வாய் குயிலே!
ததியே மாலை சூடுவாய்! - ததியே...
அரிதே யடையும் சுகவாழ்வினிலே
நிதமும் இனபமே நாடுவாய்! நிதமும்.. (சரி)
சதமா யுணையே துணையாய்க் கொண்டிட
நெடு நாளினிதே தேடினேன்! - நெடுநா...
இதமா யெணைய மனமே புரிய
இசைவாய் மயிலே நாடினேன்! இசைவாய்... (சரி)

பாட் 18

(மரயா விலாச என்ற இந்துஸ்தாண் மெட்டு)

ரஞ்சிதம்:

அநியாய மாயுன் உயிர் போச்சோ?

ஆ! என் சகோதரி! (அநி)

தனியாக எனை விடுத்தாயே!

தகுமோ? ஐயோ பெற்ற தாயும்

மனமிரங் காமல் விஷப் பாலே

மகிழ்ந்தே கொடுத்த தாலே (அநி)

விதவை எனும் பழி கூறி

நிதமும் தந்தைதாய் சீரிச்

சதிபுரிந் தார்களென் செய்வேன்?

சுகியேன் சகோதரி! (அநி)

பாட் 19

(அரகரசிவ பரம குருபரா எ.மை)

சுந்தரன்:

சித்திர மேடையில் நித்திரை செய்திடுவாள்! - அந்தத்

தேவி என்னரும் ஆவி கொய்திடுவாள்! (சித்)

தொகையரா

முத்துதிர்க்கும் தாமரையவாய் அமுதப் பேச்சு

முகநிலவு கொண்ட பெண்ணாள்!

வைத்து வைத்த பொக்கிஷம்போல் உலகுதித்த

எனது கண்ணாள்!

பாட் 20

பஞ்சாக்கிள்ளையென் சஞ்சலம் தீர்ந்திடக்

கொஞ்ச மொழி சொல்லுவாள்! - அவள்

மிஞ்சிடும் ஆசையில் வஞ்சியிடையிற்

பொருந்த எனைப் புல்லுவாள்!

தொகையரா

செஞ்சாம்போல் காதல்நோய் செழுமார்பில் கைக்குதிங்கே

தென்றற் காற்றே

அஞ்சனம் தீட்டிய விழிகள் அவள் திறக்க

வழிபுரியா திருப்பதுண்டோ?

பாட் 6

நானும் இம்மட மானும் இனிக்கும்
தேனும் புஷ்பமும் போல்! எந்த
நானும் எம்மிரு தோனும் பொருந்த
வாழ்வ மிப்புவிமேல்! (சித்)

பாட் 20

(நந்த கேள்ளள எ.மை)

ரஞ்சிதம்:

நாதா விபரீதம் சொல்லுவேன்
நடந்ததைக் கேள்ளர்! - அமைவாய் (நாதா)
தீது கோரி மாமன் காம
சேஷ்டை செய்திட வந்ததாலே,
மாது ரிவல்வாரை எடுத்தேன்
மாமன் ஓடினானே! விரைவாய்
ஆதலாலே தாயும் சீறி
வாது செய்தனள் ஏது செய்வேன்! (நாதா)

பாட் 21

(இந்துஸ்தங்க மெட்டு)

சுந்தரன்:

அந்தோ பரிதாபமே! -விதவை
யானோர் நிலை மோசமே! நானும்
சிந்தை மிகத் தாபமே - கொண்டு
தீர்ந்தார் நலம் யாவுமே!
நிந்தை யடைந் தாரிந்தப் புவியில்
நொந்தே மனம் வாடி வருந்தினரே! (அந்)
ஆண்கள் மறுமணமே - புரிந்
தாசை கொள்வார் தினமே! - மரத்
தூண்கள் என நினைத்தார் - பெண்கள்
தூய மணம் மறுத்தார்!
வீணை சிறு விதவைகட்கே துயர்
ஏனோ புரிந்திடுகின்றார் புவியோர்! (அந்)
மீசை நரைத் தோர்களும் -திசை
மேனி பழுத்தோர்களும்- மாதர்

ஆசை மறந்த துண்டோ? -மிகும்
 ஆவல் தனிந்த துண்டோ?
 மோசம் கண்ணே மோசாம் அறிந்திடுவாய்!
 பேசும் மத நாசம் புரிந்திடுவோம! (அந்)

பாட் ④.22

* (தேங்கியானதாகக் கூறும் எ.மை)

சுந்தரன்
 நாரியே பண்டாரம் நமிடம்
 நன்கு சிக்கினான்! - எழில்மிகு (நாரி)
 அவள்- நற்கடிதப்படி தப்பவழியில்லை! (நாரி)
 யாரிடத்தும் இதைச் சொல்லாதே
 இயம்பிடில் நமக்குத் தீதே!
 எனதிடம் இருக்கட்டும் கடிதமும்! (நாரி)

பாட் ④.23

(என்ன பகர்வது என்றன் தேங்கி எ.மை)

ரஞ்சிதம்:
 கண்ணைப் பறித்திடும் வண்ணைப் பூக்கள்
 என்னாங் கவருதே!
 காதலை யூட்டிடு தே இனிதாம் தென்றல்
 மாதுநானென் செய்கு வேனே! (கண்)

பாட் ④.24

(கஸ்கா தரனே எ.மை)

சுந்தரன்:
 மங்கா தொளிரும் மதிமுகத்தாளே!
 வழுத்துதல் சரியாமோ? - நீயே
 துங்கமா மயிலும் சோலைவாழ் குயிலும்
 தோகையே கண்டுனை நானுவதறிவாய்? (மங்கா)

பாட்டு.25 (தர்க்கம்)

(சிறுவரும் பாட்டு தேவி எ.மெ)

ரஞ்சிதம்:

ஆசைமிக மீறிடுதே ஆகா நானென் செய்வேன்!
வாசமலர்க் சோலையிலே
நேச மயில் ஜோடியொடு
மன்றல் செயும்! - அது
நன்று செயும்!

சுந்தரன்:

தேசுலவு மாமயிலே தேனே நீ சோர்வதேன்?
நேசமுறு காதல் மணம்
ஆசையுடனே முடிப்பேன்!
நெஞ்சம் மகிழ்! - வீன்
சஞ்சலமேன்?

ரஞ்சிதம்:

மாதெனது மலருடலைக் காதல் தீய்க்கின்றதே!
வாது செயலாமோ இனி
மாதுவசமே யிழந்தேன்!
வஞ்சியினைக் - கூடிக்
கொஞ்சிடுவீர்!

சுந்தரன்:

சோகமதைத் தீர்த்திடுவேன் தோகை யே நானுமே!
மோகமதனால் விளையும்
தாகமதைத் தனிக்க
முத்துத்தராய் - உன்
சித்தம் போலே!

பாட்டு.26 (தர்க்கம்)

(இங்கிலீஷ் நோட்)

ரஞ்சிதம்:

இதந்தரும் நல் எனது துரை
ராஜனே எனை மறந்திடாதீர்!

சுந்தரன்:

சுதந்தரி யே உணை மறவேண்!
தூய வாழ்வின் இலக்கியமே!

ரஞ்சு- சோகந் தீர்ப்பீர் எனை மணந்தே!

சுந்- ஆவிபோகும் உணைப் பிரிந்தால்!

ரஞ்சு- காதல் வாழ்க புவிதனிலே!

சுந்- மனமகிழ்ந்தேன்!

ரஞ்சு- மறந்திடாதீர்!

சுந்- மறந்திடேனே!

பாட்டு 27

* (தேர்ண்ற மல்லேரஜி எ.மெ)

மடாதிபதி:

கேவியாகுமோ? நீர் கிஞ்சிற்றும் பயப்படாதீர்! (கேவி)

கிட்டிடும் பத்தர்களை

வெட்டி வெட்டி வீழ்த்திடுவேன்! (கேவி)

மதங்கொண்ட ரஞ்சிதம் தனையிங்கு நானே

மடத்தின் சுரங்கமதில் அடைந்திடுவேனே!

மட்டியந்தச் சுந்தரனை நெட்டித் தள்ளியே சிறையில்

மடக்கியவன் திடத்தை அடக்குவேன்! இது மிகக் (கேவி)

பாட்டு 28

(அகிலப்ரபஞ்ச எ.மெ)

சுந்தரன்:

மனமிகவாடி வருந்திடலானேன்

வன்சிறைதனில் புகுந்தேன்! ஜூயோ

தனித்திடலானேன் பகைவர்கள் செய்த

சதியினால் துயர் மிகுந்தேன் நானே (மன)

களவு செய்தாரோ காதகர் எனையே

கண்மணி துயரடைந்தே - நீயே

உளம் துடித்தாயோ? உயிர் துடித்தாயோ?

உத்தமி எனை நினைத்தே! ஜூயோ! (மன)

அருங்குணவதியே! பெருங்குண நிதியே!
 அழுத்தே உணைப் பிரிந்தேன்! - நானே
 கருங் குழல் மாதே காண்பெனோ இனிநான்
 கதியிழந் துளமயர்ந்தேன்! ஜீயோ! (மன)

பாட் 29 (ஸ்ரீரங்சஸி யே எ. டெ)

சுந்தரன்:

நேசனே ஜீயோ நிந்தனை யடைந்தேன்
 நெஞ்சம் சகிக்காதே! - பகைவர் செய்த
 வஞ்சம் சகிக்காதே!

ரஞ்சித்ததை யான் பிரிந்தேன
 சஞ்சலத்திலாழ்ந்து நின்றேன்!
 கொருச மொழியாளைக் காண்பெனோ? - அன்புக்கிணிய
 அஞ்சகத்தை என்று காண்பெனோ?

பாட் 30 (தர்க்கம்) (கட்டப்பெற்ற மெட்டு)

ஜோசியன் :

என்ன வார்த்தை சொன்னீர் உங்களுக்கே
 எக்கேடு கெட்டாலும் பிழைப்பிருக்கே! - ஜீயா எக்கேடு...
 மன்னும் கோயில் வருமான முண்டு
 மாபெரும் கொள்ளைக்கே ஏதுவன்டு! - ஜீயா மாபெரும்...
 கல்யாணம் கருமாதி கல்லெடுப்பே
 கணக்கற்ற வருமானம் உமது வசம்! - ஜீயா கணக்கற்ற...
 (இவை) - இல்லாவிட்டாலுமே ஒட்டலுண்டு!
 எங்கட்கோ மிகத் திண்டாட்டமுண்டு! - ஜீயா எங்கட்கோ.

புரோகிதன்:

அந்த வெட்கக்கேட்டை ஏன் சொல்லுறாய்?
 அக்காலம் போனதே என் துள்ளுறாய்? ஜீயா அக்காலம்
 இந்நாளில் எம்மை யழைப்பதில்லை!
 எங்குப்போய்ச் சொல்வேன் கண் றாவித்தொல்லை! - ஜீயா எங்

பாட்டு 31 (தர்க்கம்)
(செந்தரரப் பொட்டுக்காரி எ.மெ.)

ஷாக்காளிக் குட்டிகளாய்க் கொண்டு வாருமே!
 கோயிலுக்குப் பொட்டுக்கட்டி விட்டுப் பாருமே!
 ஷாக்கான மைனிரல்லாம் வந்தே கூடுவார்!
 சொல்லும் பணந்தந்துமே தயவை நாடுவார்!

புரோகிதன்:

குட்டிகளைப் பொட்டுக்கட்டி விட்டுப்பார்த்தோமே
 கும்பல் தவிரப் பணம் ஒன்றுங் காணோமே!
 குட்டிக் குழந்தைகளைக் காக்க வழியில்லை!
 கொடுமையந்தோ பிழைக்க வேறு வழியில்லை!

பாட்டு 32 (தர்க்கம்)
(கண்ணாட்டியே கற்பகமே எ.மெ.)

புரோகிதன் :

என்னாங்காணும் என்னைக்கேலி பண்ணியே
 இழுப்பதுவோ வலிய சண்டைக் கென்னையே!

ஜோசியன்:

சண்டைசாடி இழுக்கவில்லை சாமியே - நான்
 சஞ்சலமிகுத்தேன் மனம் வாடியே!

புரோகிதன் :

உங்களுடைய சங்கதியும் பேர்ச்சுதா? இந்த
 உலகத்திலே நாஸ்திகந்தான் ஆச்சுதா!

ஜோசியன்:

எங்குமிந்த நாஸ்திகந்தான் ஜயையோ!
 இனிபிழைக்க என்ன செய்வேன் ஜயையோ!

பாட்டு 33 (தர்க்கம்)
(முந்திலினை சூழ்ந்ததினால் எ.மெ.)

மடாதிபதி:

என்ன குறைவோ உனக்கே என்னருமைக் காதலியே!
 ஏனோ நீ கோப மாகினாய்? ஆகினாய்?

சரோஜா

இந்த விதம் பேசியிங்கே வம்பு செய்யாதீர்!
செல்லுவீர்! செல்லுவீர்!

மடாதிபதி

வஞ்சியுன்றன் கோபத்தினால் நெஞ்சமிக வாடினேன்!
மாகாத லால் மீறினேன்! மீறினேன்!

சரோஜா

இந்த விதம் பேசியிங்கே வம்பு செய்யாதீர்!
செல்லுவீர்! செல்லுவீர்!

பாட்டு 34

(மண்ணரன இவ்வுலகில் எ. மெ.)

மடாதிபதி :

கண்ணேறும் கண்ணாட்டியே!
உன்னைக் காண்பதற்கே பல வாயிரங்கண்
போதாதே புகல்வேன்! (கண்)

விண்மாதர் உனையறிந்தால்
வெகுளுவர் மனந்தாளா துன்
மீதிலெங்குமே - எழில்
ஆருந் தங்கமே! (உனைக் காண்பதற்கே)

பாட்டு 35

(இந்துஸ்தான் காப்பி)

சரோஜா :

மனமகிழ்ந்தேன் மாதெனைக்கேற்ற
மைனரும் நீர் தானே!
இனியும் நானே உமைப் பிரியேனே!
எனதுளமே கவர்ந்திடும் மதன துரையே! (மன)

பாட்டு 36 (தர்க்கம்)
(சேந்தியான் செய்த மோசம் எ. மீ.)

சரோஜா

நிரே எனக்கேற்ற ஜோடி! - அனை
 வீரே மதன்பகை சாடி!
 நெஞ்சு மகிழ்வோம்! சஞ்சலம் தீர்வோம்!
 நேசா மலரணையில் நாமே - மனங்
 கூசாமலே கொஞ்சவோமே!

மடாதிபதி

மாமதன் வாதனை தாளேன்! - அடி
 கோமளமே மையலானேன்!
 கொஞ்சிடுவோமே! வஞ்சியே நாமே
 கோலாகலக் குயிலே வாடி - நாம்
 கூடுவோம் பஞ்சணையைத்தேடி!

பாட்டு 37
(வேதயாகுதே இவ்வேளை எ. மீ.)

ரஞ்சிதம்:

ஏனோபாவி பெண் பிறந்தே
 ஏங்கிவாட லானே ணனயோ!
 கானவர் வலையிற் பட்ட
 மானதுபோல் கலங்கினேனே!

தொகைய்ரா

வீணே இச்சரங்கத்தில் மெலிந்திடலானேன்!
 விடுபடவே ஒரு மார்க்கமுங் கானேன்!
 கோணல் வைத்திக்க கொடுமையைத் தாளேன்!

பாட்டு

ஏதுசெய்வேன் மாது நானே
 இன்பவாழ்வை எண்ணினேனே!
 காதலா நீர் சிறைப்பட்டமரோ!
 காதலி என் நிலை கண்டமரோ?   (ஏனோ)

பாட்டு 38 (தர்க்கம்)

(சீரமாரும் திருத்தோனும் ஏ.மெ.)

மடாதிபதி :

காணுலாவும் மானினமே! காதலானேன் ஏரதமேனோ?

ரஞ்சிதம் :

வீணான வார்த்தை பேசி வேதனையுன் டாக்கிடாதீர்!

மானாபிமான மற்றே மாதுபழி ஏற்றிடாதீர்!

மடாதிபதி :

ஆசையானேன் நேசமானே ஆதரிப்பாய் சோதனையேன்?

ரஞ்சிதம் :

மோசமத வேடம் பூண்டு மூர்க்கமொடு பேசுவதோ?

நாசமடைவீர் மிகவே நங்கையிடம் வீசுவதோ? (கானு)

பாட்டு 39 (தர்க்கம்)

(கந்தர கடம்பர எ. மெ.)

மடாதிபதி :

சுகபோகமே என்னினேன் இந்த நோத்திலே! (குக)

ரஞ்சிதம்

சொன்னிமாழிமீறிப் பெண்டுக்கழைத்தாயே!

தொல்லை விளையுமடா!

கோரஸ் 40

(தேவிமகமாயிமர்ஸி எ.மெ.)

காதல்மண மோங்கிடவே காதலர்கள் வாழ்ந்திடவே!

மேதினியில் வாழ்வுமிக

மேனிலையாமே! நலமாமே! சுகமாமே! (காதல்)

சாதிமத வேத பேதம் சாத்திரபுராணமூட

வாதமெலாம் போக்கிடுபோம்

மாபுகழாமே! சமமாமே! துயர்போமே! (காதல்)

முற்றிற்று.

அமுத வல்லி

அல்லது

அடிமையின் வீழ்ச்சி

நாடகப் பாட்டுகள்

1937 இல் எழுதப்பட்டு, முழுமையாகக் கையெழுத்துப் பிரதியாகக் கிடைத்த இந்நாடகத்தின் பிற்பகுதி இணைப்பாக இந்நாடகப் பாட்டுகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. 16 பாடல்களுடன், இடையே நாடகத்தின் எந்தெந்த இடங்களில் பாடல் முழுவதுமாகவோ, இடைவெளிவிட்டோ பாட வேண்டும் என்கிற வசனக் குறிப்புக்களோடு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ள அத்தனை மெட்டுகளும் நாடகம் உருவாக்கப்பட்ட காலத்தில் பிரபலமாயிருந்த திரைப்பட மெட்டுகள் மற்றும் கர்நாடக இசைப் பாடல் மெட்டுகள்.

அழுத வல்லி
அல்லது
அடிமையின் வீழ்ச்சி
நாடகப் பாட்டுகள்

பாட்டு - 1

ஜமீன்தார்:

போதும் போதுமுன் வார்த்தை யடக்கிடு வாயே!

எதுமே யறியா தியம்பிடுகின்றாய்

என்னுடை ஜமீனென மறந்திடு கின்றாய்!

இனிச் சகியேன்

நொடிப் பொழுதும்

இதையுணர்வாய்!

(போதும்)

பாட்டு - 2 (தர்க்கம்)

(ஜங்கண்மாரர ஏ.மெ)

அழுதம்:

வண்மலர்ச் சோலை கண்கவர்ந் திடுதே!

வனப்பினைப் பாராயோ - நீயே - வனப்பினைப்

சந்தரா:

மானில மீதில் ஏதிதற்கிணையே

மாண்புறும் எழிற்சோலை! - இதுவே

வளமலி நறுஞ்சோலை!

அமுதம்:

தண்ணொலைவீசும் பரியளத் தென்றூல்
தளிருடற் கினிதாமே! - நம் - தளிருடற்

சந்தர்ரா:

தகுமா மலர்மேல் வண்டினம் வீழுத்
தன்னொரு பெடைமேல் அன்னமும் தாவிடுதே! (வண்மலர்ச்)

பாட்டு - 3

(வானுயர் கீர்த்தி எ.மெ)

அமுதம்:

எனிந்தக் கோலம் என் தமிழ் நாடே?
இருகண்க விலொன்றை வஞ்சித்தாய் நீயே!
மானங்கு வைந்தும் மாண்பிழந்தும் தீய
மறச் செயல் கைவிடா திருக்கின்றாய் இன்னும்

தொகையரா

மானிலந் தன்னிலெங்கும் மாதரை இழிவு செய்யும்
மட்சையைக் கண்ட தில்லை!
வானுயர் கீர்த்திநாடே மங்கையர் உரிமைபோக்கி
வாழ்வினில் தந்தாய் தொல்லை! (ஏ)
(வசனம் : அந்தேர, பெண்களைப் பேதைகள் என்று...)

பாட்டு

சந்தர்ரா:

கனவிலு முன்டோ கதிபெறும் நாளே?
கண்மூடிச் செயலினால் முன்னேற்ற முன்டோ?
அனலிடைப் புழுப்போல் மாதரை வாட்டும்
ஆஸ்திக வாழ்வினில் சுதந்தர முன்டோ?

தொகையரா

இனிப்பாரு காலமேனும் எழுச்சியுண்டாகு மென்றே
எண்ணுதற் கிடனு முன்டோ?
நனிமிகக் கொடுமை செய்து நங்கையர் தம்மை வாட்டும்
நாட்டிற்கும் மீட்சி யுண்டோ? (கன)

பாட்டு - 4 (தர்க்கம்)

(மனமேரக னாஸ்க அணங்கே எ.6)ய)

குண:

உணயானும் மறந்திடு வேணோ?
உளமதில் கும கொண்டாய் நீயுமே!

அமு:

எணயானும் புண்ணிய பூபா
என்னுளம் உம்மையே தாவுதே!

குண:

சாருளமொன்றி இன்புறும் நாளே
இதோநம் எதிரே; ஏந்திழழ யாளே!

அமு: இன்னல் தாளேன்!

குண: ஏனோலிக் கலக்கம்?

அமு: என்குறை மலைபோல்!

குண:

என்றுமே எந் நானுமே
இனிதாக வாழ்ந்திடு வோமே
சாருடல் ஒருயிர் போலவே!

இருவரும்: நாம் (இனிதாக)

பாட்டு - 5

(நறுமணமே தருமே எ.ம.ய.)

கோமளம்:

என் - துரையே இனிதா யெணையே யணைந்திட
வார்ரோ - வந்தெனைச்
சேர்ரோ - நற்சுகந்
தார்ரோ!
மென் - மலர்மேல் வீழும் வண்டினம் போலே
வார்ரோ - வந்தெனைச்
சேர்ரோ - நற்சுகந்
தார்ரோ!

இந்த - மாதுநான் மயல்மிக லானேன்!
 அந்த - மாரண் கொடுங்கணை தாரேன்!
 இம் - மதுவை யருந்தி நீரும் மலர்க்கணை தொடுமதன்
 கதிகலங் கிடச்செய்ய இதுத்தி வருவீரோ
 மலர்ணை மீதே - இருவரும்
 மனமகிழ்வோமே! (என் - துரையே)

માર્ગ - 6

(சிறையினில் வாட்டு எ.தெ.)

குமலா:

ஏனிந்தக் காரியம் செய்திடலானாய்?
 என்னருங் கண்மனி என்முகம் பாராய்!
 நானுண்ணைப் பிரிந்தே வாழ்ந்திடு வேணோ?
 நற்றாய்வ யிற்றினில் தீ மூட்ட லாமோ?
 நானிலத் தோர்சிரித் திடும்வாழ் வேணோ?
 நம்குல மேன்மையை அறிவாய் மைந்கா! (எனிக்)

unit 6 - 7

(കിലീക്കണ്ണമീ)

அமுகம்:

**துன்பக் கடலிலாழ்த்தித் துயருறச் செய்யுங் காதல்
என்று தணிந்திடுமோ? - எனவே
இன்பமுஞ் சார்ந்திடுமோ?**

(வசனம் : என்ன என் காதல் உணர்வு....)

அழகும் இளமையுமே ஆர்ந்திடும் தேகன் தன்னில்
பழகும் பசலை நோய்தான்! - எனைப்போல்
பாவியர் யாருள்ளோ?

(வசனம் : சந்திராவேர, அவள்....)

மென்றாலர் வாடுதல்போல் மேனியும் வாடிடுதே! கண்மனங் கொள்வதுண்டோ? - கிளியே கட்டினில் தூதுசெல்வாய்!
(வசனம் : ஏ கிளியே ....)

பாட்டு - 8

(சேரத்தியாளன் சுஜன் எ.டெம.)

(வசனம் : என் ஆருயிர்க் கண்மணி... என்ன செய்வேன்)

குண:

தூயநம் காதல் குறையுடைத் தாமோ?
 சோதனையோ அறியேன்! - பெற்றோளின்
 சாதனையோ அறியேன்!
 நேயமார் அமுதே யானுன்னைப் பிரிந்தே
 நீள்துய ரடைகிள்ளேன்! - இங்கே நான்
 நீள்துய ரடைகிள்ளேன்!
 கோதிலா வாழ்வில் குறையின்றியாமே
 கூடிட இருந்தோமே!
 சாதியும் பேதமும் காதலுக் குண்டோ?
 தாரணியே புகல்வாய்?

(தூய)

(தூய)

(தூய)

பாட்டு - 9 (தர்க்கம்)

(வசனம் : என்ன தண்டனையா?)

இன்ப:

மாதெனையே - மன
 மகிழ்வுடன் அணைவீரே!
 வஞ்சியென் குறைதீர
 ஒரு முத்தந் தருவீரே!
 (வசனம் : இன்னொருதரம் என்னை...)

குண:

பேதயே நீயும் பிதற்றிட லாமோ?
 பேசாதே என்முன் ஒன்றும்
 ஆசை யுன்மீ தில்லையே!
 (வசனம் : நான் கட்டித் தழுவீ...)

இன:

வேண்டாம் என்மேல் - வீண்
 கோபங்கொண்டிடலாமோ?
 மேன்மையாம் வாழ்வினில்
 நாமொன்று சேர்வோமே!
 (வசனம் : என் மனதைக் கவர்ந்த...)

குண:

ஆன்டிடுங் கோன்மகள் என்பதற்காக என்
அருநோக்கம் பாழ்ப்பட
யானுன்னை மணப்பேனோ?

(வசனம் : பெண்ணே நீ ஒரு ஜமீன்தார்...)

இன்ப:

காதலரே - எனைக்
கைவிட என்னுவதோ?
கதியெனக் கார் உம்மைச்
சதமென நம்பினேன்!

(வசனம் : என் உள்ளசு கவர்ந்த உயிரே...)

குண:

வாதுநீ பேசி வருத்துவதேனோ?
வஞ்சி நீ என்னையிகக்
கெஞ்சுதல் வீணாகுமே!

பாட்டு - 10

(அன்னையின் காலில் விலங்குகளே எ.மெ.)

வீர:

அன்புடனே தர்மம் செய்வீர்களே! - இங்
கந்தோ ஏழைகள் துடிக்கின்றாரே! - நீங்கள் (அன்)
வன்புகொண் டாள்கின்ற ஜமீன்தாரின் கொடுமையால்
வதைகின்றார் பெண்டுபிள்ளை மிகுபசியால்! - நீங்கள் (அன்)

மழையின்றி விளைவின்றி மனந்துடித்திடும்வேளை
வரிப்பணங் குறையாமல் வாங்கழிமிசித்த
பழிபெறும் ஆட்சியில் பரிதவித்திடும் மக்கள்
பசிப்பினி தீர்நீர் மனமிரங்கியே! - நல்ல (அன்)
(வசனம் : அன்புமிக்க தோழர்களே....)

சந்தரா:

பசியென்று சொல்வதற்கே பகுத்துணர்வில்லாத
பச்சிளங்குழந்தைகள்பால் இன்றிக்கதற,
நிசியிலும் துயிலின்றிக் குழந்தையின் முகம்பார்த்தே
நெஞ்சம்புண் னாகுந்தாயர் துயர்தீரவே - நீங்கள் (அன்)

மானமுணர்ந்த என்றன் சோதர சோதரிகாள்!

வயிற்றிற்குச் சோறின்றித் துணியுமின்றி

எனாநிலையேகொண்ட நம்மினப் பெண்களின்

இன்னல்கள் தீர்ந்திட இனிதாகவே - நீங்கள்

(அன்)

(வசனம் : எனதன்பார்ந்த சோதரிகளே....)

பாட் 6 - 11

(தீந்தழிழான செந்தேன்மொழி நாடே எ.மெ.)

அமுதம்:

காதலுங் கனவாய் மாறிடலாச்சே!

கடுமூட உலகில் வாழ்வதும் போச்சே!

(காத)

தீதுறும் வைதிக வாழ்வினாலந்தோ

சிறந்தளம் காதல் சீரழிந் திடுதே!

தேசமே ஈதுனக்கும் அழகோ?

(காத)

(வசனம் : காதலரே, அருமைக் காதலரே...)

ஆருயிர் நாதரே என்பொருட் டாகநீர்

அல்லலை மேற்கொண்டார் இனியது வேண்டாம்!

சீரிய உம்பெற்றோர் சொற்படிநீரோ

திகழின்ப வல்லியை மணம்புரி வீரே!

(காத)

(வசனம் : என் ஆருயிரே...)

பாட் 6 - 12

ஜமீன்:

(வசனம் : மாற்றமுடியாதா?... உறைகழித்த என் வானும் உறை புகுந்துவிட்டதே)

(தாயே எனக்கு விடை எ.மெ)

மான்போல் மருண்டிட வேண்டாம் என்றனைக் கண்டே

மருவிட வருவாயே - மயல் மீறுதே!

(மான்)

வான்மதி போலே வாய்ந்தநன் முகியே

வஞ்சிக் கொடியிடையே - மலர்க்குயிலே!

(மான்)

தேன்தமிழ் மொழியே தீஞ்சுவைக் கனியே

தித்திக்குஞ் செங்கரும்பே - திகழ்மயிலே

(மான்)

உன்னெழில் கண்டே உறுதிகுலைந்தேனான்
உளமதிலே நீயும் - குடிகொண்டாயே!

(மாண்)

பாட் 13

ஜீமீன்:

(வசனம் : நீ என்னை என்ன... அடையாதவரை மீட்சியுண்டோ?)
(காந்தி ரிஷி எ.மெ)

வேண்டாமடி - மாரன்
வேதனை தாளேனடி!

தூண்டா மனிவிளக்கே சுடர்க்கொடியே நறுந்தேனே!
சுந்தரக் கலாபமயில் போன்றவனே மடமானே
தீண்டாத காதல்விஷம் தேகமெங்கும் பாய்ந்திடுதே!
சீரான வாழ்வுனையே தேடிவந்து கூடிடுதே!

(வேண்)

உன்னழகி லீடுபட்டோர்க் குன்னையன்றி மீட்சியுண்டோ?
உலகமதில் வேறுபொருள் உன்னையல்லால் பெறுவதுண்டோ?
மன்னு மயில்சாயலிலே மனங்கொள்ளையாகிடுதே!
மாதரசே வீண்வாதம் ஏனோ நேரமாகிடுதே! (வேண்)
(வசனம் : ஆரழுதே, என் ஆவி துடிக்கிறதே..)

பாட் 14

(அகிலப்ர பஞ்ச எ.மெ)

அமுதம்:

ஆருயிரேயுமை யான்வஞ்சித் தேனினி
அந்தோ உயிர்வாழேன் - நானே!
எருயிர் ஒன்றி இன்பமாய் வாழ
என்னினேன் மன்னாச்சே! - ஜீயோ

(ஆருயி)

என்னைநீரடைய நாட்டினை யிழந்தும்
இனிதா யிருந்தீரோ! - அந்தோ
கன்மன முடையோர் நம்மளம் பிரித்தார்!
காரண மறிவீரோ? - என் செய்வேன்

(ஆருயி)

(வசனம் : காதலரே மேரசம் போனேன்..)

வாழ்வினி லின்பம் வேண்டிநின்றோமே
மருந்தாய் மாறியதே! - நமக்கே

பாழ்மதம் ஜாதி பேதங்கள் நம்மைப்

பாழ்நிலைக் காக்கியதே - இன்றே!

(ஆருயி)

(வசனம் : என் அன்பே, நிர்ப்பந்தத்தால்..)

துயதோர் காதல் வாழ்வினை மறுத்தே

துயர்தரும் தமிழ்நாடே - நீயே

ஆய உன் கீர்த்தி காதலா லன்றோ?

அந்தோ அதை மறந்தாய் - ஏனோ?

(ஆருயி)

(வசனம் : என் ஆருயிரே, இனி என் காதலுக்கு வழியில்லை..)

பாட்டு - 15 (தர்க்கம்)

(பூமியில் மாணிட எ.மை.)

அமுதம்:

(வசனம் : இந்த இருளிலா?...)

என்குறை யாவையும் தீர்ந்திடும் நாதரே

இன்றிருந்தேநீர் நானை செல்வீர்!

அன்பாக இப்புது வாழ்வினில் நாமே

ஆவி கலந்தே கூடிடுவோம்!

(வசனம் : என்னோடு தங்கியிருந்து...)

குணா:

மாதர சேமயி லேயுனைக் கூடியே

மகிழ்ந்திடும் நேரம் இதுவலவே!

ஆதலால் நீனாக் கேவிடை தருவையே

ஆற்றுநீரை வெள்ளங் கொள்ளாதே!

(வசனம் : கண்ணே, இவ்விருளில்..)

பாட்டு - 16

கோரஸ்

(நமது ஜென்மழுமி எ.மை.)(மாதர் பூமி டாக்கி)

தமிழர் வாழும் நாடு

தமிழ்வ ளர்த்த நாடு

சகத்திற் சிறந்த நாடு!

அமுத வாழ்வுக் காக முன்னார்

அரிய காதல் வளர்த்ததே!

அறிவிற் சிறந்து புகழை ஏற்ற

(தமிழர்)

பெருமை வாய்ந்த நாட்டில் தோன்றும்
பிடை யாவும் போக்குவோம்!
பேசும் உரிமை யாவும் பெறுவோம்!

(தமிழர்)

சாதிபேதம் போக்கி வாழ்வோம்
சமத்துவம் நிலைநி றுத்துவோம்!
தரணி புகழை மீண்டும் ஏற்போம்!

(தமிழர்)

சமுக சேவை

நாடகப் பாட்டுகள்

உப்பளத்தில் இன்றும் உள்ள ‘எத்துவால் துய்மத்தேன்’ என்னும் பாடசாலைக் கட்டிட நிதிக்காக இந்நாடகம் 1941ஆம் ஆண்டு தொடங்கி பலமுறை நிகழ்த்தப்பட்டது. நாடகத்தின் இப்பாடல்கள் அச்சடிக்கப்பட்டு விநியோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. கட்டிட நிதிக்கான குழு உறுப்பினர் பட்டியலும், நாடகத்திற்கு இசையமைத்தோர், நடிகர்கள் பட்டியலும், இந்நாடகப் பாட்டு நூலின் பின்னட்டையில் குறிக்கப் பட்டுள்ளன.

சமுக சேயை

நாடகப் பாட்டுகள்

பாட்டு - 1

கோரஸ்

(தாய்நாடே - என்ற மெட்டு)

சோதரரே வருவீரே

தூய சுயமரியாதைபெற உழைப்போம்!

(சோ)

சாதி பேதம் யாவும் தீரும்

சமமுண்டாகும் இன்பஞ் சேரும்!

சமதர்மமதை வாழ்த்திடுவோம்!

சோதரரே வருவீரே

தூயசுயமரியாதை வாழ்வில்நலம் பெறுவோம்

(சோ)

பாட்டு - 2

(தாயே ஏழைபால் - என்ற மெட்டு)

பல்லவி

கமலா :

வீணாகப் பேசிக்காலம் போக்குதல் - மிக

மேலாகுமோ சொல்லுவீர்?

எனது நேசத் தோழரே!

(வீணா)

அநுபல்லவி

மாணுறுங் கொள்கை மானிலந்தன்னில்

வாய்ந்து நலமுடன் ஒங்கிடச் செய்வோம்!

வறுமையடிமை மட்மை தீரத் தின முழைப்போம்!

சரணம்

இயாமலே தினம் உழைத்திடுவோர்

உண்பதற்கே யின்றித் திகைத்திடவே,

மாயாப்ரபஞ்ச வாழ்வென்றுமே
மக்கள் பொருள்கைதக் கொள்ளலையிடத்திடும்
சிக்கல் வைத்திகம் தண்ணெயே போக்குவோம் (வீணா)

unit 6 - 3

(കുന്നൻ കുപറ്റോഫുരക്കിലുമ് - എൻ്റ മെട്ട്)

പല്ലവി

ଶୁକୁର୍ଯ୍ୟାନ୍ :

சரியோ உன்னதொரு சாரமில்லா மொழி
சஞ்சலமாக்கிடுதே! என்றங் உளந்தனில் (சரி)

அநுபல்லவி

புரிவோமே தொண்டு பூதலமீதில் - நாமெல்லோரும் பொல்லா வைதீகத்தைப் போக்கி நலம் பெறுவோம்! (சரி)

ଶାନ୍ତିମ

மக்கள்பேதம் நீங்கிச் சிக்கவின்றி வாழ
மார்க்கங் காணவேண்டி நாமே - தினம்
தக்கதொன்டு செய்து வாழ்வோம்! இந்த நோக்கம்
தனை ஏற்காமல் எதிர்ப்போரை என்றஞ்
சக்தி கொண்டழிப்பேனே! உங்களுக்கொரு
சுதிசெயலினால் மிகவே துயர்தான்
சார்ந்திடன் உயிர்கொடுப்பேன் - இதுநிசம்
சந்தேகமே வேண்டாம் - அறிவீ!

unit 4

(கள்ளமிலாக்காதலே - என்ற மெட்டு)

பத்மா :

இன்பத்திலாழ்த்திடுதே - என் செய்வேன்? (ஆன)

சுகுணன்:

வண்மலர்ச் சோலை தன்னிலே நீயும்
வாடுதல் ஏனோ மானோ! செழுந்தேனோ! (ஆன)

பாட்டு - 5

(தாயே எனக்கு விடை - என்ற மெட்டு)

சுகுணன்:

நானிதற்கென்செய்வேன் நளின சிங்காரியே
நாளும்நான் வாடுகின்றேன் - உன் நினைவால் (நா)
வானுறு மதியே மாமலர்க்கொடியே!
வஞ்சியே உனைமணந்தால் - கவலைத்தீரும்! (நா)
காதலால்வாடிக் கலங்கிடலானேன்
கனவிலும் உனைமறவேன் - இதுநிசமே! (நா)

பாட்டு - 6

(மேரகமாகினேன் - என்ற மெட்டு)

பத்மா :

அந்த ஒரு சுபத்தினமே நமக்கின்பமே
நமக்கின்பமே நமக்கின்பமே யாம்!
சிந்தை மகிழ்ந்தேன் சிங்காரரூபா
தீஞ்சுவையாம் வாழ்வுதனில் நாமின்பமே யனுபவிப்போம்!

பாட்டு - 7

(சந்திரோதயம்போல் - என்ற மெட்டு)

பத்மா :

என்னிதயந்தனில் இடமது கொண்டிடும்
என்தலே எனை மறவாதீர்!
சுகுணன் : இனியதோர் இன்பச் சுவையே உனைமறவேன்!
பத் : என்றன உளம் மகிழ்ந்தேன்!

சுகு :

நன்றே மனம் புரிவேன்!
நாளும் நாமின்ப வாழ்வினிற் சுகித்தே
நலமே அடைந்திடுவோமே!

பாட் ५ - 8

(கார்த்திகேயலாவண்யா - என்ற மெட்டு)

பக்தர் :

- சீர்த்தியாரும் என்றெதய்வமே - சேவித்தேன் நல் (சீர்)
 பார்புகழ் மேலனே பரம தயாளனே!
- பக்தனான் உணைத்தினமே பணிந்தேன் எணைநி காவாய் (சீர்)
 வேதமுதல்வா! வேண்டினேனே யருள்வாய்
- சீதள நறுமலர் மேவும் சிங்கார லோலா! (சீர்)
 ஆஸ்தீகபோதா அறிவிவருள்வாய் நீதா
- நாஸ்திகம் ஒழிந்திடவே வாவா என்னாருந் தேவா! (சீர்)

பாட் ६ - 9

(கருணை மனதில் - என்ற மெட்டு)

பல்லவி

கமலா:

- அறிவே சிறிதுமில்லாது நீர்மொழிதல்
 அடுக்காதே யுமக் கழகாமோ? (அறி)

அநுபல்லவி

- அறுநெறியாமோ ஆஸ்திகம் சொல்வீர்?
 அறியாதிங்கேநீர் உள்ராதீர்!
 குறையிலாத ஒருக்காள்கையை வீணே
 குற்றமுரைத்திடுதல் சரியாமோ? (அறி)

சரணம்

பக்தர் :

- நானிலந்தன்னை அழித்திடவந்த
 நாஸ்திகமதைநீ போற்றுவதேனோ?
 வீணேயுமக்கது வேதனை தந்திடும்!
 வேண்டாம் விடுவாய் அதுபொல்லாதே!

பல்லவி

- உலகோர் வெறுத்துமே தூற்றிடு நாஸ்திகம்
 ஒழியாதோ முற்று மழியாதோ?

பாட் ⑩ - 10

(நானேன் ஏவினேன் - என்ற மெட்டு)

சீதா :

போதும் போதுமே! - புகலுமொழி (போ)

பூதலமீதினில் யாவரும் தூற்றிடும்

புண்மையாம் நாஸ்திகம் கூறிடவெந்தனை (போ)

ஆதிதிராவிடக் குலத்தினிற் பிறந்தும்

அகங்காரங் கொண்டிடலாமோ?

அறிவிழந்தே நீதான்! (போ)

பாட் ⑪ - 11

(சமரசமே தழைத்தீட்டவே - என்ற மெட்டு)

சீதா:

உணையிகழந்தேன் அதைமறப்பாய்

உன்னத நட்புடன் நாமிருப்போம்!

கமலா:

மனமகிழ்ந்தேன் துயர்விடுப்பாய்;

மாசிலாக் கொள்கையில் நாமுழைப்போம்!

சீதா: வாழ்வில் சுதந்திரம் நாம் பெறுவோம்!

கமலா : வாய்ந்தபேதம் போக்கிடுவோம்!

சீதா : வாட்டும் வறுமை தீர்த்திடுவோம்

கமலா : வளமுடைய சுகவாழ்வை இனிதடைவோம்!

பாட் ⑫ - 12

(கண்யமுள்ளநாத சுகுமரரா - என்ற மெட்டு)

பத்மா:

என்னவார்த்தை சொல்லவந்தாய் நீயே - மிக

என்றஞ்சிலை யறிந்திடாப் பேயே!

சின்னமதி கொண்டுவிட்டாய் நீயே - இங்குச்

சீசீ நிற்கவேண்டாமடி நாயே! (எ)

நாஸ்திகத்தின் உறுதுணையாலே - நீ

நாவடக்கமின்றிப் பேசலாமோ?

தீக்குணமே நிறைந்திடலாச்சோ? - நாட்டிற்

சிறியோர் பெரியோரெனல் போச்சோ? (எ)

பாட்டு - 13

(மகரதி வருவாய் - என்ற மெட்டு)
பல்லவி

சீதா:

ஜாதிவெறி தலைக்கேறலாச்சோ?
சாந்தகுணம் முற்றும் வீணாய்ப் போச்சோ? (ஜா)

அனுபல்லவி

நீதியாகுமோ என்மேல் சீற்றங்கொள்ளல்?
நெஞ்சம் புண்ணேயாகப் பேசினாய்; உனக்கே (ஜா)

சரணம்

ஏழை மக்கள்தன்னை இம்சைசெய்து வாழும்
ஏகாதிபத்திய உள்ளங்கொண்டோர் சூழ்ச்சி
வீழவே செய்து, வேதனையினின்றும்
மீளப் பாதுகாவல் வேண்டாமோ எமக்கே? (ஜா)

பாட்டு - 14

(எணையறியாமல் பல்லவ - என்ற மெட்டு)

ராமன் :

நாஸ்தீகம் என்னுந் தீயே
நாட்டினில் பரவுதையோ!
ஆஸ்தீகம் அழியலாமோ
அட்டா இனிமேல் நானென்செய்வேன்?

பல்லவி

முனியன்:

பிழைப்பற்றோர் ஆஸ்திகத்தால்
உழைப்பின்றி உண்ணுகின்றார்!
பிசகென்றால் கோபமேன்ற?

பாட்டு - 15

(நம்பினோரைக் கைவிடுதல் - என்ற மெட்டு)

பத்மா:

இந்தமொழி சொல்வது சரியாகுமா?
என்னுறுதி வீணில் போகவேணுமா?
சிந்ததமிக வாடலானேனே

செய்வதொன்றும் யானறியேனே
நின்தையதுதானேன் நானுமே!
நீங்கிடுமே அதனால் ஆவியே!   (இந்த)

பாட்டு - 16

(மரமணி மரகத - என்ற மெட்டு)

லட்சுமி:

எனடி உங்கள் கொடிய மமதைதன்னை என்னிடம் காட்ட வந்தீரா?
சாத்தனமாக நீங்கள் எங்கள் ஆட்சிதன்னிலே
இடர்செய்ய முனைந்ததேனோ
என்னடிதலை கொழுப்புமக் கிஷ்ணம் பாரீர்!

பாட்டு - 17

(நானேன் ஏவினேன் - என்ற மெட்டு)

பல்லவி

சுந்தரன்:

பேதம் போக்குவீர் - பிறவியிலே!   (பே)

அநுபல்லவி

நீதுமிலாமத போதனையால்மட
வாதமெனோ பழிதானே மிகுந்திடும்!   (பே)

சரணம்

பிறவியிலுயர்வு தாழ்வுகளேது?
பேதைமதியோர் கூறும்வாது - மிகவும்
பீடையதனை ஒடச்செயவே   (பே)

மக்களில் உயர்ந்தோர் உருவமும் வேறோ?
மதிப்பின்றித் தாழ்ந்தோருரு வேறோ? - அந்த
மாதர் மனப்பின் கருவாகாதோ?   (பே)

மலத்தினுங் கேடாய் மதிப்பதால் நாமே
மாபெருஞ் சமுகமிழந்தோமே! - நாட்டில்
மாசுகொண்ட மதங்கள் கூறும்   (பே)

ஆதரங்கூறும் ஆஸ்திகம் போக்கி
அடைவோம் சமமே துயர்ந்க்கி - நாளும்
ஆண்பெண் அடிமை யான மூடப்   (பே)

பாட் 18

(கிளிக்கண்ணி மெட்டு)

கண்ணன் :

கல்வியே மாந்தருக்குக் கண்ணது போலவாகும்
செல்வம் சிறைந்துவிடும் - உலகே
தீமைக்குள் ஆழ்த்திவிடும்!

கல்வியே செல்வமாகும் கதிதனை உயர்த்திடும்!
வெல்லும் விதிதனையே - உலகே
மேன்கை நமக்களிக்கும்!

கல்வியறிவிலாதார் கருந்தனம் பெற்றாலென்ன?
பல்லோர் பழிதூற்றுவார் - உலகே
பாவியென வாழலாமோ?

கற்றோர்புகழை யிங்கே கழறிட முடியுமோ?
மற்றோர் மனிதராமோ? - உலகே
மாண்பின்றி வாழலாமோ?

விஞ்ஞானக்கல்விதன்னை விரும்பிந் கற்றிடலோ
அஞ்ஞானந்தீர்ந்திடுவாய் - உலகே
அறிவுடன் வாழ்ந்திடுவாய்!

பாட் 19

(பூதலம்போற்றும் - என்ற மெட்டு)

லட்சமி:

என்னநான் சொல்வேன் என்னரும் நாதா
ஏங்கிடுதே மனம் என்செய்வேன் நீதா!
இன்றுநம்கீர்த்தி மாய்ந்திடுஞ் செயல்கள்
இந்தநல் ஆட்சியில் தோன்றிட்ட தந்தோ!

தொகையரா

நாஸ்திகம் பேசிப்பேசி நாத்தமும் பேறிவிட்ட
நஞ்சனையோர் சேஷ்டையாலே
ஆஸ்திகம் அழியலாக்சே ஆட்சியும் குலையலாக்சே!
ஜயோ என்மானம் போக்சே!

பாட் 20

என்னதிகாரம் இகழ்ந்திட லாக்சே

இன்னல்நம் ஆட்சிக் கென்றோதிடலாச்சே!
நன்றோ இக்குறைகள்? தீர்த்திடுவீரே!
நாட்டில் பயந்தனைப் போக்கிடுவீரே!

பாட்டு - 20

(பவளமெஸ்கே - என்ற மெட்டு)
பல்லவி

ஜமீன்தார் :

என்ன கொடுமை? என்றனாட்சி தன்னிலிது (எ)

அநுபல்லவி

நான் - இங்கில்லாத நேரந்தன்னில் இப்படியும் செய்தனரா? (எ)

சரணம்

நன்றுநான் செய்திட்டேன் அவையியலாமின்று
நாஸ்திகமெனுந் தீதாய் நாட்டில் முளைந்ததுவோ?
இன்பமுடனேவாழ உரிமைபலவுந்தந்தேன்!

எனத்தனம் என்னிநம்மை
மானம் போக்கச் செய்கின்றாரா?

(எ)

பாட்டு - 21

(விபவசகுண தேவா - என்ற மெட்டு)

சீதா:

இதுவும் சரியதாமோ?
ஏங்கிடுதே என்றனுள்ளம்!
சதிசெய்யவே நம்மையெல்லாம் (இது)
சண்டாளர்கள் என்னினரோ?
கதியினிமேல் யாதாகுமோ?
கடுமையான சிறைவாசஞ் செய்யலானோம்!

பாட்டு - 22

(மதியே இவள் வதனம் - என்ற மெட்டு)

சுந்தரன்:

ஆகாஉன்றன் வீர உள்ளந்தனைப் போற்றினேன்நானே
கமலா - போற்றினேன் நானே!

தொகையரா

அருஞ்சுகவாழ்வு நீங்கிக் கொடுஞ்சிறை ஏற்றபோதும்
அஞ்சாத நெஞ்சங்கொண்டாய்!
பெரும்புவிவாழ்வு தாழ்வில் பேதுறா உள்ளங்கொண்டோர்
பெருகிடற் குறைவு முன்டோ?

பாட்டு

மிகப்பேதைச் செயல் யாவுந்தீரும் பெருநலமாமே! - நம்
துயரெல்லாம் போமே!

(ஆகா)

பாட்டு - 23

(அண்டரும் கொண்டாடும் - என்ற மெட்டு)

முனியன்:

சிரிப்பாய்ச் சிரிக்கவந்த ராமாசேதி என்னடா?
உரைப்பாய் நீ என்னிடத்தே உண்மையாகத் தாஜடா!
அதைத் - திண்ணமாக நாஜடா
செவியிற்கொண்டுமேடகில் உனக்குநான் சொல்வேண்டா!

ராமன் :

துள்ளித் துள்ளிப் பேசுகின்றகுரத்தனம் ஏனடா!
என்னிடுகழ்ந்தாயெங்கள் ஆஸ்தீகந்தான் இங்கேடா!
உங்கள் - நாஸ்தீகந்தான் எங்கேடா?
ஒடிப்பாரடா சிறையில் வாசஞ்செய்யுதேயடா!

பாட்டு - 24

(அறியிரோ அம்மணிதீரும் - என்ற மெட்டு)

பல்லவி

தோழி:

மிகுமோசம் நேர்ந்திடலாச்சே
விபரித செயல்களுக் கிடம்பெறலாச்சே!

(மி)

அநுபல்லவி

சுகுணரந் நாஸ்திகந் தன்னை யாதரித்துமே
துன்பமணுகாதவர் தோழரைக் காக்கின்றார்!

(மி)

சரணம்

நாஸ்திகந்தன்னை நசக்கிட என்னினோம்

நமக்கெதிராகக் காரியமாச்சே!
ஆஸ்திகத்தாலே அம்மணியுமக்கே
அல்லலே நேர்ந்திடு மோ அறியேனே!

(மி)

பாட்டு - 25

(செல்வமேயுணை - என்ற மெட்டு)
பல்லவி

பத்மா:
என்னடிசெய்வேன்? ஏங்குதென்றன் உள்ளம்!

அநுபல்லவி

துன்பமீறுதே தோழியே தாளேனே!
சுகுணரென்னையே கைவிடுவாரோ ஜூயோ

(எ)

சரணம்

காரணம் இதற்குநான் என்றவர் அறிந்தால்
கருத்து வேற்தாகி எனைவெறுப் பாரோ?
தீர்யோசிக்காமல் தீமை செய்தேனே.
செய்வதறியேனே யாதுநேர்ந்திடுமோ?

(எ)

பாட்டு - 26

(ஆலே஗வம் - என்ற மெட்டு)

காமிக்:
நாட்டில் அறிவின்மை ஒங்கிடுதே - பொல்லா
ஞாயமற்ற தன்மை மேம்படுதே
வாட்டுங் கொடுஞ்செயல் ஒங்கிடுதே - நம்
வாழ்வினுக்கே ஒரு சாபமிதே!

பொல்லாப் பணத்தாசை கொண்டு மக்கள் - மனம்
பொருந்தா மணமது புரிந்திடுறார்
நல்லதோர் வாழ்வதை நாசஞ்செய்ய - நம்
நாட்டினை வைத்திகம் ஆட்கொண்டதே!
கல்வியில்லாப்பெண்ணைக் கற்றவனும் - மிகக்
கற்றவளை ஒரு மூடனுந்தான்
கல்யாணம்செய்வது ஞாயமாமோ? - அது
கருத்திற்கிசைந்த நல் வாழ்வாகுமோ?

ஒத்தகுணம் கல்வி இல்லாவிட்டால் - மிக ஓப்பற்ற வாழ்வின்பம் உண்டாகுமோ? செத்ததோர் வாழ்வினைக்கொள்வதுவோ? - நாம் சீர்திருத்தம் செய்து வாழ்வதுவோ?

unit 6 - 27

(இது சகஜம் - என்ற மெட்டு)

ରାଜ୍ମି:

ଓନ୍ତିପାଦିବୋମ! ଓନ୍ତିପାଦିବୋମ!
ଉଳଳମୋଣି ଇନ୍ଦିରାନେ ନାଶମେ

ପ୍ରକାଶି:

அன்னப் பெட்டயினமே - நாம்
அன்போடு வாழ்திடுவோம்!

ରାଜ୍ମି:

இனிமேலுணயே பிரியேன்றிதமே
இனபம் அடைந்திடுவோம்
உணயே கதியென்றிருப்பேன் உண்மை
உணர்வீர் நினந்தானே!

ପ୍ରକାଶି:

கனிரசமே மனதிற்கொண்ட
கவலைதீர்ந்தேன் நானே (ல)

ՄԱԼ Պ - 28

(രാജ്യോക്ത നൂനക്കുവേ - എന്റെ മെട്ട്)

ପଲ୍ଲବୀ

କୁଳାଙ୍ଗ:

பாரிலுண்மையான கொள்கை
பகுத்தறிவேயாகும் அறிவீர்!

111

ଅନ୍ୟପଲ୍ଲବି

சீருஞ்சிறப்பும் வாய்ந்த என்குந்கையே!

சிந்தனை செய்வீர் நின்கூடு ஏனோ?

(111)

சரணம்

மக்கள்யாவரும் மாண்புடன்வாழ்
மார்க்கமே யளித்திடும் கீர்த்தியளித்திடும்!
சிக்கல் வைதீகம் தீர்ந்திடும் சுகமாமே!
தேசத்தோர்புகழ் வாழ்வோ மெந்நாளும்! (பா)

பாட்டு - 29

(செந்தில் நூயகமே - என்ற மெட்டு)
பல்லவி

சுகுணன்:

நன்றாய் அறிந்திடுவீர்! - ஞாயந்தனை
நலமோ? எனதருந்தந்தையே! (நன்)

அநுபல்லவி

உண்மைக்குழைக்கும்வீர உத்தமர்கட்குத் தண்டம்
உலகிலளிப்பவர்கள் பழிசுமந்திடுவாரே! (நன்)

சரணம்

என்ற னுண்மைத்தோழர் இன்னலேற்றுவாழ்
என்னுளஞ் சகிப்பதாகுமோ தந்தையே!
மன்னியபுவிதனில் வாழ்ந்திடும் மாந்தர்
வளம்பெறும் வாழ்வினை விரும்பிடில் தீதாமோ? (நன்)

பாட்டு - 30

(ஆதாவற்றவருக்கெல்லாம் - என்ற·மெட்டு)

பத்மா:

தூயங்கம் கொள்கையை நானே - மிகத்
தூஷித்துத் துயர் விளைத்தேனே!
நேயமதை மறந்தேன் நானே - வீண்
நிந்தைக்காளாகி விடேனே! (தூ)

மானிலம் போற்றிடும் பாதை - அது
மாண்புறும் சுயமரி யாதை!
நாளினி அதைமறவேனே - என்றும்
நலமுடன் சேர்ந்துழைப்பேனே! (தூ)

பாட் 31

(நாடகமே உலகம் - என்ற மெட்டு)
பல்லவி

கமலா:

பூதலமீதினிலே - உண்மை
பொய்க்குமோ ஒருகாலும்? - இந்தப் (பூ)

சரணம்

தீதாகிய எண்ணம் கொண்டிடர் செய்தே
தேசத்தில் ஒருசிலர் அழித்திடமுயன்றால்
மேதையோர் அறிவினில் தோன்றியுண்மை
வீழ்ச்சியடைந்திடு மோ உரைப்பீரோ? (பூ)

யாவரிடத்தும் அன்புகொண்டிடல்வேண்டும்
எவர்க்கும்தைம் செய்யாதிருந்திட வேண்டும்
பாவபழிச் செயல்கள் நீங்கிடவேண்டும்
பாரில் நற்செயல்கள் ஓங்கிடவேண்டும் (பூ)

மக்கள் சமத்துவமாய் வாழ்ந்திட வேண்டும்
மானிலம் போற்றும் வாழ்வது வேண்டும்
மிக்கிடும் பேதங்கள் தீர்ந்திட வேண்டும்
மிடிமையெலா மிங்கே நீங்கிடவேண்டும் (பூ)

பாட் 32

(ஜீவசுந்தரமணியே - என்ற மெட்டு)

கோரஸ்

தூயவாழ்வும் சுகமும் வேண்டித் தொண்டுசெய்குவோம் - நல்ல
சுதந்தரம்வாய்ந்தே இதம்பலமேவி என்றும் உய்குவோம்!
நாம் சுயமரியாதையே பெறுவோம்!
நல்ல - சோதாநேயமே யடைவோம்! - மிகத்

துயர்தரும்பேதம் ஜாதிகள்யாவும்
தொலைத்தே வாழுவோம்! - இங்குத்
தோன்றியஅடிமை மாய்ந்திடும்உரிமை
யார்ந்தே வாழுவோம்! (தூய)

சுபம்

சிறைதந்த வாழ்வு

நாடகப் பாட்டுகள்

1950களின் முற்பாதியில் எழுதப்பட்ட இந்நாடகம் புதுவையிலும், தமிழகத்திலும் பலமுறை மேடையேறியது. 1951இல் கவிஞர் புதுவைச் சிவத்தின் ஞாயிறு நாற்பதிப்பகம் மூலமாகப் புத்தகமாக அச்சிட்டு விற்பனை செய்யப் பட்டிருக்கிறது. இன்று ஒரு பிரதி கூட கிடைக்காத நிலையில் ‘சிடைந்த வாழ்வு’ நாடகத்தின் பாடல்கள் மட்டும் கையெழுத்துப் பிரதியாகக் கிடைத்துவனன. பாடல்களே கொண்ட இத்தொகுதியில் அப்போது பிரபலமாயிருந்த ‘பராசக்தி’ திரைப்பட மொட்டுகளிலும், மற்றும் தெலுங்கு, இந்தி திரைப்பட மொட்டுகளிலும் பாடல்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சிதைந்த வாழ்வு

பாட்டு - 1

(பெருளே இல்லார்க்கு)

(பராசக்தி சினிமா மெட்டு)

அஞ்சுகம்:

துயரே என் வாழ்வில் தீருமா?
சுகவாழ்வும் நேருமா?
அயர்வோங்கியுள்ளம் சோருமா?
அதி சோகம் மாறுமா?

(துயரே)

சுகபோக வாழ்வை நாடி மக்கள்
சுகித்தே வாழ்கின்றார்! - நலம்
செழித்தே வாழ்கின்றார்!
தோகையானும் செல்லாக் காசாய்த்
துடித்தே வாடுறேன்!
அயர்வோங்கி யுள்ளம் சோருதே!
அதி சோகம் மீறுதே!

(துயரே)

பேதம் வாய்ந்த சமுகந் தன்னில்
நீதம் ஒங்குமா? - கொடும்
எதம் நீங்குமா?
வாதைதாளா வாழ்வில் மேலும்
தீதே ஒங்குமா?
அயர்வோங்கி யுள்ளம் சோருதே!
அதி சோகம் மீறுதே!

(துயரே)

பாட்டு - 2

(பூமராஜ நீயே)

(பராசக்தி சினிமா மெட்டு)

அஞ்சுகம்:

எந்நானும் தீராத
 துயரோ என் வாழ்வில்? - அந்தோ,
 இன்னல் சகியேன்!

இந்நாட்டில் ஏன் பெண்ணாய்ப் பிறந்தேன்?

எங்குதே நெஞ்சம்!

தாங்கொணாத் துயரால்!
 தீதான் மூட சாதி பேத வாழ்வால்,
 ஏதமே கொண்டு நவிந்தேன்!
 இழிந்தேன் வாழ்வில்!

நானேன் பிறந்தேன்! (எந்நா)

பாட்டு - 3

(என்ன உலகமடா)

(ஓர் இரவு சினிமா)

பின்பாட்டு

உண்மைக் கிடமிலையா? - இங்குப்
 பொய்ம்மைக்கே புகலிடமா? (உண்)

வண்மைசேர் தமிழகமே! - உன்றன்
 வாய்மை நெறியிதுவா? (உண்)

கண்போல் கருதும் வாழ்வில்
 களங்கம் நிறைந்த தென்ன?
 மன்மீ திளையீ டில்லா
 வாழ்வு கண்ட தாயகமே! (உண்)

தேயும் நிலவு போன்றே - நானும்
 தேய்ந்த துனது வாழ்வு!
 மாயம் புகலும் ஆரி யத்தால்
 வளர்ந்ததே உன்றன் தாழ்வு! (உண்)

காதல் வாழ்வு நீமறந்தே
 சாதி என்றே கூவுகின்றாய்!
 பேத வாழ்வி லின்ப முன்டோ?
 தீது நெறி ஏன் புகன்றாய்? (உண்)

உள்ளத்தில் அன்பில் லாத
வண்பு மணம் போற்றிவிட்டாய்!
வெள்ளம் போல் கண்ணீர் தன்னை
வீடைங்குமே தோற்றி விட்டாய்!
இன்பம் அடைவதற்கே - இங்கே
ஏற்றதோர் வாழ்விலையா? - நானும்
துன்பத்தால் வாடுவதா?

பாட் ④ - 4

(என் வாழ்வே சோகம் ஆகுமா) (காஞ்சனா சினிமா பாட் ④)

அஞ்சுகம்:

என்வாழ்வும் வாழ்வே யாகுமா?
எந்நானுமே துன்பம் - மிகுந்தே
நான் - ஏங்கலானேனே!

(என்)

அன்போங்கும் வாழ்விலே என்ஆவல் தீர
ஆ-ருயிரே உம்மை யானே,
அடைவேனோ இந்தப் பாவியே? என் சோகம்
அணைகடந் ததுவே!
இந்நாட்டில் என் பிறந்தேனோ? - நலந்தான்
என் வாழ்வில் காண்பேனோ?

(என்)

வைத்தீகம் ஆண்டிடும் இந்நாட்டில் நானும் நல்
வாழ்வு காண்ப துன்டோ?
தேய்ந்திடுமோர் திங்கள் போலவே - என்வாழ்வும்
சிறைதந்தழிந் திடுமோ?
இந்நாட்டில் என் பிறந்தேனோ? உமையான்
என் வாழ்வில் காண்பேனோ?

(என்)

பாட் ④ - 5

(ஹம்து ஜீஜீஜே) (அவர்ரா மெட் ④)

அறிவழகன்:

வாதை கொண்டே - இங்கு
வாடு கின்றேன்!
சூது கொண்டோர் - செய்த
சூழ்ச்சியினால்!

(வா)

காதலின் தேனே யானுனையே - இனிக்
காணவுமே - தடை
யானதுவே!

(வா)

பாவிகள் நம்மைப் பிரித்தனரே! - என
தாவியுமே - மிகச்
சோர்ந்திடுதே!

(வா)

ஆருயிரான அஞ்சகமே! - என
தாரமுதே - உனை
யான் காண்பெனோ?

(வா)

பாட் ⑥

(காசல்ல நிஜமாய)

(சம்சாரம், தெலுஸ்கு)

அஞ்சகம்:

என்னை வாட்டும் காதலே,
இன்னும் சற்றே நீ பொறு!
உன்றன் போக்கை நானுமே
ஒடுக்கிக் காட்டு கிண்றேன் பார்!

(என்)

ஓ!.. தன்னாந் தனியள் என்றே கருதி
என்னை ஏய்க்கப் பார்க்கிறாய்!
என்னை ஏய்க்கப் பார்க்கிறாய்!
உன்றன் காவும் தன்னை ஓட்ட
ஓடி வருவார் காதலர்!
நாடி வருவார் காதலர்!

(என்)

ஓ!.. மென்மை வாய்ந்த மூல்லை மலரின்
மேனி தன்னைத் தீயப்படோ?
வீணே என்னை மாய்ப்படோ?
விரைவில் அவரும் வருவார் உனையே
வெட்கச் செய்வேன் பாரிதோ!
வெட்கச் செய்வேன் பாரிதோ!

(என்)

பாட்டு - 7

(சாவன்கே பாதலே)

(ரத்தன் மெட்டு)

அஞ்சுகம் - அறிவழகன்

அஞ்சுகம்:

நான் - காணப் போறேனா?

நான் - காணப் போறேனா?

காதற் கண்ணாளா யானுனை மீண்டும்

இனிக் - காணப் போறேனா?

அறிவழகன்:

நான் - காணப்போறேனா?

நான் - காணப்போறேனா?

காதல் சீர் அன்பே யானுனை மீண்டும்

இனிக் - காணப்போறேனா?

வீணார்செய லாலே - நம்

மேன்மை வாழ்வு தீர்ந்திடுமோ?

வேதனை தாளே னந்தோ!

காணாம் லுன்னைக் காதலி யாளே

உயிர் - வாழப் போறேனா? (உயிர்)

அஞ்சுகம்:

எண்ணாதும் எண்ணி - நான்

ஏங்கு கின்றேன் ஆருயிரே!

புண்மனங் கொண்டேனந்தோ!

கண்ணாளா உன்னைக் காணாது யானே

உயிர் - வாழப் போறேனா? (உயிர்)

பாட்டு - 8

(இல்வாழ்லினிலே)

(பராசக்தி மெட்டு)

அறிவழகன் - அஞ்சுகம்

அறிவழகன்:

நம் - வாழ்வினி லேதடையான சாதி - தன்

வலியழிந்த தின்றே!

அஞ்சுகம்:

இன்பஞ் - சூழ்ந்திடவே உளமே

இனைந்து நாம் - என்றுமே வாழ்வோம்!

அறிவழகன்: நலங் - கண்டுமே வாழ்வோம்!

அஞ்சகம்:

இன்ப - மோங்கிடவே புது வாழ்வு தன்னில்
நாம் - என்றுமே வாழ்வோம்!

அறிவழகன்:

மலரே! வாழ்வின் மணமே! மயிலே!
மறவேனே உணையே இனியே!

அஞ்சகம்:

நலமேவும் எழிலே, உயிரே!
கலையாரும் இன்பத் தமிழே!

அறிவழகன்:

மத - மோதும் பேத மெல்லாம்
மாய்ந்திடும் வகையில் இனிதே,
சுவையிகும் இதழே தருவாய்!

இருவரும்:

இனி - தாகிய வாழ்வினில் கூடியாடி நாம்
என்றும் வாழ்வோம்!

(இனி)

கோரஸ்

(எல்லோருக் வரழ வேண்டும்) (பரங்கதி மெட்டு) .

அன்பாக வாழ வேண்டும் - தமிழர்

ஆர்ந்த புதில் நானும்!

நன்றாக வாழ வேண்டும் - பிராவிட-

நாடுபெற்றாள வேண்டும்!

(அன்)

பேதங்கள் சாதி மதம் - என்றேதிடும்

பிடைகள் மாய வேண்டும்!

நீதியில் லோர்க்கும் வேண்டும் - உரிமைகள்

நிலவிடவேண்டும் மெங்கும்!

(அன்)

ஊனும் உடையுடனே - இல்லிடமும்

உதவும் சமதர்மமே

வேணும்; அந்த ஆட்சி ஒன்றே - நம்வாழ்வின்
வேதனை போக்கிடுமே!

(மேர்க்கிணியே - எ. மெட்டு)

அறிவழகன்:

ஆரமுதே! - என் ஆரமுதே!
என் - ஆவல் மேவிடுமோர் பேரெழிலே!
அரியதான் நர் வாழ்வில்
அன்பாக வாழ்வோமே நாம்!

(ஆ)

அஞ்சுகம்:

ஆருயிரே! - என் ஆருயிரே!
என் - ஆசை மேவிடுமோர் காதலரே!
அரியதான் நல்வாழ்வில்
அன்பாக வாழ்வோமே நாம்!

(ஆ)

அறிவழகன்:

இடர்வாய்ந்த மதஞ்சாதி பேதமெல்லாம் - வாழ்வில்
இனியேது? அவைமாய வாழ்வோ மேநாம்!
திடமான உள்ளம் நீ கொள்ஞுவாய்! - இங்குத்
திகழ்முடச் செயல் யாவும் தள்ஞுவாய்!

(ஆரமு)

அஞ்சுகம்:

எழில் வானும் நிலவும்போல் உள்ளம் ஒன்றி - நல்ல
இசையோங்கும் நல்வாழ்வில் வாழ்வோ மே நாம்!
பழியில்லாப் பண்போங்கும் காதலே - இந்தப்
பார்மீது செழித்தோங்கி வாழ்கவே!

(ஆருயிரே)

இருவரும்:

யாழ்போலே - நல் யாழ்போலே
அது கொண்ட இசைபோலே வாழ்ந்திடுவோம்!
இனியதான் நல்வாழ்வில்
எந்நானும் அன்பாகவே!

தில்லா லங்டி தில்லா லங்டி
தில்லா லங்டி தில்லாலே
சில்ல றைக்கே பட்டற பாடு
கொஞ்சங் கூட நல்லாலே!

நோட்டெட் இத்துக் கடைக்குப் போனா
சாமான் வாங்க முடியலே!
கேட்டுக் கேட்டு அலைந்திட் டாலும்
சில்ல றறயே கெடைக்கலே!

ஏழை மக்கள் துண்பம் இதனால்
எல்லை தாண்டி விட்டதே!
பாழும் பிரஞ்சு நோட்டி னாலே
பசியைப் போக்க முடியலே!

சம்பளத்தே வாங்கி வந்தால்
எட்டி லொரு பாகமே
கிம்ப எம்மா போயிடுது
வட்டம் என்ற பேராலே!

அட்டை போல உறிஞ்சு கிண்ற
ஆண வங்கொள் கூட்டமே
வட்டம் வட்டம் என்று சொல்லிக்
கொட்ட மடிச்சிக் கொழுக்குதே!

“கணிந்த நினைவுகள்”

கவிஞர் புதுவைச் சிவத்தின் நாடகங்களில் நடித்தவர்களில் ஒரு சிலர் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். நாடகம் நடைபெற்ற அக்காலச் சூழலையும், நாடகம் நடைபெற்ற விதம், நாடகம் நடத்தப்பட்ட நோக்கம், நாடக ஒத்திகை நிகழ்வுகள் என பல அரிய தகவல்களை அவர்களிடம் நேர்காணல் நிகழ்த்தியபோது அறிய முடிந்தது. புதுவைச் சிவத்தின் நாடகங்களில் நடித்த உப்பளம் திரு. கோவிந்தராஜ் கொரிதோம், கதிர்காமம் திரு. வை. தணிகாசலம், புதுவை திருமதி தமிழ்ச்செல்வி, அவரது நாடகங்களைப் பற்றி பல தகவல்கள் அறிந்தவரான பத்திரிகையாளர் திரு. கலேந்திர பாஸ்கரா, கவிஞரின் மனைவி திருமதி ஜெகதாம்பாள் ஆகியோரின் நினைவுகளைகள் சில இப்பகுதியில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. நேர்காணல் நிகழ்த்தப்பட்ட நாட்கள் அவரவரைப் பற்றிய அறிமுகக் குறிப்புடன் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த நேர்காணல்களை நிகழ்த்தியவர் திரு சிவ. இளங்கோ.

“தொண்டு செய்து பழுத்த பழம்”

கவிஞர் புதுவைச் சிவம் அவர்களால் இயற்றப்பட்டு 1941இல் மேடையேற்றம் கண்ட, ‘சமூக சேவை’ என்ற நாடகத்தில் முக்கிய வேடமேற்று நடித்த தீரு. கோவிந்தராஜ் கொரிதோம் அவர்களை 15.4.94 அன்று நேர்மூகம் கண்டோம்.

பதப்படுத்தப்பட்ட ஆலிவ் விதையைப் போல, தனது எண்பதாவது வயதில், எண்ணங்களைக் கோர்வையாக்க சற்று சிரமப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் கொரிதோம். அவரும், அவரது நண்பர்களான வள்ளுவதாஸ், துரை, ஏகானந்தன், சாமு ஆகியோர் கால்பந்துக் குழுவில் இணைந்து செயல்பட்டதையும், அவர் கப்பித்தனாக (Captain) விளையாடியதையும், அந்த அணி தோற்றுகியாத வரலாற்றையும், எத்துவால் துய் மத்தேன் பாடசாலை விளையாட்டுச் சங்கமாக மாறியதையும், அதற்கான வசூல் வேண்டி நாடகம் நடத்தியதையும் துண்டு துண்டாக நினைவு கூர்ந்தார். இந்தக்காலாசாலைச் சங்கத்திற்குக் கிறித்தவர் எதிர்ப்பு இருந்ததையும், தாங்கள். அதைச் சமாளிக்கக் கைகலப்பில் கூட இறங்கி வெற்றி பெற்றதையும் நினைவில் கொண்டு வந்த அவர், மேலும் ச. சிவப்பிரகாசம் நாடகங்கள் கடவுள் கொள்கைக்கு எதிராகவும், சமூகச் சீர்திருத்த நாடகமாகவும் இருந்ததால் இயல்பாகவே பழுமையில் ஊறிவிட்ட சமூகப்பின்னணியைக் கொண்ட சமுதாயத் தினருக்கும் அதில் எதிர்ப்பு இருந்ததையும், தாங்கள் அடிதடிகளில் ஈடுபட்டதனால்தான் அந்த எதிர்ப்புகளைச் சமாளிக்க முடிந்ததையும், மேலும் நாடகம் நன்றாக நடந்தது, அதில் ச. சிவப்பிரகாசம் கலந்து கொண்டது, நாடகம் கெப்ளே தியேட்டரில் நடைபெற்றது, அதிக அளவில் கும்பல் வந்தது, பாரதிதாசன்

தலைமை தாங்கி நடத்தியது, உருளையன்பேட்டை வீரப்பசாமி, கணபதி சகர், தியாகி மிசேல் போன்றோர் கலந்து கொண்டது, நாடகத்தில் நடித்தது மட்டுமன்றி தான் கோரசும் பாடியது ஆகிய பல அரிய நினைவுகளை திரு. கொரிதோம் வெளிப்படுத்தினார். ஒரு கால் சற்று பாதிக்கப் பட்டிருந்த நிலையிலும் நம்மை அவர் அன்புடன் வரவேற்று, காலத்தைப் பின்னோக்கி நினைவுகளை அள்ளித் தெளித்தமைக்கு நன்றி கூறி விடைபெற்றோம்.

☆☆☆

“குமரிக் கோட்ட நாயகி”

பேரீஞர் அண்ணாவின் “குமரிக்கோட்டம்” நாவலை, கவிஞர் ச. சிவப்பிரகாசம் நாடகமாக எழுதினார். அந்நாடகம் புதுவை கெப்பே தீயேட்டரில் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் தலைமையில் நடைபெற்றது. இந்நாடகத்தில் கதாநாயகியாக நடித்த திருமதி தமிழ்ச்சௌல்லி அவர்களை நேர்முகம் கண்டபோது (16.4.94) அவ்வும்மையார் தெரிவித்த செய்திகள் கீழே தொகுத்தளிக்கப் படுகின்றன.

“என்னோட பேரு பிரமிளா ஓதேத். நாடகத்திற்காக தமிழ்ச் செல்வியானேன். நான் சின்ன வயசிலேயே நாட்டியம் கத்துக்கிட்டேன். S.K. சாமிநாத பிள்ளை என்பவர்தான் என்குரு. சின்னாஸ் வீட்டில்தான் பயிற்சி நடக்கும். என்னோட வில்லியான், நதியான், கிறிஸ்தியான்னு இன்னும் மூன்று பெண்களும் நடனம் கத்துக்கிட்டாங்க. நான் சீக்கிரம் கற்றுக்கிட்டதால் அவங்களுக்கு என் மேல பொறாமை. அதனால எங்க வீட்டிலேயே பயிற்சி வச்சிக்கலாம்னு எங்கம்மா சொன்னாங்க. ஆனா குரு அவ்வளவு சீக்கிரம் எங்க வீட்டுக்கு வரலை. 3 மாசம் சென்னுதான் வந்தார். ‘இவளுக்கு ஒரு அடவு கூடத் தெரியல, என்னாடான்ஸ் கத்துக்குடுத்தீங்கன்னு’ எங்கம்மா கேக்கவும், ‘காலை ஓடிச்சிடறேன் வா’ன்னு அன்றிலிருந்து எங்க வீட்டிலேயே நடனம் கற்றுக் கொடுத்தார். சீக்கிரமே நான் ஆடக் கத்துக்கவும் என்பேர்ல ரொம்ப அபிமானம் குருவுக்கு. என்னோட பரதநாட்டியம் அரங்கேற்றம் 1951ல் மேரியில் நடந்தது. சுத்தானந்த பாரதியார்

தலைமை தாங்கினார். ‘நடனமணி’ன்னு பட்டமெல்லாம் குடுத்தாங்க. ரொம்பப் பெரிய மனுஷங்க வீட்டு விசேஷத்துல எல்லாம் நடன மாடியிருக்கேன். கவர்னர், செக்ரெத்தேர் (அப்போது ஷாந்திலியே) இன்னும் அந்த மாதிரிப் பெரியவுங்க பார்ட்டி கொடுக்கும் போது நடனம் ஆடக் கூப்பிடுவாங்க.

அப்பத்தான் நாடகத்திலியும் நடிக்க ஆரம்பிச்சேன். 1948, 1949 லன்னு நினைக்கிறேன், அப்போ எனக்கு 11 வயசுதான். எனக்கு எதுவும் தெரியாது. இப்படி இப்படி நடிக்கலூம் னு சொல்லுவாங்க, நடிப்பேன், அவ்வளவுதான். நாடகம், ஒத்திகைனா சரியா ஒரு ஜந்து நிமிஷம் முன்னாடிதான் நானும் என் அம்மாவும் போவோம். முடிஞ்சதும் திரும்பிடுவோம். ஒத்திகை பெரும்பாலும் ரெவே சொசியால்லதான் (லப்போர்த் வீதி) நடக்கும். ‘குமரிக் கோட்டம்’ நாடகம் நல்லா ஞாபகமிருக்குது. அதான் உங்கப்பா (ச. சிவப்பிரகாசம்) எழுதின நாடகம். இது இல்லாம் ‘பழையில் பயங்கரம்’ ‘குப்பையில் மாணிக்கம்’ விக்தோர் (தமிழ்நேசன்) வசனம் எழுதிய நாடகம், அப்புறம் ஆந்திரே மரியின் ‘வெற்றி வீரன்’னு இப்படிப் பல நாடகத்துல நடிச்சிருக்கேன். ரொம்பச் சின்ன வயசா இருந்ததினால் கதை, மற்ற விஷயங்கள்லாம் எனக்கு அவ்வளவா ஈடுபாடு இல்லை. அதனால் வேற எதுவும் நினைப்புக்கு வரலை’’.

தனது மலரும் நினைவுகளைச் சுருக்கமாகச் சொன்ன தீருமதி தழிழ்ச் செல்லி அவர்கள், மிக அரியதொரு செய்தியையும் தனது நேரமுகத்தினாடே தெரிவித்தார்.

‘நான் நல்லாவும் பாடுவேன். நாடகத்துல மட்டும் இல்லாம் வேற ஏதாவது கூட்டம் நா கூட அதுல பாடு வேண்டியிருந்தா என்னைக் கூப்பிடுவாங்க. பல கூட்டங்கள் பாரதிதாசன் பாட்டு, உங்கப்பா பாட்டு நிறையப் பாடியிருக்கேன். ஒரு சமயம் உப்பளத்தில் ஒரு கூட்டம். பாரதிதாசனுக்கு வரவேற்புக் கூட்டம்னு ஞாபகம். அதுல முனு பாட்டு பாடினேன். அந்தப் பாட்டுங்க பாரதிதாசன் எழுதினதா, இல்லை உங்கப்பா

எழுதினதான்னு தெரியல். ஆனா இவங்க ரெண்டு பேர்ல
ஒருத்தரோட பாட்டுதான் அது. அதுல, ஒன்று ‘சந்திரவேகா’
திரைப்படத்துல கலைவானர் என்.எஸ்.கேவும் மதுரமும் பாடற்
‘ஜவேலோ பக்கிரியாமா’ மெட்டுல அந்தப் பாட்டைப்
பாடினேன்.

இதற்கு மேல் இந்தப் பாட்டு திருமதி தழிழ்ச் செல்வி அவர்களுக்கு நினைவில்லை. இந்தப்பாட்டை ‘ஜலேலோ’ மெட்டில் மிக இனிமையாகப் பாடுக் காண்பித்தார். அவர் பலமுறை மூயன்றும் நினைவிள்ளமையாகப் பாடவை முழுமையாகக் குடியில்லை. என்றாலும் இவ்வளவு அரிய செய்திகளைச் சொன்ன திருமதி தழிழ்ச் செல்வி அம்மையாருக்கு மன்களின்று நன்றியைத் தெரிவித்து விடைபெற்றோம்.

☆☆☆

“தகவல் சுரங்கம்”

பத்திரிகையாளர் திரு. கஜேந்திர பாஸ்கரா பாரதிதாசனுடனும், புதுவைச் சிவந்துடனும் நெருங்கிப் பழகியவர். அவர்தம் நினைவுகள் (16.4.1994இல்) இங்கே தொகுத்துக் கரப்படுகின்றன.

1941ம் ஆண்டுள்ளு நினைவு. அப்போது எனக்கு வயது 6 இருக்கும். எங்கள் இருப்பிடமான உப்பளத்தில் இருந்து ஒரு சில முதியவர்களைத் தவிர ஆண்களும், பெண்களும் குழந்தைகளுமாக எல்லோராக நடந்தே வந்தோம். புதுவை

பேர்களே வீதியில் இருந்த கெப்ளே தியேட்டருக்கு. அன்று 'சமூக சேவை' எனும் நாடகம். நாடக ஆசிரியர், கதை வசனாகர்த்து புதுவைச் சிவம் எனும் ச. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள். எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவர்களும், உறவினர்களும் அந்நாடகத்தில் முக்கிய வேடம் கொண்டு பங்கு வகித்ததால் எங்கள் ஊரே அந்நாடகத்திற்குத் திரண்டிருந்தது. நாடகத்திற்கு நல்ல கும்பல். நாடகம் முடிந்து அனைவரும் நடந்தே வீடு திரும்பினோம். அப்போது சாலை வசதியில்லை, விளக்குகள் கூடக் குறைவுதான். ரயில்வே நிலையம் அருகே ஒன்றும் இப்போதிருக்கும் தண்ணீர்த் தேக்கம் அருகில் ஒரு விளக்கும் வழி காட்டிக் கொண்டு நிற்கும். எனக்கு அப்போது சிறுவயது என்பதால் நாடகத்தைப் பற்றி வேறு எதுவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியவில்லை. ஆனால் சில பாடல் வரிகள் இன்னும் நினைவில் உள்ளன. “‘மாநிலம் போற்றிடும் பாதை - அது மாண்புறும் சுயமரியாதை’” என்ற பாடலும் “‘ஆத்திகம் மெல்ல அழியலாமோ நாத்திகம் பரவலாமோ அட்டா இது என்ன நியாயமோ’” என்ற வரிகளும் எப்போதும் நினைவில் உள்ளன. நாடகத்தில் மட்டுமல்லாது அந்தப்பாட்டைப் பாடி நடித்த எனது மாமாவும் அண்ணனும் அடிக்கடி ஒத்திகை பார்க்கும்போதும், வீட்டிலும் அந்தப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்ததால் அது என் நெஞ்சில் நிலைத்து விட்டது. உப்பளம் சமூக சீர்திருத்த வாலிபர் சங்கம் என்று ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்தி அதன் மூலம் புதுவைச் சிவத்தின் பல நாடகங்கள் நடத்தப்பட்டன. கவிஞரோடு நெருங்கிப் பழகி, நாடகம் ஏற்பாடு செய்தும், நடித்தும் சேவை செய்த தோழர்கள் பல. பெருமாள், தர்மசிவம், மாணிக்கவேல் சகர், பலராம் குளோவிஸ், மாணிக்க சாமி கிளேர், ஐகந்நாத காணன், பக்கிரி திவிதேர் ஆகியோர் அதில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

எங்கள் ஊரை மதித்து வருபவர்களைத்தான் நாங்களும் மதிப்போம், பாரதியைப் போல. அப்படித்தான் எங்களுருக்கு அடிக்கடி வந்தவர் ச. சிவப்பிரகாசனார். எனது பெரியப்பா கேசவன் வீட்டுத் திண்ணையில் வந்தமர்வார். உப்பளம் பகுதியில் கேசவன் தான் முதன் முதலாக சுயமரியாதை இயக்கம்

ஆரம்பித்தவர். பாரதிதாசனும், சிவப்பிரகாசமும் அடிக்கடி உப்பளம் வருவார்கள். சுயமரியாதை இயக்கம் தாழ்த்தப்பட்டோர் உரிமைக்குப் போராடி வந்ததால் அப்போது உப்பளம் பகுதியைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் அனைவரும் பாரதிதாசனுக்கும், சிவப்பிரகாசத்துக்கும் ஆதரவாய் இருந்தனர். கேசவன் அப்போது ரோடியர்மில் சுயமரியாதைத் தொழிற்சங்கத் தலைவராக இருந்தார். அப்போது வ. சுப்பையா அரிசன சேவா சங்கம் சார்பில் சேரிகளில் சீர்திருத்தம் பறப்பிவந்தார். படித்தபிள்ளை இப்படிச் சேவை செய்கிறதே என்று சவானா ஆலை தொழிற்சங்கத் தலைவர் தாவீது, கேசவனிடம் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். இதன் மூலம்தான் சுப்பையாவும் தொழிற்சங்கவாதியானார். எங்கள் ஊர்ப் பெரியவர்களிடம் புதுவைச் சிவம், சுயமரியாதை இயக்கத்தைப் பற்றியும் தந்தை பெரியார், பன்னீர் செல்வம் மற்றும் பலதலைவர்களைப் பற்றியும் கூறுவார். நான் ஒடிப்போய் பஜ்ஜி வாங்கி வந்து தட்டில் வைப்பேன். சாப்பிட்டுக் கொண்டு அனைவரும் நேரம் மறந்து பேசிக் கொண்டிருப்பர். எனது பெரியப்பா கேசவன் ஒரு வாசக சாலை நடத்தி வந்தார். கிறிஸ்தவர்களுக்குப் பாதிரிமார்கள் நடத்தும் பள்ளிகள் இருக்கக், கலைவை சுப்புராய் பள்ளி போன்றவைகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குப் போதிய இடமில்லை. இடமிருந்தாலும் மற்றவர்களோடு போட்டியிட முடியவில்லை. எனவே அவர்களுக்கென்று ஒரு வாசக சாலையை புதுச்சேரியிலேயே முதன்முதலாக, எனது பெரியப்பா கேசவன், உப்பளத்தில்தான் துவக்கினார். பின்னர் இந்த வாசக சாலை படிப்பு மட்டுமன்றி விளையாட்டுப் பயிற்சியும் அளிக்கும் பயிற்சிக் கூடமாயிற்று. அதற்குத் தகுந்தாற் போல் தெனியோ என்ற பாதிரியாரின் ஆலோசனையின் பேரில் அவ்வாசக சாலையின் பெயர் சொசீயத்தே எத்துவால் தூய் மத்தேன் (Société Etoile du Matin) என்று மாற்றப்பட்டது. வாசகசாலை விரிவு படுத்தப்பட வேண்டுமானால் பொருள் வேண்டுமல்லவா? அதற்குக் கவிஞர் சிவத்திடம் ஆலோசனை கேட்டனர். அவர் என்ன செய்வார். அவர் சொத்தும் வறுமைதானே. ஆனாலும் தனது நாடகங்களை நடத்திக் கொள்ள இசைவு தந்தார்.

அப்படியாவது சீர்திருத்தக் கருத்துகள் பரவட்டுமே என்று அவருக்கு ஆசை. அதன்படியே அவருடைய சமூக சேவை நாடகம் பலமுறை நடத்தப்பட்டு அதில் கிடைத்த வருவாயைக் கொண்டு ‘எத்துவால் துய் மத்தேன்’ பாட சாலைக்குக் கட்டிடம் கட்டப்பட்டது. அதில் இரவுப் பாடசாலையும் நடந்தது. உண்மையான ஒரு சுயமரியாதைக்காரராக இறுதி வரை வாழ்ந்தவர் புதுவைச் சிவம். மிகவும் மென்மையானவர். ஆனால் கொண்ட கொள்கையில் உறுதியானவர். சுயமரியாதை என்றால் என்ன என்றுணர்ந்து அதன் வழியில் இயக்கத்தை நடத்தி வந்தார். அவர் பழகியதெல்லாம் பெரியார், அண்ணா, பாரதிதாசன் போன்ற பெரிய பகுத்தறிவாதிகளிடம். அதனால்தான் அவரும் அப்படி இருந்தார். நான் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒருமுறை அவரை செயிண்ட தெரேஸ் வீதியில் வழியில் சந்தித்தேன். பொதுவான விஷயங்களும், அரசியல் நிலைகள் குறித்துப் பேசினோம். இப்படியெல்லாம் இயக்கம் வளர்த்து விட்டு இப்போது யார் யாரோ வருகிறார்கள். நீங்கள் ஒதுங்கிவிட்டீர்களே என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், “ஈட்டி எட்டின வரை பாயும்; பணம் பாதாளம் வரை பாயும்” என்றார். அதுதான் அவரை நான் கடைசியாகச் சந்தித்தது.

* * *

“நான் அவர் சேவகன்”

புதுவைச் சிவத்தின் அணுக்கத் தொண்டராக இருந்தவரும், அவரது பல நாடகங்களில் நடித்தவருமான கதீர்காமம் வை. தணிகாசலம் என்பவரின் நினைவிலிருந்து... (29.5.94)

நான், அவருக்குச் சேவகன் போல் பலகாலம் அவருடனே தோழமையுடன் பழகி வந்தேன். அவரது பல நாடகங்களில் நடித்தேன். நிறைய நாடகங்கள் அவர் எழுதி, இயக்கிப் புதுவையின் பல பகுதிகளிலும் நடைபெற்றன. எல்லாம் சீர்திருத்த நாடகங்கள்தான். பெரும்பாலும் பாரதிதாசன் தான் தலைமை வகிப்பார். நீதிவர்மன் என்று ஒரு நாடகம். கதை தேசிகம் பிள்ளை

எழுத வசனமும், பாடல்களும் புதுவைச் சிவம் எழுதினார். தமிழ்க் கல்லூரி கழகத்தில் நிதிக்காக அற்ற ஸ்டாட்டும் நடத்தப்பட்டது. அதில் நான் சுகுணவதி என்னும் பெண் வேஷம் போட்டேன். ஒரு காட்சியில், காளிகோயிலின் முன் காதலன் கத்திக் குத்துப்பட்டுக் கிடக்க நான் அலறி, ‘‘நாதா, என்னைக் கைவிட்டரா, நான் என்ன செய்வேன், என்னே என் நிலைமை. தாயும் இழந்தேன், தந்தையும் இழந்தேன், சுற்றத்தாரையும் இழந்தேன்’’ என்று வசனம் பேசிப் பாடவேண்டும். ஒத்திகையில் பலமுறை இந்தக் காட்சியில் நான் சரியாக நடிக்கவில்லை என்று புதுவைச் சிவத்திற்குக் கோபம். அதனால் அப்போது ஓடிக்கொண்டிருந்த ‘பாலநாகம்மா’ படத்திற்கு என்னை அனுப்பி வைத்தார். 10 தடவை இப்படி அனுப்பினார். அதற்குப்பிறகும் நான் சரியாக நடிக்க வில்லையென்று, ‘‘சி! போடா’’ என்று சொல்லிவிட்டார். என் வாழ்நாளில் கடுமையாக அவர் சொன்ன சொல் இதுதான். எப்பவும் சாந்தமாக சிரித்த முகத்துடன் தான் பேசுவார். அவர் போய் இப்படிச் சொல்லி விட்டாரே என எனக்கும் ஆத்திரம். கூட இருந்த தேசிகம் பிள்ளையும் ‘போடா’ என்று சொல்லிவிட அத்துடன் ஒத்திகை முடிந்தது. புதுவைச் சிவம் என் மேல் கோபப்பட்டாரே என்று என் மனம் வாடிக் கொண்டிருந்தது. எந்த நேரமும் அதே உறுத்தல். அந்த வேகமும் கோபமும் சேர்ந்து அடுத்த ஒத்திகையில் விசாரத்தோடு நடித்தேன், ஒழுங்காக வந்தது. புதுவைச் சிவமும், தேசிகம் பிள்ளையும் நிறைவுற்று என்னைப் பாராட்டினார்கள். இந்த நாடகம் புதுவையிலும், கடவூர் மஞ்சக்குப்பம் முத்தையா அரங்கிலும் நடைபெற்றது. கலெக்டர் முன்னிலை வகித்தார்.

இந்நாடகத்தில் ஒரு பாடல் :

மானிலம் தன்னைப் போற்றும் மாகாளி தாயே
என் வர்மம் செய்மேல்
ஆனசாந்தசீலன் மீது ஆசையும் கொண்டேன்
... நேசமும் கொண்டேன் ...
இன்றுந்தன சன்னதி தன்னிலே மாமணமாம்
என்னரும் தாயே என காதலரைக் காணோம்

எங்குதே நெஞ்சாம்
 ஏது காரணமோ? (மானில)
 “மாது நான் கொண்ட மனத்துயராலே
 வாடி வருந்திடலானேன் - மண்மேலே”

மந்திரியாரிடம் பாடல்:

மதியேமிகும் மந்திரியாரே நீரே
 அந்த ஜெயசீலன் சிந்தை அறிந்தேனே
 அவரின்றில் ஓர்
 ஆடவரைப் பாரேன்’ (மதியே)

விதவை ஆனபின் ஒரு பாடல்:

மானிலத் தோற்றுமெல்லாம் பொய்யே - அதில்
 மாண்டு மடியும் நாமும் மெய்யே
 தேனெனும் வாழ்வென்பார் பொய்யே - அது
 திரையினில் தோன்றும் காட்சி மெய்யே
 ஊனிரை மனிதர்க் காதல் - அவர்
 உறுதி அழிக்கும் விஷமாகும்
 வீணில் அதில் உழல் வேண்டாம் நெஞ்சே
 மேலாம் பதந்தனைக் காண்பாய் காண்பாய் (மானில)

இதேபோல ‘பூங்கொடி’ எனும் நாடகம். கதை, வசனம், பாடல் எல்லாம் புதுவைச் சிவமே. ஒத்திகை பார்க்கப்பட்டது. இதில் வரும் பாடல்களுக்கு மெட்டுப் போட்டவர் தர்மராஜ். இதில் தான் “சாதியும் பேசமும் வீணாகுமே, தாரணி மாந்தர் யாவரும் சமமே” என்ற பாட்டு நான் பாடினேன்.

ஒருமுறை, தூத்துக்குடியில் நடைபெற்ற மாநாட்டுக்காக, புதுவைச் சிவத்துடன் நானும் சென்றேன். எங்களுடன், கனகவிங்கம், முத்தியால்பேட்டை வைத்தியநாதன், சித்தானந்தம், பார்த்தசாரதி அவர் மனைவி ஆக இத்தனை பேரும், வேறு சில தோழர்களும் தூத்துக்குடிக்கு ரயிலில் சென்று கொண்டிருந்தோம். எங்கள் எல்லாருக்கும் டிக்கெட்டு இருந்தது ஆனால் பார்த்தசாரதியும் அவர் மனைவியும் ஓரே டிக்கெட்டான்

வைத்திருந்தனர். ஞாபக மறதியோ, அல்லது கணக்கில் பிடிபட்டுவிட்டதோ தெரியாது. திண்டிக்கல் தாண்டி ரயில்லூல் டிக்கெட்டபரிசோதனை நடந்தது. நான் எல்லோருக்குமாகச் சேர்த்து இருந்த டிக்கெட்டைக் கொடுக்க, பரிசோதகர் அவற்றை வாங்கிச் சரிபார்த்து நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள் எங்கே போகிறீர்கள் என்று கேட்டார். நாங்கள் சொன்னதும், புதுச்சேரியிலிருந்தா? உங்களுக்குக் கவிஞர் புதுவைச் சிவத்தைத் தெரியுமா? என்று கேட்டார். நாங்கள் தெரியும் என்றோம். தெரியுமா? அவர் பிறந்த ஊராக இருக்கின்றீர்கள் அவனாயும் அறிந்திருக்கிறீர்கள் நீங்களா இப்படிச் செய்வது? என்று ஒரு டிக்கெட்டு குறைவதைக் குறிப்பிட்டுக் கேட்டார். நாங்கள் உடனே கணக்கில் தவறு நேர்ந்து விட்டது அதற்குண்டான பணத்தைச் செலுத்தி விடுகிறோம் என்று சொல்லிப் பின் புதுவைச் சிவத்திடம் போய் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தோம். டிக்கெட்டபரிசோதகர் அகமகிழ்ந்து, இவராகவிஞர் புதுவைச் சிவம்? இத்தனை எளிமையாக இருக்கிறாரே என்று வியந்து, பின் அவருடைய கவிதைகளைப் பற்றியும், நாடகங்களைப் பற்றியும் அவரோடு நீண்ட நேரம் உரையாடி விட்டுத்தான் சென்றார்.

இன்னும் பல அரிய, தகவல்களைத் தெரிவித்த தீரு. தணிகாசலத்திற்கு நன்றி தெரிவித்து விடைபெற்றோம்.

“ஜம்பதாண்டுக் காலம் அவரோடு”

கவிஞரின் மனைவி திருமதி ஜெகதாம்பாள் அவர்களிடம் நாடகம் தொடர்பான சில செய்திகளைச் சேகரித்தோம். அவரது நினைவுகளில் இருந்து.....

காலையில் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பினால் ஆசிரியப்பணி முடித்து, கட்சிப்பணியும் முடித்து இரவு நேரங்கிசென்றுதான் வீடு திரும்புவார். வந்தபின் சாப்பிட்டுவிட்டு நெடுநேரம் எழுதிக் கொண்டிருப்பார். மண்ணெண்ணெண்ணில் எரியும் பெரிய சிம்னி விளக்கும், தீந்தான் (இங்க்) தொட்டு எழுதும் கட்டைப் பேனாவும் (அப்பல்லாம் பவுண்டன் பேனா ஏது?) கையுமாகத்தான் இருப்பார். சில நேரம் இருமல் சத்தம் கேட்கும். எழுந்து வந்து பார்த்தால் சுருட்டுப் பிடித்துக் கொண்டு எழுதிக் கொண்டிருப்பார்.

அவருடைய நாடகங்கள் நிறையப் பார்த்திருக்கிறேன். கெப்ளே தியேட்டர், இப்போ பாரதிதாசன் மகளிர் கல்லூரி இருக்கும் இடத்தில் இருந்த தகரக்கொட்டா, சாராய ஆலைப் பக்கத்தில் மேடை போட்டும் நாடகங்கள் நடக்கும். வெளியூரில் இருந்தெல்லாம் வந்து நாடகப் புத்தகங்கள் கேட்பாங்க, வாங்கிக்கொண்டு போய் நாடகம் போடுவார்கள். அதற்குத் தலைமை தாங்கக் கூப்பிடுவார்கள். முடிந்தால் இவர் போவார். ஆனால் எந்த நாடகம் நடத்தவும் பணம் வாங்கியதில்லை. கருப்புச் சட்டை போட்டுக் கொண்டு யார் வந்து கேட்டாலும் நாடக நூலைக் கொடுத்து நடத்திக் கொள்ளுங்கள் என்று கொடுத்து விடுவார்.

(ரஞ்சித சுந்தரா (அ) ரகசிய சரஸ்கம் நாடகப் பாட்டுகள் ரூலில் சில பாடல்களில் * இக்குறியிட்டு, அவை தேசிக்குராஜன் கிராமபோன் செட்டில் உள்ளைவ என்று குறிப்பிட்டிருக்கும் விவரத்தைச் சொல்லி, தேசிக்குராஜன் பாடல்களைப் பற்றியும், கிராமபோன் செட் மற்றும் தேசிக்குராஜன் இசைத்தட்டுகள் பற்றியும் கேட்டதற்கு)

அந்தக் கிராமபோன் செட் அவரோட (புதுவைச் சிவத்தின்) சின்னய்யா வீட்டில் ஜிமுந்தது. எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதரின் சிந்தாமணி, முதலான பழைய படங்களின் இசைத்தட்டுகளும் நிறைய இருக்கும். அத்துடன்தான் பாரதிதாசன் எழுதிய தேசிங்குராஜன் இசைத்தட்டுகளும் இருந்தன. தேசிங்குராஜன் பாட்டுகள் அப்போ ரொம்ப சிரிப்பாயும், கேட்க நல்லாவும் இருக்கும்.

“அவுட்டு சத்தம் போட்டுப் பார்த்த போதிலும் - அட செவுட்டுச் சிறுக்கி விழுமோ உந்தன் காதிலும்”

“புண்ணாக்குக்கு இப்போ என்ன அவசரம் பின்னாக்கு இங்கே அடிக்குது நளிர் சரம்”

என்று அங்கங்கே சில வரிகள்தான் நினைவுக்கு வருகின்றன.

இன்னும் சில பாடல் வரிகள்:

“இது காலம் காத்திருந்தேனே
என் காதலா இன்று நானே
தீரனே கண்ணாளா ? ”

“அணையாத செந்தணல் குளிப்பேன்
ஆகா என் நெஞ்சம் தணிப்பேன்”

“தணல்லவே என் ஜூயா - என்
மணவாளரின் குளிர்மார்பு....”

“சீலனே தயாளா தீர்ந்ததே என் வாழ்வு”

இப்படிப் பல பாடல்களையும், கவிஞர் புதுவைச் சிவம் அவர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளையும் பெறுமளவில் அவர்கள் நினைவு கூற்றாலும், அவரது நாடகம் தொடர்பான செய்திகள் மட்டுமே தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

Grande Séance Récréative
 Pour la construction d'une
 Salle de Lecture à Oupalom (Callarepeth)

உப்பள்ளி சுருத் தீர்த்த வாவிபர்களால்
புதுவைக் கெப்ளே தியேட்டரில்
(8-2-41) சனிக்கிழமை இரவு 9-30 மணிக்கு

புதுவை S. சிவப்பிரகாசம் அவர்களால் எழுதிய

குழக் கோவை

என்னும் ஓர் சிறந்த சீர்த்திருத்த நாடகம்
நடைபெற்றபோது

- A. Belonde
- R. Peroumal
- S. Grévy
- C. Baskara
- M. Sagairre
- P. Clément
- C. Brave

(Membres du Comité D'organisation
de la Représentation)

இவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.

—
முத்து சாரதா பிரஸ், புதுவை

சுந்த சூரியன்
வசனமும், பூட்டும்:

S. இவர்மதாகம்.

பக்க வரத்தியம்சுகள்:

M. M. ஸௌலி	...	ஆர்ஜோனியம்
A. தியோமேஸ்	...	இடில்
S. சிந்தாபதி	...	இருதங்காம்
A. சிவலிங்கம்	...	பும்புல்தாபா.

நாடுகளின்:

M. ரகேர்	...	மோகேஞ்சோக் கந்தரன் பக்கர்
T. வீரப்பசாமி	...	சதுங்கன்
V. K. ரகேர்	...	ஈமலூ
A. R. கொஞ்சமே	...	கங்கங்கன்
A. சூபேர்	...	சீநா
A. அப்னேர்	...	பத்மா
G. A. பாணி	...	நூயின்
D. கொமிரேநாம்	...	நட்டங்கூ. நூட்டோ
B. பால்கரா	...	பூர்வியன் பிழுவன் ஒசுவகன்
S. ஜேகதீஸன்	...	பாம்ரி போதூஸ்
P. மர்த்தி	...	பூமின்தாரஷனி
A. கிரோபி	...	பூதூயில்காலலை
R. எந்துமாலை	...	பூதூபி, பெண்
G. A. பாணி	...	பாமிக் { பாதூம் M. L. L. இரங்காசம் } மரியாதோ
	...	ப. பாஸ்கி.

தெருவு १२—८
அடைக்கே திருவோம் திராவிட எடு.
வாருங்கள்! வந்தபாருங்கள்!!

இன்றியு 9-30 மணிக்கு நன்றியு!

போனும் தூலுக்கா வில்வாரணி

அம்மன் கோயிலுக்குச் செல்

வில்லைத் திராவிடர் கழகத்தாரால்

பூட்சிக்கவி பாரதிதாசன் மாணுக்கர் தோழர் புதுவைச்சிவம் இயற்றிய

“கோ கில ராணி”

என்னும் நாடகத்தை வில்லைத் திராவிடர் கழக நிதிக்காக நடத்தப்படும்.

முக்கிய நடிகர்கள்.

சி. சண்முகம்—சகனவர்மன், அரசன்

மு. செங்குட்வன்—சேனுகிபதி

அ. அருணாஜலம்—சேதநார் சிற்றாசன்

இயல்பின் நடிகர் சண்முகம்—பிரம்மகுரு

வி. சிவப்பிரகாசம்—இளைய ராணி

ச. முத்தியாலு—கோவிலரணி, தவப்பெண்

நாராயணசாமி—சந்தா

அ. பழனி—வீரவர்மன்

சா. முருகைவன்—சுந்தரன்

கு. வரதராசன்—பூத்தோஷி

ஐ. மாணிக்கம்—அருகம்

நாமலீங்கி—நீருகன், கீழவன்

ஆ. முகம்—பிரதாபன்

ஆண்தன்—குப்பன்

இடையில் காஞ்சிபுரம் தர்மாபாயின் டென்கும்,

இடச்சியாக நடிப்பதும் காண்த்தக்கன.

சந்தோதய ஆர்மோளியம் காஞ்சிபுரம் தோழர் சண்முகாரந்தம் அண்டு
வில்லை வரதன் பக்க வாத்தியம்

டிக்கட்:- 1-வது வகுப்பு ० ९ ०, २-வது வகுப்பு ० ४ ६

தண்டு டெடுக்கும் அனுவிசியன் கேள்விக்கும் பதில் கிடையாது. எவ்வித
காரணத்தைக்கொண்டு டிக்கட் வாயில் செய்யப்படமாட்டாது.

ஏஜன்டுகள்:- அ. வி. குத்ரசல் செட்டி, ஏ. சின்னதம்/ முதலியா
பு. நடேசு உடையர், ச. மண்ணுக் கவுண்டர்.

குறிப்பு:- ஆரியத்திற்கடிமைப்பட்ட அரசனின் வீத்திசி, ஆரியமக்கிரி
யின் குட்சி, தமிழ்ப்பெண் விளை (கோவிலரணியின்) பண்டும், வீரரூபம்,
தமிழர் தலைவன் ஒப்பற்ற சேனுகிபதியின் திரும், ஆரியம் பெண்ணின் கபடக்
நால் காண்த்தக்கன.

10-8-47 நாயிறு காலை மணி ७-30 விருங்கே K. M. குப்புசாமி
(கண்ணகி சிலைத்தில்), மனிதகமில் டிக்கட் வித்தப்படும்.

குண் அச்சக்கடம், ஆரணி Q. H. 67. O. 1000. 4-8-47

சிதைந்த வாழ்வு!

(சமூக சீர்திருத்த நாடகம்)

* சமூக மூட்டுமற்பிக்கையின் காரணமாகக் கொடுமைக்காளாகி மர்ள்கினாள் காதலி !

* அவள் மறைவுக்கு மனஞ்சகியாத காதலன், மலையிலிருந்து உருண்டு பின் மாகிறான் !

* சமூக அநீதிக்கு, இருவர் வாழ்வும் பலியாகிறது !

நடிப்பதற் கேற்றது !

விலை ரூ.1-4-0

வெளியீடுவேறு :

ஞாயிறு நாற்பதிப்பகம்

பாதைக்களை

நே. I
எதிர்பாருங்கள் ! எதிர்பாருங்கள் !!

புதுவை,
தமிழர் முன்னேற்ற நாடக மன்றத்தாரால்
அனிக்க இருக்கும்

சிதைந்த வாழ்வு!

என்னும் சீரிய சமூக நாடகத்தை
விரைவில் எதிர்பாருங்கள்.

28—5—53.

கலைஞர் பிரின்டிங் ஓர்க்ஸ், புதுவை.

'சிதைந்த வாழ்வு'

நாடகம் நூல்

வடிவம் பெற்று

விற்பனைக்கு

வந்ததைக்

குறிக்கும் ஒரு

விளம்பரம்.

கவிஞர் புதுவைச்

சிவம், தனது

ஞாயிறு நூற்

பதிப்பகம்

வாயிலாக

1951ஆம் ஆண்டு

வெளியிட்ட

தன்மதிப்புப்

பாடல் நூலின்

இறுதியில்

இவ்விளம்பரம்

காணப்படுகிறது.

இந்நாடகம்

1953இல்

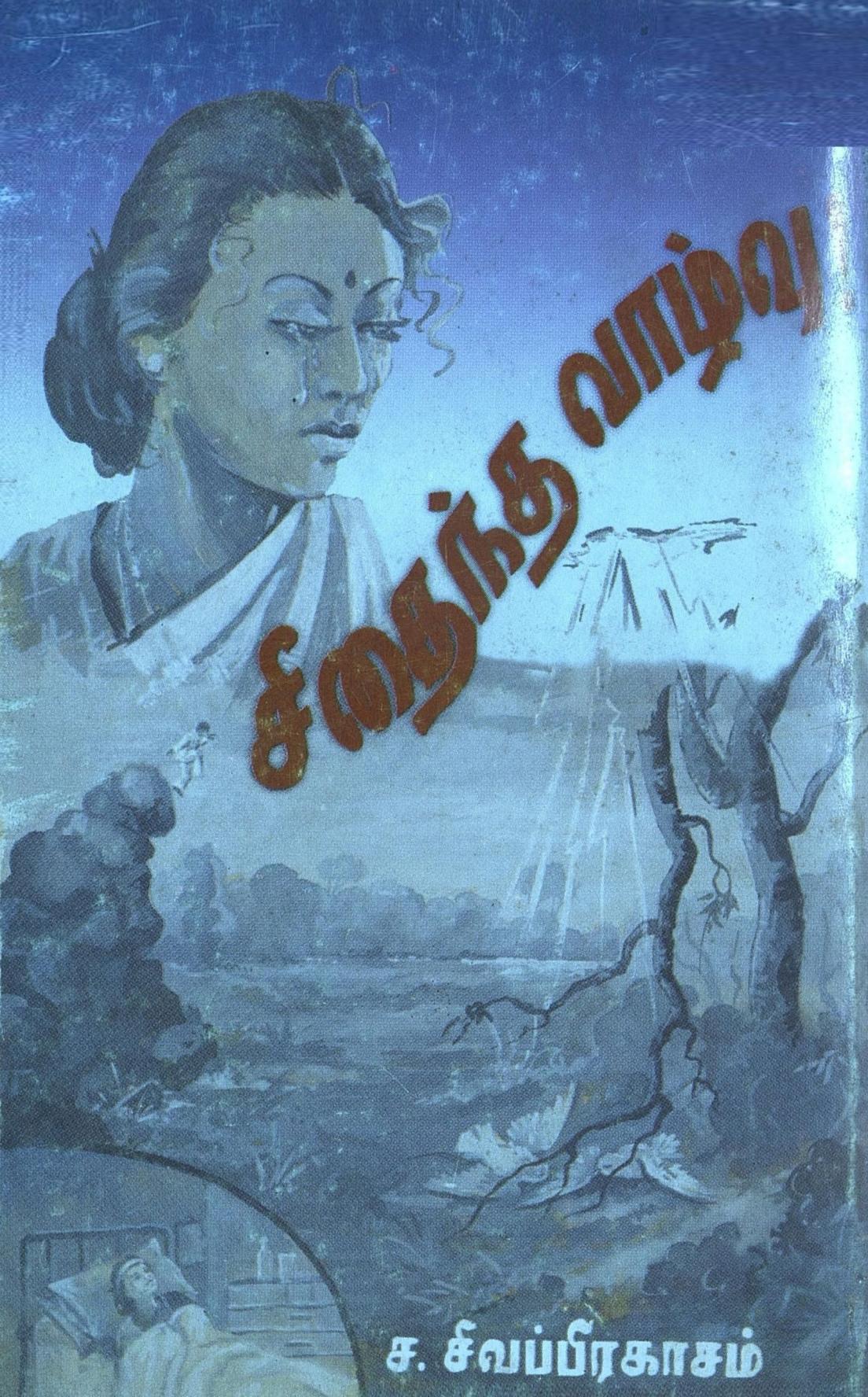
நடைபெற்றதற்கான

துண்டறிக்கை

கீழே இடம்

பெற்றுள்ளது.

திராவிட இயக்கத்தின் கலையுலக
ஈடுபாட்டின் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்த
கவிஞர் புதுவைச் சிவம் 1930களில்
நாடகங்கள் இயற்றத் துவங்கினார். 1960கள்
வரையிலும் அவருடைய நாடக
உருவாக்கம் தொடர்ந்தது. இந்தக்
காலங்களில் அவர் எழுதிய நாடகங்களும்
மேடையேற்றிய நாடகங்களும் மிகப்பல.
புதுச்சேரிப் பகுதிகளில் அதிக அளவில்
நடைபெற்ற அவருடைய நாடகங்கள்,
தமிழ் நாட்டிலும் பல இடங்களில் இயக்கத்
தோழர்களால் நடிக்கப்பட்ட செய்திகள்
கிடைத்திருக்கின்றன. மலேசியாவின்
ஈப்போ நகரிலும் அவருடைய
'கோகிலராணி' நாடகம் நடிக்கப்பெற்று
பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது.
அவருடைய நாடகங்களுள், 'கோகிலராணி'
மற்றும் 'சிதைந்த வாழ்வு' ஆகிய இரு
நாடகங்கள் அவரது காலத்திலேயே
அச்சேற்றப்பட்டன. அவற்றுள்
'சிதைந்த வாழ்வு' நாடகம் ஒரு பிரதிகூடக்
கிடைக்கவில்லை, ஆனாலும், அந்நாடக
நூலின் அட்டைப்பட ஓவியம், புதுவைச்
சிவம் நடத்தி வந்த ஞாயிறு நூற் பதிப்பகத்
தொகுப்பிலிருந்து கிடைத்தது. அந்த
அட்டைப் படமே இத்தொகுப்பு நூலின்
பின்னட்டையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

ஷ்ரீதங்கம் வினா

ச. சுவப்பரகாசம்